

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER



434 SÖZÜM

NORA ROBERTS



ÖLÜM TUZAĞI

@pallan

"Tüm insanlar, kendileri dışındaki herkesin ölümlü olduğuna inanırlar."

Edward Young

"Hadi gelin biraz ölümle düşüp kalkalım. "

Tennyson

GİRİŞ

Ellerimin arasında tuttuğum şey "güç"tü; şifa verme ya da yok etme gücü; hayatı bahşetmek ya da ölüme neden olmak.

Louvre'daki herhangi bir tablo kadar görkemli ve bir o kadar da tüyler ürpertici olan ve zaman içinde bileyip geliştirerek bir sanata dönüştürdüğüm bu yeteneğe saygı duyuyordum.

Ben hem sanat, hem de bilimdim. Önemli olabilecek her konuda Tanrı'ydım ben. :

Tanrı, acımasız ve ileri görüşlü olmak zorundadır. O, yarattıklarını inceler ve seçer. 'Yaratılanlar arasında en iyi olanlar sahip çıkılıp korunmalı ve desteklenmelidir. Büyüklük ve yücelik, mükemmelliği ödüllendirir. Oysa, sakat ve eksik olanın dahi bir hikmeti vardır. Bilge bir Tanrı, deneye tabi tutar; üzerinde düşünür, taşınır. Avuçlarının içine konan şeyi kullanır ve mucizeleri şekillendirir. Evet, acımasızca; çoğu kez de şiddetli ve olağan bir suçlama.

Basit insanların sıradan, adi ve aşağılık kanunlarının vereceği mahkûmiyet kararları bizi yolumuzdan döndüremez.

Onlar kördürler, zihinleri korkuya teslim olmuştur; acı çekme korkusuna, ölüm korkusuna. Onlar ölümün fethedilebileceğini kavrayamayacak kadar sınırlı ve sığırdılar.

Benim de yaptığım şey buna yakın bir şeydi. Yaptığım şey keşfedilseydi, onlar, o aptal kanunları ve tutumlarıyla, beni lanetlerlerdi; ama işim bittiğinde bana tapacaklar.

Birinci Bölüm

Bazıları için ölüm düşman değildi; ama yaşam, ölüme göre merhameti az olan bir düşmandı. Gecenin içinde sürüklenen gölgeler gibi, soluk pembe gözleri, gergin ve titreyen elleriyle gezen eroinmanlar içinse yaşam; sadece bir zorluktan bir sonraki zorluğa akılsızca yapılan kısa bir yolculuktu. Bu kısa yolculuk, çoğu kez acı ve çaresizlik içindeyken bazen de korku doluydu.

2059'un buzlu şafağında, yoksulların ve New York'da yerlerinden edilmiş insanların en sadık dostları, acı, umutsuzluk ve korkuydu. Zihinsel özürlüler ve toplumda kaybolmuş, unutulmuş fiziksel özürlüler içinse bu şehir, bir çeşit hapishaneden ibaretti.

Bu insanlar için elbette bazı sosyal programlar vardı. Her şeye rağmen, bu zamanın aydınlık bir zaman olduğu da söylenebilirdi.

Bu yüzden politikacılar, Liberal Parti'nin, özenle hazırlanmış yeni barınaklar için kopardığı yaygaranın yanı sıra böylesi programların nasıl finanse edilebileceğini doğrudan doğruya detaylandıran bir plandan yoksun da olsa, öğretim olanakları, tıbbi olanaklar, eğitim ve rehabilitasyon merkezleri talep ediyorlardı. Muhafazakâr Parti ise keyfi bir biçimde zaten hazır olan bu programların bütçelerini kesmiş, yaşam kalitesi ve aile üzerine sıkı nutuklar atıyordu.

Vasıflı insanlar ve yardım derneklerinin uzattığı elin cılızlığını ve cimriliğini sineye çekebilenler ve bununla yetinebilenler için barınak olanağı vardı yine de. Onları kurtarmadan önce, alabildiğine uzayıp giden, büsbütün boğucu, bürokratik süreçleri aşarak kendilerine bir yol bulabilmeyi başarabilecek kadar uzun süre aklı başında kalabilenlere, akıl sağlığını koruyabilenlere eğitim ve destek programları sunulmuştu.

Her zaman olduğu gibi, çocuklar aç kalıyor, kadınlar bedenlerini satıyor ve erkekler çok küçük çıkarlar için adam öldürüyorlardı.

Söz konusu zaman, her ne kadar aydınlıksa, insan doğası da o denli bilinmez ve ölüm gibi önceden kestirilemez bir durumdaydı.

Ocak ayının keskin soğuşu, New York'ta kaldırımında uyuyanlara, bir şişe bira ya da çöpten toplanacak birkaç uyuşturucu maddenin desteğıyle nadiren karşı konulabilecek korkunç geceleri de beraberinde getirmişti. Bir kısmı koşullara tümüyle teslim olmuştu; derme çatma portatif karyolaların üstünde, incecik battaniyelerin altında uyumak için sürünerek barınaklara gidiyor ya da parlak, zeki sosyoloji öğrencilerinin servis ettiği sulu çorba ve tatsız tuzsuz soya fasulyesi somunlarını yiyordu. Dışarıda kalanlarsa çok daha kötü durumdaydılar; çimenlerin üzerinde uyuyorlardı ve yerlerini baktırmamak için inatlaşıyorlardı. Birçoğu da bu sert kış gecelerinde yaşamdan ölüme doğru kayıveriyorlardı. Onları kent öldürmüştü; ama hiç kimse bunu cinayet olarak betimlemiyordu.

Şafak vaktinin ürperten karanlığında Teğmen Eve Dallas, barabasıyla şehir merkezine doğru giderken parmaklarıyla da aralıksız direksiyona vuruyordu. Bovvery'de kaldırımında uyuyan bir adamın ölümü onun sorunu olmamalıydı. Bu iş, polis departmanının sıradan bir vaka olarak nitelendiğı bir işti. Evsizlerin yaşadığı bölgelerde ölenleri bulur, kokmuş cesetleri tetkik, teşhis ve imha için morga götürür, devriye gezerek hayatta kalanları da kepçeyle taşırsın. Yani bir nevi - Ortaçağ insanının at pisliğı toplaması gibi - toplayıcılık işiydi. Sıradışı cinayetler birimine katılabilmek için hâlâ umudu olan ya da böylesi bir mucizenin gerçekleşmesinden umudunu tümüyle kesmiş olanların yaptığı günlük, olağan ve iğrenç bir işti kısacası. Olayın sıradışı bir cinayet olarak nitelenebilmesi için, ölümün çok açık bir biçimde şüpheli ya da vahşice işlenmiş olması gerekiyordu.

Böyle bir görevi olmasaydı Eve şu an kibar ve duyarlı kocasıyla sıcak yatağında yatıyor olacağını düşündü.

"Şimdi acemi polisler bunun bir seri katil olmasını ümit ediyorlardır," diye mırıldandı Eve! a n ı n d a oturan Peabody ise esniyordu ve neredeyse ağzı yırtılacaktı.

"Ben şu an senin yanında sadece bir fazlalığım," dedi Peabody.

Eve ona umut dolu gözlerle baktı; simsiyah saçları düzgün kesilmişti.

"Beni şuracıktaki durakta arabadan"atabilirsin. Ben de on dakika içinde eve gidip yatağa atarım kendimi."

"Ben acı çekeceksem, sen de acı çekeceksin," dedi Eve.

"Dallas... Benim sevilmemi sağlayan asıl şey de bu."

Eve gülerek hiç kimsenin Peabody kadar azimli ve güvenilir olamayacağını düşündü. Olmayacak bir şekilde sabahın köründe apar topar çağırılmışlardı ama Peabody ütülü kışlık üniformasının içinde pırıl pırıldı. Düğmeleri ışıldıyor, ağır polis botlarıysa parlıyordu. Geniş yüzünü yuvarlak kesim, siyah saçları çerçevesliyordu; gözlerinden uykulu olduğu anlaşılıyordu; ama Eve onda görmek istediği şeyi görebiliyordu.

"Geçen gece ne yaptın, iyi iş çıkarabildin mi?"

"Evet, Doğu Washington'da, Roarke'un, danslı, yemekli çok hoş bir hayır yemeği vardı. "Köstebekleri kurtarın" gibi

bir amaç üzerine düzenleniyor. Aşağı Doğu Yakası'ndaki evsizler için senede bir kez verilen bir yemek."

"Hadi ya, senin için üzüldüm. Ben de sen hoş bir gece elbisesi giyersin Roarke'un özel aracıyla dolaşır, birlikte şampanya patlatırsınız diye düşünmüştüm."

Eve, kaşlarını kaldırarak Peabody'ye baktı. "Evet, zaten onun gibi bir şey oldu," dedi.

Her ikisi de, Roarke, Eve'in hayatına dahil olmadan önce Eve'in yaşamının hem bir muamma, hem de hüsrana dolu olduğunu gayet iyi biliyorlardı. "Roarke'la dans etmek zorunda kaldım; hem de çok uzun süre."

"Smokin mi giyinmişti?" Peabody Roarke'u bir kez smokinle

görmüştü ve bunu hiç unutmamıştı.

"Evet, smokinliydi." Eve, derin düşüncelere dalmıştı ama onu düşünmek istemiyordu. Roarke'm vücudu smokinin içinde olduğu kadar çıplakken de güzeldi.

Peabody, "Erkek," diyerek gözlerini kapattı. Ailesinden öğrendiği gözünde canlandırma yöntemine kendini kaptırmıştı.

"Erkek," diye yineledi Peabody.

"Bilirsin işte, kocaları çalışma arkadaşlarının küçük fantezilerini süslüyor diye birçok kadın sinirlenir."

"Sen farklısın teğmenim; sende sevdiğim şey de bu zaten."

Eve, gerginlikten sertleşmiş omuzlarını arkaya doğru hareket ettirerek rahatlamaya çalıştı. Sadece üç saat uyuyabilmişti. Kocası için şehvete yenik düşmek onun hatasıydı.

Şu an için iş iştii ve Eve görevinin başındaydı. Şimdi harap binaları ve çöp yığınlarıyla dolu sokakları inceliyordu. Yaralar, siğiller, tümörler, beton ve çeliğin üzerinden sarkıyor ya da dışarı fışkırıyordu sanki. Pencerelerden yükselen sesler ve hareketlilik sokaklara taşmıştı. Bu karmaşanın arasında u:ıl>a kullanmak kirlenmiş bir nehirde sis engelim aşarak ilerlemeye benziyordu.

Roarke'la tanışana kadar sanki yaşam uzaktı Eve'e ama onunla tanışınca cilalı ahşapların, ışıldayan kristallerin, mum kokuları ve sera çiçeklerinin eşlik ettiği bir yaşam sürmüştü.

Kısacası zenginliği hissettiren her şey elindeydi ama şu an bulunduğu yerde neler olabileceğini de iyi biliyordu. Aslında her yer birbirine benziyordu.

Sokaklar neredeyse boştu. Günün bu saatinde, bu iğrenç küçük yerde çok az insan sokağa çıkmayı göze almıştı. Uyuşturucu satıcıları ve fahişeler işlerini bitirmiş, gün doğmadan uyuyacakları yere sürünerek geri dönüyor olmalıydılar.

Dükkân ve mağaza sahiplerinden ise yalnızca cesur olanlar

bu saatte uyanıktılar; çıkabilecek her türlü aksiliğe karşı yaptırdıkları demir kilitlerin şifrelerini yeni çözüyor olmalılardı.

Seyyar satıcılar hiç de tekin olmayan bu bölgede hem güvenle çalışmak, hem de arabalarına tek başlarına sahip olmak konusunda endişeliydiler. Bu nedenle çift olarak çalışmayı yeğliyorlardı.

Eve, olay yerindeki siyah beyaz devriye arabasına doğru spot lambalarını açtı ve kaşlarını çatarak bölgeyi koruyan polis memurlarının yapmış oldukları yarım yamalak işe göz gezdirdi.

"Allah kahretsin ya hiçbir iş bitmemiş ki daha! Beni sabahın köründe yatağımdan kaldırdılar ve hâlâ cinayet mahallinin güvenliği sağlanamamış! Bunlar gerçekten sadece birer pislik toplayıcısı! Ahmaklar!"

Eve, devriye arabasının arkasına sert bir frenle park edip kapıyı çarparak inerken Peabody hiç sesini çıkarmamıştı.

Acıyarak ekiptekilerin sıkı bir azar işitmek üzere olduklarını düşündü.

Peabody arabadan inerken, Eve karşı kaldırıma geçmişti bile. Kaldırımdaki iki polis rüzgârda mutsuz bir biçimde birbirlerine sokulmuş bekliyorlardı ve Eve'i görür görmez kendilerine çeki düzen verdiler. Eve, aynı etkiyi öteki polisler üzerinde de yarattı ve araca geri geldiğinde Peabody düşüncelere dalmıştı. Eve her zaman dikkat çekmişti ve Peabody'ye göre bu durum dış görünüşten kaynaklanan bir etki değildi.

Yani evet, Eve uzun, ince bir bedene ve güzel saçlara sahipti ama çekici olmasının tek nedeni bunlar değildi. Onun, her şeyiyle buna neden olduğunu düşündü. .Güzel gözleri ve dolgun dudaklarının altında gizlenen gamzesiyle de dikkat çekiyordu Eve. Peabody, ona baktığında güçlü ve çekici bir kadın görüyordu ve bu durumu onun kibirli olmayışına bağlıyordu.

Ancak dış görünüş bir yana onu görenlerin kendilerine çeki düzen vermeleri asıl dikkat çeken önemli bir diğer ayrıntıydı.

O, Peabody'nin tanıdığı birinci sınıf bir polisti ama lanetin de tekiydi. Nereye giderseniz gidin her kapıdan tereddütsüzce birlikte içeri girebileceğiniz; ölüye de, diriye de dayanabileceğini bildiğiniz türden. Memurlara verip veriştiren, kızgın nutkunun

sonunu duyabilecek kadar ona yaklaştığınızda, Peabody'ye esin teşkil edecek türden.

Eve soğukkanlılıkla; "Hadi olayı bir kez daha gözden geçirelim," dedi. "Sıradan bir cinayet için beni sıcak yatağımdan kaldırıp buralara kadar getirdiniz ve lanet olasınca olay yerinin emniyetini sağlayıp sanki raporunuzu hazır etmişsiniz gibi karşımda öylece dikiliyorsunuz. Allah aşkına ya sizler polissiniz, lütfen bir polis gibi davranın."

"Evet teğmenim." Bu titrek ses, ekibin en genç olan üyesinden gelmişti ve memur, ergenlikten yeni çıkmış gibi çok genç görünüyordu. Genç memurun cevabı Eve'in azarlarına bir son vermesine neden oldu. Ancak genç memurun partneri acemi değildi ve Eve'in buz gibi bakışlarından payını o da aldı.

"Evet efendim," diye cevap verdiğinde Eve ona doğru baktı.

"Sizin herhangi bir sorunuz mu var Memur Bowers?" diye sordu Eve.

"Hayır efendim."

Memurun yüzü kırmızıydı ve gözleri soluk mavi rengindeydi. Siyah saçlarını kepinin altında tutmaya özen gösterdiği belliydi ve düğmelerinden biri kopmuştu. Ayakkabıları ise matlaşmış ve aşınmıştı. Eve bu konuyu kurcalayabilirdi; ancak gününü mahvetmek istemedi ve bu iğrenç göreve yoğunlaşmaya karar verdi. Sadece "iyi" diyerek başını salladı; fakat gözlerindeki uyarı yeterince açık ve netti. Bakışlarını diğer memura çevirdi ve içinde azıcık da olsa merhamet kıpırtısı uyandı. Bu genç memurun akademiden yeni mezun olduğu çok belliydi.

"Memur Trueheart, bir olay yerinde emniyetin ne şartlarda sağlanacağını yardımcım size gösterecek; lütfen dikkatlice onu izleyin."

"Tamam efendim."

"Peabody, " diye seslenir seslenmez ortağı hazırды.

"Elimizde neler var şimdi Bowers?"

"Snooks adıyla bilinen beyaz bir adam; yoksul olduğunu biliyoruz. Bu kulübe de ona ait."

Eve etrafı inceliyordu; uyduruk bir barınaktı burası ama zekice bir şeyler yapılmıştı.Yıldız ve çiçeklerle boyanmış bir sandık ve çöp kutusunun üzerine konmuş bir çatıdan oluşuyordu. Girişte, güvelenmiş bir battaniye vardı; battaniyenin üzerinde Snooks'un işlediği söylenen, elle çizilmiş bir işaret yer alıyordu.

"Snooks içeride mi?"

"Evet içeride. Ekibin bir«kısmı da civarda başka ceset olup olmadığını araştırıyor," dedi ve "Snooks da hoş bir ceset," diye Eve'e takıldı.

"Bahse girerim öyledir ve eminim güzel de kokuyordur," diye mırıldandı Eve. Rüzgâr artık güçlü esmiyordu ve bu yüzden bu kötü kokuyu dağıtmıyordu.

"Bu koku beni sarhoş ediyor. Her zaman berbat kokar. Burada yaşayan insanlar hep ter ve çöp gibi kokarlar ama daha da kötüsü, bu kötü kokulara bir de ceset kokusu eklenmiştir artık."

Eve bu durumu gayet iyi bilirdi; sessiz ve keyifsiz. Burada sidik ve bozulmuş yemek kokularının arasında sessizce ilerlemek ölüm korkusunu hissettiriyordu. Eve bir an, kanın parlak metalik izlerini fark etti.

"Birisi onu bıçaklamış galiba." Mühür kutusunu çıkarmaya çalışıyordu ama bulamıyordu.

"Allah kahretsin! Nerede bu? Buradakiler de çalmaya değer bir şeyler değil ki. "

Bowers ilk kez onu güldürmüştü. Fakat bakışları hâlâ soğuk ve sertti. "Birisi ondan bir şey çalmış, tamam." Kendisinden emin bir biçimde geriye doğru adım attı. Teğmenin, paçavra görünümündeki perdenin arkasını gördüğünde, kötü ve tatsız bir şok yaşamasını diledi Tanrı'dan.

"Sağlık görevlisini çağırdın mı?"

Eve, ellerini ve çizmelerini, "clear coat" adı verilen, bir çeşit renksiz boya ve reçine benzeri maddeyle yıkadı.

Bowers, "Ben bunun bir cinayet olduğu düşüncesinden

uzaklaşmaktan yanayım," dedi.

"Allah aşkına, ölmüş mü, ölmemiş mi?" Eve, perdenin arkasını görebilmek için biraz eğilerek ilerledi ama tiksiniyordu. Bowers'm umduğu kadar olmasa da bu karşılaşma her zaman bir şoktu. Eve bunu çok sık yaşamıştı. Ancak bir insanın diğerine yapabileceği kötü şeyler, onun için hiçbir zaman rutin bir şey olamıyordu. Bir yanda merhamet duygusu, diğer yandan yanı başında duran kadının asla hissedip anlayamayacağı bir şey vardı.

"Zavallı adam," dedi ve daha yakından incelemek için sessizce yaklaştı.

Bowers haklıydı; Snooks çoktan ölmüştü. Bir kemik torbasıyla beraber vahşi, dağınık saçlardan başka bir şey kalmamıştı ondan geriye. Hem gözleri, hem de ağzı yarılmıştı ve dişlerinin çoğunu kaybetmişti. Onun gibileri nadiren sağlık ve diş programlarından yararlanabilirdi. Donup kalmıştı bakışları. Bir an onun neredeyse bir asra yakın bir ömür yaşamış olduğu ve bu cinayete kurban gitmeseydi iyi beslenerek ortalama bir yirmi yıl daha yaşayabileceği kanısına vardı. Ama artık çok geçti.

Eve, battaniyenin kutunun yanına doğru kaymış olduğunu, adamın çizmelerinin de oldukça aşındığını ve çizmelerin üzerindeki yarıkları fark etti. Etrafta birkaç değersiz eşya vardı. Kocaman gözlü bir bebek kafası, kurbağa şeklinde bir kalem fener, özenle yapılmış kâğıt çiçeklerle doldurmuş olduğu kırık bir fincan... Duvarlar kâğıttan yapılmış şekillerle kaplanmıştı. Ağaçlar, köpekler, melekler, yıldızlar ve çiçekler ki yıldızları ve çiçekleri çok severdi.

Boğuşma izine rastlamadılar ve herhangi bir yeni yara izi ya da gereğinden fazla kesik göremiyordu. Bu yaşlı adamı kim öldürdüyse, bunu çok ustaca gerçekleştirmişti.

"Olamaz," diye düşündü adamın göğsünde olan yumruk büyüklüğündeki deliği incelediğinde. Cerrahi bir girişim gibiydi. Snooks'un kalbini alan her kimse, lazer kullanmış olmalıydı.

"Sorumlu olduğunuz cinayete, işinize sahip çıkın, Bowers."

Eve perdeyi düşürerek geriye doğru dikkatlice geri çekildi.

Kendi halinden pek memnun olan polisin yüzündeki yılışıklığı görünce sinirlendi.

"Tamam Bowers, birbirimizi sevmiyor olabiliriz; ama unuttuğun bir şey var, hayatını cehenneme çevirebilirim.

Bunu bilecek kadar akıllı olmalısın." Ona bir adım daha yaklaştı ve çizmeleriyle Bowers'ın ayağına bastı. Ayağına bastı çünkü söylediklerinin ne anlama geldiğini ona hissettirmek istiyordu ve onun bunu anladığından emin olmalıydı.

"Öyleyse, akıllı ol Bowers! Yüzündeki şu kahrolası alaysı ifadeyi de yok et ve yolumdan çekil."

O alaysı ifade yok olmuştu bile; fakat Bowers'ın gözleri kinle doluydu ve küçük birer mermi gibi neredeyse yerlerinden fırlayacaklardı.

"Bir üst rütbedeki amirin bir polise böylesi aşağılayıcı bir dil kullanması meslek kurallarına aykırıdır."

"Sahi mı? Tamam, bunları da raporunuza ekleyin o zaman,

Bowers. Bu raporu üç nüsha olarak tamamlayın ve masama koyun," dedi Eve ve oldukça sessiz bir şekilde; "Derhal kenara çekil!" diye ekledi.

Göz göze gelmişlerdi ve birbirleriyle soğuk savaş içerisindeydiler. Bu durum on saniye kadar sürdü.

Memuru yanından kovar kovmaz Eve arkasını dönerek telsizini eline aldı. "Teğmen Eve Dallas. Bir cinayetim var."

Eve cesedi incelemek üzere yeniden barakaya girdiğinde merak ettiği bir şey vardı; *neden bir insan yıpranmış olduğu belli olan bir kalbi çalmış olabilirdi*. Kent Savaşları'ndan sonra, çalıntı organların kara borsada satılan çok değerli bir meta olduğunu anımsadı sonra. Çoğu kez, bu satıcıların organ transferini gerçekleştirmek için, bir donörün gerçekten ölmesini beklemeye dahi tahammülleri yoktu; fakat bu onlarca yıl önce olan bir şeydi. Organ bağışlama ve simsarlık hâlâ gözdeydi.

Eve tıpla ilgili haberlere ve tıbbi raporlara karşı ilgisizdi ama bu durumun organ yapımıyla ilgili bir şey olabileceğini de düşündü. Doktorlara hiç güvenmiyordu.

Eve, bazı zenginlerin imal edilmiş bir organı nakil düşüncesine pek sıcak bakmadıklarını düşünüyordu. Genç bir trafik kazası kurbanından alınan bir insan kalbi ya da böbreği çok yüksek fiyatlara gidebilirdi; ama bunun iyi, kaliteli ve uygun koşullarda gerçekleşmesi gerekirdi. Snooks'urı durumu böyle bir durum değildi.

Pis koku o kadar yoğundu ki burnunu kapatarak nefes almamaya çalışıyordu. Cesede yaklaşarak eğildi. Hastane ve sağlık merkezlerinden tiksinen bir kadın olarak bayılacak kadar yoğun olan antiseptik kokusunu da aldı. Evet burada da aynı koku vardı. Bir iz sürer gibi kaşlarını çatarak yere eğildi.

Yaptığı ön incelemeye göre, dışardaki havaya bakarak kurbanın yaklaşık 02.10'da öldüğünü düşünmeye başlamıştı.

Uyuşturucu kullanıp kullanmadığını anlamak için bazı kan tetkiklerine ve toksin raporlarına gereksinimi vardı; ancak kurbanın alkolik olduğunu görebiliyordu. Bira şişeleri barakanın köşesinde bir yere sıkıştırılmıştı. Ayrıca az miktarda uyuşturucu da bulmuştu. Bunlar, Zoner veya Jags olması muhtemel bir çift pembe kapsüldü; ama kokladıktan sonra Grin olabileceğini tahmin ettiği pis bir beyaz toz torbaya konmuş bir nefeslik Zeus olduğunu anladı.

Kurbanın parçalanmış yüzünde damarları ortadaydı ve yara kabuklarından anlaşıldığı üzere oldukça kötü beslendiği bu yüzden de bir cilt hastalığı olduğu anlaşıyordu. Adam bira içmiş, uyuşturucu kullanmış, çöp yemiş ve neredeyse uykuda ölüme hazır bir durumdaymış.

"Neden onu öldürdü?"

"Efendim?" Peabody perdeyi geriye doğru çektiğinde Eve geriye doğru dönüp bakmadı. "Sağlık ekibi cinayet mahallinde." "Neden kalbini almış olabilir?" diye kendi kendine sorular soruyordu Eve. "Neden bir cerrah gibi onu dışarı çıkardı?"

Eğer bu sıradan bir cinayetse, onu neden hırpalamamış, dövmemiş olabilirler? Bunu yapanlar adamı sakat bırakma meraklıysa neden sadece sakat bırakmayı denememişler?

Üzerinde çalışılacak konu bu."

Eve sabırsız bir biçimde, 'Yaraya bak,' dedi. "Kanamasının olması gerekirdi, değil mi? Göğsüne baksana; yumruk büyüklüğünde bir delik var. Yani bu olanlar her ne ise adamı ameliyat edercesine kanayan yerleri tamponlamışlar. Bu kişi her kimse, dağınıklık, kirlilik istememiş ve yaptığı işle gurur duyuyor olmalı." Kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Temiz havayı solumak için orada kapıda bekliyordu.

"Çok usta biri bence ve mutlaka eğitilmiş. Ben bir kişinin bunu yalnız başına başarabileceğini düşünmüyorum. Memurları tanıklarla gidip konuşmaları için yolladın mı?"

"Evet." Peabody terk edilmiş sokağı, kırık camları, kutu yığınlarını ve sokağın karşısındaki dar yolun karanlıkta kalan köşelerini aramıştı. "İyi şanslar herkese."

"Teğmenim."

"Morris." Olay yeri incelemesinde bulunan sağlık müfettişine takılmıştı.

"Kaldırımda uyuyan birisinin krem kullanabileceğini ummazdım." Morris gülümsüyor ve etrafı inceliyordu. Saçlarını toplayıp örmüştü ve kırmızı bir şapkası vardı. Uzun paltosu rüzgârda deli gibi uçuşuyordu. Eve, Morris'in oldukça şık ve modaya uygun giyinen birisi olduğunu biliyordu.

"Ben hazırım. Kalp ortada yok mu?"

"Şey, ben de bulamadım."

Kendi kendine gülerek barakaya yaklaştı. "Yeniden bakalım, inceleyelim o zaman."

Morris'in üzerinde uzun bir palto vardı ve onu sıcak tuttuğu belliydi; Eve üşüdüğü için bir an kıskanarak titredi.

Onunda böyle güzel bir paltosu vardı; Roarke Noel hediyesi olarak almıştı. Fakat Eve görev esnasında onu giyinmemeye

karar vermişti. Onun görev yerleri cehennem gibiydi ve güzelim paltoyu buralarda giyinerek ziyan etmek istemiyordu.

Eve'in elleri de çok üşümüştü ve yeni eldivenlerinin de o güzelim paltonun içinde olduğunu düşünerek içinin titremesine engel olamadı. Ellerini deri ceketinin ceplerine sokarak rüzgârın sertliğinden korunmak için ceketinin içinde büzüştü ve Morris'in işini yapışını izledi.

"Harika bir iş," dedi Morris derin bir nefes alarak. "Kesinlikle harika."

"Eğitimli biri değil mi?"

"Evet öyle görünüyor." Morris açık göğsün içine dikkatle bakıyor, inceliyordu. "Evet gerçekten, eğitimli. Bunun, katilin ilk ameliyatı olduğunu söylemek mümkün değil. Ayrıca kullandığı aletler de çok iyi olmalı. Evdeki herhangi bir bıçak falan değil kullanılan her neyse. Katilimiz bir cerrah sanki. Kahretsin, ellerini çok kışkandım doğrusu."

Eve düşünüyordu ve kendi kendine; "Bazitlini törenlerde vücut parçaları kullanılır," dedi.

"Fakat bu tip bir şey için vücudun tümü ya da bazı uzuvları kesilip doğranır. Burada bunları doğrulayacak bir kanıt 'yok elimizde.'"

"Bu dini bir şeye benzemiyor. Daha çok tıbbi bir duruma benziyor."

"Evet." Bu Eve'in düşüncelerini doğrulamıştı. "Birisi bunu çekip çıkarmış mı?"

"Emin değilim." Morris adamın alt dudağını aşağıya doğru çekti ve sonra eski haline geri dönmesi için serbest bıraktı.

"Bu kadar ustalık gerektiren bir planı uygulayabilmek için oldukça usta bir asistana da gereksinimi olmuştur."

"Eğer bu cinayet dini bir amaç uğruna işlenmediyse katil adamın kalbini neden almış olabilir bir fikrin var mı?"

"Hiç delil yok," dedi Morris neşeli bir şekilde ve bir el hareketiyle onu destekleyerek. Tekrar birlikte dışarı çıktıklarında, derin bir

nefes aldı. " T ü m bu pis koku içinde yaşlı adamın oksijensizlikten ölmemiş olmasına şaşırdım. Fakat gördüğüme göre adam öldürülmemiş olsa bile çok az ömrünün kalmış olduğunu söyleyebilirim. Kimlik tespiti için parmak izlerini ve DNA örneklerini aldın mı?"

"Daha önce alındı, mühürlendi ve laboratuvar incelemesi için hazır."

"0 zaman onu torbaya koyalım ve götürelim."

Eve başını salladı. "İnceleyeceğin onca cesetin arasında buna öncelik vermek için meraklandın sanki değil mi?"

"Gerçeği söylemek gerekirse evet, merak ediyorum," dedi Morris ve gülümsedi. "Dallas, bir şapka giyinmelisin. Burası donduracak kadar soğuk."

Eve bu uyarıyı umursamadı ama bir fincan kahve için bir aylık maaşını verebilirdi. Morris'i işinde yalnız bırakarak, Bowers ve Trueheart'la görüşmek için geri döndü.

Bowers dişlerini sıkıyordu; üşümüştü, acıkmıştı ve Eve ile Morris arasında biraz önce tanık olduğu samimi görüşmeye fena halde bozulmuştu.

Bowers, *muhtemelen onu beceriyordur*, diye düşündü. 0 Eve Dallas'ı ve onun tarzındaki kadınları iyi biliyordu. Evet bu kahrolası tipleri çok iyi biliyordu. Onun gibi bir kadın, merdivenden tırmanırken bacaklarını ayırdığı için terfi alır, yükselirdi.

Bowers'm hâlâ terfi edememesinin nedeni kendisiydi; çünkü terfi etmek için geçilen yolları benimsememişti.

Oyunun oynanış şekli buydu, yolu buydu. Kalbi göğsünün içinde yeniden küt küt atmaya başlamış, kan beynine hücum etmişti. Fakat o da bir gün gereğini yaparak terfi edecekti. *Orospu Kattaki* Sözcükler beyninde yankılanıyordu ve neredeyse dilinden dökülmek üzereydi. Ağzından bir şey kaçıracağına farkına vardı ve yuttu. Kontrolünü kaybetmemesi gerektiğini hatırlattı kendine.

Eve'in Bowers'm soluk gözlerinde okuduğu nefret bir bilmece

gibiydi. Bunun, bir amir tarafından basit ve hak edilmiş bir azarın sonucu olamayacak kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Bowers'm tavrı Eve'de saldırma ve silahını kullanma isteği uyandırdı bir anda.

Bunun yerine dikkatle ona bakarak tepki vermesini bekledi. "Raporunuz memur Bowers?"

"Hiç kimse bir şey görmemiş, hiç kimse bir şey bilmiyor," diye cevapladı kırılgan bir ses tonuyla. "Bu insanların yapısı bu. Bunlar kendi deliklerinden çıkmazlar."

Eve, Bowers'a dikkatle bakmasına rağmen acemi olan polisin belli belirsiz hareketine de gözü takıldı. Planlamış gibi elini cebine attı ve biraz bozuk para çıkardı.

"Memur Bowers, bana bir kahve alın." Eve gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Size kahve almak mı?"

"Evet, kahve almanı istiyorum." Bowers'm elini zorla tutarak bozuk paraları avucuna koydu. "Aynı şekilde yardımcım da kahve istiyor. Bu semti biliyorsun. En yakın 24/7'ye koş ve bana kahve al."

"Aramızdaki en acemi kişi Trueheart."

"Peabody, ben Trueheart'la mı konuşuyorum sence?" dedi Eve keyifli bir biçimde.

"Hayır, Teğmenim. Ben Sizin Memur Bowers'a hitap ettiğinizi sanıyorum..."

Peabody de kadının bakışlarından hoşlanmadığı için gülümsedi. "Teğmen sade kahve sever. Bir blok ötede sanırım bir 24/7 var. Fazla zamanını almaz."

Bowers biraz daha direndi, ama arkasını dönerek bir süre sonra oradan uzaklaştı. Homurdanarak ağzından kaçırdığı "kaltak" sözcüğü rüzgârlı soğuk havada açık seçik işitildi.

"Vay canına Peabody, Bowers sana 'kaltak' dedi."

"Ben o lafı size söylediğini düşünüyorum, efendim."

"Evet, galiba haklısın. Öyleyse, Trueheart, dökül bakalım ne

biliyorsan."

"Efendim?"

Trueheart, doğrudan kendisine seslenilince bembeyaz kesilmişti; zaten yüzünün rengi soluktu.

"Ne düşünüyorsun? Ne biliyorsun bu olayla ilgili?"

"Ben bir şey bilmiyorum..."

Heyecanlı bir şekilde kahve almaya giden Bowers'a doğru bakmıştı ama Eve, onun bu bakışını yakalamıştı.

"Onu unut. Sen şimdi benimle ilgilen. Konuyla ilgili olarak topladığın bilgiler ve yaptığın görüşmelerle ilgili raporunu istiyorum."

"Ben..." Trueheart yutkunmuştu gerginlikten. "Söz konusu olayın olduğu esnada civarda yaşayanlar herhangi bir şeyden rahatsızlık duymamışlar. Ayrıca sıradışı bir duruma ve kurbanın barakasına giren herhangi bir ziyaretçiye de tanık olmamışlar."

"Ve?"

Konuşurken aceleci davranıyordu; "Şöyle bir şey... Ben Bowers'a anlatacaktım fakat bana müsaade etmedi."

"Bana anlat," dedi Eve.

"Anlatacaklarım Topal hakkında. Onun, barakası da buradaydı; hemen Snooks'un kinin altındaydı. Yani sadece birkaç ay önce öyleydi fakat..."

"Sen dün burada devriye gezdin mi?" diye böldü Eve..

"Evet efendim."

"Ve Snooks'un barakası gibi bir baraka vardı burada öyle mi?"

"Evet efendim, ama şu anda o caddenin karşı tarafındaki dar sokağın bitiminde."

"Onu sorguladın mı?"

"Hayır efendim."

"Adam tam bir zom durumunda. Hiç yataktan çıkaramadık ki Bowers da bunun sorun olmadığını söyledi; çünkü adam tam bir

ayyaş."

Eve düşünceli bir şekilde onu inceledi. Genç memurun rengi yerine gelmişti; sinirden ve rüzgârın etkisiyle yanaklarına kan gelmişti. Eve onun gözlerine bakınca iyi ve güvenilir bir insan olduğuna karar verdi. Açık, şeffaf ve keskin.

"Akademiden mezun olalı ne kadar oldu, Trueheart?"

"Üç ay oldu efendim."

"O zaman aşağılık herifleri daha tanıyamadığın için hoş görülebilirsin." Aslında Eve argo bir espriyi ağzından kaçıraraktrama sustu bir an ve sonra devam etti. "Fakat bana öyle geliyor ki sen bu işi öğreneceksin. Şu Topal'ı merkezdeki su deposuna götürün. Ayıldığında kendisiyle konuşmak istiyorum.

Seni tanıyor değil mi?"

"Evet efendim."

"O zaman onunla kal ve aydınca bana getir. Görüşmemde senin de hazır bulunmanı istiyorum."

"Siz benim de mi gelmemi istiyorsunuz?" Trueheart'ın gözleri büyüdü ve parladı. "Teğmenim, ben şeye atanmıştım...

Şey, Bowers benim eğitmenim."

"Peki memur bey ondan eğitim almaya devam mı etmek istiyorsunuz?"

Bir an tereddüt etti ve derin bir nefes aldı.

"Hayır Teğmenim, böyle olmasını istemiyorum."

"O zaman benim emirlerimi neden yerine getirmiyorsun?"

Eve, genç memuru arkasında sırtırken bırakıp döndü ve suç mahalli ekibini taciz etmeye gitti.

"Bu çok tatlı," dedi Peabody, ellerinde sıcak ve berbat kahveleriyle araçlarına geri dönerken.

"Başlama yine Peabody."

"Hadi Dallas. Adama iyi bir fırsat verdin."

"Bize potansiyel bir tanık sundu; ayrıca gerizekâlı Bowers^{An}

poposunu tutuşturmanın bir yolu da buydu." G ü lümsedi. "İkinci şansı da sana veriyorum Peabody; ona dair tüm bilgileri topla. Kuyumu kazmak isteyen insanlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum*

"Tamam Merkeze dönünce ilgilenirim. Basılı bir kopya ister misin?"

"Evet, Trueheart'ı da çalıştır; ama sadece usulen."

"Onu çalıştırmak sorüh değil." Peabody kaşlarını kaldırdı.

"O çok sevimli bir çocuk."

"Sen ona göre çok yaşlısın*

"Ben ondan iki ya da üç yaş anca büyüğümdür." Peabody sanki gücenmişti. "Ayrıca bazı genç adamlar olgun kadın sever.*

"Ben senin hâlâ Charles'la gergin olduğunu düşünüyordum."

"Flört ediyoruz."

Peabody, Charles ile ilgili Eve'le tartışıyor olmaktan rahatsızlık duyuyordu.

"Biz birbirimiz için özel değiliz."

Eve, meslektaş olan biriyle özel olmayan bir beraberlik yaşamanın çok kötü bir şey olduğunu düşünüyordu ama bu kez çenesini tuttu. Birkaç hafta önce, Peabody'nın Charles Monroe'yla bir ilişki kurmuş olması hakkındaki görüşünü pat diye söylemesi, aralarındaki bağın neredeyse kopma noktasına gelmesine neden olmuştu.

Düşüncelerini açıkça söylemek yerine Eve, "Sen bu durumdan hoşnut musun?" demeyi yeğledi.

"Bu ikimizin de olmasını istediği bir şey. Birbirimizi seviyoruz, Dallas. Birlikte güzel zaman geçiriyoruz. Ben de şerrin..."

Peabody birden sustu ve ağzını sımsıkı kapattı.

"Ben bir şey söylemedim."

"Sen oldukça yüksek sesle düşünüyorsun."

Eve sinirden dişlerini sıktı. Kendisine oraya bir daha geriye dönmeyeceklerine dair söz vermişti. "Çalışmaya başlamadan

nce kahvaltı etmeyi düşünüyorum," dedi temkinli bir şekilde.

"Bana uyar. Özellikle de sen smerlayacaksan."

"En son yine ben smerlamtm."

"Hatırlamıyorum ama notlarımı yoklayayım bir." Peabody elektronik not defterini çıkararak Eve'i güldürdü.

İkinci Bölüm

Polis Merkezi'nin restoranında verilen yavan yemekler için söylenebilecek en iyi şey, bunların sadece ciddi bir açlığı gidermekten öteye girmemesidir. Ispanaklı omlet olduğu sanılan şeyi yerken Peabody bir yandan da avuç içi bilgisayarındaki dataya girdi.

"Ellen Bowers," dedi. "Başka bir adı yok. Akademiden '46'da New York Bölümü'nden, mezun olmuş."

"Bende '46'da oradaydım," dedi dalgın bir biçimde Eve.

"Onun benden önceki dönem mezunu olması gerekir. Ben onu hatırlamıyorum."

"Kayıtlara girme yetkim yok, bunu kontrol edemem."

"Neyse boşver." Kaşlarını çatarak tabağındaki krep sanılan ama mukavvaya benzeyen yemeği bir lokmada yuttu.

"Teşkilata gireli uzun yıllar olmuş ve hâlâ şehir merkezinde kepçeyle ceset topluyor ha? Acaba benden başka kimlerin tepesini attırdı merak ettim."

"Son iki senedir önce iki farklı noktaya atanmış, sonra trafikte görev almış. Bowers her yerden kovulmuş, Dallas. Polis merkezi kayıtlarında bir süreliğine de iki sekizde bir başka görevde yer aldığı görülüyor. Bu, park devriyesidir, genellikle yürüyerek yapılan bir görevdir."

Eve, sert olan krebini, sosuyla yumuşatmaya uğraşıyordu ama olmamıştı, krep yumuşamamıştı. O da yemek yemekten vazgeçti ve midesini yakacak kadar sıcak olan kahveyi içmeye karar verdi.

"Dostumuzun kendine uygun mevki bulmakta sıkıntısı var ya da bölüm sürekli onun yerini değiştirmiş gibi görünüyor."

"Transfer dokümanlarına ve kişisel gelişim raporlarına erişim

için yetki isteniyor."

Eve biraz düşündü; "Hayır, durum zor ve hassas gibi görünüyor. Sanırım onunla olan işimiz bitecek."

"Bekârmış ve hiç evlenmemiş; çocuğu da yok. Otuz beş yaşında, ailesi Queens'de yaşıyor, üç kardeşlermiş; ikisi erkek, biri kız. Ve artık onunla ilgili kişisel bir fikrim var," diye de' ekledi Peabody, avuç içi bilgisayarını yanına koyarken. "Umarım onunla işimiz bir an önce biter; çünkü senin canını yakmaktan gerçekten ama gerçekten keyif alacak gibi."

Eve sadece gülümsedi. "Bu onun için boş bir hayal, öyle değil mi? Onunla ilgili kişisel bir fikrim var dedin, niye?"

"Sen sen olduğun ve onun hiçbir şey olamadığı sürece ortaya çıkmayacak bir şey bu." Peabody endişeliydi. "Ben her şeye rağmen ona dikkat edeceğim. Sana arkadan sinsice gelip zarar verebilecek birisi gibi görünüyor."

"Normal şartlarda birbirimizle çatışmamız pek olası görünmüyor." Eve konuyu kapattı.

"Hadi ye. Trueheart'm bulduğu ayyaşın bildiği bir şeyler var mı gidip öğrenmek istiyorum."

İşe yaradığım bildiği için Trueheart'm bulduğu ayyaş adamla bir görüşme odasında konuşacaktı. Topal lakaplı adama şöyle bir baktı ve onun artık ayıldığını düşündü. Ama adamın sıska bedeni, onun hâlâ gergin olduğunu, gözleri ise endişelendiğini ele veriyordu.

Adamı görüşmeye almadan önce temizlemişlerdi ve pis kokusu hafifletilmişti.

Eve, adamın, aklından birçok kötülük bir bağımlı olduğunu düşündü.

Dezenfekte işleminin ardından her bira bağımlısının yaşayacağı üzere adamın da ağız kuruluğu yaşayacağını hesap ederek Eve ona su getirdi.

"Topal sen kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum, elli olabilirim."

Adam öyle bakımsız ve sağlıksızdı ki neredeyse seksen yaşında gibi görünüyordu ve Eve, onun ölüme yaklaştığını düşündü.

"Başka ismin var mı?"

Adam yok der gibi omuz silkti. Elbiselerini götürüp imha ettiler. Gri gömlek ve beli ipli pantolonu üzerine sıkıca tutturulmuştu ve hemen hemen derisiyle aynı renkteydi. "Bilmiyorum. Ben Topalım."

"Tamam. Buradaki Memur Trueheart'ı tanıyorsun değil mi?"

"Evet evet." Hırpalanmış yüzü, aniden bir bebek kadar saf bir gülüşle aydınlandı.

"Selam! Sen bana biraz para verdin, sana çorba almalıyım dedin."

Trueheart'm yüzü acı içinde kızardı ve gözlerini ayakkabılarına dikti."

"Sanırım sen o parayla bira aldın."

"Bilmiyorum."

Adamın gözleri sürekli hareket ediyordu; Eve ile göz göze gelir gelmez gülümsemeyi bıraktı ve yeniden donuk donuk bakmaya başladı.

"Sen kimsin? Ben buraya nasıl geldim? Ben bir şey yapmadım ki. Dikkatli olmazsam birisi benim eşyalarımı alabilir."

"Eşyalarını merak etme Topal. Biz onlara göz kulak oluruz. Ben Dallas." Eve sakın konuşmaya özen gösterdi ve doğal olmaya çalışıyordu; yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Bir polis gibi davranırsa adamı ürküteceğini düşünüyordu.

"Ben sadece seninle konuşmak istiyorum. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Bilmiyorum, olabilir."

"Konuştuktan sonra sıcak bir şeyler getirtiriz. Şimdi teybi çalıştırıyorum, her şeyi aydınlatalım."

"Ben bir şey yapmadım."

"Hiç kimse senin bir şey yaptığını düşünmüyor. Teybe bağlanalım." Eve komut verdi.

"28913-H no'lu vaka'ya ilişkin Topal adıyla bilinen tanıkla mülakat. Mülakatı yapan kişiler, Teğmen Eve Dallas, Memur Delia Peabody ve Memur Trueheart." Eve memurun ismi için şöyle bir göz gezdirdi.

"Troy." Yine kızarmıştı.

"Troy Trueheart? Tamam." Daha sonra dik bakışlarını karşısında duran zavallı adamın üzerine dikti.

"Söz konusu şahidin, yanlış bir şey yapmış olduğuna dair herhangi bir şüphe söz konusu değildir. Bu dedektif onun yardım ve desteğini takdir etmektedir. Bunu anlıyorsun değil mi Topal?"

"Evet, galiba."

Nefes dahi almıyordu, fakat iğrenç Bowers'm onun hakkında haklı olmasından bir an için korktu.

"Sen başın dertte olduğu için burada değilsin. Benimle konuşuyor olmana sevindim. Barakanı dün gece taşıdığını duydum."

Adam suyundan içti; çatlamış dudakları ıslandı.

"Bilmiyorum."

"Snooks'u tanıyordun değil mi?"

"Olabilir," eli titredi, suyu masaya döktü.

"O resimler çizirdi; güzel resimler. Ben ona bir ağaç resmi karşılığında uyuşturucu satmışım. 0 güzel çiçekler de yapardı."

"Onun çiçeklerini gördüm. Çok hoştular. Snooks ile yakın arkadaş olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Evet." Gözleri doldu ve gözyaşları, kızarmış gözlerinden yüzüne akmaya başladı.

"Belki. Bilmiyorum."

"Birisi onu incitti Topal. Bunu biliyor musun?"

Bir an odanın içinde etrafa bakındı. Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu; fakat kafası karışmış, gözleri donuklaşmıştı.

"Ben buraya nasıl geldim? Ben içeride olmayı sevmem, eşyalarımı istiyorum. Birileri kesinlikle benim eşyalarımı çalar."

"Onu kimin incittiğini gördün mü?"

"Ben bu giysileri saklayabilir miyim?" Gömleğinin koluyla oynamaya başladı.

"Bunları saklayabilir miyim?"

"Evet, onları saklayabilirsin." Eve kararlılıkla devam etti.

"Neden çizmelerini de almadın Topal? O öldü ve onlar oldukça güzel çizimler."

"Snooks'dan bir şey çalmam ben," dedi. "Öldüğünde dahi. Arkadaşınız olan bir insandan hiçbir şekilde ve hiçbir nedenle bir şey çalmazsınız. Neden bunu ona yaptılar sizce?"

Gerçekten kafası karışmış bir şekilde öne eğildi.

"Neden vücudunu parçaladılar?"

"Bilmiyorum." Eve'de öne eğildi, sanki sessiz ve kişisel bir konuşma yapar gibiydiler. "Bende bunu merak ediyorum. Ona kızgın olan, sinirlenen biri var mıydı?"

"Snooks'a mı? O kimseyi incitmez. Biz kendi halimizde insanlarızdır. Gerçek bu. Devriyeler yolunuza çıkmazsa dilenebilirsiniz. Bizim dilenmek için iznimiz yok ama etrafta buna karışacak kimse yoksa dilenebilirsiniz. Snooks kâğıttan çiçekler satardı; bazen bira ya da sigara içer, sadece kendi işimizle ilgilenirdik. O n u n vücudunda koca bir delik açmaya ne gerek vardı, gerek var mıydı?"

"Hayır tabii ki gerek yoktu; ona yaptıkları şey çok kötü bir şeydi. Sen onları gördün mü dün gece?"

"Bilmiyorum. Ne gördüğümü bilmiyorum. Hey!"

Trueheart'a bir kez daha baktı ve gülümsedi. "Belki bana biraz daha para verirsin, olur mu? Yani çorba için."

Trueheart Eve'e baktı bir an, onun başını salladığını gördü.

"Tabii veririm Topal ama bir süre daha Teğmenle konuşman gerekecek."

"Yaşlı Snooks'u severdin, değil mi?"

"Onu hayli severdim." Trueheart gülümsedi ve Eve'in işaretiyle oturdu. "Güzel resimler çizirdi. Kağıt çiçeklerinden birisini bana vermişti. O çiçeklerini sadece sevdiği insanlara verirdi. Snook seni de severdi, öyle söylerdi ama yanındaki kadını sevmezdi. O kadın çok tehlikeli. Eğer fırsatı olursa seni de ezer, aşağılar, adam yerine koymaz, " diyerek Topal, Bowers'tan bahsetmeye başlamıştı. "O kadınla etrafta dolanarak ne yapıyorsun?"

"O şu an burada değil," dedi Trueheart kibarca. "Şimdi Teğmen burada. O iyi biri."

Topal somurttu, Eve'in yüzünü inceledi. "O da bir polis ama belki iyidir. Polis gözleri. Polis gözleri. Polisler, polisler."

Gülmeye başladı ve suyunu içti. Sonra Peabody'i süzdü.

"Polisler, polisler, polisler." Neredeyse bu tümceyi bir şarkı gibi söyleyecekti.

"Yaşlı Snooks için gerçekten çok üzülüyorum," diye devam etti Trueheart. "Eminim o da ona neler olduğunu Teğmen Dallas'a senin anlatmanı isterdi. Bunu anlatacak kişinin sen olmasını isterdi, çünkü siz arkadaşınız."

Topal bir an duraksadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet öyle düşünüyorum. Ona dün gece ne gördüğünü neden söylemiyorsun?"

"Ne gördüğümü bilmiyorum." Topal yeniden yumruklarını sıkıp masaya hafifçe vurmaya başladı. "Büyük siyah arabaları olan bazı insanlar gelirler bizim oralara; ama onları görmemeniz gerekir. Lanet olası kocaman bir arabaları vardır ve genelde bu araba parlar. Hiçbir şey söylemezler."

Eve, konuşmaya kendisi devam etmek isteyince Trueheart'a işaret etti ve onların konuşmasını durdurarak sordu; "Kaç kişiydiler "İki. Uzun siyah paltolar giyiniyorlardı; maskeleri vardı ve görebildiğiniz tek şey gözleriydi. Sanıyorum, *Hey! Lanet olasılar, Cadılar Bayramı da değildi ki.*" TopaPın yine dikkati dağılmıştı ve keyifle gülüyordu. "Lanet olasılar, Cadılar Bayramı değildi," dedi tekrar ve homurdanarak konuşmasını

sürdü. "Maskeleri vardı. Sanki oyun oynayacak gibi ya da birini tedavi edecekmiş gibi de çantalar taşıyorlardı."

"Çantalar neye benziyordu?"

"Birisinin büyük, güzel bir çantası vardı, parlıyordu. Diğerinin elindeki farklıydı; beyazdı ve o yürüdükçe şap şap bir ses geliyordu. Sanki Snooks onları davet etmiş gibi doğrudan onun barakasına girdiler. Rüzgârın sesinden başka bir şey duymadım, belki de uykuya daldım."

"Onlar seni gördüler mi?" diye sordu Eve.

"Bilmiyorum. Sıcak tutan paltoları, güzel ayakkabıları ve büyük bir arabaları vardı."

"Snooks'u öldürecekleri aklına gelir miydi?"

Topal, Eve'e doğru eğildi, kaba saba, çirkin suratı ciddileşmiş, yeniden ağlamaya başlamıştı. "Eğer tehlikede olduğunu düşünseydiniz belki de onları siz durdururdunuz ya da onları kovalardınız. Çünkü siz de arkadaşınız," diye polislere baktı çaresizce.

Eve ona doğru eğildi ve adamın yüzü yara içinde olduğu halde ona dokundu.

"Ne olacağını bilemezdin. Bu senin hatan değildi. Bu onların hatası. Başka ne gördün?"

"Bilmiyorum. Sanırım uyudum. Uyandığımda dışarı baktım ve araba artık yoktu."

"Orada bir araba var mıydı?"

"Bilmiyorum. Dışarısı aydınlanıyordu ve Snooks'u görmek için yanına gittim. Belki arabayı görmüştür diye ona soracaktım. Ama yanına gittiğimde onun öldüğünü, vücudunda kocaman bir delik açıldığını gördüm. Ağzı kocaman açılmıştı, gözleri de. Onun üzerinde büyük bir delik açmışlardı ve belki de bana da bir tane açmak isteyeceklerdi, öyleyse orada kalamazdım. Bunu yapamazdım, kalamazdım, asla. Bu durumda eşyalarımı alıp oradan uzaklaşmak zorundaydım."

Benim tüm eşyalarım hemen oradaydı. İşte bu yüzden ne yaptığımdan eminsinizdir sanırım, kalan tüm biramı içtim ve tekrar uyudum. Ben yaşlı Snooks'a yardım edemedim."

"Sen ona şu anda yardım ediyorsun. Uzun paltolar içindeki şu iki adamdan biraz daha söz edelim." Topal'm dikkati sürekli dağılıyor, konu sürekli değişiyordu; Eve, en az bir saat daha onu tekrar konuya geriye çekmek için uğraştı. Ondan daha fazla bilgi koparamamasına rağmen geçen zamanı ziyan olmuş bir zaman olarak görmüyordu. En azından onu tekrar arayıp bulması gerekirse artık Eve'i tanıyacaktı. Onu yeterince iyi anımsayacak ve yaptıkları görüşmeyi de tatsız bir görüşme olarak anımsamayacaktı. Özellikle ona sıcak bir yemek ısmarlar ve para verirse. Tabii aldığı parayı bira ve uyuşturucuya harcayacaktı.

Eve, Topal'm bir akıl hastanesine ya da tutuklu ve zihinsel özürlü bağımlıların yararlandığı bir rehabilitasyon merkezine yerleştirilmesi gerektiğini düşündü. Fakat onun için artık pek umut yoktu. Eve bir süredir herkesin kurtar ıhmayacağı düşüncesini kabul etmişti.

"Trueheart iyi iş çıkardın."

Trueheart bir kez daha kızardı. Eve onun bu özelliğini bir yandan sevimli bulurken, bir yandan da kontrol etmeyi öğrenmesini umuyordu. Bu özelliği nedeniyle, kötü adamlar onun icabına bakmadan diğer polisler onu çiğ çiğ yerlerdi. "Teşekkür ederim efendim. Bana yardım etme olanağı verdiğiniz için müteşekkirim."

"Onu sen buldun, "dedi Eve içtenlikle. "Cinayet Komiserliği dışında başka planların olduğunu düşünüyorum."

Trueheart; "Ben hak ettiğim zaman dedektif olmak istiyorum." Acemilerin hepsi aynı amaç için burada olurlardı zaten.

"Hedef için işine sımsıkı sarıl o zaman. Sana terfi olman için destek olurum. Ama ondan önce bir başka ekibe geçmeni ve ortağının değişmesini dilerim. Şimdilik senin bulunduğun yerde kalmanı rica edeceğim. Çok dikkatlisin Trueheart ve ben onlardan bu dava kapanana kadar yararlanmayı çok isterim."

Eve'in öneri ve ricası karşısında memur şaşkına dönmüştü.

"Çok çalışacağım."

"Güzel. Bowers bu yüzden üzülecek ama."

Trueheart yüzünü ekşitti. "Buna alışmaya başladım."

Bu tavır, Eve'in Bowers hakkında biraz daha bilgi almak için bir fırsattı. Ama acemi bir polisi kendi eğitimcisini gammazlıyor durumuna düşürmemek için vazgeçti.

"Güzel, o zaman, işinin başına dön ve raporunu yaz. Bu konuyla ilgisi olabileceğini düşündüğün bir şey olursa da lütfen benimle ya da Peabody'ye irtibata geç."

Topalla yapılan görüşme kaydını çıkarması için kaseti Peabody'ye verip ofisine doğru yöneldi. "Hadi o bölgede tanınan satıcıların özet bir listesini çıkaralım. Uyuşturucu işine birebir hükmedemiyoruz belki ama ben bir uyuşturucu satıcısının, birilerini öldürüp sonra da onları ameliyat ederek hayati organlarını çalabileceğim düşünemiyorum; fakat garip şeyler olmuş olmalı. Bir de dini grupların bir listesini çıkaralım," diye devam etti Eve, Peabody bunları not defterine yazarken. "Pek olası gibi durmuyor ama bu konuyla da ilgilenmemiz gerek."

"Isis'le temasa geçebilirim," dedi Peabody. İlgilendikleri bir başka olay da Wiccan adlı çok tanrılı bir dini araştırıyorlardı. "Isis, bu tarz bir cinayetle ilgilenen dini bir grup var mı bilebilir."

"Evet, o bağlantıyı kullan. En azından o olasılığı eyleyim."

Önce etrafında olup bitenlere sonra da dışarıya bakındı.

Binanın nabzı içeride oldukça sağlam ve güçlüydü. Sesler, koşuşturanlar, yapılacak işleri olan bir kalabalık. Bunun bir ritim olduğunu düşündü. Saatine baktı, dokuza geliyordu; tuhaf bir mutluluk duydu. Dört saattir görevdeydi ve gün daha yeni başlıyor sayılırdı.

"Hadi bir de kurbanın üzerinde kimlik kartı bulabilir miyiz ona bakalım? Parmak izlerini ve DNA örneklerini almıştık."

Eğer Morris otopsideyse en azından yaklaşık yaşını belirlemiştir."

"Ben hemen o konuyu araştırayım." Eve tüm memurların beraber çalıştıkları büyük ofise doğru yönelirken, Peabody de oradan uzaklaştı. Ofisi küçüktü ama o öyle olmasını yeğlemişti. Odasında tek bir pencere vardı; içeriye ızıcık bir ışık giriyordu ve trafiğin tüm gürültüsü içeriye doluyordu. Ama kahvesi hazırды; Roarke'un mükemmel kahvesinden stoklamıştı.

Bir fincan istedi ve sonra içini gıcıklayan kahvenin zengin ve güçlü kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Oturur oturmaz, Morris'i sıkıştırmak için telekonferans linkine bağlandı.

Onu engellemeye çalışan yardımcısına, "Morris'in otopsi yaptığını biliyorum ama adamla ilgili bazı bilgilerim var ona iletmem gerek. Bağla beni."

Kahvenin verdiği hazza teslim olmuş bir şekilde arkasına yaslandı, parmaklarını bardağına tıklatarak bekledi.

"Dallas." Morris'in yüzü ekrandaydı. "Ellerim birinin beynindeyken, işimin bölünmesinden ne kadar nefret ederim bilirsin."

"Bir tanıgım var ve olay yerinde iki kişi görmüş. Büyük, parlak bir arabadan inmişler. Birisi deri bir çanta taşıyormuş, diğesindeyse şap şap ses çıkaran beyaz bir çanta varmış. Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Tabii ki evet," dedi Morris» "Tanığın neler olduğunu görmüş mü?"

"Hayır, bira içmiş, kafası yerinde değilmiş, olay esnasında uyuyormuş. Uyandığında adamlar gitmiş. Bir süre sonra Snooks'a bakmaya gitmiş ve öldüğünü görmüş. Şap şap ses çıkaran şey benim düşündüğüm şey olabilir mi?"

"Bir organ nakil torbası olabilir. Buradaki iş son derece titiz ve profesyonelce yapılmış bir iş, Dallas. Bazı kan çalışmalarının sonucunu aldım. Kurbanına güzel ve konforlu bir dozda anestezi verilmiş. Hiçbir şey hissetmemiş. Fakat eğer ondan geriye kalanlar bir gösterge olabilirse, kalbi neredeyse tümüyle değersiz, on para etmez bir durumdaymış. Karaciğeri tümüyle

yıpranmış, böbrekleri de çok kötü durumda. Akciğerleri ise kömür siyahı rengine. Bu adam hiçbir şeyi umursamadan yaşamış yani. Vücudu tümüyle hastalık dolu. Öldürülmeden önce görseydim, ben ona maksimum altı ay yaşama şansı tanırırdım."

"Öyleyse adamlar değersiz bir kalp almışlar," dedi Eve düşünceli bir biçimde. "Belki de onu iyi bir kalp olduğunu düşünerek sattılar."

"Adamın kalbi de eğer diğer organlar kadar kötüyse bu durumu tıpta birinci sınıfta okuyan bir öğrenci bile fark edebilir."

"Adamlar Snooks'u istediler. Sadece kaldırırmda uyuyan birisini öldürmek için bunların yapılması fazla zahmetli."

Olasılıklar Eve'in zihninde dönüp duruyordu. İntikam, bazı esrarengiz inançlar, mezhepler, bir karaborsacılık dümeni. Alkol ya da uyuşturucu etkisi sonucu yapılan bir şey, eğlence. Bir doktorluk egzersizi.

"Birinci sınıf bir iş dedin. Şehirde kaç cerrah bunu kıvrabilir?"

"Ben ölü bir doktorum," dedi Morris hayalete benzer bir gülümsemeyle. "Yaşayanlar aynı yerlerde birlikte takılırlar, aynı ortamlarda bir araya gelifler. New York'tâki en şık özel hastane Drake Tıp Merkezi'dir. Bende orada işe başlamıştım." "Teşekkürler Morris. Raporlar hazır olur olmaz almam gerek."

"O zaman rahat bırak da beynime geri döneyim."

Bağlantıyı kestiler ve Eve bilgisayarına geri döndü. Bilgisayardan garip sesler geliyordu ve bu durumu teknik servisteki beceriksizlere söylemişti. Eve bilgisayarına doğru eğilerek tehdit dolu bir ifadeyle dişlerini sıktı.

"Bilgisayar, seni bok yığmı, New York'tâki Drake Tıp Merkezi'yle ilgili araştırma yapmanı istiyorum."

Çalışıyor...

Bilgisayar epey mızızlandı ve ekranda gözleri yakan, alarm veren bir kırmızı ışıkla aydınlandı.

Dahili hata, mavi ekrana erişilemiyor. Araştırmayı sürdüreceksiniz?

"Senden nefret ediyorum." Fakat gözleri, ekranda beliren ışığa uyum sağlamıştı. "Aramaya devam et."

Arıyor... Drake Tıp Merkezi, New York, ikinci caddede; 2023'te anti-kanser aşısının keşfinden sommlu VValter C. Drake'in anısına kurulmuş. Hastane ve sağlık hakimi kliniklerinden oluşan bu özel tesis, Amerikan Tıp Derneği tarafından A sınıfı olarak derecelendirilmiş tir.

Öğretim ve eğitim tesisleri de A sınıfı olarak derecelendirilmiş; bunun yanı sıra araştırma ve geliştirme labonttuvarları da Astniji olarak dereceler almıştır. Tüm tesislerin yönetim kurulu üyelerinin listesini ister misiniz?

"Evet, hem ekranda görmek istiyorum, hem de basılı kopya olarak."

Çalışıyor... Dahili hata.

"Teknik servistekileri öğle yemeğinde yiyeceğim."

Komut bilgisayar tarafından algılanmadı. Öğle yemeği mi sipariş vermek istiyorsunuz?

"Ha ha hal Hayır. Drake Tıp Merkezi'nin tüm tesislerindeki yönetim kurulu üyelerini listele."

Çalışıyor... Tıp> Merkezi Yönetim Kurulu: Coliyı Cagney, Lucüle Mendez, Tia Wo, Michael Waverly, Charlotte Mira.,.

"Dr. Mira," diye mırıldandı Eve. Bu iyi bir bağlantıydı.

Dr. Mira, önde gelen kriminoloji uzmanlarından birisiydi;

New York Polisi ve Güvenlik Departmanı üyesiydi aynı zamanda ve Eve'in de iyi bir arkadaşıydı.

Eve, öğretim tesislerindeki yönetim kurulu üyelerinin adlarını dinlerken parmaklarını davul çalar gibi tıklatıyordu. Bir ya da iki kez belirsiz bir biçimde bir zil çaldı, fakat bilgisayar araştırma ve geliştirme kısmının yönetim kuruluna erişince, zil sesi daha da yükseliyordu.

Carlotta Zemıvay, Roarke-

"Dur oynatma, öyle kal. Eli bîr anda yumruk oluverdi.

"Roarke? Allah kahretsin, Allah kahretsin, Allah kahretsin, bir şeyin de dışında kalmaz mı bu adam?"

Lütfen soruyu yeniden tanımlar mısınız?

"Kapa şu lanet çeneni." Eve elleriyle gözlerini kapattı; sonra, "listelemeye devam et," komutunu verirken midesi kötüleşmişti. "Çıktı al, sonra bağlantıyı kes."

Dahili hata. Çift komutu yerine getiremiyor.

Eve çılglık atmak istiyordu. Anlamsız bir yirmi dakikadan sonra dedektiflerin geniş çalışma salonundan hızla geçerek, yardımcılarının ve kısım amirlerinin olduğu dar alana doğru yöneldi.

"Peabody, ben dışarı çıkıyorum."

"Elime geçen başka bilgiler var, sana da geçmemi ister misin?"

"Hayır, sen burada kal ve çalışmalarını bitir. Birkaç saat burada olmayacağım. Bu işini bitirince, gidip bir çekiç bulmanı istiyorum."

Peabody not defterini çıkardı; emirleri yazıyordu tek tek.

Sonra Eve'e kızdı.

"Efendim, bir çekiç mi?"

"Evet doğru. Gerçekten büyük, ağır bir çekiç bul. Sonra onu büroma getir ve masamda duran, lanet olası bilgisayarı parçala."

Peabody akıllı davranarak Eve'e gülmek yerine boğazını temizler gibi yaptı ve gülme arzusunu bastırdı.

"Bunun yerine teknik servisi çağırırsam olmaz mı?"

"Güzel o zaman öyle yap ve ilk fırsatta buraya geri dönüp onların hepsini geberteceğimi söyle onlara. Toplu katliam.

Hepsi öldükten sonra, etrafa saçılmış bedenlerini tekmeleyeceğim, üzerlerinde dans edeceğim. Hiçbir jüri beni suçlu bulamaz."

Eve'in şarkı söyleyip dans edebileceği fikri Peabody'nin gülmemek için yine yanağını ısırmasına sebep olmuştu.

"Onlardan memnun olmadığınızı söyleyeceğim."

"Bunu yapmalısın Peabody." Topuklarının üzerinde dönerek Eve ceketini omzuna attı ve dışarıya doğru ağır adımlarla yürüdü.

Önce Mira'yı arayıp bulmak gerekiyordu; en mantıklı iş buydu. Bir psikiyatrist, bir tıp doktoru, bir kriminolog olarak Mira bu vakada değerli bir kaynak olabilirdi. Fakat Eve Roarke'un ofisine doğru kullanıyordu arabasını.

Onca şehir, onca bina varken birçok işin üzerinde kocasının eli vardı. Zengin, karmaşık ve sorgulanabilir işler.

Eve artık birçok olayda bağlantılı isimler arasında onun olmasının kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu. Ama bunlardan hoşlanmak zorunda değildi.

Aracıyla Roarke'un çok katlı garajda onun için ayırdığı yere doğru yöneldi. Buraya ilk kez geldiğinde - üzerinden daha tam bir yıl geçmemişti - böylesi ayrıcalıkları yoktu: Ne sesi, ne de avuç içi izi o zaman özel asansörün güvenlik sistemine programlanmıştı.-Yüzlerce çini fayans, çiçek kümeleri, hareket eden harita ve ekranlarla kaplı ana lobiye girmeden önce, yine bir sorgulama için Roarke'a gelmiş ve kendisine birisi eşlik etmişti.

Şimdi bilgisayar onu ismiyle karşılamış, ona iyi dileklerini sunmuş ve içeri girdiği anda Roarke'un onun ziyaretinden haberdar edileceğini söylemişti.

Eve ellerini cebine soktu, arabadan hızlı adımlarla ayrılıp, asansörle en üst kata çıktı. Roarke'u orta boy bir gezegen veya mali açıdan batmış, meteliksiz kalmış bir ülkeyi satın almak için gerçekleştirilen mega bir satışın ya da karmaşık bir görüşmenin ortasında hayal etti.

Kapılara açılması fısıldandığında, Roarke'un asistanı onu kibar bir gülümsemeyle bekliyordu. Her zaman olduğu gibi, yine çok bakımlıydı; kar beyazı saçlar pürüzsüz bir biçimde şekillendirilmişti.

. "Teğmen, sizi yeniden görmek ne kadar güzel. Roarke bir toplantıda. Eğer mümkünse, ofisinde onu birkaç dakika beklemenizi rica etti."

"Tabii beklerim, tamam."

"Beklerken size herhangi bir şey ikram edebilir miyim?"

Eve'i NewYork'un altmış kat aşağıda hızla aktığı cam geçide doğru götürdü. "Eğer öğle yemeği yemediyseniz Roarke'un bir sonraki randevusunu kaydırıp, sizi misafir edebiliriz."

Bir şeylere sessizce riayet etmenin onun her zaman kendisini aptal hissetmesine neden olan bir kusur olduğunu düşündü kendi kendine Eve. "Hayır, ziyaretim uzun sürmeyecek. Teşekkürler."

"Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin."

İhtiyatlı bir biçimde kapıları kapattı ve Eve'i yalnız bıraktı. Ofis şüphesiz çok büyüktü. Roarke burayı severdi. Cam, denizin göz kamaştıran parıltısını kesmek için hafifçe renklendirilmişti ve şehrin hayrete düşüren güzellikteki manzarasını sunuyordu. O, Eve'in paylaşmadığı bir düşkünlükle yüksekliği de seviyordu. Bu nedenle Eve cama çok yakın yerlerde dolaşmaktansa, pelüş halı okyanusu üzerinde dolaştı.

Odadaki biblolar çok ustaca seçilmişlerdi; hepsi eşsiz görünüyordu. Yakut ve zümrütün zengin renk tonlarındaki mobilyalarsa moda uygun ve rahattı. Adamın alıp verdiği nefesi bile gücünün göstergesiydi. Bu abanoz masa da bunlardan biriydi.

Verimlilik, şıklık ya da zarafet, güç. O bunların hiçbirisinden asla yoksun olmamıştı.

Ve on dakika sonra, yan kapıdan içeri girdiğinde bunun nedenini anlamak çok kolaydı.

Roarke hâlâ kalbini durdurabilecek kadar ona heyecan veriyordu.

Sadece fiziği bile buna yetiyordu. O, sanki bir Rönesans heykeli gibi şekillendirilmişti; mükemmel bir yüzü, inanılmaz mavi gözleri ve sanki bir kadının delicesine arzu etmesi için yaratılmış dudaklarıyla dikkat çekiyordu. Ona serseri bir hava katan siyah saçları neredeyse omuzlarına dökülüyordu. Ve elbette kıyafeti bu gücü sergileyen başka bir unsurdu; üzerinde özenle dikildiği

belli olan siyah bir takım vardı.

"Teğmen." Kadife gibiydi sesi.

"Beklenmedik bir lütuf."

Eve, kaşlarını çatığının ya da onun kendisinde yarattığı aşk ve ihtirasın başını döndüren bileşimiyle aşırı derecede heyecanlanıp, kendinden geçtiğinde yaptığı gibi bir ifadeye büründüğünün farkında değildi. "Seninle konuşmam lazım."

"Ne hakkında?"

"Cinayet."

"Ah." Bir karşılama öpücüğü için uzanmaya hazırlanmıştı ve ellerini ellerinin içine almıştı.

"Tutuklu muyum?"

"Bir araştırma yapıyordum ve bir yerde senin ismine de rastladım. Drake Tıp Merkezi'nin Araştırma ve Geliştirme Yönetim Kurulu'nda senin ne işin var?"

"Namuslu bir vatandaş olarak bulunuyorum o kurullarda.

Bir polisle evlenmiş olmanın bu adama yaptığı bir şey bu."

Ellerini onun kolları ve omuzlarında gezdirdi, Eve'in gergin olduğunu hissetti. "Eve, ben birçok ciddi yönetim kurulu ve komitedeyim. Kim öldü?"

"Snooks adında kaldırımında uyuyan birisi."

"Tanıştığımızı sanmıyorum. Otur, bana onun benim Drake Tıp Merkezi'nin yönetim kurulu üyesi olmamla ne ilgisi olduğunu anlat."

"Muhtemelen hiç, ama bir yerden başlamak zorundayım."

Hâlâ oturmamıştı ve odada dolaşıyordu.

Roarke onu izledi; etrafına gözle görülür bir biçimde kıvılcımlar saçan görünen, huzursuz ve gergin enerjisini ve onu

tanıdığı için, tüm bu enerjinin ölen için adalet aramaya odaklandığını da kavramıştı.

Bu Eve'in onu büyülemesini sağlayan nedenlerden birisiydi.

"Kurbanın kalbi Bowery'deki barakasinda cerrahi olarak çıkarılmış ve müfettişler bu işin çok iyi bir cerrah gerektirdiğini iddia etti. Drake benim ilk durağım."

"Güzel bir tercih. Bu şehrin en iyisi ve muhtemelen Doğu Sahili'nin en iyisi." Bunu düşünerek, Roarke masasında arkasına yaslandı. "Kalbini mi almışlar?"

"Evet, öyle. Birayla kafa buluyor, bir bağımlı. Bedeni iyice yıpranmış. Morris'in dediğine göre kalbi zaten iyi durumda değilmiş. Adam altı ay içinde ölebilecek durumdaymış."

Dolaşmayı kesti ve onunla yüz yüze geldi, baş parmaklarını onun ön ceplerine sokarak; "Kara borsada organ ticareti hakkında ne biliyorsun?"

"Organ ticareti benim yasaları Çiğnediğim zamanlarımda bile ilgilenmediğim bir işti. Fakat insan yapımı organlardaki gelişmeler, kazalardaki ölümlerden temin edilen organlar, sağlıklı bakımı ve organ yapımında atılan büyük adımlar, hepsi sokaklardaki organ satışı pazarını sıfır noktasına taşıdı. Bu alan otuz yıl kadar önce tavan yapmıştı."

"Sökülmüş bir kalp sokakta ne kadar eder?"

"Gerçekten bilmiyorum. Öğrenmemi ister misin?"

"Ben kendim bulurum." Tekrar dolaşmaya başladı. "Sen o yönetim kurulunda ne yapıyorsun?"

"Ben orada danışmanım. Onlarla işbirliği yapıp yardımlaşan araştırma geliştirme birimlerimiz var bizim de. Merkezle anlaşmalıyız. Biz tıbbi cihaz, makine ve bilgisayar temin ediyoruz onlara. Suni organlar yapıyoruz mesela. Drake'nin araştırma geliştirme birimi genelde ilaç, protez ve kimyasallarla ilgilenir. Ama her ikimiz de yedek organ imal ederiz."

"Siz kalp de yapıyor musunuz?"

"Birçok şeyin yanı sıra evet. Biz canlı dokuyla ilgilenmeyiz."

"Hastane kadrosundaki en iyi cerrah kim?"

"Colin Cagney; personel şefidir. Hatta sen de onunla karşılaştın daha önce," diye ekledi Roarke.

Eve sadece düşündü. Roarke hayatına girdiğinden bu yana bazı sosyal arenalarda karşılaştığı tüm insanları nasıl anımsayabilirdi ki? "Ben şeyi merak ediyorum, ne diyorlar onlara; ev ziyaretleri yapıp yapmadığını merak ediyorum?"

"Konut ziyaretleri," diye düzeltti Roarke, imalı bir gülümsemeyle.

"Ben seçkin Dr. Cagney'i kaldırımda uyuyan birisinin barakasinda illegal bir ameliyat gerçekleştirirken görmeyi düşünemem."

"Belki de tekrar karşılaştığımızda farklı bir gözle bakarım."

Derin bir iç çekisten sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Gününü böldüğüm için özür dilerim."

"Biraz daha kal lütfen." Roarke, Eve'in karşısına geçip baş parmağıyla dudaklarına dokundu. "Öğle yemeğini beraber yiyelim."

"Kalamam. Daha bir dolu işim var." Fakat dudağı üzerindeki dokunuşlar onu etkilemişti. "Ben geldiğimde ne satın alıyordun?"

"Avustralya," dedi ve sonra gülmeye başladı, Eve ona şaşkınlıkla bakarken. "Sadece küçük bir parçasını." Roarke,

Eve'in tepkisinden keyif alarak, onu hızlı ve sert bir öpücük için kendisine doğru kuvvetli bir biçimde çekti. "Sana tapıyorum Eve."

"Güzel." Bu sözü işitmek onu gevşetirdi; yani bunu bilmek.

"Gitmek zorundayım."

"Drake'deki organ araştırmaları hakkında bulacağım şeyleri görmek ister misin?"

"Hayır, bu benim işim ve ben bunun nasıl yapılacağını biliyorum. Bu işe karışmamış olman gerçekten çok harika olurdu. Hadi işine git, evde görüşürüz."

"Teğmen!" Masasına dönerek çekmecedен enerji verecek bir şeyler çıkardı ve Eve'e verdi.

"Sanırım öğlen yemeğin bunlar olacak."

Eve gülümsedi.

"Teşekkürler."

Roarke, Eve gidince saatine baktı ve bir sonraki randevusu için daha yirmi dakikası olduğunu hesapladı. Yeterince zamanı vardı. Bilgisayarının başına oturdu, karısını düşünerek gülümsedi, daha sonra Drake Tıp Merkezi datasını aradı.

Üçüncü Bölüm

Eve öncelikle Mira'nın peşinden koşmanın doğru bir fikir olmadığını düşündü. Doktor dışarı çıkmıştı. Ona, bir sonraki gün için bir vaka hakkında danışmanlığını rica ettiği bir e-posta yolladı, sonra Drake'e yöneldi.

Yüzlerce kez gördüğü ama dikkat etmeyeceği cinsten, uzun blok binalardan birisiydi burası da. Yani Roarke'dan önce dikkat etmezdi ama evlendikleri günden beri Roarke onu defalarca acil tedavi merkezlerine zorla götürmüştü. Hastanelerden nefret ederdi. Bu kez bu hastaneye bir hasta olarak değil, bir polis olarak gittiği gerçeği bir farklılık yaratıyordu.

Orijinal bina, eski ve fark edilir mükemmellikte kahverengi bir taştan yapılmıştı. Burasının özenle ve çok paralar harcanarak korunduğunu düşündü. Binayı teşkil eden yapılar şeffaftı; yatay bir şekilde bembeyaz bir ışıltıyı etrafa yayıyordu. Restoranlar, hediyelik eşya dükkânları, personel, misafir ve hastaların manzarayı seyredebilecekleri cumbalar da vardı. Böylece insanlar kendilerini hastalık ve acıyla dolu bir yapıda olmadıklarını düşünerek kandıracaktı.

Aracındaki bilgisayar, ofistekinden daha güvenilir olduğu için, bazı genel bilgilere erişebildi. Drake Tıp Merkezi bir sağlık merkezi olmaktan daha çok bir şehri andırıyordu. Merkez, bir tıp merkezinden beklenebileceği üzere, eğitim-öğretim tesisleri, laboratuvarlar, travma üniteleri, ameliyathaneler, hasta odaları ve süitleri, personel için çeşitli dinlenme salonları, misafir bekleme alanlarından oluşuyordu. Fakat bunların dışında, ikisi beş yıldızlı olan on iki restoran, 15 şapel, hastalarına yakın olmak isteyen hasta yakınları için küçük hoş bir otel, küçük bir alışveriş merkezi ve üç tiyatro salonu vardı.

Misafirlere yardımcı olması için sayısız taşınabilir harita ve danışma merkezi vardı. Park alanlarından farklı girişlere tramvaylar konulmuştu ve dev gibi bir beyaz yapının üzerinde, su gibi aşağı yukarı kayan, parlak, pürüzsüz cam geçitler cılız kış güneşinde parıltıyordu.

Eve arabasını en iyi bildiği departman olduğu için sabırsızca acilin park yerine bıraktı. Sonra okuduğu uyarı yüzünden söylenmeye başladı.

Burası sadece acil durumlar için ayrılmış bir. park alanıdır. Arabanızın bu park alanında kalabilmesi için,, yaralarınızın veya hastalığınızın doğruluğunun kanıtlanması zorunludur. Lütfen yaralarınızı veya hastalığınızı belirtin ve tarama için bir adım öne gelin.

"Çok kızgıyım," geriye doğru sıçradı ve ekrana rozetini gösterdi. "Polislik bir iş. İlgilenin."

Makineden tuhaf bir ses geldi ve böylece camdan kapılara doğru yürümeye başladı Eve.

Acil, ağlamalar, hıçkırık sesleri ve yakınmalarla doluydu.

Farklı derecelerde zor durumdaki insanlar, sandalyelerinde birbirlerine sokulmuş oturuyorlar, taşınabilir ekranlardaki formları dolduruyorlar ya da donuk ve dalgın gözlerle sıralarını bekliyorlardı.

Bir hastane hademesi, çelik grisi yerleri sterilize ederek yerdeki kanlan paspaslıyordu. Hemşirelerse soluk mavi üniformaları içinde canlı bir şekilde hareket ediyorlardı. Ara sıra doktorlar uzun laboratuvar önlüklerinin eteklerini savurarak ve acı çekenlerle göz temasına girmekten kaçınarak hızla geçiyorlardı.

Eve ilk haritayı yerleştirdikten sonra cerrahinin yerini sordu. En hızlı ulaşım yer altı tramvayıydı. Oraya ulaşmak için sedyede inleyen bir hasta, yorgun bakışlı iki stajyer doktor ve Joe adında birinin yeni karaciğeriyle yaşama şansı hakkında birbirleriyle fısıltıyla konuşan bir çiftin peşine takıldı.

Doğru yere geldiğinde, asansörle katlardan birisine çıktı.

Buradaki ana kat, bir katedral kadar sessizdi ve neredeyse katedral yüksekliğindeki mozaik tavanlarla, şatafatlı çiçek ve

iek açmış fundalık tablolarıyla süslenmişti. Bu katta, iletişim merkezleriyle birlikte, çok sayıda oturma alanı vardı.

Rehberler, gerektiğinde yardımcı olmak için hoş pastel tulumların içinde ayakta dikiliyorlardı.

Özel bir tesiste, organların onarılması ya da değiştirilmesi için lazerle yapılan işlemler çok pahalıya mal olan bir şeydi.

Drake Tıp Merkezi, hizmetlerini mali olarak karşılayabilenler için uygun bİR karşılama alanı sunmuştu.

Eve, yarım düzine-resepsiyon konsollarından birisini rasgele seti ve baştan savılmamayı garanti etmek için görevli memura rozetini gösterdi.

"Dr. Colin Cagney'le görüşmem lazım."

"Doktorumuzun nerede olduğunu bulmam için bir dakika bekleyin lütfen." Memur taş grisi renkte bir takım giyinmişti ve kravatı da kusursuz bir biçimde takılmıştı. Ustaca önündeki panodan bir yer arama gerçekleştirdi, daha sonra Eve'e kibarca gülümsedi.

Dr. Cagney onuncu kattaydı. Burası ise konsültasyon bölümüydü.

şu anda bir hastayla birlikteydi.

"Orada bekleme salonu var mı?"

"Onuncu katta altı özel bekleme salonu var." Görevli, kırmızı ve yeşil ışıkların yanıp söndüğü bir başka panodan telefon görüşmesi yaptı.

"Sizin için orada bir yer ayırmaktan mutluluk duyarım."

"Güzel, Dr. Cagney'e onunla konuşmak için beklediğimi ve zamanımın az olduğunu söyleyin."

"şüphesiz. Altıncı sıradaki asansörü kullanabilirsiniz Teğmen. Sağlıklı günler."

"Peki," diye mırıldandı. Sürekli kibar olan birisi onu rpertirdi. Sağlık görevlileri dışındaki personele nasıl bir eğitim veriyorlarsa kişilik değişimi de bu eğitime dahil diye düşündü. Sinirli bir biçimde, yukarı çıktı ve doğru bekleme odasını buldu.

Burası küçük, güzel döşenmişti ve yumuşak bir havası vardı. Hareketli ve renkli bir ekran vardı yine durum bilgileri veren. Yaptığı ilk şey bunu kapatmak oldu. Odanın içinde dolaştı. Dışarıda olmayı arzu etti. Bu yüzden camdan dışarıyı izledi.

Trafik sıkıştı ve sevimsiz görünüyordu. Bir medikopterin binalardan birisinin üzerinde yörüngesi üzerinde daire çizisini izledi.

"Teğmen." Doktorun göz kamaştırıcı bir gülümsemesi vardı; dişleri bembeyaz ve düzgündü. Yüzü yumuşak ve kibar hatlara sahipti; çarpıcı siyahlıktaki kaşlarının altında gizlenen sabırlı ve zeki bakışlara bu güzel dişler yakışıyordu. Saçları derli topluydu, düzgün siyah saç tutamlarının yanı sıra sol tarafında daha çok yoğunlaşmış, ışıltılı bir biçimde parlayan beyazlar vardı.

Laboratuvar önlüğü giyinmemişti; çok hoş dikilmiş, gözleriyle aynı kurşuni gri renkte bir takım elbise vardı üzerinde.

Eve'in ellerini tuttuğunda, elleri bir çocuğunki kadar yumuşak, ama aynı zamanda bir kaya kadar sertti.

"Dr. Cagney."

"Bana Colin diye hitap edebilirsiniz. Farklı ortamlarda birkaç kere karşılaşmıştık. Fakat işiniz ve Roarke arasında eminim çok sayıda insanla tanışıyorsunuz."

"Evet öyle; ama sizi hatırlıyorum." Onu görür görmez tanıdı. Unutulacak bir yüz değildi onunkisi. Keskin elmacık kemikleri, kare bir çene, hayranlık uyandırıcı bir alın ve dikkat çekici bir izlenim bırakıyordu. Siyah ve beyaza karşı soluk altın renkte bir cilt.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için çok memnun oldum. "

"Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum." Koltuğu işaret etti.

"Fakat bir hasta olarak gelmemiş olduğunuzu umuyorum.

Hasta değilsiniz değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Beni buraya getiren şey işim." Ayakta kalmayı yeğlemesine rağmen, oturdu. "Ben bir vaka üzerinde çalışıyorum. Bu sabah erken saatlerde kaldırımında uyuyan bir adam öldürüldü. Mükemmel cerrahi becerileri olan birisi

tarafından hem de. Kalbi cinayet mahallinde çıkarılıp götürülmüş.

Bir tanık, şüphelilerden birisinin sizin organ torbanızı taşıdığını söylüyor."

"Aman tanrım." Endişeyle birlikte kafası karışmıştı doktorun.

"Bunu duymak beni derinden sarstı, fakat ben hâlâ anlayamadım.

Bana onun kalbinin cerrahi olarak çıkarılıp, başka bir yere nakledildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet tam olarak öyle. Anestezi verilmiş ve kendi barakasında öldürülmüş. İki insan girerken görülmüş, birisi daha çok doktor çantasına benzer bir çanta, diğeri de bir organ transfer torbası taşıyormuş. Ameliyat çok yetenekli birisi tarafından yapılmış. Kanayan yerler tamponlanmış ve ameliyat yapılacak yerin kesimi titizlikle ve doğru bir biçimde gerçekleştirilmiş. Bir amatör tarafından yapılmamış yani."

"Hangi amaçla?" diye sordu Cagney. "Ben yıllardır herhangi bir organ hırsızlığı ya da bu tarzda bir şey duymadım.

Kaldırımda uyuyan biri dediniz değil mi? Peki bu yapılmadan önce onun sağlık durumunu belirleyebildiniz mi?"

"Sağlık müfettişimiz onun birkaç ay içerisinde zaten uykusunda bile ölebileceğim söyledi. Biz ondan sağlıklı bir kalbin çıkarıldığına inanmıyoruz."

"Teğmen, sizin, mesleğinizde insanların başka insanlara yapabileceği her şeyi gördüğünüzü tahmin ediyorum. Ben parçalanmış, kırılmış, doğranmış bedenlerin parçalarını bir araya getirdim. Bir anlamda, buna alışıyoruz. Alışmak zorundayız.

Ama diğer yandan, bunlar bizim asla her seferinde şok olmamızı ve hayal kırıklığına uğramamızı engelleyemiyor, insanlar diğer insanları öldürmek için sürekli yeni yollar buluyorlar." "Ve her zaman da bulacaklar," diye onayladı Eve. "Fakat sezgilerim bana bu adamın ölümünün rastlantısal bir ölüm olmadığını söylüyor. Onlar ondan neyi istemişlerse almışlar.

Dr. Cagney sormak zorundayım ama bu sabah öğleden önce saat

birle üç arasında neredeydiniz?"

Doktor çok şaşırmıştı. "Anlıyorum." Tekrar oturdu ve yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Evdeydim, karımla birlikte uyuyordum. Ancak bunu kanıtlayabilmemin bir yolu yok."

Sesi soğuklaşmış, gözleri sertleşmişti. "Bir avukat isteyebilir miyim Teğmen?"

Eve, "Bu size bağlı," dedi sakın bir şekilde. "Fakat şu anda ben böyle bir şey için neden göremiyorum. Birkaç konu hakkında karınızla görüşmem lazım."

Bu kez suratsız bir biçimde başını salladı. "Anladım."

"Çoğu kez, her ikimizin de mesleğiyle ilgili bazı sevimsiz, tatsız rutinler vardır. Bu da benim ki. Organ transplantasyonunda uzmanlaşmış olanlarla başlayan, şehirdeki tüm iyi cerrahların bir listesine ihtiyacım var."

Bunun üzerine doktor ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Doktorlar birbirlerini tutarlar Teğmen. Burada gurur ve sadakat devreye girer."

"Polisler de birbirlerini tutup desteklerler ve ne zaman onlardan birisinin kirli olduğu saptanırsa bu hepimize bulaşır. Ben ihtiyacım olan bu listeyi bulmak için başka kanallardan da yararlanabilirim; fakat sizin yardım ve desteğiniz için de teşekkürler. Bir insan öldürüldü. Birisi onun ömrünü tamamlamasına izin vermedi. Bu beni çok sinirlendiriyor Dr.

Cagney."

"Ben size bir liste yollarım Teğmen, gün bitimine kadar elinize ulaşır."

"Teşekkürler."

Eve, Polis Merkezi'ne doğru arabayla yola çıktı, garaja girerken eşinin verdiği enerji yiyeceği aklına geldi. Ofisine doğru giderken bir yandan onu yedi, bir yandan da Cagney'in onun üzerinde bıraktığı izlenimi düşündü.

Gagney'in güvenilir bir yüzü var, diye düşündü ve altmış yaşında olabileceğini tahmin etti. Bu da onun uzun zamandır

doktorluk yaptığı anlamına geliyordu.

O da birini öldürebilirdi. Eve uygun koşullar altında herkesin adam öldürebileceğini öğrenmişti. Fakat böylesine soğukkanlı öldürebilir miydi? Ya da mesleki sadakat kisvesi altında bunu yapan birisini korur muydu?

Bu soruların yanıtlarından emin değildi.

Bilgisayarın üzerindeki ışık, yeni bir data girdisi olduğunu işaret ederek yeşil renkte yanıp sönüyordu. Peabody'nin yoğun bir şekilde çalışmakta olduğunu düşündü. Ceketini çıkardıktan sonra onu yanma çağırdı. Datam gelişinin tamamlanması öncesinde, berbat gıcırdama sesi sinirini bozacak şekilde beş dakika sürdü.

Kurban, Samüel Michael Petrinsky, 5.6.1961 doğumlu, Madison, Wisconsin. Kimlik Numarası 12176-VSE-12. Ebeveynleri vefat etmiş. Kardeşi yok. Medeni Durumu: Haziran 2023'te boşanmış. Eski eşi Cheryl Petrinsky, Sylva, 92 yaşında. Evliliğinden üç çocuğu var: Samuel, James, Lucy. Arzu edilirse bilgiler çapraz dosyadadır.

Son 30 yıldır ne iş yaptığına dair bir bilgi yok.

Sana ne oldu Sam? Eve merak ediyordu. Karını, çocuklarını ne oldu da bıraktın ve New York'a geldin? Neden bira ve uyuşturucuyla

zihnini harap edip bedenini bir enkaza çevirdin? Durumu,

Sam'in bir yakınma bildirmesi gerekiyordu.

Yasal olmayan bir işlem yaptınız. Lütfen isteğinizi silin ve acilen kimlik numaranızı girin; aksi takdirde kaydedilmiş olan tüm bilgiler imha edilecektir.

"Lanet olasıca!" Eve o kadar çok sinirlenmişti ki ayağa

kalktı ve bilgisayarı yumruklamaya başladı. Eli acımasına rağmen yeniden yumruklamak için hazırlanıyordu.

"Cihazınızda bir sorun mu var Teğmen?"

Eve doğruldu; karşısındaki Komutan Whitney idi ve nadiren ziyarete gelen biriydi. Komutanın, departmana ait bir malın hırpalanırken gelmesi ise hiç de hoş bir durum değildi. "Saygılarımla efendim. Bilgisayarım berbat bir durumda. "

Komutan belli belirsiz gülümsemişti ama Eve bundan emin olamadı.

"Teknik servisle temasa geçmeni öneririm Dallas."

"Teknik servis mi? Komutanım, orası bir yığın aptalla dolu."

"Ve maalesef bütçemiz de delik deşik." Komutan içeri girdiğinde kapının kapanmasıyla beraber Eve'in midesine kramplar girdi. Whitney öncelikle etrafa bakındı ve sonra Eve ile tokalaştı.

"Rütbeniz size bir ofis hakkı sağlıyor; zindan değil."

"Bu ofis bana uygun efendim."

"Hep öyle dersiniz. Kahve makinende kahve var mı ya da dışarıdaki?"

"Benimkinde var efendim. Bir fincan ister misiniz?"

"Evet isterim."

Eve, Whitney'e fincan almak için arkasını döndü. Kapının kapalı olması gizli ve özel bir durum olduğunu; kahve istemesi ise sakinleşmek istediğini gösteriyordu.

Bu durum Eve'i heyecanlandırdı; fakat kahveyi ikram ederken eli titremiyordu. Göz göze geldiler.

Whitney her an sinirlenecek gibi duran geniş bir yüze sahipti. Geniş omuzları, kocaman elleri ve çoğu kez, yorgunluktan siyahlaşmış gözleriyle iri, heybetli bir adamdı.

Roarke'un parasıyla ancak satın alınabilecek kahve taneleriyle yapılmış kahvesinden yudumlayan Whitney, takdir etmek için duraksayarak; "Bu sabah erken saatlerde bir cinayeti ortaya çıkarmışsınız," dedi.

"Evet efendim. Kurbanın kimliği henüz tespit edilemedi.

Yakın bir akrabasına ulaşmamız gerekecek." Eve bunu söylerken bilgisayarına kötü kötü baktı.

"Bu hurda yığınınından istediklerimi alır almaz size gün içerisinde raporumu sunacağım."

"Olay yeri birinci memurunun hazırladığı bir rapor var; şu anda masamda. Görünüşe göre sen ve Bowers tartışmışsınız."

"Onu biraz sıkıştırdım. Bunu hak etmişti."

"Küfürlü ve uygunsuz bir dille tartıştığına dair bir şikâyet dosyası hazırlanmış." Eve gözlerini öfke ve dehşetle açtığı anda, komutan gülümsedi. "Ama biliyoruz ki bu tarz bir şikâyet can sıkmaktan öte bir anlam taşımaz ve genellikle şikâyet eden kişinin zayıf ve aptal bir insan durumuna düşmesine neden olur. Ancak..." Whitney tebessüm etmiyordu artık "Aynı zamanda senin olay yerindeki çalışmanın baştan savma ve dikkatsiz olduğunu da iddia etmiş. Stajyerini engellediği ve memuru fiziksel zarar vermekle tehdit ettiğin de şikâyet gerekçeleri arasında."

Eve'in kan beynine sıçramıştı; fena halde sinirlenmeye başladığını hissetti.

"Peabody olay yeri araştırmasını kaydetti. Ben size hemen onun bir kopyasını ileteceğim."

"Resmi olarak şikâyeti reddetmek için o rapora ihtiyacım olacak. Ve tabii diğer yandan dilekçede sunulan gerekçelerin palavra olduğunu biliyorum."

Eve'in odasında iki koltuk vardı. Her ikisi de dökülüyordu ve dağılmak üzere oldukları için, Whitney oturacağı koltuğu seçerken kararsız ve şüpheliydi.

"Harekete geçmeden önce senin raporunu görmek istiyorum."

"Soruşturmam devam edecek ve sunacağım raporun da devamı gelecek."

Komutan geniş yüzündeki yumuşak ifadeyi koruyarak, parmaklarını kavuşturdu. "Dallas," dedi sadece. Eve üfleyip püfledi.

"Ben idare ettim. Meslektaşlar arasında geçen küçük bir olay için bir üst yöneticiye başvurulması ya da şikâyet dilekçesi

doldurulmasını doğru bulmuyorum."

"Olay yerine gittiğimde güvenlik sağlanamamıştı. Memur Bowers itaatsizliğe yaran, belirgin ve yine benim görüşüme göre uygunsuz bir tavır sergiledi. Stajyer memur tamamen kendi çabalarıyla yaptığı araştırmalar neticesinde kurbanın barakasının yanında daha önce gördüğü ama olay günü taşındığı fark edilen bir ayrıntıyı Bowers'a bildirmiş. Ama Bowers bunu kesinlikle dikkate almamıştı. Ancak detay bize bildirildiğinde araştırdık ve önemli bir tanığa ulaştık. Ben de Memur Trueheart'ı davet ettim ve bu tanıkla yapacağımız mülakatta bize katılmasını istedim. Trueheart'm raporunda da belirteceğim üzere, mükemmel bir potansiyeli var."

Eve sanki savunmasını ezberlemiş gibi bir an duraksadı.

"Sonuncusu dışında tüm suçlamaları reddediyorum. Memur Bowers'ı fiziksel zararlar tehdit etmiş olabilirim; bunları yardımcımdan da teyit edebilirsiniz. Bu arada, üzüldüğüm bir şey var; ben bugüne kadar ona savurduğum hiçbir tehdidi yerine getirmedi ve onun şişko poposuna bir tekme atmadım efendim."

Whitney kaşlarını kaldırarak Eve'e baktı; fakat bunu ne kadar komik bulduğunu, duyduğu keyfi saklamayı başarmıştı.

Teğmenin sözlü olarak sunduğu raporuna kişisel bir öfke katması çok nadir rastlanan bir durumdu.

"Teğmen, siz başladığınız işi bitirin, elimizde güzel ve küçük bir bela var. Ben senin ne kadar esaslı iş yaptığını bilen birisi olarak, sen ya da yardımcının Memur Bowers hakkında bir özgeçmiş araştırması yapmış olabileceğinizi sanıyorum.

Onun geçmişine dair küçük bir araştırma dahi, onun geçmişteki transfer rekoru, geçmiş deneyimleri hakkında fikir verir insana. O, bizim problem çocuk dediğimiz türden birisi. Departman genelde problem çocuklarının o alandan, bu alana yerini değiştirir durur."

Bir an için durdu, elini boynuna götürdü; sanki ani bir ağrı girmişti boynuna.

"Bowers aynı zamanda bir dosyalama şampiyonu. En sevdiği iş şikâyet dilekçesi dosyalamak; sevdiği başka bir şey yok.

Senden nefret ediyor Dallas. Sana bir sır vereyim; ne yapıp edip seni mahvetmek için ortalığı karıştırıp seni üzebilir. Seni uyarıyorum."

"O beni endişelendirmiyor."

"Ben sana buraya bunları yapabileceğini söylemeye geldim.

Onun gibiler ortalığı karıştırmakla, başka polisler için sıkıntı yaratmakla beslenirler. Ve onun hedefinde sen varsın. Şikâyet dilekçesinden birer kopya daha alıp Başkan Tibble ve onun departmandaki temsilcisine de yolladı. Bugün akşama kadar olay yeri raporunu, kendi hazırladığın raporu ve şikâyetle ilgili olarak dikkatli bir biçimde kaleme alınmış yanıt masamda hazır et," dedi ve gülümseyerek; "Peabody'yi de kullan. O da serinkanlı ve sakin olmalı."

"Efendim." Eve'in sesinde ve gözlerinde kırgınlık vardı ama çenesini tutup daha başka bir şey söylemedi.

"Teğmen Dallas, benim bugüne kadar emrimde sizden daha iyi bir polis çalışmadı. Şikâyete vereceğim yanıtta da bunu ifade edeceğim. Bowers gibi polisler nadiren yükselirler. Dallas, o zaten kendisini attırma yolunda ilerliyor ve sürekli tökezliyor. O, senin uzun adımlarla yaptığın yürüyüşte sadece bir engel. Bunu ciddiye al; ama gerektiğinden fazla zaman ve enerji de harcama."

"Sonlandırmam gereken böylesine bir dava varken, buna zamanımın beş dakikadan fazlasını ve enerjisini harcamak bana lüzumsuz görünüyor. Fakat desteğiniz için teşekkürler." Komutan ayağa kalktı. "Kahve harikaydı," dedi ve boş fincanı masaya bıraktı.

"Vardiya bitimine kadar vaktin var Dallas, " dedi dışarı çıkarken. "Tamam efendim."

Eve bu kez masayı tekmelemedi. Konu hakkında düşündü biraz. Fakat hâlâ sızlayan eklemleri onu bir başka cansız nesneyi yumruklamaktan alıkoyuyordu. Kendisini bir kez daha incitme riskini almaktansa Peabody'yi çağırdı. Ondan bilgisayarla

ilgilenmesini ve Snooks'un yakın akrabalarına ulaşmak için araştırma yapmasını isteyecekti.

Peabody, Snooks'un kızını buldu; kız, yaklaşık otuz yıldır babasını görmemiş olmasına rağmen çok ağladı.

Bu durum Eve'in sakinleşmesine yardımcı olmamıştı.

Ama Bowers'm hazırladığı şikâyet dosyasına Peabody'nin verdiği tepki onu biraz olsun keyiflendirebildi.

"O, çirkin, aptal bir kaltak!" Kıpırmızı bir suratla, elleri kalçalarında, Peabody avaz avaz bağırıp çağırıyor, küfür ediyordu "Gidip onu hangi deliğe girdiyse bulmam gerek. O iğrenç poposuna tekme atmalıyım. O lanet olası bir yalancı ve daha da kötüsü berbat bir polis. Kahrolası şey, uydurma şikâyetleri için rapor hazırlama iznini kimden almış o? Kim sanıyor kendini, nereden güç alıyor, bu ayrıcalık nereden kaynaklanıyor?" Peabody çok hızlı bir biçimde not defterini çıkardı ve referans bilgilere bakmaya başladı. "Şimdi yanma gideceğim.

Gözünün ortasına yumruğu yiyince göreceksin o şikâyet nasıl olurmuş."

"Whitney senin de sakin olman gerektiğini söyledi," dedi Eve sırtarak.

"Komutanın takımını bu kadar iyi tanıyor olmasına çok memnun oldum."

Daha sonra Eve güldü; çünkü Peabody'nin gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacak gibiydi.

"Beyninde bir şeyler infilak etmeden önce derin nefes al Peabody. Bunun da üstesinden geleceğiz."

"O zaman, o kaltağı dümdüz edeceğiz, tamam mı?"

"Senin olumlu bir model, etrafa örnek bir insan olman bekleniyor. Olay yeri kaydını Whitney için kopyalamana ve kendi raporunu yazmana ihtiyacım var. Raporun doğru ve basit olsun. Sadece gerçekler. Birbirimizden bağımsız yazalım.

Ben şikâyeteye bir yanıt yazacağım. Sen de sakinleştiğinde kontrol

edersin."

"Bu durumu nasıl bu kadar sakin karşılıyorsun bilemiyorum."

Eve, "Sakin karşılamıyorum," diye mırıldandı. "İnan bana.

Hadi çalışalım."

Eve raporunu profesyonel bir dille ve soğukkanlılığını koruyarak tamamladı. Dr. Cagney'den istediği liste de gelmişti. Bulanık görmesine neden olan ve gözlerinin arkasında başlayan şiddetli baş ağrısına aldırmayarak, vakayla ilgili tüm diskleri kopyaladı. Teknik servisi yeniden çağırdı. Aptal adamları sadece iki kez çağırmıştı. Daha sonra her şeyi yanma aldı. Vardiya bitmek üzereydi ve gider gitmez çalışmayı düşünüyor olsa da eve zamanında gidiyordu.

Araba kullanırken yeniden öfkelenmişti. Elleriyle direksiyonu bir sıkıyor, bir serbest bırakıyordu. İyi bir polis olabilmek için çok çalışmıştı. İyi bir polis olarak kalabilmek için eğitim almış ve yaşlanana kadar da iyi bir polis olarak kalmak istemişti. Rozeti sadece ne yaptığını değil, onun kim olduğunu da tanımlıyordu. Eve biliyordu ki rozetin taşıdığı anlam kendisini kurtarıyordu.

Yaşamının ilk yılları hayal meyal hatırladığı sıkıntılarla yitip gitmişti. Fakat o tüm bunlardan, onu döven, tecavüz eden ve admı dahi anımsamadığı dar bir sokakta umudunu yitirmiş bir halde ve kan revan içinde bulunduğunda, onda onarılmaz bir hasara yol açmış babasından dahi kurtulmayı başarmıştı.

Bu yüzden, sosyal güvenlik tarafından kendisine verilen bir isimle Eve Dallas olmuştu ve buna bir anlam katmak için çok savaşmıştı. Bir polis olmak artık daha fazla çaresiz kalmamak demektir onun için. Daha da ötesi onun artık çaresizlerin tarafını tutabileceği, onları temsil edeceği anlamına geliyordu.

Ne zaman bir ölüye baksa, bir kurban olmanın ne demek olduğunu anımsıyordu. Bir olayı her sonuçlandırıldığında, hem ölen kişi için, hem de isimsiz bir kız çocuğu için zafer kazanıyordu.

Şimdi bazı ceset toplayıcıları, kötü niyetli bir tutumla, onun rozetine bir leke bulaştırmaya yelteniyordu. Bazı polisler için bu

bir can sıkıntısı ya da sinir bozucu bir şey olabilirdi.

Eve içinse çok ağırdı ve kişisel bir hakaretti.

Bowers ile kadın kadına kavga ettiklerini, yumruk yumruğa dövüştüklerini hayal ederek keyiflenmeye, rahatlamaya çalıştı. Dövüşürken kemiklerden gelen seslerin verdiği haz ve ilk kanın hoş kokusunu canlandırdı gözünde.

Yapmayı istediğı şeyle ilgili tüm bu hayaller onu iyice çileden çıkardı. Bu arenada elleri bağılydı. Yüksek rütbeli bir polis memuru, karşısındaki ne kadar hak etmiş olursa olsun bir üniformalıya dayak atarak ortalarda gezinemezdi.

Uzun bir yolculuğun ardından geniş bir alanla çevrili özel yoldan yukarı çıkarak kapıların arasından geçip Roarke'un taş ve camdan olan mükemmel evine doğru arabasını sürdü.

Arabasını, sinir olduğı Summerset'in küstahça bir şeyler söylemesini umut ederek ön tarafa park etti.

Soğuğı ancak basamakları hızla çıktığında hissetti ve ön kapıyı açtı. Orada bir iki saniye kadar bekledi. Bu durum, normalde Roarke'un kâhyasını aşağılamasına ve kâhyanın da sessizce girişe gelmesine neden olurdu. Bugün, Eve bunu yaşamak için can atıyordu.

Tüm bu isteklerine rağmen evin sessiz kaldığını görünce, hayal kırıklığı yaşadı. *Gün mükemmel geçiyor*, diye düşündü.

En kötü düşmanını şöyle bir adamakıllı benzetip, içini boşaltamamıştı Eve gerçekten de bir şeylere vurmak istiyordu.

Deri ceketini çıkardı, süslemeli merdiven tırabzanının üzerine fırlattı. Fakat kâhya hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Pi, diye düşündü ve merdivenlerden yukarı ıktı. Eğer Summerset'a yumruk atamazsa, içinde güç bela kontrol ettiğı bu öfkeyle nasıl başa çıkacaktı? Bir robotla boks yapmak değildi istediğı şey. 0 bir insanla temas istiyordu; güzel ve zorlu bir insan teması.

Çalışmaya başlamadan önce somurtmuş bir şekilde sıcak bir

banyo için yatak odasına gitti. Roarke da oradaydı. Onu gözünün ucuyla süzdü. Belli ki o da şimdi gelmişti ve takım elbisesini gardıroba asıyordu.

Eve'e baktı ve onun hangi ruh hali içerisinde olduğunu anladı. Banyonun kapısını kapattı ve gülümsedi. "Merhaba sevgilim, günün nasıl geçti?"

"Berbattı. Summerset nerede?"

Roarke, Eve'in ne kadar öfkeli olduğunu artık açıkça anlamıştı.

"0 bu akşam izinli."

"Harika, ne iyi! İlk kez o aptala ihtiyacım oldu, onda da burada değil."

Eve bir an yatağın üzerinde uzanmış şişman gri kediye baktı. Roarke şaşırıp kaldı. Kedi ve Eve kısa bir süre sessizce bakiştılar. Galahad şiddetten uzak kalmayı yeğleyerek yere atladı ve odadan dışarıya doğru sıvıştı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Roarke.

Eve ona da kızgın kızgın baktı.

"Bırak da senin yüzünü de parçalamayayım, yüzün çok güzel yazık olur."

"Çok şanslıyım."

Roarke, bir süre Eve'i izledi; oturma odasına yürüyüşüne, etrafı kontrol etmesine ve isteksizce orayı burayı tekmelemesine baktı. Kendi kendine söylenip duruyordu.

"Enerjini o odada mı kullanacaksın Teğmen. Sana bu konuda yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Bana sakinleştirici bir ilaç almamı söyleyeceksen ben..." dedi Eve ama cümlesini tamamlayamadan kendisini yatakta buldu.

"Bana bulaşma. Moralim bozuk."

"Tamam." Roarke eğilerek onu boynundan öptü.

"Biliyor musun Eve, sen kızgın olduğun zamanlarda daha seksi oluyorsun."

"Lanet olsun Roarke."

Roarke onu dinlemiyor öpmeye devam ediyordu.

"Kes şunu," dedi Eve, ama Roarke onun göğüslerini okşamaya başladı ve bütün bedenini kavradı.

"Sabret biraz." Eve'in de onu arzuladığını düşünüyordu ama Eve o kadar öfkeliydi ki o da gerildi.

"Peki, eğer yalnız kalmayı tercih ediyorsan..."

Eve'i rahat bırakmıştı ama bu kez Eve onu gömleğinin yakasını tutarak kendine çekti.

"Çok geç ahbab. Şimdi de ben sevişmek istiyorum."

Roarke'un hoşuna gitmişti bu durum. Arkasından sarılarak göğüslerini yeniden okşamaya başladı.

Eve, Roarke'u "Kendimi çok vahşi hissediyorum," diye uyardı.

"İyi, ben de bunu istiyorum. Sonu nereye varırsa varsın."

Roarke önce onun silah koşumlarını çözecek sonra da gömleğini çıkaracaktı ama Eve buna karşı çıktı..

"Ben *vahşi*," dedim. Eve ellerini Roarke'un siyah gömleğinin ipek kumaşı üzerinde gezdirirken neredeyse nefesi kesilmişti.

"Kaç paralık bu?"

"Bilmiyorum."

"En uygunu," diye ne yapacağına karar verdi Eve ve gömleği yırtarak onu soydu.

Roarke şaşkındı ve Eve onun tepkisini beklemeden omuzlarını ısırdı.

"Sert ve hızlı olmalıyız." Roarke'un saçlarını avuçladı.

Deli gibi öpüşüyorlar ve büyük bir tutkuyla yatakta yuvarlanıyorlardı. Yatakta yuvarlanırlarken, Roarke'un giysilerini yırtarak, tırnaklarını pençe gibi geçirmişti vücuduna. Zayıf noktalarını keşfederek zevkin doruklarına çıkmak için birbirlerini yönlendiriyorlardı. Her ikisi de zevk alıyor, titriyordu.

Bedenlerini tanıyorlardı.

Düş kırınlılıklarının biriktirdiği enerji doruğa erişmiş bir açlığa bırakmıştı yerini, içine almak; hızla içine almak; her şeyi içine alma ihtiyacı zirvedeydi. Roarke, Eve'in göğüslerini ısıırıyor, elleri birbirlerinin bedeninde geziyordu. Aldıkları hazzı nitelencesine birbirlerinin vücutlarını sıkıca kavıyorlardı.

Nefes nefese kalmışlardı. Ama yetmiyordu ikisine de.

Her ikisi de hızlanmış, sıkıca sarılıp tek vücut olmuşlardı.

Eve, ellerini Roarke'un sırtında gezdiriyor, her yeni dokunuşta tutkuyla onu kavıyordu; arzudan delirmek üzereydi.

Roarke'un parlak gözlerine de aynı tutku yansımıştı.

Dördüncü Bölüm

Roarke uyuşuk bir biçimde, Eve'e dokunmaya devam ediyordu.

Harika bir sevişmeydi ve Roarke bundan zevk alıyordu.

"Biraz daha iyi misin şimdi?"

Eve dudaklarını bükmüş, zevk aldığını belirten bir tepki vermişti. Yavaşça yuvarlandılar yatakta.

Eve'in kulakları çınlıyor, vücudu ise güçsüzdü. Roarke,

Eve'in sırtını elleriyle yavaş yavaş okşayarak, onu uyutmaya çalışıyordu. Eve yarı uyur yarı uyanıkken Galahad her şeyin normale döndüğünü düşünerek sessizce odaya geri dönmüş ve onun çıplak poposunun üzerinde neşeyle hoplamıştı.

"Aman Yarabbi!" Eve'in protesto edercesine onu silkelemesi kedinin dengesini korumak için küçük pençeleriyle kalçasına tutunmasına neden oldu. Eve çığlık atıp sıçrayınca kedi sürünerek Roarke'a sığındı. Eve kan var mı diye yoklamak için arkasını döndüğünde, Roarke'un gülüşü gözüne çarptı ve kedinin şimdi de onun uzun, gösterişli parmaklarının altında manyakça hırladığını gördü. ikisine de kötü kötü baktı.

"İkiniz de bunun komik olduğunu düşünüyorsunuz öyle değil mi?"

"Her ikimizde, seni bildiğimiz gibi karşılamayı seviyoruz.

Dudağını büküp, yatakta dimdik oturmuş, yüzünü avuçlarının içine almıştı. Yanakları kızarmıştı ve uykuluydu.

"Bitkinsin ama çok çekici görünüyorsun Teğmen."

Roarke dudaklarını onun dudaklarında gezdirerek ısırıldı; Eve'in öfkesi geçmiş gibiydi.

"Hadi önce duş alalım, sonra akşam yemeğinde, bana seni üzen

şey ne ise anlat."

"Ben aç değilim," dedi Eve, hiçbir şey yapmadan yatmak istiyordu.

"Ben açım."

Roarke, Eve'i yataktan çekerek kaldırdı.

Mutfağa inene kadar Eve suratını astı. Roarke ise onu üzen şeyi tahmin etmeye çalışıyordu. Eve'i iyi tanıyan birisi olarak, onu bu kadar sinirlendiren şeyin işiyle ilgili olabileceğine karar verdi.

Dolaptan istiridye dolması çıkardı. Eve'in bunu onunla paylaşabileceğini düşündü. Sıkıntılarını paylaşmak onun için doğal bir tutum değildi, fakat ona söyleyebilirdi.

Birer kadeh de şarap alarak camın altındaki sıcak ve rahat yemek odasına geçtiler; Roarke onun karşısına oturdu.

"Öldürülen adamın kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Evet. Şehir savaşları sonrası toplumdan kopanlardan biri.

Normal bir hayât şürmektense neden berbat bîr hayatı tercih ettiğini bilmek mümkün değil."

"Belki de sahip olduğu o normal hayat berbattı."

"Evet, belki de." Eve umursamıyormuş gibi davrandı.

"Otopsi biter bitmez kızına teslim edeceğiz."

"Bu durum seni üzüyor," dedi Roark^{Ave} Eve'in gözlerinin içine baktı.

"Bu senin için fazla bir anlam ifade etmemeli."

"Bu seni üzüyor," diye yineledi. "Rahatlaman için de cinayeti işleyen kişiyi bulman gerekiyor."

"Bu benim işim." Çatalını aldı ve umursamaz bir tavırla tabağındaki istiridyelerden birisine batırdı.

"Bazı insanlar başkalarının işlerine göz dikip mahvetmeye çalışmak yerine kendi işleriyle ilgilenseler çok daha iyi olurdu."

"Kim senin işine karıştı Teğmen?"

Eve, olumsuz hiçbir şeyden etkilenmediği hissini yaratmak ister gibiydi. Fakat kendine hâkim olamadı ve canını neyin sıktığını anlatmaya başladı.

"Lanet olasıca ceset toplayıcısı! Beni görür görmez nefret etmiş, kim nereden bilebilir ki bunun nedenini."

"Bu adamın yani ceset toplayıcısının bir adı var mı?"

"O bir kadın. Bir-altı-ikiden uyduruk, yarım yamalak bir iş yapan Bowers! Baştan savma ve son derece dikkatsiz bir biçimde yaptığı bir iş nedeniyle göstermelik bir ceza verdim diye benim hakkımda şikâyet dosyası hazırlamış. Teşkilatta geçen on yılım içinde, sicilimde asla tek bir resmi şikâyet olmamıştır. Lanet olası." Şarabından bir yudum aldı ve yutkundu.

Roarke onun mutsuz olduğunu gördü.

"Bu ciddi bir durum mu?"

"Saçma sapan bir şey ama böyle bir durum var ortada."

Roarke, Eve'in elini avucunun içine aldı ve sıktı.

"Anlat bana."

Her şeyi Roarke'a anlattı Eve; Whitney'e rapor verir gibi ama daha ayrıntılı biçimde. Konuştukça bir yandan da yemek yeme isteği uyandı içinde. Hem olayı anlatıyor, hem yemek yiyordu.

"Baş belası ve ortalık karıştırıcısı bir kadının öç almak ve mızırdanmak için hazırladığı bir şikâyet dilekçesine kızmışsın ki anladığım kadarıyla bu, onun yapmayı adet haline getirdiği bir şey. Ve durum karşısında komutanınız gerek resmi şartlarda gerekse kişisel olarak senin yanında yer alıyor."

"Evet, ama..." Sustu Eve, bir an sessizlik içinde kaldı; öfkелendi ama Roarke durumu çok açık bir biçimde özetlemişti.

"Senin ifade ettiğin kadar basit bir durum değil bu." *öyle olmamalı, diye düşündü Roarke, Eve için böyle olmamalı.*

"Evet, basit bir durum otamayabilir ama düşünsene, birisi senin sicilini onunkiyle kıyaslasa şu an olduğundan çok daha aptal bir duruma düşecektir."

Eve birazcık da olsa keyiflendi.

"Benim sicilime bir leke sürdü," diye devam etti Eve.

Meslekteki şapşallar bu lekelerle ilgilenmeye bayılırlar ve ben onun aptal suçlamalarını yanıtlamak için zaman harcayarak işimden uzak kaldım. Bütün bu olaylar olmasaydı, Cagney'in bana yolladığı cerrahlarla ilgili araştırma yapacaktım.

Bu işi zırnık kadar umursadığı yok. Onu azarladığım ve kahve almaya yolladığım için bana karşı bu girişimde bulundu.

Onun bu teşkilatta yeri yok."

"Çok muhtemeldir ki bugüne kadar hiç senin kadar temiz ve saygın bir polisin peşine takılmak kadar büyük bir hata yapmamıştır."

Eve az da olsa rahatlamış ve gülümsemişti.

"Gidip yüzünün üstünde tepinmek istiyorum onun."

"Şüphesiz. Böyle düşünmesen benim çılgınca sevdiğim kadın olmazdın."

Roarke, Eve'in ellerini öptü. Onun gülümsediğini görünce de biraz rahatladı.

"Gidip onu dövmek mi istiyorsun? Sana ceketini getireyim."

Eve bu kez güldü. "Sen iki kadını dövüşürken izlemek istiyorsun. Erkekler bundan neden zevk alır?"

Roarke, şarabından bir yudum aldı.

"Dövüş esnasında giysilerin yırtılacağıma ilişkin sabit istek nedeniyle. Biz erkekler çok kolay eğlendirilebiliriz."

"Bir de bana söylüyorsun."

Eve boş tabağına şaşkınlıkla baktı. Bunca şeyden sonra acıkmış olduğunu düşündü; seks ve yemek. Evliliğin kerametinden çok daha fazlası diye düşündü.

"Teşekkürler. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Roarke'un yemeği yapmasına karşılık, kendisinin de bulaşıkları yıkamasının adil ve uygun olacağını düşündü.

Onlan bulaşık makinesine yerleştirdi.

Roarke, onun, tabakları ters yerleştirmesine ve makineyi çalıştırmamasına aldırmadı. Mutfağın Eve'in yeri olmadığını düşündü. Summerset bununla ilgilenirdi.

"Hadi gel benim ofisime çıkalım. Orada sana ait bir şey var. "

"Noel'den sonra başka hediye yok demiştin sana."

"Ben sana hediye vermeyi seviyorum," dedi Roarke. Merdivenlerden çıkmak yerine asansörü kullandılar.

Eve'in üzerinde kaşmir bir süveter vardı; Roarke koluna dokunarak; "Bunları senin üzerinde görmeyi seviyorum. Fakat bu kez vereceğim bu türden bir hediye değil," dedi.

"İşim var biraz. Çalışmam gerek."

"Mmm-hımmm."

"Bu bir seyahat mi? Geçen sonbahardaki yaralanma nedeniyle onca gün kaybettikten sonra bir kez daha tatil yapamam."

Roarke kendini kontrol edemeyerek elini yumruk haline getirdi, üzülmüştü; birkaç ay önce Eve çok kötü bir biçimde yaralanmıştı ve Roarke bunun hatırlanmasını dahi istemiyordu. "Hayır, bu bir seyahat değil, " dedi ama bir yandan da fırsat bulur bulmaz onu tropikal bir yere tatile götürmek istiyordu.

Eve'in bu tarz bir yerde gerçekten rahatlayıp dinlenebileceğini düşünüyordu.

"Tamam, o zaman ne vereceksin? Çünkü gerçekten çalışmam gerekiyor."

"Bize biraz kahve al getir, yani getirir misin?"

Roarke ofise girince öylesine düşünmeden söylemişti bunu. Eve bu istek karşısında biraz kızmıştı. Bowers ile yaşadığı sorunu onunla paylaşırken Roarke'un kendisini destekleyerek dinlediğini ona anımsattı.

Kahveyi getirip konsolun üzerine koyarken hâlâ kızgındı.

Roarke kahveyi alırken, belli belirsiz bir şekilde teşekkür etmişti; mırıldanarak kumandayla oynuyordu. Eve, onun bu tip teknik

aletlerle oynamayı sevdiğini düşündü. Bir zamanlar bir hırsıza ait bu parmakları çevik ve hareketli tutmak için olsa gerek diye düşündü sonra derinlere dalarak.

Evdeki ofisi, lüks ve görkemliydi. Bu göz alıcı teknolojiye, faksler ve diğer tüm iletişim seçenekleri ayn bir güzellik katıyordu.

Yerdeki muhteşem karo seramikleri, işlenmiş pahalı camlar, çeşitli sanat eserleri, en ilgisiz komutta bile en seçkin, en eşsiz yiyecek ve içecekleri sunan modern makineler ve vitrinli dolaplar.

O burada çalışırken ona bakmanın bazen sıkıcı olduğunu düşündü. Tekrar tekrar onun ne kadar muhteşem olduğunu görmek ve onun kendisine ait olduğunu bilmek. Bu durum onu en sıradışı anlarda bile güçsüzleştiriyordu. Şu anda da kendisini güçsüz hissettiği için, sesi soğuk ve senti.

Tatlı da ister misin?"

"Belki daha sonra." Karşı duvarı işaret etmeden önce Ro- -arke bir an Eve'in yüzüne bakmıştı. "Ekranı bak."

"Ne?"

"İstediğin liste; tüm cerrahlar var listede; kişisel ve mesleki bilgileriyle birlikte."

Eve birden döndü ve eğer Roarke zamanında müdahale etmeseydi kahvesini ekranın kontrol paneline dökenekti.

"Dikkat et sevgilim."

'Allah kahretsin Roarke. Allah kahretsin! Ben sana bu işten kesinlikle uzak durmanı söylemişim."

"Öyle mi demiştin?" Roarke'un sesi gayet yumuşak ve neşeliydi. "Buna itaat etmemiş görünüyorum."

"Bu benim işim ve ben bunun nasıl yapılacağını biliyorum.

Bu isimleri senin araştırmanı istemiyorum."

"Anladım, güzel," dedi Roarke ve bir tuşa dokunarak odanın karşısındaki ekranı kararttı. "Hepsi gitti," dedi neşeye ve Eve'in şaşkın halini keyifle izledi.

"Sen bir sonraki saati tüketirken ya da benim senin için temin ettiğim bu bilgilere girerken, ben ertelediğim bazı şeyleri okuyor olacağım. Anlaşıldı mı?"

Eve söyleyecek bir şey bulamadığından sustu. Gerçekten de konuya onun kadar derinlemesine vakıf olabilmesi, en iyi ihtimalle en az bir saatini alırdı.

"Çok akıllı olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Öyle değil miyim?"

Eve gülecekti ama kendini engelledi.

"O bilgileri geri getir. Onları geri getirebilirsin."

"Şüphesiz! Ama bunun sana bir maliyeti olur," diyerek onu yanına çağırdı.

Eve'in gururu çıkarıyla çatıştı. Her zaman ki gibi işi galip geldi; fakat yüzündeki sert bakışı koruyarak Roarke'a yaklaştı.

"Ne?"

Roarke onu hızla kucağına çekince küfretti.

"Şimdi senin sapık oyunlarından birisini oynayamam ahbap."

"Ve benim böylesi emellerim var." Roarke elini tekrar kontrol paneli üzerine uzattı ve tüm bilgiler yeniden ekrana geldi.

"Şehirde senin vakanın şartlarına uyan yedi cerrah var."

"Sen bu şartları nereden biliyorsun? Ben seni bugün gördüğümde bunu biliyor olduğuna dair özel bir izlenim edinmedim.

Dosyalarımı mı kurcaladın?"

"Bunu avukatım olmadan yanıtlamayacağım. Tanığın iki insanı işaret ediyor. Sanırım kadınların varlığını inkâr etmezsin. Ben senin dosyalarını karıştırıyor muyum ayrıca? Hayatım senin için açık bir kitap sevgilim." Hemen yakınında olduğu için, Eve'in dudağını ısırıp usulca kendisine doğru çekti. "Benim en son yönetim kurulu toplantımın video kaydını görmek ister miydin?"

"Boş ver." Eve ekrana bakmak için arkasına döndü;

Roarke'un hâlâ ona sarılıyor olmasından şikâyetçi değildi.

T i a Wo, organ nakli ve onanırımında uzman bir genel cerrah.

Özel olarak çalışıyor, Drake Doğu Yakası Cerrahi ve Nordick Kliniği'nde. Chicago'nun üyesi, bu merkezlerle bağlantılı bir çalışma içinde."

Eve bu ilk veriyi dikkatle okudu. " Tia Wo... Alkolik bir adamın karanlıkta özellikle de uzun bir palto giyiyorsa kanıt yanılması kolaydır. Dr. Wo hakkında başka ne biliyoruz?"

Eve'in sorularına bilgisayar sırayla yanıt vermeye başladı:

58 yasında düz, siyah saçlı, donuk mavi gözlü. Çok belirgin bir gamzesi var; gülmeyen bir kadın. Oldukça iyi bir eğitime sahip ve eğitim öğretim hayatı çok güzel geçmiş. Organ nakliyle geçen yaklaşık otuz senesi ona göz kamaştırıcı bir ydlik gelir kazandırmıştı. Bu geliri Doktorun bu kadar iyi para kazanması üzerinde düşündü Eve; çünkü bu kazanç Roarke Girişimleri'nin sahip olduğu ve işlettiği Yeni Yaşam Replasmanı A.Ş. ürünlerinin desteklenmesiyle katlanıyordu.

Hiç çocuğu yok. Kriminal bir kayıt bulunmamakla beraber bugüne kadar yalnızca üç kere görevini kötüye kullanmış..

"Sen onu tanıyor musun?" diye sordu Eve.

"Hımm: Çok az tanıyorum; soğuk, hırslı ve sadece amacına odaklı, kararlı bir tip. Bir tanrının ellerine ve bir makinenin zihnine sahip olduğu şeklinde bir ünü var. Gördüğün gibi beş yıl önce Amerikan Tıp Derneği'nin başkanıydı. Kendi alanında güçlü bir kadın."

Eve "İnsanları kesip açmaktan zevk alır gibi bir hali var," dedi kendi kendine.

"Olabilir. Başka neden yapmış olabilir?"

Eve diğer isimleri rica etti. Onları sırasıyla inceliyordu.

"Bu insanların kaç tanesini tanıyorsun?"

"Hepsini. Genellikle birbirlerinden bağımsız sosyal ortamlarda tanışmışızdır. Tanrıya şükür ki asla mesleki anlamda hizmetlerine ihtiyacım olmadı."

Eve, kocasının sezgilerinin sağlığı kadar keskin ve güçlü olduğunu düşündü.

"Bu doktorların hangisi en güçlü olanı?"

"Zor bir soru; Cagney, Wo ve Waverly olabilir."

"Michael Waverly," diye tekrar etti Eve ve onunla ilgili bilgilere yeniden göz attı.

48 yaşında, bekâat, Drake'de cerrahi bölüm şefi ve Amerikan Tıp Demeği'nin şu anki Başkam.

Eve doktorun zarif ve ince yüzünü, yeşil gözlerini ve altın sarısı saçlarını inceledi.

"En kibirli olanı hangisidir?" diye sordu Roarke'a.

"Ben bunun tüm cerrahlar için bir ihtiyaç olduğuna inanırım.

Ama ille de bir sıralama yapmamı istersen yeniden Wo derim. Waverly Drake'de araştırma sorumlusu, bir başka organ nakli doktoru daha var ki ülkenin en ünlü üç sağlık merkezine üye ve bu merkezlerle bağlantılı çalışan, sağlam yurtdışı bağlanuları olan cerrahı Hans Vanderhaven'i de unutmadım. Vanderhaven 60 yaşında ve dördüncü evliliğini yaptı. Her bir eşi bir öncekinden on yaş genç. Son eşi bir model ve ancak daha yeni oy kullanabilecek yaşta."

"Ben dedikodu istemiyorum," dedi Eve oldukça resmi bir şekilde, daha sonra kocasının lafını keserek; "Başka ne var?" dedi.

"Eski kanları ondan nefret eder. En sonuncusu, onu bu modelle doktorculuk oynarken yani sevişirken yakaladığında bir tırnak törpüsüyle üzerinde doğaçlama bir ameliyat yapmak istemişti. Amerikan Tıp Derneği Erik Kurulu onu disipline sevk etmiş ve ufak bir uyan da bulunmuştu."

"Bunlar ilk araştıracağlarım," diye karar verdi Eve.

"Snooks'a yapılan şey, beceri ve ustalığın yanı sıra kibir ve gücü de gerektiriyor.*

"Bu konuda seni engelleyecek çok sayıda duvar var Eve; bunlar senin terfîni engelleyebilecek güçte insanlar."

"Benim elimde bir cinayet var, organı kesilip alınarak tahrip edilmiş bir beden ve bir de organ hırsızlığıyla desteklenmiş bir cinayet. Çok fazla yüklenilirse, baskı fazla olursa, o zaman insanlar kontrollerini kaybedip çözümler."

"Eğer bu insanları daha yakından görüp tanımak istersen Drake Tıp Merkezi'nin hafta sonu fon sağlama amaçlı moda gösterisine ve akşam yapılacak yemekli dansına katılabiliriz."

Eve yüzünü eksilmişti. "Aman aman moda gösterisiymiş," dedi dalga geçercesine. Sonra heyecanlanıp; "Yaşasın. Evet, gidelim; fakat bunca zahmet ettikten sonra ödeme için teşkilata başvurmam gerek."

"Leonardo tasarımcılardan biri. Maviş'de orada olacak."

Oldukça rahat olan ve her daim modanın sıkı takipçisi bir arkadaşının resmi ve bunaltıcı bir tıp merkezi fon sağlama aktivitesine katılacağı düşüncesi Eve'yi neşelendirmişti.

Eğer Bowers'la ilgili sorun olmasa, bir sonraki gün, Eve evde ona üzüntü vermeyecek bir bilgisayarda çalışmayı yeğlerdi.

Ama olayı bir gurur meselesi olarak gördüğü için, dedikodular başladığında Polis Merkezi'nde bulunmak istiyordu.

Bütün bir sabahı birkaç ay önce kapattığı bir vakayla ilgili mahkemede ifade vererek geçirdi ve öğleden sonra merkeze gitti. İlk işi Peabody'yi arayıp bulmak oldu. Doğrudan ofisine gidip görüşmeler yapmaktansa, dedektiflerin çalışma bürolarının olduğu açık, geniş salona doğru yürüdü.

"Hey, Dallas." Bu ona en çok takılan, dalga geçen dedektiflerden birisi olan Baxter'dı. Eve'e göz kırpmıyordu, sırtarak;

"Umarım onun götüne bir tekme atarsın."

Bunun bir destek gösterisi olduğunu biliyordu Eve. Bunun onu

mutlu etmiş olmasına rağmen cevap vermedi, yürümeye devam etti. Masalardan ve kabinlerden, hepsi benzer konulu birkaç başka yorum ve laf daha atıldı.

"Dallas." Seslenen, Peabody'nin masasının önünde dolanan, Elektronik Dedektiflik Bölümü'ne yeni atanmış, faal ve geleceği parlak bir detektif olan, Ian McNab'tı. Omzuna inen uzun altın saçları, sol kulağındaki altı gümüş küpesi ve yüzündeki gülümsemeye, bir resim kadar hoştu. Eve onunla birkaç vakada birlikte çalışmıştı. Bu hoş adam, dış görünümünün ve gevezeliğinin altında kıvrak bir zekâyâ ve sağlam sezgilere sahipti.

"İşler Elektronik Dedektiflik Bölümünde yavaş mı gidiyor McNab?"

"Asla. Az önce bir araştırma yaptım ve senin buradaki çocuklardan birisini talep etmiştim, gerçek polislerin çalıştığı yere yönelmeden önce Peabody ile uğraşmayı düşündüm."

"Bu sivilceyi popomdan alır mısın Teğmen?"

Peabody ondan şikâyet etmişti ve gerçekten de rahatsız olmuş görünüyordu.

"Onun poposuna dokunmadım daha." McNab gülümsedi.

Peabody'yi rahatsız etmek onun çok zevk aldığı eğlencelerinden birisiydi. "Elindeki sorunla ilgili biraz E-iş kullanabileceğini düşünmüştüm."

Satır aralarını iyi okuyabilen Eve, kaşlarını kaldırdı.

McNab, Eve'e Bowers hakkında araştırma imkânı sunuyordu.

"Bunu kullanacağım, teşekkürler. Benim Peabody'ye ihtiyacım var şu an."

"Çağrılıyorsun," dedi McNab ve geriye dönüp Peabody'ye bakarak pis pis gülümsedi.

"Seninle sonra görüşeceğim, *bayan body*," diyerek Peabody'nin ismiyle dalga geçip, ıslık çalarak uzaklaştı.

"Ahmak," dedi Peabody sadece. "Raporlarımı hazırladım Teğmen."

Otopsi bulguları bir saat önce geldi, sizi bekliyor." "Üzerinde çalıştığımız şu son cinayetle ilgili tüm bilgileri

Dr. Mira'ya yolla. Bilgi almak için beni sıkıştırıyorlar. Dosyaya bu disketteki cerrahların listesini de ekle ve bu evrak işlerini birkaç saat içinde tamamla. Olay yerine dönüyoruz yeniden."

"Tamam efendim. Siz iyi misiniz?"

"Gerzekler için endişelenmeye vaktim yok." Eve döndü ve kendi ofisine yöneldi.

Odasına geldiğinde teknik servis görevlilerinin bıraktığı notu masasında buldu. Notta cihazın hiçbir probleminin olmadığı yazıyordu. Feeney'le konuşmak için bağlantı kurdu.

Feeney'in rahatlatıcı, buruşuk suratı Eve'in ekranını doldurmuştu ve ses bağlantısındaki vızıltıyı göz ardı etmesine yardımcı olmuştu.

"Dallas, bu bok yığını da kim? Kim bu lanet olası Bowers?

Ve sen onun yaşamasına nasıl müsaade ediyorsun?"

Eve gülümsemek zorunda kaldı. Feeney'den daha güvenilir bir başka insan daha yoktu. "Onunla kaybedecek zamanım yok benim. Kalbi kaybolmuş, kaldırımda uyuyan bir ölüm var."

"Kalbi kayıp?" Feeney'nin pütürlü, pas rengi göz kapakları kapandı. "Ben bunu neden duymadım?"

"Kaçırmış olmalısın ve kaldırımda yatan bir ölüden daha çok birbirleriyle kavgaya tutuşan polisler hakkında dedikodu yapmak daha eğlenceli olmalı. Hadi sana olayı Özetleyeyim."

Ona olayı, polislerin ikinci bir dil gibi kullandıkları resmi stenografi içerisinde, kısaltılmış şekliyle anlattı. Feeney oflayıp pufladı. «

"Hayat giderek daha da iğrençleşiyor," dedi Eve.

"Neye ihtiyacın var?"

"Hızlı bir şekilde üzerinde çalıştığım olayla benzerlik gösteren

diğer suçları araştırmanı istiyorum."

"Şehirdeki? Dünyadaki? Gezegendeki?"

Eve güldü.

"Hepsini desem. Mesai bitimine kadar ne bulabiliyorsan o kadarını istiyorum."

Feeney'in somurtmaya alışmış suratı biraz daha sarkmıştı.

"Asla küçük şeyler için aramazsın. Tamam, ilgileneceğiz bu işle."

"Minnettarım Feeney. Bu işte en çok sevdiğim insanlardan birisini
Bu araştırmayı ben de yapabilirdim ama bilgisayarım sorun çıkarıyor sürekli."

"Eğer yeterince nazik davranmış olsaydın sorun çıkarmazdı."

"Sizinkiler daha kaliteli malzeme alıyorlar ne yapalım.

Ben olay yerinde olacağım. Herhangi bir bilgiye ulaşırsan beni haberdar et."

"Eğer ulaşılacak bir şey varsa, ben ulaşırım," dedi Feeney ve bağlantı kesildi.

Eve, Morris'in raporunu inceledi. Raporda şaşırtıcı herhangi bir şey ya da yeni bir bilgi bulamamıştı.

Sonra Snook'u düşündü. Neden bu yaşta gidip kızıyla yaşamak yerine kimsesiz olarak ailesinden ve geçmişinden kopmuş bir şekilde sokaklarda yaşamayı tercih etmişti. Böyle bir yaşamı seçmesi için ne gibi bir sıkıntı yaşamıştı merak ediyordu.

Bu bir seçim meselesi olmamasına rağmen, o da aynısını yapmıştı. Fakat bu kopuş, eskide yaşananlar karşısında onu Eve yapan şey olmuştu. Snooks için de acaba aynısı mı olmuştu?

Bilgisayarını sallayarak iki kez yumrukladı ve olay yerindeki uyuşturucu satıcılarıyla kullanıcılarının listesine ulaşmak için araştırma yapmaya başladı. Listede bulunan bir isim onu belli belirsiz gülümsetti.

Yaşlı Ledo ismiyle düşüncelere daldı ve sandalyesinde arkaya

yaslandı. Bu adam uyuşturucu satıcılığından bir süre eyalet hapisanesine konuk olmuştu. Görünüşe göre üç ay önce serbest bırakılmış.

Ledo'yu izleyip yakalamanın ve gerekli olursa konuşmak için ikna etmenin, bilgisayarına uyguladığı yöntemle, pek de zor olmayacağına karar verdi.

Fakat önce Dr. Mira'ya gidecekti. Her iki görüşme için de gereksinimi olabilecek şeyleri topladı ve ofisinden çıkarak işe koyuldu. Gitmeden Peabody'ye uğradı ve ona bir saat sonra garajda kendisiyle buluşması talimatını verdi.

Mira'nın ofisi duygusal ve zihinsel sorunlardan kurtulma ve arınma odası gibi bir yer olmalıydı. Kriminal dosyaların etrafa yayıldığı ve incelendiği bir merkezdi elbette ama burası her zaman yatıştırıcı, hoş ve klas bir yerdi. Eve bu ikilemin nasıl her zaman bir arada olduğunu bir türlü çözememişti.

Doktorun kendisinin, her gün toplumun sille tokat dışladığı insanlarla çalışıp hâlâ sakin, soğukkanlı ve dengeli duruşunu koruyabilmesini de anlayamıyordu.

Eve, onun, tanıdığı tek içten, riyasız ve mükemmel bir hanımefendi olduğunu düşündü.

Mira sakin, güzel bir yüzün sahibiydi; dalgalı siyah saçları olan şık bir kadındı. Narin ve yumuşak renkte döpiyesler ve tek sıra inci gibi klasik takıları severdi.

Bugün de soluk çam yeşili rengine yakasız bir döpiyesi, kulaklarındaki ağırbaşlı inci damla küpelerden ibaret aksesuarlarla tamamlamıştı. Her zaman ki gibi, Eve'e kepçe şeklindeki sandalyelerine oturması için işaret etti ve çay istedi.

"Nasılsın Eve?"

"İyi, fena değil." Eve Mira'yla buluştuğu zamanlarda daha farklı davranması gerektiğini biliyordu. İçinde bulundukları atmosfer, bu kadın, bu tutum onun doğrudan işe dalmasına izin vermiyordu. Küçük şeyler Mira için önemliydi ve zaman içerisinde, Mira da Eve için önemli olmuştu. İçiyor gibi yapacağı

ayı kabul etmişti.

"Seyahatin nasıl geçti?"

Mira gülümsedi ve Eve'in onun birkaç günlüğüne uzakta olduğunu anımsamasından ve bunu sormayı düşünmüş olmasından mutlu olmuştu.

"Olağanstyd. Hiçbir şey spada geçirilen bir haftadan daha fazla vücudu ve ruhu yeniden canlandıramaz. Ovalandım, yıkandım, fıralandım ve şımartıldım."

Eve güldü ve ayından yudumladı.

"Sen bunun her dakikasından nefret etmişsindir."

Mira, narin fincanını ve tek saplı fincan tabağını, Eve'in bazı kadınların gerçekten bununla birlikte doğduklarına inandığı olağan bir zarafetle, dengeleyerek ayak ayak üstüne attı. Feminen iekli in porselenleri onun her zaman kendisini sakar, beceriksiz hissetmesine yol açmıştı.

"Eve, senin polislerden birisiyle yaşadığın sıkıntıyı duydum.

Bunun için zldm."

"Hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi Eve, daha sonra derin bir nefes aldı. Ne de olsa, karşısındaki Mira'ydı. "Bu beni çok kızdırdı. O şapşal kötü kalpli ve kötü huylu bir polis ve şimdi benim sicilime bir leke sürdü."

"Sicilin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Mira eğildi ve Eve'in elini tuttu.

"Sen yükseldikçe ve başarılı oldukça bu tarz insanlar bunu lekelemek ister. Ama amacına ulaşamayacaktır. Bu konu özel olduğu için, fazla bir şey söyleyemem; fakat kadın boş, saçma sapan şikyetlerde bulunmakla ünlü ve birçok olayda da ciddiye alınmıyor."

Eve'in bakışları keskinleşti. "San onu mu araştırdın?"

"Bu konu da yorum yapamam." Fakat Mira Eve'in bunun olumlu bir yanıt olduğundan emin olmasını sağladı.

"Ben sadece bir arkadaş ve meslektaş olarak sana destek olmak isterim. Şimdi..." Tekrar arkasına yaslandı ve yeniden çayını yudumladı. "Senin vakana gelelim."

Eve, özel işlerin görevini engelleyemeyeceğini kendisine hatırlatarak bir dakika kadar derin derin düşündü.

"Katil mutlaka bu konuda eğitilmiş olmalı; lazerli cerrahide ve organlar konusunda son derece yetenekli."

, "Evet, Dr. Morris'in raporunu okudum ve onaylıyorum.

Ancak, bu senin tıp camiasından birisini araştırman anlamına gelmez." Eve ona karşı çıkmadan önce sözüne devam etti.

"Emekli bir cerrah olabilir. Oldukça açık bir şekilde belli kı yolunu kaybetmiş birisi ya da en kutsal yeminleri asla çiğnememiş birisi de olabilir. Sana lisanslı ya da uygulayıcı birisi olup olmadığını söyleyemem."

"Yani şu an değilse bile bir zamanlar lisanslı ve bu işin uygulayıcılarından birisi olduğunu onaylıyorsun."

"Evet, senin cinayet mahallinde bulduklarına ve Morris'in otopsisine dayanarak şüphesiz öyle. Sen, yıllarca eğitim ve uygulamayı gerektiren özel yetenekleri olan birisini arıyorsun."

"Peki, sen, böylesine soğukkanlı ve becerikli bir biçimde, zaten ölmekte olan bir adamın gerçekten değersiz bir organ için, onu öldürüp sonrada ameliyathane masasında bekleyen bir sonraki hastayı kurtarabilen türdeki bir adam için ne diyeceksin?" diye sordu Eve.

"Bu bir tip megalomani yani büyüklük hastalığıdır derim. Birçok doktorda Tanrı kompleksi vardır. Çoğu kez de buna sahip olmaları gerekir; insan vücudunu kesebilmek, içini açabilme cesareti ve küstahlığına sahip olabilmek için."

"Buna sahip olanlar bundan yararlanırlar da."

"Yararlanmak?" dedi Mira, onun ne demek istediğini anlamak istercesine sordu bu soruyu ve devam etti; "Belki de.

Senin doktorlardan pek hoşlanmadığını biliyorum; fakat

birçoğunun iyileştirmeye yönelik bir yetenekleri var. Gerçekten yüksek yetenek gerektiren herhangi bir meslekte nezaket bilmeyen insanlar mutlaka hep vardır. Ya da alçakgönüllülüğü unutanlar. Seni mükemmel bir polis yapan şey senin alçakgönüllülüğün değil ki bu senin işin için kendi içinde olan bir yetenek."

"Peki."

"Ancak bir mesleğin ne işe yaradığını ve amacını unutmaktan seni uzak tutan şey de aynı zamanda merhamet hissindir.

Senin ve benim mesleklerimizdeki birçokları bunu yitirdi."

"Bunu yapan polislerde, meslekleri rutine dönüşüyor ve güç de önemli. Doktorlar için, buna birde parayı eklemek zorundasın."

"Para motive edici bir şeydir," diye onayladı Mira. "Fakat bir doktorun eğitimi için harcadığı paraların karşılığını alması yıllarını alır. Bunun telafi olması için başka şeyler gerek.

Hayat kurtarmak çok güçlü bir şeydir Eve; insanın böylesi bir yeteneği ve becerisi olması bir ışık patlaması gibidir. Onlar bir insanın bedenine ellerini sokup onu iyileştirebiliyorlarsa nasıl olur da başka insanlar gibi olabilirler?"

Bir süre durdu Eve, dalgın bir şekilde çayını yudumladı.

"Bir de bu tür insanlarda duygusal mesafe koyma durumu olabilir ki çoğu kez de vardır. Bisturimin altında yatan bir insan değildir, fakat bir hastadır; bir vakadır."

"Polisler de aynı şeyi yapar," dedi Eve.

Mira Eve'in gözlerine baktı. "Tüm polisler değil. Böyle olmayanlar, olamayanlar acı çekebilirler; fakat bunlar çok daha fazla farklılık arz ederler. Bu araştırmada, bazı temel noktalar üzerinde tereddütsüz görüş birliğine varabiliriz. Sen kurbanı kişisel bir kini olan birisini aramıyorsun. Öfke veya şiddet gibi dürtülerle hareket etmemiş. Bunu yapan kişi, kontrollü, belli bir amacı olan, organize ve bağımsız hareket eden birisi."

"Bu kişinin herhangi bir cerrah olması gerekmez mi?" diye sordu

Eve.

"Evet. O bu operasyonu kendi amacı için başarıyla yapmış.

Ameliyata harcadığı zaman ve sergilediği çabasıyla işini önemseyen birisi. Organ nakli işi, benim alanımın oldukça dışında bir alan, ama donörün yaşamıyla ilgilenilmiyorsa,

önemsenmiyorsa, böylesi bir prosedür bu türden bir titiz bakımı gerektirmez. Dikkatli bir insizyon yani ameliyat yerinin kesilmesi, yaranın kapatılması dikkatle yapılmış. Bu kişi kendisiyle ve çok muhtemeldir ki geçmişiyle kibir noktasında gurur duyuyor. Kanımca bu işin sonuçlarından da korkmuyor; çünkü bunun herhangi bir sonucu olacağı gibi bir kaygısı yok. O tüm bunlarm üstünde."

"Yakalanmaktan korkmuyor mu sence?"

"Hayır, korkmuyor. Ya da eylemlerinin keşfedilmesi halinde ortaya çıkan durum veya olay tarafından korunacağını düşünüyor. Bana göre şu anda bu işi aktif olarak uyguluyor olsun ya da olmasın, o başarılı birisi, emniyetli bir konumda, mesleğine adanmış ve muhtemelen kendi çevresinde tanınıyor; herkes tarafından tanınıyor olmaktan hoşlanan birisi."

Mira, kaşlarını çatarak çayını bir kez dahayudumladı. "Sorumlu, bir kişi gibi konuşuyorsun ama ben 'onlar' olduğunu da söyleyebilirim. Raporda iki kişinin olaya dâhil olduğu belirtilmiş, Ben, böylesine uç bir prosedürle başa çıkabilmek için, standart bir uygulamada olduğu gibi bir anestezi uzmanı ya da eğitilmiş bir asistanın da katilin yanında olabileceği şeklinde düşünebilirim. Ya da belli bir anestezi bilgisi olan ikinci bir cerrahı da olabilir."

Eve; "Hastanın hayatta kalması gibi bir şey için endişe etmemiş olmaları. Fakat ben katilin sıradan birisiyle yetinebileceğine inanmıyorum; ikinci kişi de mutlaka işinde iyi olan birisi olmalı ve bir de güvenebileceği birisi."

"Ya da kendi kontrolü altında birisi. Amaca sadık olacağından emin olduğunu bildiği birisi."

Eve fincanını kaldırdı, daha sonra içtiği şeyin bir kahve olmadığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Amacı ne?"

"Dr. Morris'in kurbanın genel sağlığı hakkındaki değerlendirmelerine ve izlere bakarak bu durumun bir deney olabileceğini de söyleyebiliriz."

"Ne tür deneyler?"

"Bilemiyorum, fakat bir doktor olarak şu an tek bir şey söyleyebilirim sana ki bu olasılıkta beni korkutur. Şehir savaşlarının yükseldiği dönemde, ölümler üzerinde yapılan illegal deneyler ve ölüm sessizce kabul edilen şeylerdi. Tarihte bunun örneği çok olduğundan her biri sıradan ve olağan şeylerdi.

Fakat bunların hep son olması arzu edilmiştir. Bunun sebebi o zaman çok açıktı; başka hayatların kurtarılması. Yalnız şu durumun bir gerekçesi yok. Bu olayın kendi halinde basit bir cinayet olmasını diliyorum Eve. Çünkü eğer böyle değilse, ilgilendiğin şey bir cinayetten daha tehlikeli olabilir.

Sen daha büyük bir çıkarın arkasında yer alan gizlenmiş bir misyonla ilgileniyor olabilirsin."

"Daha çok insanı kurtarmak için diğerlerini kurban etmek mi? Bu daha önce de kurulmuş bir satış tezgâhı. Bu her zaman çöker. "

"Evet." Mira'nın sakın bakışlarında biraz merhamet, biraz da korku vardı.

"Fakat bu çöküş hiçbir zaman çabuk gerçekleşmemiştir."

Beşinci Bölüm

İnsanların çoğu bağımlılığa yatkındır. Eve, kendi ürünlerini yalayıp yutmaktan haz alan ikinci sınıf» bir uyuşturucu satıcısının bu yöntemi izlemiş olabileceğini tahmin etti. Yanlış hatırlamıyorsa Ledo, boş günlerini, Gametown adındaki küçük, pis bir batakhane, Compu-Pool yüzme havuzlarında ya da seks çılgınlıklarında aptal insanları soyarak geçirmeyi isterdi.

Bir hapishanede geçirilecek birkaç yılın, onun bu eğlence seçeneklerini değiştirebileceğini düşünmüyordu.

Şehir merkezinin içerde kalan sokaklarında pis bir yağ tabakası, binaların üstünü kaplamıştı. Yeniden dönüşüm ekibimin saldırısından sonra, binaların çoğu yıkılmış ve döküntüleri de imha edilmişti. Birlik, bu dört blokluk bölümü listeden çıkarmıştı. Meydan olarak bilinen yere savaş tertibatı ve bayılıcılar olmaksızın girmeyi göze alabilen tek bir şehir görevlisi yoktu. »

Eve, ceketinin altına, protesto zamanlarında giydikleri bir çelik yelek giyindi ve Peabody'ye de aynı şeyi yapmasını emretti.

Bu, onları boğazlarının kesilmesinden korumazdı, ama kalbe saplanabilecek bir bıçağı engellerdi.

"Bayılıcını geniş menzile ayarla," diye emretti Eve ve Peabody keskin bir biçimde solumasına karşın hiçbir şey demedi.

Araştırmakta oldukları cinayete dair herhangi bir mezhep ya da dini grupla ilgili bir şey çıkmamıştı. Eve'in gönlü ferahlamıştı. Bir zamanlar bu türden bir terör ve katliamla ilgilenmiş birisi olarak Peabody, bir kez daha böylesi bir şeyle ilgilenmek durumunda kalmamanın onu ne kadar mutlu edeceğini biliyordu.

Meydana doğru arabayla giderken, bu bölgenin sakinleri arasında haftanın her günü, birkaç kana susamış şeytana tapan kişiyi yakalayabileceğini düşündü.

Sokaklar boş değildi ama alabildiğine sessizdi. Burada hareket, karanlığı beklerdi. Kapı aralarında oyalanan ya da kaldırımlarda aylak aylak dolaşan birkaç kişi de keskin gözlerle elleri ceplerindeki silahın tetiğini her an çekecek gibi hareket ederek bekliyordu.

Bir blok aşağıdaki orta yolda, ters dönmüş bir taksi vardı. Pencereleeri parçalanmış, lastikleri sökülmüş ve yan taraflarına, spreyc boyayla birkaç seksüel içerikli ilginç resim yapılmıştı. "Şoförün buraya yolcu getirmesi için aklını yitirmiş olması lazım," dedi Eve terk edilmiş taksinin etrafında dolaşarak.

"Bu bize ne sağlar?" diye sordu Peabody.

"Kuralcı, katı, dik kafalı polisler."

Eve güldü. Resim ve yazılar yeni yazılmıştı; ama etrafta hiç kan izi yoktu.

Eve, zırlı bir siyah beyaz otomobil içinde devriye gezen, isyan olasılığına karşı hazır tam savaş teçhizatı donanımı olan robotları fark etti. Cama doğru rozetini gösterip onlara işaret etti.

"Şoförü ne yaptınız?"

"Buralardayız ve kalabalığı dağıttık." Yolcu koltuğundaki robot gülümsedi. Bazen programlanmış bu robot devriye polislerin bir kısmında mizah duygusu da olabiliyordu. "Şoförü emniyet altına aldık ve onu bölgenin diğer ucuna götürdük.

Taksi işe yaramaz bir durumda."

"Ledo'yu tanıyor musun?"

"Evet efendim. Uyuşturucu imalatçısı ve dağıtıcısı olmaktan mahkûm olmuştu. Rehabilite edilmişti."

"Evet, doğru. Şu anda topluluğun önemli kişilerinden birisi o. Hâlâ Gametown'a takılıyor mu?"

"Eğlence dünyası onun tanındığı bir alan."

"Ben arabamı burada bırakıyorum. Geri döndüğümde de onu tek parça istiyorum." Robot polis arabasından çıkarak alarm haline geçti ve önlemlerini aldı.

İleride uzun boylu, pis bakışlı bir adam, taksiye yapıldığı gibi boya ve figürlerle kirletilmiş duvara yaslanmış umursamaz bir tavırla birasını içiyordu. Yazıların birkaçı yanlış imla ve yanlış harflerle yazılmıştı ve resimler kötüydü.

Peabody'nin kalbini ağzına getirerek, Eve adama doğru yürüdü ve ona doğru eğildi.

"Bu arabayı gördün mü?"

Alay edercesine; "Bana kaltak bir polis arabası gibi göründü," dedi.

"Bu doğru." Eve adamın serbest kalan elini, sert bir biçimde bükerek bileğinden yakaladı.

"Eğer geri geldiğimde herhangi birisinin onu pisletmiş olduğunu görürsem, bu kaltak polis senin taşaklarını gırtlığına çıkıncaya kadar tekmeler, sonra da onları boynuna dolayarak seni boğar. Anladın mı?"

Adamın yüzü kızarmış, gözleri öfkeyle parlamıştı. Fakat başını sallayarak ne yapması gerektiğini anladığını gösterdi.

"İyi." Eve adamı serbest bıraktı; geriye doğru bir adım attı ve arkasını dönerek uzaklaştı. "Aman Tanrım! Dallas bunu niye yaptın?"

"Biz burada yokken aracımıza göz kulak olmak için sorumluluk üstlendi. Bu tipler polislere bulaşmazlar. Sadece ahlaksız düşünceleri olur böylelerinin."

Peabody'nin eli silahında her an tetikte bekliyordu.

NewYork'un bu tehlikeli sokaklarında ilerlerken, "Arkanı kolla," diye uyardı Eve yumuşak bir şekilde.

Bakteriler ortalıkta cirit atıyor, diye düşündü Eve. Her yer öyle pisti ki onların yaşaması için ortam son derece uygun görünüyordu. Yer altı geçitlerinin küf kokulu تنها köşelerinde, fahişeler ve kaderine bırakılmış bağımlılar vardı.

Her birkaç yılda bir, belediye başkanlığı yer altının temizliği ile

ilgili yaygara koparırdı. Ve yine rutin olarak televizyondaki konuşma programlarında buralar tartışılır, kınanırdı.

Bazen acilen yarım yamalak bir polis ve güvenlik taraması yapılırdı ve bir avuç kendini, her şeyini kaybetmiş insan toplanarak hapse atılır; buradaki batakhanelerin bazıları bir ya da iki gün kapatılırdı.

Eve mesleğe başladığı ilk günlerde böylesi bir baskına katılmıştı ve her yerde insanı öldürecek kadar korkutan terör, çığlıklar, bıçaklamalar vardı ya da ev yapımı bombaların iğrenç kokuları.

Eve şu anda Peabody'nin eğitimcisiydi; o zaman ise Feeney Eve'in eğitimcisi konumundaydı ve bu işten onun tek parça, yarasız beresiz başarıyla çıkmasını sağlamıştı.

Şimdi bir yandan etrafı kontrol ediyor, bir yandan da adımlarını sert ve canlı atmaya özen gösteriyordu.

Müzik duvarlarda yankılanıyordu; duvarları döven, birbirine karışmış sesler ve kulüplerin kapalı kapıları. Tüneller artık ısıtılmadığından nefesi, beyaz duman kümeleri şeklinde ıslık gibi ses çıkarıp etrafa yayılıyor ve sarı ışığın içerisinde gözden kayboluyordu.

Üzerinde kısa bir palto olan bitkin ve yorgun bir fahişe, yine bitkin bir müşteriyle para işini tamamlamıştı.

Her ikisi de yeniden işe koyulmak için sıvışmadan önce Eve'i ve Peabody'nin üniformasını süzdüler.

Birisi, birbirinin benzeri dar geçitlerden birinde bir fıçıda ateş yakmıştı. Adamlar ateşin etrafında toplanmış, küçük uyuşturucu paketleri için birbirlerine para alıp veriyorlardı.

Dar yolun sonuna geldiğinde hareket durmuştu; fakat Eve yürümeye devam etti. Kemiklerinin kırılmasını ve kanı göze almış bir durumdaydı. Destek istedi, adamlarını yataklarından kaldırıp oraya gelmeleri için yönlendirdi. Bu adamlar akşam karanlığında, kötü kokan ateşin üzerine çökmüş ölümle uğraşıyorlardı.

Eve artık her şeyin değiştirilemeyeceğini ve düzeltilemeyeceğini öğrenmişti.

Yılan gibi uzanan tüneli takipetti; daha sonra Gametown'un yanıp sönen ışıklarını incelemek için durdu. Tepedeki cılız sarıya karşın, koyu kırmızılar ve maviler pek şık durmamıştı.

Bu iki renk de her nedense Eve'e, az önce geçtiği tüneldeki yaşlı fahişe gibi, hilekâr ve kötü görünmüştü.

Bu ışık aynı zamanda Eve'e bir başka parlak ışığı, babasıyla paylaştığı son kirli odanın kirli penceresinden sızan kırmızı ışığı hatırlattı. Onun ırzına geçtiği o son andan; babasını öldürmeden ve arkasında o dövülmüş, örselenmiş küçük kızı bırakmadan önce.

"Efendim?"

Geçmiş, bir anda aklını bulandırmıştı ki kendi kendine "O küçük kızı hatırlamıyorum," dedi. "Kim? Teğmen? Dallas?"

Peabody Eve'in gözlerine kaygıyla ve boş boş bakarken aynı zamanda etrafı kontrol ediyordu.

"Kimi gördün?"

"Kimseyi." Tüm vücudu gerilmişti. Kendine kızarak birden toparlandı. Bu amlar ve onlarla birlikte içini kaplayan korku ve suçluluğu bir şey tetiklemiş olmalıydı. "Hiç kimse," dedi yeniden.

"Birlikte içeri gireceğiz; beni izle. Eğer iş zorlaşırsa, prosedürü hiç düşünme, kuralları boşver, sertleş..."

"Tamam, merak etme." Peabody cesaretini toplayarak kapıya yaklaştı ve daha sonra Eve'le omuz omuza içeri girdi.

Bir yığın oyun vardı içeride. Çığlıklar, kahkahalar, makinelerden farklı farklı sesler yükseliyordu. Bu katta iki oyun alanı vardı; bunların birisinde sıska bir çocuk saf ve boş bakan gözlerle, parasını ödediği, savaşmayı seçtiği Romalı gladyatör oyunu için sırasını bekliyordu; kent savaşı teröristi ya da omurga kırıcısı. Eve ilk raundu izleyerek sinirlerini bozmak İstemedi,

Canlı bir eğlence için kalabalığın alkışları arasında, yağa bulanmış ve kaygan memeleriyle iki kadının bulunduğu bir de güreş meydanı vardı.

Duvarlardaki ekranlarda, düzinelerce spor karşılaşmasının yansıtıldığı görüntüler dönüyordu. Bahisler oynanıyordu.

Paralar kaybediliyor, yumruklar uçuşuyordu.

Eve, bunları da göz ardı etti; daimi müşterilerin içki içip, şans ya da beceri gerektiren oyunları aç gözlülük ve hırsla oynadıkları özel bölüme geçti. Bu bölümün arkasında diğer asık yüzlü, kasvetli insanların oturduğu bar bulunuyordu; onları da es geçip hafif bir müziğin çaldığı ve daha fazla oyunun oynandığı stresli, gergin perde arkası bölümüne doğru ilerledi.

Topların birbirine çarpış sesleri ve tıkırtıları arasında, etraflarını çeviren ışıkların tabut gibi sıralandığı bir düzine kadar bilardo masası vardı burada. Masaların yarısı boştu; fakat kullanılan masalarda oyuna konan paralar oldukça ciddiye.

Altın renginde kıvrılmış bir yılan dövmesinin süslediği, parıldayan kel kafasıyla firma çalışanı siyah bir adam, robotlardan birisiyle maç yapıyordu. Dişi olan robot, uzun boylu, iri yarıydı ve üzerinde sadece memelerini ve cinsel organını kapatan neon yeşili kumaş parçaları vardı. Kalçasının üzerinde, kalem kadar ince bir bıçak bağlıydı.

Eve arkadaki masada, üç adamla oyun oynayan Ledo'yu fark etti. Ledo'nun kendini beğenmiş gülümsemesi ve diğer adamların yüzündeki karanlık ifadeden, sıkı bir bahse girdikleri anlaşılıyordu.

Önce, polisten çok küfürlü bir şekilde söz eden yılan dövmeli adamı uyaran robotun yanından geçti.

Eve sorun çıkarabilirdi; ama bu durum, Ledo için bir şans demekti ve o, Ledo'yu ikinci bir kez yakalamak zorunda kalmak istemiyordu.

Masaların yanından geçerken, saçma sapan önerilerin havada uçuştığı konuşmalar da geride kalıyordu. Eve ceketinin önünü açtı, parmaklarını silahının üzerinde gezdirdi.

Ledo, özel tasarlanmış, uç kısmı gümüş olan ıstakasıyla kıpır kıpır beş topun üzerine doğru dengeli bir biçimde nişan alarak masanın

üzerine eğildi. Eğer gerçekten isteseydi toplara vurup hepsini deliğe sokardı ve 50 pul kazanırdı.

Sarhoş değildi henüz ya da uyuşturucu kullanmamıştı.

Eğer maçıysa uyuşturucuya asla dokunmazdı. Her zaman olduğu gibi ciddiye; kemikli bedeni dimdikti; soluk saman rengi saçları süt beyazı yüzünün arkasına doğru parlak ve kaygan bir biçimde taranmıştı. Sadece gözlerinde renk vardı; kenarları pembeleşmiş çikolata kahverengisiydi gözleri.

Uyuşturucu sattığı insanlar gibi bağımlı olmasına ramak kalmıştı ama yine de onlardan daha iyi bir durumdaydı.

Eğer tamamen bağımlı olsaydı, keskin gözlerle bilardo oynayabilecek kadar sağlam duramazdı.

Eve onun vuruşunu yapmasına müsaade etti. Elleri hafifçe titriyordu, fakat ıstakasınm ağırlığını bunu telafi edecek şekilde ayarlamıştı. 5kpr zilini çalarak ışığı patlattı, sonra da topu masanın üzerinden yuvarladı ve temiz bir biçimde deliğe düşürdü,

Bununla neşelenmeyecek kadar akıllı olmasına karşın, doğrulduğunda geniş- bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

Daha sonra bakışları Eve'e takıldı. Onu çıkaramamıştı ama onun polis olduğunu anımsamıştı.

"Hey, Ledo. Seninle konuşmamız lazım."

"Ben bir şey yapmadım. Burada oyunum var."

"Mola zamanı." Eve, öne doğru adım attı, daha sonra yoluna çıkan kas yığınının doğru baktı. Bu kaslı adamın bakır renginde bir teni vardı ve gövdesi kocamandı. Bakışlarını onun yüzüne yönelttiğinde, küçük bir ürperti omurgasından yukarı doğru sinsice süzüldü.

Her iki kaşı da delikti ve kaşlarında altın halkalar takılıydı. Köpekdişleri gümüştü ve sanki dudakları soyulmuşçasına parlıyordu. Oldukça ağır görünen bir tek ayağı bile Eve'in boyu

kadardı.

Onu görür görmez düşündüğü şey güzel ve mükemmel olduğuydu. Ve ona gülümsedi.

Sakin bir biçimde "Önümden çekil," dedi.

"Burada devam eden bir oyunumuz var." Adamın sesi bir kanyonda gürleyen gökgürültüsü gibiydi. "Ben bu lanet olasıyla beş yüzüncü kez meşgul oluyorum. Oyun, kaybettiğimi geri alıncaya dek bitmez."

"Ben o lanet olası ile görüşme yapıncaya kadar, sen oyununa geri dönebilirsin."

Eve, Ledo kaçacak diye artık endişelenmiyordu. Diğer iki oyuncunun onu yanlardan kuşatıp, uzun, zayıf çırpı kollarından tutmuş olması değildi buna neden olan. Kendisini engelleyen etten beton, onu hafifçe itti ve köpekdişlerini yeniden gösterdi.

"Biz polisleri burada istemiyoruz."

Eve'i yeniden itekledi.

"Biz polisleri burada *yemiz*."

"Peki, bu durumda..." Eve bir adım geriye gitti, birden gözleri zaferle parladı. Daha sonra bir yılan kadar çevik davranarak Ledo'nun o çok değerli ıstakasını kaptı, bakır renkli adamın midesine doğru hızla vurdu. Adam domuz gibi bir hırıltıyla öne doğru iki büklüm kıvrılınca, ıstakayı son vuruşunu yapan bir beyzbol oyuncusu gibi savurdu.

Eve'in bu hareketiyle, adam başından darbe aldı ve birden sendeledi; başını öfkeyle salladı, daha sonra gözlerindeki kanla ona doğru geldi.

Eve diziyle onun bacak arasına vurdu; adam yere düşerken Eve de onun yüzünün parlayan bakırdan solgun bir griye dönüşünü izledi. Hızla yürümeye devam ederek, Eve etrafı kontrol etti.

"Şimdi bu polisi yemeyi denemek isteyen başka birisi var mı?"

"Benim ıstakamı kırdın!" Ledo ağlamaklı bir şekilde öne atıldı ve ıstakasım kaparak sap kısmıyla Eve'in yanağına doğru salladı.

Sarsıldı fakat ona fırsat vermedi.

"Ledo! Seni aşâğılık herif!"

"Kıpırdama!" İçeri giren âdâm, işinde hızla yükselmek için çabalayan ve ilerleyen birisi görünümündeydi. İnce, şık ve temizdi.

Her şeyin üzerini kaplamış olan ince pislik tabakası onu etkilememiş görünüyordu. Bir eliyle Ledo'yu engellerken,

Eve'e döndü ve rozetini gösterdi.

"Benim sizinle bir problemim yok. Bu durumu değiştirmek ister misiniz?"

"Hayır istemem..." Gümüş mavisi gözleriyle önce Eve'e, sonra Peabody'ye baktı.

"Teğmen! Korkarım New York'un sosyal anlamda en elit insanları olan müşterilerim şu an ki durumu şaşkınlıkla karşıladılar. Yerde inleyen adama baktı ve konuşmasına devam etti.

"Ben Carmine ve burası benim mekânım. Sizin için ne yapabilirim?" "Hiçbir şey Carmine. Ben sadece sizin müşterilerinizden birisiyle görüşmek istemiştim."

"Konuşmak için sessiz bir yer olursa memnun olacağınızdan eminim. Neden bizim özel odalarımızdan birisine geçmiyorsunuz?"

"Bu tek kelimeyle harika olur, Carmine. Peabody?" Eve,

Ledo'nun sıkıca tuttuğu ıstakayı sertçe çekti ve Peabody'ye uzattı. 'Yardımcım senin tam arkanda yürüyecek Ledo. Uslu durmazsan eğer, günaha girer ve senin o kıymetti sopanı senin uygun bir yerine sokar."

"Ben bir şey yapmadım," diye ağlamaklı bir şekilde yeniden kendini savundu Ledo. Bir yandan da bir sıra kapının yer aldığı perdeli alan boyunca Carmine'i takip eden Eve'e ayak uydurdu.

Carmine bu kapılardan birisini açtı ve bir el hareketiyle. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Teğmen?" diye sordu.

"Siz müşterilerinizi korkacakları bir durum olmadığına ikna edin Carmine. Hiçbirimiz New York Polisinin burada bir arama yapmasını istemeyiz."

Carmine bu uyarıyı başıyla onayladı, sonra mızırdanan Ledo'yu, onu odaya ite kaka sokan Eve'le baş başa bıraktı.

"Sen ayakta dur, Peabody. Eğer herhangi birisi gözünü dahi kırparsa, silahını kullanmakta serbestsin."

"Peki efendim." Peabody sıkıca tuttuğu istakayı öbür eline geçirdi, serbest kalan elini bayıltıcısının üzerine koydu ve sırtını da duvara dayadı.

Durumun kontrol altında olduğundan emin bir şekilde Eve içeri girdi. Kapıyı kapandı.

Konfor"bir yana, girdikleri bu dar oda, dumanlı, rutubetli ve yapış yapış yerleriyle bir sıfırdan ibaretti aslında; fakat özeldi.

"Evet Ledo." Eve yanağındaki morluğa parmağıyla dokundu, ama acıdığı için yapmamıştı bunu. Acıyordu evet ama bu hareketi Ledo'yu korkutmak için yapmıştı.

"Epey oldu değil mi?" .

"Ben temizim."

Eve sakin olmaya özen gösterdi.

"Beni aptal mı sanıyorsun sen? Daha yeni rehabilite merkezindcydin. Altı gün içinde temiz olamazsın. Bu ne anlama gelir biliyorsun değil mi?"

Yüzündeki morluğun üstüne parmağıyla hafifçe vurdu.

"Bu, bir memura yapılan saldırı! Bana, seni sorgulama ve sıska kışını merkeze götürme yetkisini verir. Hatta senin her şeyini, her yerini arama yetkisi de benim olur."

"Ama Dallas yani bu bir kazaydı."

"Belki bunu unutabilirim Ledo. Benimle işbirliği içinde olacağına beni ikna edersen unutabilirim."

"Tamam, lanet olası! Haklısın. Ne istiyorsun? Biraz Jazz ya da Go

Smoke mu, Ekstazi mi?" Ceplerini karıştırmaya başladı.

"Ücretsiz! Ne şekilde istersen sana istediğin şekilde veririm.

şu anda yanımda yok; ama temin ederim."

"Cebinden hiçbir şey çıkarma, sadece o çirkin parmaklarını çıkar Ledo. Sen benim bildiğimden de aptalmışsın. şimdi senin beyninin bir findik büyüklüğünde olduğunu anlamış bulunuyorum."

Elleri dondu, zayıf yüzü anlamsızlaştı. "Senin söylediğin gibi bir hayli zaman oldu görüşmeyeli. Sanırım senin esrara ne kadar ayak dirediğini unutmuşum. Zarar vermek yok, tamam mı?"

Eve hiçbir şey söylemedi, sadece alt dudağından ter dökölünceye kadar sabit bir biçimde gözlerini ona dikti. İlk fırsatta onun kodese geri döneceğini düşündü. Fakat şu an için, oltasının ucunda daha büyük bir balık vardı.

"Benden bilgi mi istiyorsun? Ben senin hainin, muhbirin olmam. Hiçbir zaman bir polisin muhbiri olmam, fakat bilgi satmayı isterim doğrusu."

"Satmak?" dedi soğuk bir biçimde.

"Vermek." Onun küçük beyni dahi Eve'in ciddiyetini kavramıştı.

"Sen sor, biliyorsam söylerim. Bu nasıl?"

"Fena değil. Snooks."

"iekleri olan adam mı?"

"Birisi onu doğramış diye duydum. Parçalarını da almış.

Ben ona dokunmadım."

"Ona satış yaptın."

Ledo çok dikkatli olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Belki biraz iş yapmışsızdır, ara sıra."

"Nasıl ödüyordu?"

"Bazen dileniyordu; çiçeklerini veya esrar falan satıyordu.

Çoğu kez esrar için parası olurdu."

"Seni ya da başka satıcıları zorda bıraktığı oldu mu?"

"Hayır. Kaldırımda uyuyan bu tip insanlara parayı vermeden hiçbir şey vermezsin. Onlara güvenemezsin. Fakat Snooks iyi biriydi. Zararsızdı. Sadece kendi işinde, kendi halinde birisiydi o. Duyduğum kadarıyla onu öldürebilecek hiç kimse yok. İyi bir müşteridir o; hiç kimseyle kavgası olmayan birisi."

"Onun düzenli olarak kamp kurduğu yer senin çalıştığın bir ilan mıydı?"

"Geçimimi sağlamak zorundayım, değil mi Dallas." Bakışları tekrar Eve' e ilişince, hatasını anladı.

"Evet, orada satış yapıyorum. Orası genelde benim kontrol ettiğim bir bölgedir."

"Son zamanlarda oraya ait olmayan, Snooks'u soran birisini ya da birilerini gördün mü?"

"Takım elbiseli gibi mi?"

Eve bir anda kanının çekildiğini hissetti; fakat sadece gelişigüzel bir şekilde sırtını duvara yasladı. "Ne takım elbisesi?"

"Bir adam gelmişti bir gece, baştan aşağıya züppe. Resmi giysileri olan bir adamdı. Bana doğru bakıp, yokladı."

Ledo rahatlamıştı artık; sopa gibi bacaklarını birbirinin üzerine atmış dar yatağın üzerinde oturuyordu. "Bilirsin işte, ona ait bir şeyi almak ister gibi durmuyordu. Öyleyse yoksul semtleri ziyaret etmek için gelmiş olmalıydı. Ama uyuşturucu da kullanmıyordu"

Eve, Ledo tırnaklarının etrafındaki etleri kopartarak kendisini eğlendirirken bekledi.

"O ne arıyordu sence?"

"Ben Snooks'u aradığına inanıyorum. Snooks'u tarif etti ama ben pek iplemedim açıkçası durumu. Çoğu kez kaldırımda uyuyanlar birbirlerine benzerler. Fakat onun nasıl resimler çizdiğini ve çiçekler yaptığını anlattı; bu yüzden ben de ona Snooks hakkında öttüm."

"Yani ona Snooks'un barakasını nerede tuttuğunu mu söyledin?"

"Şüphesiz, neden söylemeyeyim ki?" Gülümsemeye başladı, sonra onun o ufacık beyni, çetin ve zorlu bir süreç olan sonuç çıkarmaya başlamıştı bile.

"Adam, esrar, takım elbiselinin Snooks'u kesip açması?

Neden bunu yapmış olabilir? Bak, bak, Dallas. Ben burada temizim. Züppe, kaldırımda uyuyan adamın uyuduğu yeri sordu, bende ona söyledim. Neden doğru olmasın diye düşünüyorum?

Ben onun gidip de birini öldürmeyi düşündüğünü bilmiyordum."

Ayağa kalktığında yine yüzünden ter akıyordu. "Bu işi bana yükleyemezsin. Ben o piçle sadece konuştum, o kadar."

"Adam neye benziyordu?

"Bilemiyorum. İyi görünüyordu. Takım elbiseli bir züppeydi.

Temiz ve gıcır gıcır."

"Yaş, ırk, boy, kilo?" dedi Eve açık bir şekilde.

"Dikkat etmedim, iki üç gece önceydi. Beyaz bir züppe?"

Eve'e umutla bakarak onu izlemekle yetindi.

"Sanıyorum, galiba beyazdı. Biliyorsun ya, ben onun ceketine bakıyordum. Uzun, siyah paltosu vardı. Gerçekten sıcak tutan ve yumuşak bir palto gibi duruyordu."

Eve'in düşünebildiği tek şey onun *aptal* olduğuydu.

"Onunla ne zaman konuştun? Konuşurken adamın neresine baktın? Yukarı doğru mu bakmak zorunda kaldın, yere mi yoksa dosdoğru yüzüne mi?"

'Yukarıya! Uzun boylu bir züppeydi. Yüzünü tam göremedim Dallas. Ortalık karanlıktı ve ışık ya da herhangi benzer bir şeyin önünde durmuyorduk. Başında şapkası vardı, paltosunun tüm düğmeleri ilikliydi. Hava ölü bir orospu kadar soğuktu."

"Onu daha önce hiç görmüş muydun? Daha önce oralara gelmiş birisi miydi?"

"Hayır, sadece bir kez gördüm, iki ya da üç gece önce işte, sadece

bir kez gördüm. Ben bir şey yapmadım."

"Sen o dövmeleiyi başının üstünde taşıyor olmalısın Ledo her beş dakikada bir bunu söyleyip durma. Şimdilik bitiriyorum fakat sana her an ulaşabilmeliyim. Eğer seninle tekrar görüşmem gerekirse bu kolay olmalı anladın mı? Seni bulmak istediğimde aramak zorunda kalırsam fena halde kızarım ona göre."

"Buralarda olurum." O kadar rahatlamıştı ki gözleri mutluluktan parlamıştı.

"Herkes beni nerede bulacağını bilir."

Hızla dışarı doğru fırlamaya yeltendi, sonra Eve'in onun kolunu sıkmasıyla bir buz saçağı gibi donakaldı.

"Eğer o takım elbiseliyi bir daha görürsen ya da ona benzer birisini, benimle irtibata geç. Onu oyalamak için herhangi bir şey söylemeyeceksin, hemen kışını kaldırıp benimle bağlantı kur, beni ara."

Eve güldü ama Ledo korkudan altına yapacaktı.

"Herkes benim nerede bulunabileceğimi de bilir."

Ağzını açtı, sonra Eve'in gözlerindeki soğuk bakışın bu muhbirlik için para istemeye teşebbüs etmemesi anlamına geldiği anladı. Eve kapıyı açınca dışarı fırladı.

Peabody, oradan üç blok uzaklaşana kadar rahatlayamadı, kasılmıştı.

"İyiymi, eğlenceliydi," dedi neşeli bir sesle. "Sırada ne var?"

Hadi birkaç köpek balığı bulalım da yüzmeye gidelim."

"Sen cesur davrandın Peabody."

Eve'den gelebilecek en güzel iltifattı bu.

"Çok korktum."

"Aptal değilsin de ondan. Zaten aptal olsaydın benimle şu anda bu arabada geziyor olamazdın. Artık özellikle Snooks'u istediklerini biliyoruz," dedi Eve derin düşüncelere dalarak.

"Kaldırımda uyuyan herhangi birisi değil, herhangi bir kalp değil.

Onunkini istediler. Onu özel kılan neydi? Elimizdeki bilgileri oku yeniden."

Eve, doğumundan ölümüne kadar adamın hayatındaki gerçekleri dinledi.

"Orada bir şey olmalı. Basit bir şey için kalbini söküp çıkarmadılar. Belki de ailevi bir şey..." Bu teoriyi kafasında kurdu. "Çocuklarından ya da torunlarından birisi, terk edildikleri için kinlenmiş olabilir. Kalp de semboliktir."

"Sen benimkini kırdın, ben de şeninkini alıyorum gibi bir şey mi bu?"

"Onun gibi bir şey."

Sevgi ve nefretin tüm bu derecelerinin bir arada olduğu aileler Eve'in kafasını hep karıştırmış ve onu şaşırtmıştı.

"Bu aileyi daha çok araştıracağız; biraz bu fikir üzerinde ilerleyeceğiz, yani öncelikle bu olasılığı ayıklamak için."

Önce alanı kontrol etmek için olay yerine geri geldi. Her şey emniyet altındaydı. Görünüşe bakılırsa, bu civarda onları atlatıp Snooks'un barakasında ondan geriye kalan şeyleri almaya yeltenecek hiç kimse yoktu.

El arabasında ızgara et satan ve hallerinden memnun görünmeyen iki kişi spot lambalarla yolu aydınlattı. Ortalık hareketli değildi.

Birkaç dilenci amaçsız bir şekilde dolaşıyordu. Dilenci olduklarını gösteren künyeleri kemikleri dışarı fırlatılış boyunlarının etrafında açıkça görülecek şekilde asılıydı. Caddenin karşısında, evsizler ve deliler bir fıçı ateşinin etrafında ısınmaktan daha çok şikâyetlerini paylaşmak, konuşarak içlerini boşaltmak için toplanmış gibiydiler.

Eve Peabody^Aye "Satıcılarla konuş," diye emretti. "Onlar birçoklarından daha çok şey görürler. Belki şansımız vardır.

Onun barakasını gören bir kişi daha istiyorum."

"Soya soslu bir sosis satın alacak olursam daha kolay

konusacaklarına bahse girerim."

"Eğer bu civardan herhangi bir şeyi ağzına koymaya istekliysen gözün dönmüş olmalı."

"Oldukça gözüm döndü."

Eve, etrafa bakınırken kendisine de bakanları varlığını hissetti. Bakışlar sırtını yakıp geçti: Öfke, hınç, kafa karışıklığı, ıstırap. Eve bunların hepsini hissedebiliyordu; çaresizliğin ve yolunu yılan gibi sürünerek bulan, cadde boyunca kayıp gelen umudun her raddesini.

Düşünmemeye çalıştı.

Harap olmuş battaniyeyi geriye çekip barakanın içine daldı, ifrazat ve ölümün kalıcı ve ağır kokusuyla karşılaşınca tiksindi.

Sen kimdin Snooks? Neydin sen?

Yerdeki kâğıttan yapılmış çiçek buketini aldı. Olay yeri ekipleri rutin bir biçimde, bedendeki saç, lif, sıvı ve ölü hücreleri toplamışlardı. Deri üzerine yapışmış incelenmesi gereken pislikler olmalıydı. Böylesine iğrenç bir cinayet mahalli zaman alırdı; ayrıştırması, analizi, tanımlaması.

Fakat Eve, oradaki bu bulguların, onu ihtiyacı olan yanıtlara götüreceğini düşünmüyordu.

Katille konuşur gibi, "Sen dikkatliydin, özenliydin. Burada kendinden bir şeyler bırakmadın. Ya da sen öyle düşündün," dedi kendi kendine.

Hem kurban, hem de katilden her zaman bir iz kalır. O bunların nasıl araştırılacağını, nasıl dinleneceğini biliyordu. Katiller, şık arabalarıyla gecenin en karanlık ve soğuk vaktinde gelmişlerdi. Sıcacık giysiler içinde güzel giyinmişlerdi.

İçeri süzülerek girmemişlerdi; saklanmamışlardı.

Kibir.

Acele etmemişlerdi, endişelenmemişlerdi.

Güven.

İğrenme. Bunu hissetmiş olmalılar; perdeyi arkalarından kapatınca ve koku onları çarpınca. *Fakat doktorlar kötü kokulara alışkın olabilir, diye düşündü.*

Maske takıyorlardı ve ellerinde eldivenleri vardı. Korunmak için, tedbir için.

Antiseptik kullanmış olmalılar. Sterilize etmek için mi?

Rutin bir durum, diye düşündü; hastanın herhangi bir şekilde mikrop alması olasılığını umursadıkları için değil, bir rutindi bu.

Işığa gereksinimleri olmuş olmalı. Snopks'un yamuk raflarından birisinde sakladığı mum koçanının ya da pilli fenerin titrek ışığından daha güçlü ve daha temiz bir şeye.

Doktorun çantasında güçlü bir mini lamba olmalıydı, diye düşündü. Mikro gözlükler, lazer neşter ve bu iş için gerekli diğer aletler.

Snooks o zaman uyanmış mıydı acaba? diye merak etti. Işık aydınlatıldığında bir an için bile olsa uykudan uyanmış mıydı? Etini delip altına doğru nüfuz eden şırınganın basıncından önce düşünüp, merak edip, korkmaya zamanı olmuş muydu?

Her şeyin düşünüldüğü bir işti bu. Fakat bir türlü hayal edemiyordu. Doktorların vücudu kesip açmalarıyla ilgili rutinleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat bunun tam da böyle bir şey olduğunu düşündü.

Hızlı çalışmak, ustaca çalışıp az konuşmak.

Bir insanın kalbini elde tutmak nasıl bir duygudur acaba?

Bu da rutin bir şey midir ya da güç veya başarmanın, zaferin heyecanını tetikleyen bir şey midir zihinde? Bunun böyle bir duyguyu tetikleyebileceğini düşündü. Bir anlık bile olsa, o kişi bir tanrı gibi hissedebilirdi kendisini.

Bir tanrının işini iyi yapmak için yeteneklerini kullanması icap eder.

Ve işte bunlar onların geride bıraktıkları şeylerdir, diye düşündü.

Telsizinden çağrı gelene kadar düşündü. Kâğıt çiçekleri bir kenara koyup, cevap verdi.

"Dallas."

Feeney'in kederli yüzü mini ekranı kaplamıştı. "Bir tane daha buldum Dallas. Gelip buna da bakarsan iyi edersin."

Altıncı Bölüm

"Erin Spindler. Melez bir bayan; 78 yaşında, fahişe ve emekli. Son birkaç yıldır bu işte. Düzenli olarak yasal takibata maruz kalmış. Çalıştırdığı bazı kişiler lisansının iptaline neden olmuş ve sağlık kontrollerinin düzenli yapılması işini pek ciddiye almamış. Birkaç kez dolandırıcılıktan merkeze götürülmüş ancak tereyağından kıl çeker gibi kurtulmuş, sıyrılmış bu isteri.

Eve görüntüyü inceledi. Keskin ve ince bir yüz, sarı lapa rengine soluk bir ten, gözler sert. Ağız, memnuniyetsiz bir ifadeyle aşağıya sarkık, düz, yayvan.

"Nerede çalışıyormuş?"

"Batı Yakası'nda. Şehir merkezinin dışında yolculuk ediyormuş.

Eğer elli yıl geriye gidersen eskiden sanki klas birisiymiş gibi görünüyor. Uyuşturucu kullanmaya başlayınca bitmiş. Jazz kullanırmış ve kent merkezinin ucuz kesimlerine gitmiyormuş. Kırk yaşma gelinceye kadar randevu defteriyle çalışan, evinden alınıp, işi bitince evine bırakılan bir fahişeymiş."

"Kalbi alınmış mı?"

"Hayır, böbreklerini almışlar." Feeney döndü ve görüntüyü doğrudan ekrana verdi.

"Oturduğu binanın güvenliği yokmuş, bu yüzden içeri kim girmiş, kim çıkmış, kaydı yok. Soruşturmayı yürüten dedektifin raporunda, katili onun mu içeri aldığı yoksa kapının kilidiyle oynanarak mı içeri girildiği açıklık kazanmamış.

Boğuşma izi yok, cinsel bir saldırı yok, görünürde bir soygun da yok. Kurban böbrekleri çalınmış vaziyette yatakta bulunmuş.

Otopsiye göre olay, kadının ölüsünün bulunuşundan on iki saat önce gerçekleşmiş."

"Dava durumu nedir?"

"Başlamış ama aktif değil," Feeney duraksadı.

"Lanet olası *aktif değil* sözcüğüyle ne demek istedin?"

"Bu olaya da seni almayı düşündüm. En önemlisi, Rosswell adında bir salak kurbanın öfkeli bir müşteri tarafından öldürüldüğü sonucuna vardığını bildirmiş. Onun görüşü, bu vakanın uzayıp gidecek bir vaka olduğu için departmanın zaman ve çabasına değmeyeceği yolunda."

"Bowers'la aynı bölümden. Tüm salakları orada mı besliyorlar? Peabody," dedi kızgın bir şekilde.

"Evet efendim ben Rosswell'le temas kuruyorum. Sanırım onu görüşmek için, mümkün olan en kısa süre içerisinde oraya getirmemi isteyeceksiniz."

"Onun o sefil kışının bir saat içinde ofisimde olmasını istiyorum. Feeney teşekkürler. Başka bir şey var mı elinde?"

"Bu kadın benzer suçlara uyan tek bölge sakini. Senin bu işte bir an önce ilerlemeyi arzu ettiğini sanıyorum. Kalan diğer vakalar üzerinde McNab'ı görevlendireceğim."

"Eğer herhangi bir bilgi gelirse, lütfen beni aramasını istediğimi söyler misin ona? Ve elinde olanları benim ofis ve evdeki bilgisayar ünitelerime aktarır mısınız?"

"Aktardık bile." Belli belirsiz bir gülüşle Feeney; "Epeydir bu kadar eğlenmemiştim. Senin Rosswell'i nasıl oyacağını seyredebilir miyim?"

"Asla olmaz. Sen ne diye bana yardım etmiyorsun?"

"Bunu söylemeni umuyordum."

"Bu işi burada bitirelim. Peabody?"

"Rosswell bir saat içinde rapor veriyor olacak Teğmenim."

Peabody memnuniyetini saklamaya çabalayarak. "Ben onun

sizden çok korkacağım inanıyorum."

Eve gülümsedi. "Korkmalı. Ofisimde olacağım. Buraya geldiğinde beni bul."

Odasından içeri girdiğinde telefonu çalıyordu. Çekmecesinde yiyecek bir şeyler ararken çağrısını da yanıtladı.

"Selam Teğmen."

Ekranı açtı; arayanın Roarke olduğunu görünce, araştırmaya devam etmek için sandalyesine oturdu.

"Birisi benim yiyeceklerimi çalıyor olmalı," diye şikâyet etti.

"Polislere güven olmaz. Daha yakına gel."

"Hımm." Lanet olası, şekerleme çubuğunu bulmak istiyordu.

"Ne?"

"Onu nereden aldın?"

"Neyi? Aha! Bunu bulamadın değil mi, seni hırsız piç."

Zafer edasıyla sarı kâğıt yığınının altından bir şekerleme aldı.

"Eve yüzünü nasıl morarttın?"

"Ne?" Roarke'un neşeli sesinin üzüntüyle değişmesi onu gülümsetti.

"Bilardo oynarken oldu. Bir dakikalık küçük bir itiş kakış esnasında. Şu anda bir daha asla eskisi gibi olmayacak ıstakaları var ellerinde."

Roarke sıktağı yumruklarını rahatlatması için kendi kendisine telkinde bulundu. Eve'in üzerinde böylesi izler görmek onu çok üzüyordu.

"Bana bu tür oyunlardan hoşlandığını hiç söylemedin.

Seninle bir maç yapmamız gerek."

"Ne zaman istersen. Her yerde olabilir."

"Bu gece değil, korkarım ben biraz gecikeceğim."

Roarke'un ona rutin bir biçimde nerede olacağını bildirmesi, Eve'i hayrete düşürüyordu.

"Bir randevun mu var?"

"Ben zaten bir randevudayım. Los Angeles'tayım, acil ilgilenmem gereken küçük bir sorun nedeniyle buradayım.

Fakat gece evde olacağım."

"Hava nasıl orada?"

"Harika. Güneşli ve yetmiş derece." dedi ve gülümsedi.

"Sen benimle olmadığın için pek keyifli değil gibi görüneceğim."

"Tamam, öyle yap. Sonra görüşürüz."

"Bilardo masalarından uzak dur Teğmen."

"Peki." Eve ekranın kapanmasını izledi ve eve gittiği zaman Roarke'un orada olmayacak olması nedeniyle bu belli belirsiz memnuniyetsizlik hissini duymamış olmayı diledi.

Bir yıldan daha az bir süredir, eve gittiğinde onu evde bulmaya çok alışmıştı.

Kendi kendine sinirlendi ve bilgisayarıyla ilgilenmeye başladı. Ruhsal olarak o denli dağılmış ve dalgındı ki bilgisayar tekrar vızırdamaya başladığında onu yumruklamak bile istememişti.

Snooks ve Spindler'le ilgili dosyaları istetti, her ikisinin de görüntülerinin çatlamış ekrana yansması komutunu verdi.

Tükenmiş, diye düşündü. Her ikisinin de yüzünde bunlar vardı. Fakat Snooks'm yüzünde bir çeşit acıklı bir tatlılık vardı. Spindler'e gelince, onda tatlılık namına hiçbir şey yoktu. Aralarında yirmi yaş kadar bir fark vardı. Cinsiyetleri farklıydı, ırklar farklı, farklı özgeçmişler.

"Spindler'in cinayet mahallini göster," diye komut verdi.

Oda, sadece uyumak içindi; küçük, tıkış tıkış eşya dolu, bir duvarda el kadar bir genişlikte, tek bir penceresi vardı.

Fakat Eve odanın temiz olduğunu fark etti. Derli topluydu.

Spindler kanlı solmuş çarşafın üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, ağzı gevşemişti; çıplaktı ve vücudu çok korkunç görünüyordu. Eve, yatağın yanında geceliğe benzer bir şeyin

özenle katlanmış olduğunu ve masanın üzerine konduğunu görebiliyordu.

Yatağını lekelemiş o kan olmasaydı, belki de uyuyor olabilirdi.

Onu ilaç verdikten sonra soymuş olabileceklerine karar verdi. Geceliği katladılar. Düzenli ve titiz bir biçimde.

Bunu nasıl seçmiş olmalılar? diye merak etti. Ve neden?

Bir sonraki fotoğrafta, olay yeri ekibi ceseti çevirmişti.

Kamera zum yaptığıında, haysiyet, haya hepsi bir kenara itilmişti. Sıksa bir bedende cılız bacaklar. Sarkık memeler, buruşuk cilt. Spindler'm kazancını vücut bakımına harcamamış olmasının akıllıca bir şey olduğunu düşündü Eve.

"Yarayı kapat," komutu verdi ve resim değişti. Yme ameliyat yapılmıştı. Ama kesilen yerler Eve'in hayal ettiğinden daha dardı. Adeta bir şey yapılmamış gibi incecikti. Kadını tekrar eski haline getirmek için kesilen yerleri dikmemişlerdi ama kanı durdurmuşlardı.

Eve bunun da bir rutin olduğu sonucuna vardı. Kibir.

Cerrahlar bu kapatma işlerini kendileri için astları tarafından yapılmasını istemezler miydi? Büyük ve asıl önemli olan iş zaten yapılmıştır, öyleyse daha az çarpıcı, küçük bir dikme işi de neden bir başkasına yaptırılmasın ki?

"Bilgisayar, her iki ceset üzerinde uygulanan cerrahi işlemleri analiz et. Ondan sonra da olasılık taramasını yap. Her iki prosedürün de aynı insan tarafından yapılmış olmasının olasılık yüzdesi nedir?"

Çalışıyor... Analiz için yaklaşık on dakikaya ihtiyaç var.

"Güzel." Ayağa kalktı, dışarıyı izlemek için camın önüne yürüdü. Gökyüzü mor rengine bürünmüştü. Şiddetli esen rüzgârın etkisiyle sallanan minikopterlerden birisini görebiliyordu

Vardiya bitiminden önce kar ya da karla karışık bir yağmur yağabili diye düşündü. Eve giderken araba kullanmak zorlu olacak

gibiydi.

Roarke'u düşündü; üç bin kilometre uzakta, palmiye ağaçları ve masmavi bir gökyüzünün altında. Bu gece kar yağdığında ve delicesine bağırarak sokakları susturduğunda, paslı bir fıçının içinde yakılmış iğrenç bir ateşin etrafında minicik bir ısıya erişmek için çabalayan o isimsiz ruhları düşündü.

Dalgın dalgın parmaklarıyla pencereye dokundu teninin soğukluğunu hissederek. Bu durum, onda çok uzun süredir hatırlamak istemediği, küçük bir kız olduğu dönemin acı bir anını hatırlattı. Camlarının kırık olduğu ve içerideki ısının dışarıya uçup gittiği; bu yüzden rüzgârın kırılmış cama doğru acı acı haykırdığı, duvarlarını salladığı ve buzlu yumruklar gibi teninin üzerinde patladığı korkunç odalardan birisine kapatılmıştı.

Soğuktu, çok soğuktu. Çok açtı ve çok korkmuştu. Karanlıkta yapayalnız oturuyordu; babasının geleceğini bilerek.

Onun gelmesi demek, yatağa düşüp onu rahat bırakacak kadar sarhoş olmadığı anlamına geliyordu.

Ondan ve takır takır titreten soğuktan saklanmak için, sigara ve ter kokan sandalyenin arkasına saklanırdı ama babası rahat bırakmazdı.

Orada titreyerek uykuya daldı.

Fakat babası eve geldiğinde, yeterince sarhoş olmadığından ondan ya da şiddetten kaçamazdı.

"Chicago." Bu sözcük ağzından fırlamıştı, boğazını yakan bir zehir gibi ve her iki eli de kalbinin üstüne yumruğunu sıkmış bir şekilde kendisine geldi.

Ve Eve yine o dondurucu odadaymış gibi titriyordu.

Bu nereden çıktı? Oranın Chicago olduğunu nasıl bilmişti?

Neden böylesine emindi?

Ve bu ne anlama geliyordu. Şimdi ise kızgın bir şekilde, bir yumruğunu hafifçe sıktı, hafifçe cama vurdu, artık bitmişti, sona ermişti.

Sona ermiş olmalıydı.

Analiz tamamlandı... Olasılık oranına başlıyor...

Gözlerini bir an kapattı, elleriyle kurumuş dudaklarını sertçe ovaladı. Şu an ne olduğunu nerede olduğunu hatırlattı kendine ve işi adalet yanıtlar diye telkin etti kendine.

Fakat sandalyesine oturduğunda başı çatlayacak gibi ağrıyordu. *Olasılık oranı tamamlandı. Her iki cesetteki prosedürlerin aynı insan tarafından yapılmış olması olasılığı yüzde 97.8'dir.*

"Tamam," dedi Eve yumuşak bir şekilde. "Tamam. Her ikisini de yapan aynı kişi. Şimdi, önemli olan kaç kişi oldukları. Hesaplamak için yetersiz bilgi...

"Bunu sana demedim gerzek." Dalgındı; daha sonra öne doğru eğildi; bulanık midesini ve ağrıyan başını unutarak yavaşça ve dikkatli bir biçimde bu bilgilerin içinde bir çıkış yolu aramaya koyuldu.

Peabody kapıyı güçlü bir şekilde çalıp, kafasını uzatmcağa değin, bu bilgi yığınına detaylı bir şekilde inceledi.

"Rosswell burada."

"Harika."

Peabody'nin Rosswell'e acıdığını hissetti; nihayetinde o da bir insandı. Başlamak üzere olan şovu dört gözle beklediğini sezerek ayağa kalktığı anda, Eve'in gözlerinde bir pırıltı belirmişti. Konferans salonuna doğru Eve'i takip ederken Peabody duygularını saklamaya özen gösteriyordu.

Rosswell şişman ve keldi. Eğer egzersiz yapmak için çok tembel ya da aptal olmasaydı, bir dedektif maaşı standart bir vücut bakımı için yeterliydi. Bu maaş aynı zamanda saç ekimi tedavisine de yeterliydi. Fakat onun nasıl görüldüğü konusunun, Rosswell'in derin ve tutkulu kumar aşkıyla yarışması mümkün değildi.

Bu aşk tek taraflı bir aşktı. Kumarı Rosswell'in aşkına karşılık vermiyordu. O, onu cezalandırıyordu, onunla alay ediyordu.

Kumar ona hep bu alandaki yeteneksizliğini anımsatıyordu.

Fakat yine de ondan uzak kakmıyordu.

Bu yüzden polis merkezine yakın bir batakhaneye bir iki dakikalık uzaklıkta, küçük boktan bir blokta yaşıyordu.

Bahis ödülünü kazanacak kadar şanslı olduğunda, kazandıkları önceki kayıplarınca hortumlanıyordu. Sürekli olarak omurga kırıcılar üzerine oyun oynuyor, bahse giriyordu.

Eve bu detayların bir kısmına az önce incelediği dosyalar- - dan erişmişti. Konferans odasında bekleyen adamın, tükenmiş, geçmişte onu üstün kılan başarıları, yetenekleri yitirmiş ve sadece emeklilik maaşı için kilometre dolduran bir polis olduğunu gördü.

Eve içeri girdiğinde ayağa kalkmamış, fakat toplantı masasına yaslanarak dikilmeye devam etmişti. Eve, onun üzerinde üstünlük kurabilmek için, sessizce onu süzmeyi sürdürdü, ta ki yüzü kızarıp ayağa kalkıncaya değin.

Ve Peabody haklıydı diye düşündü. Aldırmazlık gösterisi altında, gözlerinde korku vardı.

"Teğmen Dallas?"

"Evet, doğru Rosswell." Sandalyeyi parmağıyla dürterek onu oturmaya davet etti. Bir kez daha, hiçbir şey söylemedi. Sessizliğin, sınırları un ufak edercesine harap ederek, alabildiğine gererek, insanı korunmasız bırakan bir yönü vardı.

Gerilmiş sinirlerin de gerçeğin söylenmesinde oldukça güçlü bir etkisi vardı.

"Neden buradayım Teğmen?"

"Görevini yarım yamalak yaptığın için."

Eve masanın kenarına oturdu. " Spindler vakası senin vakan Rosswell. Bana bunu anlat."

"Spindler?" Boş boş bakıyordu. "Aman Allah'ım Teğmen,

benim elimde bir yığın vaka var. İsimlerini kim hatırlayabilir?"

İyi bir polis hatırlar, diye düşündü. "Erin Spindler, bir fahişeydi. Belki bu senin hafızanı canlandırır. Bazı iç organları eksikti."

"Oh, şüphesiz." Anlamıştı. "Onları yatakta satmış. Orada çok şey satmış olduğundan herhalde, komik görünüyor." Bu ironisine kimsenin gülmekten katılmadığını görünce, boğazını temizledi. "Doğru Teğmen. Kadın yanında çalıştırdığı genç fahişeleri ve onların müşterilerini de her zaman kızdırmış. Böyle bir ünü var. Çoğu kez kendisini Jazz sokağına atarmış. Size onun için hiç kimsenin tek kelime iyi bir söz söylemediğini söyleyebilirim. Hiç kimsenin de bir damla gözyaşı dökmediğini. Ondan bıkip usanmış kızlarından birisi ya da müşterilerinden birisinin bunu yapmış olabileceğini düşünüyorum. Ne olmuş ki? Toplum için hiç olmak büyük bir kayıp değil."

"Sen aptalsın Rosswell ve bu benim yeterince sinirlerimi bozuyor ama bir yandan da senin doğuştan aptal olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Fakat polis olmuştun; bu da senin bilgisiz biri olamayacağın anlamına geliyor ve bir vakanın senin zamanına değip değmeyeceği konusuna karar veremeyeceğinden emin ol. Bu konuda yaptığın araştırma fıkra gibi, raporun gülünç ve çıkardığın sonuçlarsa ahmakça."

"Hey, ben görevimi yaptım."

"Berbat bir biçimde yaptın." Eve bilgisayarına bağlandı, ekranına bir görüntü getirdi. Spindler'in etindeki özenli keşi kaplamıştı ekranı. "Sen bana bunu bir fahişenin mi yapmış olabileceğini söylüyorsun? Eğer öyleyse bu kadın neden bir sağlık merkezinde yılda yedi haneli bir para kazanmıyor?"

Belki de bir müşteridir; fakat Spindler bunlarla doğrudan uğraşmazdı ki. Bir müşteri ona nasıl ulaşmış olabilir? Neden?

Neden lanet olasıca onun organlarını almış olsun?"

"Deli bir katilin kafasında neler olabilir ben nereden bilebilirim?"

"Bu nedenle senin, bugünden sonra cinayet masasında çalışmaman gerektiği konusuyla ilgileneceğim."

"Hey bir dakika bekle." Ayağa kalkmıştı, Eve'le göz göze geldiler.

Peabody, Feeney'e, tepkisini ölçmek için baktı; onun muzip gülüşünü gördü.

"Bu konuda benim amirime gidip, beni sıkıntıya sokmak için hiçbir gerekçen yok. Bu vakada ben talimatnameye uygun davrandım."

"0 zaman senin talimatnamenin bazı sayfaları eksik. Sen organ nakli ve dağıtımı yapan merkezlerin peşine düşmedin. Cerrahlarla ilgili herhangi bir iz sürmedin ve asla illegal organ nakliyle ilgili kara borsa kaynaklarıyla irtibat kurmaya teşebbüs dahi etmedin."

"Neden böyle lanet olası bir işi yapaydım ki?" Öne doğru eğilince ayak parmakları Eve'inkilere çarptı.

"Kafadan sakat birisi onu kesip açmış ve bazı hatıra eşyaları içinden almış. Vaka kapanmış. Hangi lanet olası insan kullanılmış bir orospuyu önemser ki?"

"Ben önemserim. Ve eğer beş saniye içinde gözümün önünden çekilmezsen seni rapor ederim."

Bu onun üç saniyesini almıştı, dişlerini görülür bir biçimde sıkarak kenara çekilmişti.

"Ben görevimi yaptım. Beni üzmemek için hiçbir gerekçen yok. "

"Rosswell, bombok bir iş yaptın. Ve senin yaptığın işlerden birisi benimkiyle çakışınca, senin ne kadar boktan bir iş yapmış olduğunu gördüm. Birçok nedenim var. Kaldırımında uyuyan bir adamım var kalbi eksik. Olasılık taramam da bana

Spindler'i kesip açanla bu'kişinin aynı kişi olduğunu söylüyor."

"Senin bu işin içine ettiğini duydum." Rosswell o anda gülümsedi, ona kafa tutuyordu.

"Bowers'ı tanıyorsun değil mi?"

"0 sana hayran sayılmaz."

"Bak şimdi bu beni incitti Rosswell. Bu benim duygularımı incitir ve benim duygularım incinirse, bunun acısını bir başkasından çıkarmayı severim." Aşağıya doğru eğildi. "Bu kişinin sen

olmasını ister misin?"

Eğer yalnız olsalardı, rahatlıkla boyun eğebilirdi. Fakat odada iki polis daha vardı. Ötebilecek iki ağız daha.

"Eğer bana ellerini sürersen, bir şikâyet dosyası hazırlarım.

Aynen Bowers'm yaptığı gibi. 0 zaman Whitney'in gözdesi olmak seni soruşturmadan kurtaramaz."

Yumruklarını sıkarak ona vurmak istemişti. "Duydun değil mi Feeney? Rosswell beni gammazlayacakmış."

"Bundan ötürü çizmelerinin içinde titrediğini görebiliyorum Dallas." Feeney neşeli bir şekilde öne doğru yürüdü.

"Bu şişko ahmağı senin için pataklamama izin ver."

"Gerçekten çok naziksin Feeney; fakat bu meseleyi önce olgun yetişkinler gibi ele alalım. Rosswell, beni hasta ediyorsun Bu rozeti yıllar önce almaya hak kazanmış olabilirsin ama şu anda senin bunu hak ettiğini düşünmüyorum. Sen, işin en kötü, ama ince olduğu kadar da en zor detaylarını içeren cesetin kaldırılması işinden sorumlu olmayı hak etmiyorsun Ve bu da *benim* raporumda aynen böyle yer alacak. Bu arada sen Spindler vakasından artık sorumlu değilsin. Tüm raporları yardımcıma teslim ediyorsun."

"Bu talimatı doğrudan kendi amirimden almadan yerine getirmem."

Şu anda utanmamak çok önemliydi, fakat mağrur ve üzgün görünmek için sarf ettiği çaba dahi kifayetsiz kalmıştı."Ben seninle çalışmıyorum ki Dallas ve senin rütben, senin şöhretin ve kocanın tüm parası beni önünde diz çöktürtemez."

"Belirtildiği gibi, Peabody, bir altı-iki'den Yüzbaşı Deserves'le irtibat kurun."

"Peki efendim."

Öfkesine hâkim oldu, fakat bu onun için hiç de kolay olmamıştı. Başı artık daha çok ağrıyordu ve midesindeki yumrular neredeyse dış çıkarmaya başlamıştı. Bunun, bir parça Rosswell'in terleyişini

izleyebilmesine katkısı olmuştı. Eve bir yandan titiz bir şekilde detayların ana hatlarını çıkarırken, bir yandan da onun araştırmasını parçalara bölerek yırtıyor ve vakanın transferini rica ediyordu.

Deserves konuyu incelemek için bir saat rica etti, fakat herkes bunun şeklen yapılmış bir şey olduğunu biliyordu.

Rosswell dışarıdaydı ve muhtemelen kendi bölümünün başından alınacağı, bir geri terfiye maruz kalacağı kesindi.

Eve ileti tamamlandığında, dosya ve diskleri bir araya topladı. "Sen atıldın dedektif," dedi.

Yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla bembeyaz olmuş Rosswell ayağa kalktı.

"Bowers haklıymış. Umarım seni gömer."

Eve onun olduğu yöne doğru baktı. "Dedektif Rosswell atıldınız. Peabody, Morris'le görüş. Birinciyle bağlantısı olan bu cinayetten de haberinin olması gerekir. Feeney, McNab neyle gelecek?"

Rosswell kızarmıştı. Kapı arkasından kapandığında Feeney Eve'e sırtıttı.

"Bugünlerde bir dolu yeni dost edindiğinden emin olmalısın."

"Bu benim parlak şahsiyetim ve zekâmdan kaynaklanıyor.

Buna karşı koyamıyorlar. Tanrım bu nasıl bir ahmaklıktır?"

Canı sıkılmıştı ama bu duygudan kurtulmak için oturdu.

"Ben şu Kanal Caddesi Kliniği'ni bir kontrol edeceğim.

Spindler son on iki yıldır sağlık kontrolleri için burayı kullanmış. Belki Snooks'un da birkaç kez yolu düşmüştür. Buradan başlamak gerek. Peabody sen benimle geliyorsun."

Asansörle doğrudan garaj katma indi ve daha asansörün kapısından dışarı adımını atar atmaz, Feeney, Eve'i arıyordu.

"Bir şey mi oldu, ne var?"

"McNab, James Mott adında bir başka uyuşturucu bağımlısına daha rastlamış. Üç ay önceye ait, bir başka kalp hırsızlığı."

"Üç ay? Kimmiş araştırma ekibinin başındaki? Sorumluları kimler?"

"Bu olay New York Polis'inin sorumluluğunda değilmiş.

Bu iş Chicago'nun."

"Ne?" Soğuşun teninin üzerinde yarattığı titreme ve camdaki kırığın görüntüsü geri gelmişti.

"Chicago," diye tekrarladı.

"Sen iyi misin?" dedi Feeney.

"Evet, evet. Bu konuyla ilgili önemli bilgileri ve sorumlusunun ismini Peabody'ye aktarabilir misin? Dosyalar ve vakanın durumuyla ilgili olarak Chicago Polis ve Güvenlik Teşkilatı'nı aratacağım."

"Elbette, sorun yok. Belki de bir şeyler yemelisin ufaklık.

Hasta gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. McNab'e iyi iş çıkardığını ve bunu sürdürmesini söylediğimi ilet."

"Bir sorun mu var efendim?" dedi Peabody.

"Hayır," Eve arabasına bindi. "Chicago'da bir tane daha vakamız var. Feeney bununla ilgili bilgiyi sana gönderecek.

Ekip sorumlusundan ve bölümün şefinden konuyla ilgili bilgilerin kopyası için bir ricada bulun. Komutana bir kopya yolla ve talimatnameye göre hareket et; fakat hızlı ol."

Peabody gayet ciddi bir biçimde, "bazılarının tam aksine ben talimatnamenin tüm kurallarını biliyorum. Rosswell gibi bir gerzek nasıl olur da dedektif olabilir?"

"Çünkü hayat çoğu kez berbatır."

Hayat, Kanal Caddesi Kliniği'ndeki hastalar için gerçekten de çok kötü ve berbatı. Burası acı, umutsuzluk ve ölümle doluydu ağzına kadar.

Yıpranmış yüzlü bir kadın bir bebeği emzirirken, yeni yürüyen diğer küçük çocuğu da ayağının dibinde oturuyor ve ağlıyordu.

Yarım düzine sokak kadını, gece işi için, mevzuat gereği uygun durumda olup olmadıklarını belirlemek üzere sağlık kontrolleri için sıralarını bekliyorlardı; donuk bakışlarla ve hayli sıkılmış.

Eve, masanın arkasında çalışan hemşirenin bulunduğu camekânlı bölmeye doğru güçlükle ilerledi.

Bıkkın ve donuk bir sesle; "Bilgilerini gir. Sağlık kart numaranı, kimlik numaranı ve şu anki adresini yaz."

Yanıt olarak Eve rozetini çıkardı ve güçlendirilmiş camın arkasından yukarı doğru kaldırdı. "Sorumlu kim?"

Hemşirenin dikkatini rozete çekti. "Bugün sorumlu doktor,

Dr. Dimatto olacak. Şu anda hastası var yanında."

"Orada, arkada bir ofis var mı, özel bir oda yani?"

"Eğer ofisi soruyorsanız var." Eve başını çevirdiğinde, hemşire, sinirli bir biçimde kapının üzerindeki kilidin şifresini açtı.

Gözle görülür bir isteksizlikle, ayaklarını sürüyerek kısa bir koridordan içeri doğru yol göstererek yürüdü.

Kapıdan içeriye doğru süzöldüklerinde Peabody etrafa şöyle bir göz gezdirdi.

"Daha önce böylesi bir yerde hiç bulunmamıştım."

"Şanslı olduğunu bil." Eve böylesi yerlerde çok zaman geçirmişti. Devlet vesayet altındaki çocuklara özel sağlık hizmet olanağı ya da lüks, pahalı kliniklerden yararlanma olanağı sunmuyordu.

Hemşirenin el hareketiyle, rotasyondaki doktorların ofis olarak kullandıkları, kutu genişliğindeki odaya girdiler. İki sandalye, ancak bir sandık büyüklüğünde bir masa ve bir de bilgisayar vardı. Eve cihaza bakarak bunun kendi ofisinde kullanmak zorunda olduğu bilgisayar sisteminden daha da kötü olduğunu düşündü.

Ofisin penceresi yoktu; fakat birisi odayı resimlerle ve ufalanmış bir saksının içinde hayatta kalmaya çabalayan yeşil bir sarmaşıkla canlandırmaya çalışmıştı.

Ve bir de duvar rafı vardı; içine yıkıldı yıkılacak hissini veren bir yığın eşya konmuştu; bir insan vücudu modelinin arasına sıkıştırılmış küçük bir kâğıt çiçek buketi.

"Snooks," diye söylendi kendi kendisine. "O burayı kullanmış."
"Efendim?"

"Onun çiçekleri." Eve onları raftan aldı. "O, burada, birisini bunları verebilecek kadar sevmiş olmalı. Peabody şimdi bağlantımızı kurduk."

Kapı aniden açıldığında Eve çiçekleri hâlâ elinde tutuyordu.

İçeri giren, genç, ufak tefek, beyaz önlüğü ve solmuş bluciniyle bir kadındı. Saçları kısaydı ve hatta Eve'in saçlarından daha dağınıktı. Buna rağmen bal rengi saçları ve gül rengi yüzü, belirgin bir şekilde güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Tehdit eder gibi konuşuyordu.

"Üç dakikanız var. Bir dolu hastam bekliyor ve polis olmanız dilediğiniz gibi buraya gelip hafiyelik yapacağınız anlamına gelmiyor."

Bu konuşma onu birçok nedenle rahatsız etmişti; fakat doktorun gri gözlerinin altındaki yorgunluk izleri, takındığı tavırdaki sertliği, buna karşı geliştirdiği savunma şekli tanıdık geldi ona.

O da çoğu kez yorgunluktan baygın düşünceye kadar çalışmış olduğu içindi belki de bunun izlerini görür görmez tanıyor ve böylesi insanlara sempati duyuyordu.

"Eminiz bu günler halkın yoğun olarak geldiği günler," dedi Peabody.

Eve, "Birkaç hasta hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Dimatto, Dr. Louise ve ben, hastalar hakkındaki bilgileri dışarıya vermeyiz. İster polis olun ister başka biri. Bu durumda, bu kadarsa..."

"Ölen hastalar, " dedi Eve, Louise tekrar kapıya doğru hızla fırladığında. "Öldürülmüş hastalar. Ben cinayet masasındanım."

Louise geriye dönerek, Eve'e daha dikkatli baktı. Gördüğü çok zayıf bir vücut, sert bir yüz ve yorgun bakışlardı. "Siz bir cinayeti mi araştırıyorsunuz?"

"Cinayetler. İki tane." Louise'i izleyerek, kâğıt çiçekleri uzattı.

"Sizin mi?"

"Evet, öyle..." Yüzünü bir endişe kaplamıştı. "Oh, Snooks olamaz! Snooks'u kim öldürebilir ki? Ondan daha zararsız bir insan olamaz."

"Sizin hastanız mıydı?"

"O kimsenin hastası değildi." Külüstür olmuş kahve makinesine doğru yürüdü ve kahve tuşuna bastı.

"Her hafta yerinde tedavi için bir karavanla dolaşırız."

Makine garip bir ses çıkardı ve Louise küfrederek makinenin kolunu hızla çekti. İçinde çamur gibi bir birikinti vardı.

"Fincanları çıkar," diye söylendi ve kapısını açık bıraktı.

"Bütçemizi kesmeye devam ediyorlar."

"Bana biraz onu anlatır mısın?"

"Ben Snooks'u civarda tıbbi yardım karavanındaki görevim esnasında görürdüm. Bir ay kadar önce muayene olması için ikna etmiştim. Tedavi olmazsa altı ay içinde kanserden öleceğini saptamam bana pahalıya patlamıştı. Bunu ona her yönüyle anlatmaya çalıştım, fakat o hiç aldırmadı. Bana bu çiçekleri vermiş ve iyi bir kız olduğumu söylemişti. Akli dengesi yerindeydi. Her ne kadar bir psikiyatriste gitmesi için ayartamadıysam da. Bu teklifimi hiç umursamadı bile."

"Muayene kayıtları vardır sizde."

"Bir yerlerden bulup çıkarırım tabii ama sorun ne? Eğer öldürüldüyse kansere yenik düşmemiş demektir."

"Dosyalarım için istiyorum," dedi, Eve. "Ve bir de Erin Spindler'e ait kayıtlarınız gerek. Sağlık kontrollerini burada yaptırmış."

"Spindler? Onun benim hastam olup olmadığını bilmiyorum."

Fakat Teğmen, eğer hasta kayıtlarını istiyorsanız, bana daha fazla bilgi vermeniz gerekir. Nasıl ölmüşler?"

"Ameliyat esnasında denilebilir kısaca, " dedi Eve ve tüm detayları ona anlattı. Louise, o ilk şoku atlattıktan sonra, soğuk ve keyifsiz bir şekilde konuşmayı sürdürdüler. Louise

bekledi, düşündü, daha sonra kafasını salladı. "Spindler'i bilemeyeceğim, fakat Snooks'un çalınmaya değer hiçbir organı yoktu; kara borsada kullanılmak için bile olsa."

"Birisi onun kalbini almış ve bunu çok nitelikli bir cerrahi girişimle yapmış. Sizin en iyi cerrah danışmanınız kim?"

"Bizim dışarıdan danışmanımız yok, " dedi Louise bezgin bir şekilde. "Cerrah benim. Eğer beni sorgulayacaksanız hastalarımı bitirene kadar beklemeniz gerekecek."

Eve belli belirsiz gülümsedi. "Ben sizi şu anda suçlamıyorum; siz suçunuzu itiraf etmek istemedikçe." Eve çantasından, kurbanlara ait iki fotoğraf çıkardı.

Louise inceledi; "Birisinin büyüğü elleri olmalı," diye söylendi kendi kendine.

"Ben de iyiyimdir; ama böylesi bir yeteneğe yaklaşamam. Bunu, bir de kaldırımda uyuyan birisinin barakasında başarabilmek. O koşullarda, inanılmaz." Başını salladı, fotoğrafları geri verdi. "Bu ellerin yaptığı şeyden iğreniyorum, ama onların yeteneğini takdir ediyorum Teğmen."

"Bu ellerin kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bu mesleğin ilahlarının arasına pek katılmam ve burada aradığınız her kimse böyle biri. İlahlardan birisi yani. Size istediklerinizi vermek üzere Jan'ı yollayacağım. Hastalarım dönmek zorundayım."

Fakat çiçekleri tekrar incelemek için duraksadı. Gözlerinde yorgunluktan daha başka bir şey belirdi. Bu kederdi galiba.

"İnsanları öldüren, hemen hemen her katilin, birisi dışında, kökünü kurutmayı ya da tedavi etmeyi öğrendik. Bazıları henüz

daha ömürleri dolmadan, herhangi bir şekilde, çok fakir oldukları, çok korktukları ya da yardım almakta çok inatçı oldukları için acı çekiyor ve ölüyor. Fakat biz bu işten para yontmaya devam ediyoruz. Sonuçta biz kazanıyoruz."

Geri dönüp Eve'e doğru baktı. "Ben buna inanıyorum. Biz bu cephede kazanıyoruz, fakat sizin cephenizde, Teğmen, hiçbir zaman tam zafer söz konusu olamayacak. İnsanın en doğal düşmanı yırtıcı bir hayvan gibi her zaman kendisi olmuştur. Bu yüzden ben diğerleri onu kessin ya da doğrasın ya da dövsün diye bedenleri tedavi etmeye, siz de onlardan geriye kalanları, çöpleri toplamaya devam edeceksiniz."

"Ben zaferlerimi kazanıyorum doktor. Her seferinde, böylesi bir hayvanı kafese, kodese soktukça, ben kendi zaferimi kazanıyorum. Ve bir tane de Snooks ve Spindler için kazanacağım. Buna güvenebilirsiniz."

"Ben hiçbir şeye güvenmem." Louise, acıları olan, umutsuz insanların onu beklediği yere doğru yürüyerek dışarı çıktı.

Ben ... eğleniyorum. Büyük ve önemli işler, her şeye rağmen dinlenerek ve eğlenerek dengelenmelidir. Bunca önemli işimin arasında, inatçılığıyla, yaptığı işin peşini bırakmamasıyla ünlü bir kadınla kapışır buldum kendimi. Anlatıldığı gibi akıllı bir kadındı; yetenekli ve kararlı birisi.

Ancak Eve Dallas ne kadar azimli, akıllı ve kararlı olursa olsun, alt tarafı bir polis. Ben daha önce de polislerin üstesinden gelmeyi başarmıştım ve onların şu ya da bu şekilde kolaylıkla işleri bitirilebilir.

Bu kanunları empoze etmeye çalışan insanlar - ki kanunlar bir rüzgâr gibi kolaylıkla ve sıklıkla değiştirilirler - benim üzerimde herhangi bir yargılama yetkileri olduğuna inanıyor olmalılar.

Bulaşıcı hastalıkları olan, çürümüş ve toplumun kendisi tarafından mahkûm edilmişlerin kanunları şimdi onlardan öğ alıyordu. Bu işe yaramaz yaratıklar kutuları içine tıkıldıklarında ve kendi pislikleri içinde yatarken kanunlar ve adalet naraları neredeydi? Bunlar iğrenç bir ortama hapsedilirken, yok sayılarak

ya da aşağılanarak yaşarken.

Bu damarlar öldükten sonra, yaşarken başarabileceğinden daha büyük bir amaca hizmet ediyorlar. Fakat eğer cinayet olarak nitelendiriliyorlarsa o zaman o da kabulüm. İnatçı teğmenin meydan okumasını da kabul ettiğim gibi. Hadi onun bu işi kurcalamasına, dürtmesine, düşünüp taşınmasına ve bulup ortaya çıkarmasına müsaade edelim. Eminim bu güç gösterisinden çok keyif alacağım.

Ve eğer bir baş belası olmaya kalkarsa, eğer talihin bir cilvesiyle bana ve yaptığım işe engel olmaya kalkarsa, o zaman hakkında gelinir.

Teğmen Dallas'ın kendi zaafı olsa da.

Yedinci Bölüm

McNab, Paris'in dar sokaklarında kaldırımında uyuyan birini daha bulmuştu. Onun da karaciğeri eksikti, fakat bedeni gecekondu mahallesinde gezinen vahşi kedilerce fena halde parçalandığı için kanıtlar yok olmuştu. Eve bu ismi de dosyasına ekledi.

Roarke'un geç geleceğini düşünerek kapıdan içeri girdikten birkaç dakika sonra antreye süzüldüğünde bu kez Summerset'm canını sıkılamaması halinde evde çalışmayı yeğleyerek dosyaları eve giderken yanına aldı.

Summerset bakışlarını Eve'in üzerinde gezdirerek; "Geç geldiğiniz ve beni planlarınız hakkında bilgilendirmediğiniz için sizin akşam yemeği yemiş olabileceğiniz kanısına vardım Teğmen."

"Dua et öyle." Summerset, onun, ceketini merdiven tırabzanına fırlatışını izledi. Her ikisinin de bildiği gibi Eve bunu, onun katı düzen duygusunu incitmek için yapıyordu.

Eve bu hareketine açıklama getirerek; "Beni iş programın hakkında bilgilendirmediğin için böyle davranıyorum; yoksa bunu böyle yapmak gibi bir niyetim yoktu. Bu davranış bana öğretir."

"Sizin bir yardımcınız var Teğmen. Planlarınız hakkında onun bana bilgi vermesi son derece basit ve kolay birşey olsa gerek. Ben de ev işlerinin düzenini ona göre sağlayabileyim."

"Peabody'nin yapacağı bundan daha önemli şeyler var ve benim de tabii."

"Sizin işiniz beni ilgilendirmiyor; ama bu evin işleri ilgilendiriyor. Yardım toplama toplantısını randevu takviminize ekledim. Hazır olmanız beklenir sizden... Cuma günü saat yedi buçukta.

Eve öne doğru bir adım attı. "Sıka parmaklarını takvimimin üstünden uzak tut."

"Roarke benim bu notu alıp sana bu randevuyu hatırlatmamı istemişti."

"Ben de sana benim işlerimden uzak durmanı söylüyorum."

"Ben emirleri Roarke'dan alırım, senden değil."

"Ben ise ikinizden de emir almam," dedi Eve ve merdivenlerden çıkmak için arkasını döndü.

Her ikisi de karşılaşmadan oldukça tatmin olmuş bir şekilde ayrıldılar.

Eve doğruca ofisinin mutfağına gitti. Başka bir gerekçesi olmasa bile inadına akşam yemeğı yiyecekti.

Listede sığır eti ve kaynar çorba içinde pişmiş hamur köftesi vardı; onun en sevdiği yemeklerden birisi olması nedeniyle bunu bir kâseye programlamıştı. Makinenin siparişini kabul ettiğini bir düdükle onayladığı esnada, kedi, ayaklarının arasına gizli gizli sokuldu.

"Senin kendi yemeğini yemiş olduğunu kesinlikle biliyorum," dedi kediye. Fakat kapıyı açar açmaz güzel kokulu buhar havaya karışınca Galahad miyavladı. Kendisini iyi hissetmek için bir kaşık da onun tabağına koydu. Galahad, canlı bir farenin üstüne kaçmaması için atlarcasma tabağına atladı.

Eve yemeğini ve kahvesini masasına aldı; bir yandan da bilgisayarını açtı. İlgili dosyaları incelerken dalgın bir şekilde yemeğini yedi. Sezgilerinin ona ne söylemek istediğinin farkındaydı ama sonuçların doğrulanması ve bir olasılık taraması yapabilmek için, bir süre beklemek zorundaydı.

Spindler, Kanal Caddesi Kliniğı'nden aldığı tıbbi raporlara göre çocukken geçirdiğı bir enfeksiyon yüzünden böbreklerinden rahatsızdı. Böbrekleri çalışıyordu; fakat tahrip olmuştu ve düzenli tedaviye ihtiyacı vardı.

Beş para etmez bir kalp ve çürük böbrekler.

Özellikli, diye düşündü. Özellikle defolu kısımları için seçilmiş özellikli kurbanlar.

"Etrafta geziniyorsun değil mi Bay Ölüm?"

New York, Chicago, Paris. Daha başka nerelerdeydi ve bundan sonra nereye gidecek?

Bütün olan bitenden sonra New York'ta kalmaz diye tahminde bulundu. Başka bir yerde olabilirdi, toplayacağı artıklar için dünyayı dolaşıyor olabilirdi.

Mira'nın çizdiği profile kendi çıkardığı sonuçları da ekleyerek bu adamın olgun birisi olabileceği sonucuna vardı.

Eğitimli biri. Muhtemeldir ki mesleğinde sayısız hayat kurtarmış olmalıydı. Onu, kurtardığı bu hayatları almaya ne gibi bir neden itmiş olabilirdi?

Delilik? Hiçbir sıradan delilik buna uymuyordu... Kibir, evet. Katil kibirliydi ve tanrının ellerine sahipti. Yaptığı iş düzenli ve sistemliydi; kurbanlarını seçerken şehirlerin hep aynı tipteki bölgelerine yöneliyordu.

Ama ne için, ne amaçla?

Drake Araştırma Bölümü'nü eşeleyerek işe başlamak durumundaydı. Drake ile Kanal Caddesi arasında nasıl bir bağ bulacaktı? Bu adam, kayıtları bir şekilde görmüştü; hastaları biliyordu.

Onların alışkanlıklarını, hastalıklarını biliyordu.

Onun peşinde olduğu şey bu defolardı.

Kaşları çatılmış bir biçimde, organ nakli ve organ rekonstrüksiyonu yani yeniden yapım üzerine makalelerin araştırılması için komut verdi.

Bir saat kadar sonra artık hiçbir şey anlamıyordu; başı zonkluyordu. Yüzlerce terim ve tabirin tanım ve açıklamalarını istemek zorunda kalması nedeniyle ümitsizliği hat safhaya ulaşmıştı.

Bu tıbbi martavallara erişip, bunları dikkatle incelemek zorunda kalmak, ona sonsuza dek sürecek gibi geldi. Uzman bir danışmana ihtiyacı vardı; hem bu alanı daha önceden iyi bilen birisine, hem de bunları inceleyip bu mesleğe yabancı birisinin anlayabileceği terimlerle anlatmayı sağlayacak birisine. Saatine baktı; neredeyse gece yarısı olmuştu ve Mira ya da Morris'le irtibata geçmek için geç bir saat olduğunu fark etti. Bunlar onun yegâne güvendiği doktorlardı.

Sabırsızca pufladı; bir başka makale üzerinde çalışmaya başladı.

Daha sonra 2034 tarihli bir gazete makalesinden alınmış raporu okuduğu anda beyni bir anda şokla berraklaşmıştı.

NORDICK SAĞLIK KLİNİĞİ BÜYÜK BİR BULUŞU MÜJDELİYOR!

Suni organların yapımı üzerine yirmi yıllık bir araştırma ve çalışmanın ardından, Nordick Kliniği Araştırma Şefi Dr. WestleyFriend, merkezin başarılı gelişimi ve Hasta X'e başarılı bir kalp, akciğer ve böbrek implantasyonu gerçekleştirdiklerini bildirdi. Nordick, New York'taki Drake Hastanesi ile birlikte insan dokusunun çıkarımı ve daha iyi yapımı için seri üretimi yapılabilecek organların geliştirilmesiyle

ilgili çalışmalara yaklaşık yirmi yılını vakfetmişti.

Makale, bu çalışmalarla tıp ve sağlığa yapılan güçlü etkileri detaylandırarak devam ediyordu.

Bir materyalin keşfiyle vücut bu organı kolaylıkla kabul edebilecek, tıp camiası da böylesine bir gelişmeden ötürü sevinçten havalara uçacaktı.

Canlı dışında bir organizmada yapılan deneylerde, az rastlanır bir durum olmasına karşın, kalp defektiyle doğan bir bebeğin tedavisinde kullanılabiliyordu. Örneğin, gerçekten doğuştan kalplerinde defekti olan çocuklarda. Hastanın dokularını kullanarak bir organ yapılabiliyordu, fakat bu iş biraz zaman alıyordu.

Artık defolu bir kalp süratle çıkarılabiliyor ve çocuğun ortalama yüz yirmi yıllık yaşamı boyunca bu organı kullanması olanaklı

hale getiriliyordu. Bu işleme uzun ömürlü organ yenilenmesi adını vermişlerdi.

Makale, bunların orijinal sahibinin ölümü halinde başka hastalara yeniden dönüştürüldüğünü söyleyerek devam ediyordu.

Her iki merkezde de insan organlarının rekonstrüksiyonu, yani yeniden yapımı üzerine araştırmaların durdurulmuş

olmasına karşın, suni cihazlar üzerine çalışmalar hızla ilerleyebilmişti *insan organlarının yeniden yapımı işi yirmi yıl önce önemini yitirmişti* diye düşündü Eve. Birileri bunu yeniden mi diriltmeye çalışıyordu?

Chicago'daki Nordick Kliniği, NewYork'ta Drake... Bir bağlantı daha.

Bilgisayar Chicago, Nordick Kliniği ile bağlantısı olan Dr.

Westley hakkındaki bilgiyi araştırdı ve sundu.

Çalışıyor... Dr. Westley, Kimlik Numarası: 987-002-34 RF,

15 Aralık 1992 Chicago doğumlu. 12 Eylül 2058'de ölmüş...

Ölmüş mü? Nasıl?

Ölüm şekli intihar. Söz konusu kişi, öldürücü dozda barbitürat enjekte etmiş. Eşi Ellen, oğlu Westley, kızı Clare tarafından kurtarılma Torunları. . .

Dur, diye komut verdi Eve. Kişisel bilgilerle daha sonra ilgilenecekti. "Söz konusu kişinin intiharı hakkında tüm bilgilere erişim sağla.

Çalışıyor... Talep reddedildi. Bu bilgi engellenmiştir.

Engellenmiş mi? Kıcımla gülerim, böyle bir şey nasıl olabilir?

Sabah bunun bir yolunu bulurum ben.

Dr. Westley Friend hakkında bilinmesi gereken her şeyi, işlerini, yardımcılarını, ona dair ne varsa bilmek istiyordu.

Chicago, diye düşündü tekrar ve ürperdi. Chicago'ya bir seyahat yapması gerekecekti. Daha önce orada bulunduğunu hatırladı ama bu onu asla huzursuz etmemişti.

Bu düşünceден silkinerek yeniden kahve almaya gitti.

İki merkez, iki şehirle bağlantı kurmuştu. Paris'in başka bir kardeş şehrini de bulacak mıydı? Ve belki de başka şehirler, başka yerler?

Bu akla uygundu, değil miydi? Adam kurbanlarını buluyor, örneklerini alıyordu, daha sonra uygun ortamlarda üzerinde çalışmak istiyordu: Birinci sınıf laboratuvarlar, sorgulanmayacağı türden yerlerde...

Sonra başını salladı. Ünlü bir tesisin laboratuvarında nasıl oluyor da deneylerini yürütebiliyor, araştırma yapabiliyor ya da her ne halt yiyorsa yapabiliyordu? Bu konuyla ilgili herhangi bir bilgi ve personel olmalıydı, yapılması gereken işlemler ve prosedürler olmalıydı.

Fakat katil lanet olası bu şeyleri alıyordu ve bir amacı vardı.

Yorgun gözlerini ovaladı ve oturabilmek için, kendisine yeterli bir süre verdi. Bir beş dakikalık arada, kendi kendisine, bu yeni bilgilerle düşünme olanağı tanıdı. Sadece beş dakika, tekrar düşündü ve gözlerini kapattı.

Hemen uykuya dalarak Chicago'yu hayal etti.

Roarke, uçakta, işle ilgili tüm sorunları düşünmüştü. Bu yüzden eve zihni boşalmış bir biçimde geri döndü. Eve'i ofisinde bulabileceğini düşünmüştü. Roarke yanında olmadığı zamanlarda yataklarından uzak durmak gibi bir eğilimi vardı Eve'in işinin onun evinden uzakta kalmasına neden olduğu zamanlarda, Eve'in peşini bırakmayan kâbuslarını bilmekten nefret ediyordu. Son birkaç aydır, seyahatlerini minimumda tutmak için olmadık hokkabazlıklar yapıyordu. Hem onun için, hem kendi içindi bu önlem.

Artık eve gelecek birisi, bunu önemseyen birisi vardı. Eve hayatına girinceye kadar hiç yalnız kalmamıştı ve elbette gereksinimlerinin de karşılanmamış olduğunu hiç düşünmemişti.

Hayatından hoşnuttu; işine odaklanmak, onu tatmin ediyordu. Diğer kadınlar onu eğlendiriyordu.

Evin içinde yürürken, aşkın bir erkeği değiştirdiği sonucuna

vardı. Aşktan sonra her şey ikinci planda kalıyordu.

"Eve nerede?" diye sordu.

Teğmen Dallas ofisinde.

"Doğal olarak," dedi Roarke. Merdivenleri çıkmaya başladığında, çalışıyor olmalı diye düşündü. Tabii eğer yorgunluğa teslim olup koltukta şekerleme yapmıyorsa. Onu çok iyi tanıyordu ve bundan ötürü bambaşka bir ferahlık duyuyordu.

Bu davanın kapanana ve ölenler için adalet bulunana kadar onun zihnini, kalbini, tüm zamanını ve yetilerini meşgul edeceğini biliyordu.

Kısa zaman dilimlerinde onun ilgisini dağıtmayı, gerginliğini yatıştırabilmeyi başarıyordu. Bunun da karşılıklı bir yararı oluyordu. Yavaş yavaş, parça parça bir araya gelen bir yapboz gibi, polisiye işlerin safhalarından keyif aldığını keşfetmişti Belki de bu yüzden, bu konuda bir ustalık kazanabilmek için, hayatının önemli bir kısmını hukukun diğer tarafında, karşı tarafında yaşayarak geçirmişti. Biraz nostaljiyle, bu eski günleri anımsayarak gülümsedi. Hiçbir şeyi, yaptığı hiçbir şeyi değiştirememişti; hayatının her safhası onu buralara taşımıştı. Ve Eve'i ona getirmişti. Yıllar içinde, dürüst ya da kirli yollarla topladığı sanat eserleri ve değerli eşyalarla dolu kocaman evin birçok koridorundan birisine doğru yöneldi. Eve onun maddi şeylerden aldığı hazzı tam olarak anlayamamış olduğunu düşündü. Onları nasıl elde ettiğini ve sahip olduğunu, hatta onları karşılığında bir şey beklemeksizin verebilmeyi,

Dublin'in dar sokaklarında yaşayan, kendisine ait diyebileceği akıllı ve duygularından başka hiçbir şeyi olmayan, o genç delikanlıyla arasına nasıl büyük mesafeler koyduğunu.

En kıymetli eşyaların bulunduğu antreden içeri adım atmıştı; en kıymetli hâzinesi, ayakkabıları dâhil tüm giysileri üzerinde, silahı hâlâ kemerinin yan tarafında öylece koltukta kıvrılmıştı.

Gözlerinin altında siyahlıklar ve çenesinde birkaç gün önce yaşanmış şiddetin izi vardı. Bunların her birisi en az diğeri kadar

Roarke'u ilgilendiriyordu. Her bir iz onun kim olduğu ve ne yapıyor olduğunun bir işaretiydi.

Kedi Eve'in kucağına yayılıp yatmıştı ve gözünü kırpmadan etrafa bakmak için uyanık duruyordu.

"Onu koruyorsun, öyle mi? Şimdi ben devralıyorum."

Eve'in inlemeye başlamasıyla ona doğru döndüğünde,

Roarke'un gülümsemesi son buldu. Eve titredi, boğazında bir hıçkırık düğümlemişti.

İki uzun adımla odanın bir tarafından öbür tarafına geçti; Eve boğuşup, yumruklar savururken onu kaldırdı.

"Yapma. Beni yine incitme."

Sesi bir çocuk sesi kadar ince ve savunmasızdı; bu onun kalbini kırmıştı.

"Tamam geçti. Hiç kimse seni incitmeyecek. Evdesin. Eve, evdesin, ben buradayım." Ölümü göze alabilecek güçteki bir kadının, gün be gün rüyalarının altında ezildiğine tanıklık ediyor olmak Roarke'un içini parçaladı.

Onu oturabilecek, kucağına alabilecek ve hafifçe sallayabilecek kadar kaydırmayı başarmıştı. "Emniyettesin. Benimle emniyettesin." Eve bin bir güçlkle uyandı, kendine gelmişti. Teni soğuk ve nemliydi; titriyordu, nefesi boğazını acı bir şekilde yakıyordu. Roarke'u kokladı, onu hissetti, onu duydu. "Ben iyiyim, tamam iyiyim ben.

Sinsice rüyalarına giren korku, zayıflık onu utanmış bir şekilde geride bırakmıştı. Fakat geri çekilmek istediğinde,

Roarke buna müsaade etmedi. Asla etmemişti. "Bırak sana sarılayım."

Sessizce konuşuyordu, sırtını okşayarak. "Sende bana sarıl."

Eve de öyle yaptı, ona yaklaşıp yüzünü onun boynuna doğru bastırarak sarıldı; titremesi geçene kadar öylece kaldı.

"Ben iyiyim," dedi yine ve bu kez gerçekten öyleydi.

"Önemli bir şey değildi. Sadece bir anının, bir anlık canlanıp kaybolması, o kadar."

Roarke ona masaj yapmaya başladı. "Yeni bir tane daha mı? Anlat bana."

"Bir başka gece, bir başka oda. Chicago. Oranın Chicago olduğundan nasıl emin olabiliyorum bilemiyorum. Odanın içi çok soğuktu ve cam kırık. Ben bir sandalyenin arkasına saklanıyordum; fakat o eve geldiğinde beni buluyordu ve yeniden tecavüz ediyordu. Bu benim daha önce bilmediğim bir şey değildi."

"Biliyor olmak durumu daha az incitici kılmaz."

"Tahmin edemiyorum. Kendime gelmeliyim," dedi ve üzerindeki sarsaklığı atmak için ayağa kalktı, birkaç adım attı.

"Chicago'da bir ceset daha bulduk; diğerinin aynısı. Sıkıntılı geçmişimi aklımdan çıkaramıyorum; ama bununla başa çıkabilirim."

"Evet, yapabilirsin ve baş etmelisin de. Fakat artık bununla tek başına başa çıkmak zorunda olmayacaksın."

Bu, Eve'in izin vermeyeceği bir başka şeydi; bu destek onu önce minnettar, sonra da huzursuz edecekti. "Sana alışamadım. Her sererinde hem alıştığımı, hem de alışamadığımı düşünüyorum. Burada olmandan mutluyum. Evde olmana sevindim."

"Sana bir hediye aldım."

"Roarke. "

Eve'in sesindeki kızgınlık onu gülümsetti. "Hayır, sen bunu seveceksin." Çenesindeki küçük yaranın üstünden öptü, sonra odaya girdiğinde düşürdüğü evrak çantasını yerden almak için geri döndü.

"Bana aldığın şeyler için bir depoya ihtiyacım var," diye söze başladı Eve; "Gerçekten bunun için-de bir kontrol düğmesi geliştirmek durumundasın."

"Neden? Bu bana keyif veriyor."

"Peki, fakat beni bunlar şey ..." Eve, kocasının evrak çantasından çıkardığı şeyi görünce, sesi soluğu kesildi; şaşırmişti. "Kahretsin, bu da ne?"

"Bir kedi olduğunu sanıyorum." Kahkahayla oyuncak bebeği onun önüne koydu.

"Bir oyuncak. Hiç oyuncuğun yoktu Teğmen."

Eve güldü; "Bu Galahad'a benziyor." Bir parmağıyla oyuncuğun geniş, sırttan suratına uzandı.

"Tuhaf gözleri var."

"Bu küçük detayı düzeltmelerini istemeliydim. Fakat bunu gördüğüm anda almak istedim."

Şu anda yumuşak, tombul bedeni okşarken Eve gülümsüyordu.

Hiç bebeği olmadığı daha önce aklına gelmemiştii Eve'in.

"Bu gerçekten gülünç"

"Şimdi, oğlumuz hakkında kötü konuşmasak!" Koltuğun mülkiyetini ele geçirmiş Galahad'a bir göz attı. Yer değiştirmeden önce çift renkli gözleri şüpheyle kısıldı, kuyruğunu alay eder gibi bir edayla kaldırdı ve temizlenmeye başladı.

"Kardeş rekabeti," dedi Roarke.

Eve bebeği masasında göze çarpan bir yere yerleştirdi.

"Bakalım birbirlerinden ne anlayacaklar görelim."

"Uykuya ihtiyacın var senin," dedi Roarke onu bilgisayarın başında somurtmuş bir şekilde görünce. "İşle sabah ilgileniriz."

"Evet, sanırım haklısın. Tüm bu tıbbi zırvalar kafamda karman çorman oldu. Nevvlife organ değişimi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Biliyor olabilirim. Bunu sabah konuşacağız. Yatağa gel."

"Zaten yarın sabaha kadar kimseyle irtibat kuramam."

Bilgileri kaydederek bilgisayarı kapattı. "Bu konunun önde gelen isimleriyle yüz yüze görüşmek için bazı seyahatler yapmak zorunda kalabilirim."

Samimi ve hoş giden tarzda biraz şamata yaptı ve Eve'i kapıya kadar götürdü. Eğer Chicago'nun onda kötü anıları varsa, oraya yalnız gitmeyecekti.

Eve, ne kadar derin bir uyku uyumuş olduğuna şaşırarak günün ilk ışıyla birlikte uyandı. Bazı geceler Roarke'ı, sanki ona kancayla tutturulmuşçasma, bacakları ve kollarıyla sarıp sarmalardı. Uyandığında onun önceden kalkmış ve güne başlamış olduğunu görmesi öylesine nadir bir durumdu ki Eve için; dudaklarını onun omzunda gezdirirken, sıcaklıklarının birbirine harmanlanmış olduğu hissinin ve düşüncesinin tadını çıkardı. Güçlü kemikler, dolgun ve bir heykel gibi özenle yontulmuş hissini veren ağzı, kalın, siyah kirpikler.

Onu incelerken, Eve'in kanı kıpırdanmaya başladı. Karşı konulmaz bir arzuyla kalbi, ona sahip olabileceği, onu koruyabileceği, sevebileceği umudu ve düşüncesi içinde küt küt atıyordu. Bir elini onun sırtında gezdirip, dudaklarını onun dudaklarına sürterken, yatağın üzerindeki gökyüzüne açılan pencereden içeriye akan ışıpta alyansı parlıyordu. Dudakları, zaten sıcaktı ve onunla birlikte yavaşça açıldılar.

Yavaş, sakın ve aşına oldukları türden bir yakınlaşmaydı bu. Birbirlerinin bedenlerinde gezinen ve kayan elleri, şafağın saydamlığında, katman katman oluşmuş heyecan seline sadece eşlik ediyordu.

Roarke onu sarıp sarmalarken Eve bunun zevkini çıkararak nefesini tuttu.

Kalbi deli gibi atıyordu. Roarke'u içine almak, onunla sevişme arzusu bir ağrı gibiydi. Roarke, içine doğru kayarken-, adını söylüyordu. Yaşadıkları şey yavaştı, kaygandı, nefes ve bedenlerin ipeksi bir medceziri gibi. Öpüşüyorlardı.

Roarke, Eve'in ona sıkıca sarılışını, titreyişini hissetti.

Başını kaldırarak, Eve'i sert kış ışığında izledi. Roarke, onun gözlerine kilitlenmiş, öylece bakan kızıl kahverengi gözlerini bulanık bir şekilde seyrederken, kalbi duracak gibiydi, aşk onu harap etmişti.

İşte şimdi, diye düşündü, her ikisi de çaresizdi. Ve yine öpüşerek kendisini bıraktı.

Eve düşünu alırken, kendisini oldukça iyi hissediyordu.

Duştan çıktığında, ekranda sabah haberlerinin kısık sesini duydu ve Roarke'un, hisse senedi haberlerini incelerken ve ilk kahvesini yudumlarken, haber başlıklarını yarım yamalak dinliyor olabileceğini düşündü.

Bu durumun evliliğe özgü bir durum olduğunu düşündü ve kurulandı. Yatak odasına geri döndüğünde, manzara tam da hayal ettiği gibiydi. Roarke oturma odasında kahvesini içiyor, bilgisayarda finansal gelişmeleri tarıyor, bir yandan da omuzlarının üstündeki ekrandan günün haberlerini, Kanal 75'te Nadine Furst'den alıyordu.

Dolaba yaklaşırken, Roarke onu izliyordu ve sonra ona gülümsedi.

"Teğmen, dinlenmiş görünüyorsun."

"Oldukça iyiyim. Fakat güne erken başlamak zorundayım."

"Bence bunu yaptık bile."

"İş günlerinde bunu daha önce de defalarca söylemiş olmalıyım."

"Sana bu alanda da yardımcı olabilmeliyim."

"Bugün havanın en fazla on beş ya da on yedi derece civarında olacağını söylüyorlar. Onunla üşüyebilirsin."

"Genellikle üşümem ben."

Roarke bunun üzerine ayağa kalkıp dolaptan ince ve sıcak tutan yünden, bir süveter seçerken, Eve kızarak ona bakıyordu. Süveteri ona verdi.

"Dırdır etmeden duramazsın sen Roarke."

"Başka seçeneğim var mı?" Süveteri başından aşağıya geçirirken, Roarke başını salladı ve gömleğinin yakasını kendisi düzeltti Eve'in.

"Ben kahvaltı edeceğim."

"İşe yetişmem lazım," dedi Eve.

"Sanırım zaman isteyeceksin, ancak birkaç konuyu tartışabiliriz hemen. Dün gece NewLife ürünlerinden söz etmiştin."

"Evet." Bu konuyu, sadece belli belirsiz anımsıyordu. Çok yorgundu ve rüyanın etkisiyle birazcık sarsılmış durumdaydı.

"Bu da benim daha sonra araştıracağım konulardan birisi.

Bunlar Nordick Kliniği'nde keşfedilen bu uzun yaşam maddelerinden yapılmış suni organ değişiklikleri, fakat burada benim üzerinde çalıştığım organ hırsızlıkları arasında bir bağ olabilir."

"Eğer varsa, ikimizde çokmutsuz olabiliriz. Ben NewLife'ı beş sene önce kadar satmıştım."

Dik dik baktı.

"Allah kahretsin Roarke."

"Evet, ben sana böyle hissedeceğini söylemiştim. Buna rağmen şirketlerimden birisinin suni organlar ürettiğini söyleyebilirim,

"Ve bu da NevvLife'la benzer olmalı."

"Görünüşe göre öyle. Neden oturmuyoruz? Sen bana NevvLife'ta neyi aradığını söyleyebilirsin, bende sana istediğin tüm bilgiyi getirebilirim."

Eve her iki elini de saçlarında gezdirirken, bundan tedirgin olmanın yersiz bir şey olduğunu söyledi kendi kendisine.

Roarke'la tartışmak isteyişi elbette insafsızca olurdu. Bu yüzden, dolaptan pantolonunu çıkardı ve giyindi.

"Tamam, buna güzel bir durummuş gibi bakmaya çalışacağım.

Bilgiye ihtiyacım olduğunda bir yığın boktan adamın etrafında

dolaşmayacağım demektir bu. Fakat Allah kahretsin!" Sinirlenerek giyindi. "Sen her şeye sahip olmak zorunda mısın? "

Bir an için düşündü. "Evet," dedi ve gülümsedi.

Roarke her ikisi için de birer tabak yüksek proteinli waffle, biraz taze mevsim salatası ve biraz daha kahve sipariş etti. Sandalyesinin arkasına yaslandığında, Eve hâlâ ayakta duruyordu ve sertti.

"Neden her şeye sahip olmak zorundasın?"

"Çünkü sevgili Eve, güçlüyüm. Kahveni iç; bunu yapar yapmaz göreceksin ki bu kadar kızgın olmayacaksın."

"Ben kızgın değilim. Bu ne kadar aptalca bir sözcük, neyse."

Fakat oturdu, kahvesini aldı. "Bu büyük bir iş değil mi, suni organlar?"

"Evet, Newlife aynı zamanda kol ve bacak gibi eklemle vücuda bağlanan organları da üretir. Bunların tümü oldukça kârlıdır. Finansal raporlarını ister misin?"

"Belki isteyebilirim," dedi Eve. "Sizin danışman doktorlarınız var mı?"

"Var sanırım, bu iş her ne kadar, daha çok bir mühendislik işi olsa da. Bizim hâlihazırda devam eden bir Araştırma ve Geliştirme bölümümüz var; fakat ben şirketin yönetimine geçmeden yıllar önce temel ürünler tasfiye edilmişti. Newlife senin araştırmada nasıl yer edindi?"

"Suni organların seri üretimi işlemi Chicago'daki Nordick Kliniği'nde yapılmış. Bunların Drake'le bağı var. Benim her iki şehirde de cesetlerim var. Bir başka cesedim de Paris'te ve benim, bu ikisiyle bağlantısı olan bir başka sağlık merkezinin olup olmadığını görmem gerek. Newlife, özellikle Westley Friend destekli bir ürün."

"Paris hakkında bilgim yok, ama hemen araştırırım."

"Dr. Westley Friend'i tanıyor musun?"

"Çok az. Benim orayı devreleşim esnasında, Newlife'm yönetim

kurulundaydı, fakat onunla görüşmek için başka bir isim olmadı. Ondan şüpheleniyor musun?"

"Ona yakın bir şey, geçen sonbaharda intihar etmiş olması nedeniyle."

"Ya. "

"Evet, ya. İncelediklerimden toparlayabildiğim kadarıyla, organların seri üretimi işlemini geliştiren ekibi yönetmiş. Ve bu olay gerçekleştiğinde, insan organlarının yeniden yapılanması işiyle ilgili araştırmalar kesilmiş. Belki birisi bunu kendi yöntemleriyle yeniden başlatmaya karar vermiş olabilir."

"Mali etkinliği olmayan bir şey gibi görünüyor. Organ yapımı ve çoğaltımı işi çok zaman alıcı ve oldukça pahalı bir şeydir. Rekonstrüksiyonu çok bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla pek sürdürülebilir bir şey değil. Biz bir kalbi yaklaşık elli dolar civarında üretebiliyoruz. Genel giderleri ve kârı ilave ettiğinde dahi, onun iki katı civarında bir rakama satılabilir. Doktorun alacağını ilave et, sağlık merkezinin ameliyat için alacağını da ve ondan sonra en az bir yüzyıl ömre sahip yeni bir kalbi kendine binden daha az miktara alabilirsin. Bu mükemmel bir alışveriş olur."

"İmalatçıyı ortadan kaldır, deneğin hasarlı organıyla uğraş ya da donörle uğraş ve tıp merkezi tüm kârı alsın."

Roarke gülümsedi. "Çok güzel Teğmen; bu, yürüyen işin tam ve net görüntüsü. Ve bunu akılda tutarak ben inanıyorum ki Newlife'daki büyük ve önemli hisselerle sahip olanların hiçbirisi bu senaryoyla ilgilenmeyecekler, emin olabilirsin."

"Eğer parayla ilgili değilse? Fakat biz onlarla yaptığın anlaşmayla başlayacağız ve her iki taraftan bu sürece dâhil olmuş kişilerle ilgili bana verebileceğin her şeye ihtiyacım var. Araştırma ve geliştirme işlerine konsantre olabilmem için personelin tam bir listesine ihtiyacım var. Ve varsa tüm tıbbi danışmanlara."

"Bunları ben senin için bir saatte edinirim."

Eve küçük bir kişisel savaşı başlatmak üzere ağzını açmıştı, ne var

ki savaşı kaybetmişti. "Friend hakkında bana verebileceğin herhangi bir gizli bilgiyi kullanabilirim. Onun intihan son derece zamanında ve uygun görünüyor."

"Bununla ilgileneneğim."

"Peki, teşekkürler. Bu vakaların en az ikisinde, belirgin bir biçimde defolu organların peşinden gitmiş. Snooks'un kalbi berbat bir durumdaymış; Spindler'inse değersiz, bozuk böbrekleri var. Diğer ikisinde de aynı durumda olduklarını bulacağımıza bahse girerim. Bunun bir nedeni olmalı."

Roarke düşünceli bir biçimde kahvesini yudumladı. "Eğer bu adam pratik yapan bir doktorsa, o zaman bir yasal prosedür esnasında çıkarılan harap olmuş organlara el koymuyor?"

"Bilemiyorum."

Önceki gece beyni öyle yorulmuştu ki geliştirdiği teorisindeki bu zayıf noktayla yüzleşmiş olmak onu tedirgin etmişti.

"Bu iş nasıl işliyor bilemiyorum, fakat mutlaka bazı kayıtlar olmalı; donör ya da en yakın akraba izni mesela ve hastanenin onun bu deneylerini ya da araştırmasını ya da her ne ise bunu onaylamış olması gerekir."

Parmaklarını bir an için dizinin üzerine davul çalar gibi vurdu.

"Sen yönetim kurulundaydın değil mi? Bu konuda Drake'in politikası neydi? Ne diyordunuz ona? Yüksek risk ya da belki de radikal deneyleme mi?"

"Birinci sınıf bir araştırma bölümü ve çok muhafazakâr bir politikası vardı. Bu süreç, bir yığın şey gerektiriyordu ve bu iş avukatların gürültülü bir biçimde tartışmaya başlamaları öncesinde gerçekleşiyordu. Halkla ilişkiler çalışanları da medyaya bu programı nasıl bir habere dönüştürüp yansıtacakları aşamasında devreye giriyordu."

"Yani oldukça karmaşık bir süreçti."

"Of sorma. Bir komite tarafından yürütülen hangi iş karmaşık değildir ki? Politika Eve, en parlak ve kaygan tekerleği dahi yavaşlatır."

"Belki de biri reddedilebileceğini düşünerek bundan vazgeçti ya da bunu yapabileceğini düşündü ve bu yüzden de bu işe kendi başına girişmek istedi."

Tabağını ileriye doğru itti ve ayağa kalktı.

"Yola koyulmak zorundayım."

"Bu gece yardım toplama gecemiz var değil mi?"

Eve'in gözlerindeki neşe kayboldu. "Unutmadım."

"Belli oluyor." Eve'in elini tuttu, öpmek için güçlü bir şekilde onu kendine doğru çekti.

"Seni ararım."

Eve evden çıkarken Roarke kahvesini yudumluyordu ve bu kez Eve'in bir sosyal aktivite için zamanında hazır olacağını biliyordu. Şu anda her ikisi içinde bunun bir iş olduğunu biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Planladığı şey, bir an önce işine gömülmek olduğu için, Eve ofisinde bekleyen görevliyi gördüğüne hiç memnun olmadı. Her durumda memnun olmayacaktı zaten.

"Sandalyemden kalk, Webster."

Webster hiç istifini bozmadı; başını Eve'e çevirdi ve gülümsedi. Eve, Don Webster'ı akademideki ilk günlerinden beri tanıyordu. Webster onun bir dönem üstüydü, ama zaman zaman akademide karşılaşırlardı.

Webster'ın Eve ile karşılaşabilmek için birtakım zahmetlere katlanmış olduğu gerçeğini Eve'in fark etmesi haftalar almıştı. Onun Eve'in peşinden koşması Eve'in gururunu okşamış olsa da sinirli bir halde onu kovduğunu hatırlıyordu şimdi.

Eve'in akademiye katılma sebebi sosyalleşme ya da seks değildi; tek amacı eğitimdi.

Polis Merkezi'ne atandıklarında, ikisi bir kez daha karşılaşmıştı. Ve Eve acemilik yıllarmdayken bir gece, ilk cinayet davasından sonra, Webster ile bir şeyler içtikten sonra onunla beraber olmuştu. Fakat sonra bunun her ikisi için de sadece bir eğlence olduğu sonucuna vararak onunla arkadaş kalmaya karar vermişti.

Daha sonra Webster İç İşleri'nde çalışmaya başlamış ve yolları bir daha neredeyse hiç kesişmemişti.

"Dallas, iyi görünüyorsun."

"Sandalyemden kalk, " diye tekrarladı Eve ve kahve almak için makineye doğru gitti.

Webster ayağa kalktı. "Dost kalacağımızı sanıyordum."

"Bir fare sürüsü ofisimde dolanırken asla dostluk hissedemem."

Webster'in çok değişmemiş olduğuna dikkat etti Eve.

Yüzü sivri ve inceydi, gözleri insana huzur veren bir mavilikteydi. Dalgalı koyu kahve saçlarıyla uyum içinde olan canlı bir gülümsemesi ve ayrı bir albenisi vardı. Eve onun diri ve muntazam bedenini, şakacı mizacını hatırladı.

Webster siyah bir takım giymiş, ama onu göz alıcı renkte ve desende bir kravatla, daha farklı bir hale getirmişti.

Eve onu tanıdığı kadarıyla Webster tıbbi birtakım işlerle de ilgileniyordu. Webster Eve'in hakaretine aldırış etmedi, kapıya döndü. "Dava dilekçesi elime geçtiğinde, onunla bizzat ilgilenmeyi rica ettim. İşleri kolaylaştırabileceğimi düşünmüştüm. "Ben kolay işlerle ilgilenen biri değilim. Buna ayıracak vaktim yok Webster. Sonlandırmam gereken bir davam var."

"Çok işin var, bunları yetiştirmek için zaman yaratmak zorunda kalacaksın Eve. Ne kadar çok işbirliği yaparsan o kadar az zaman yaratmak zorunda kalacaksın."

"Davanın bir saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Webster tekrar gülümsedi, sol yanağındaki gamzesi belirginleşmişti. "Senin kahvenin efsanesi her yere ulaştı bu arada. Buna ne demeli?"

Eve gözlüğünün üstünden Webster'ı izlerken kahvesini yudumladı. *Saçmalıklarla uğraşmaktansa tanıdık bir şeytanla* 138

tdğraşmak en iyisi, diye düşündü. Bir kahve daha almak için makineyi programladı.

"Sen çok iyi bir sivil polissin Webster. Neden transfer oldun ki?"

"İki nedeni var. İlki hükümete en yakın yol buydu. Sokakları hiçbir zaman istemedim Dallas. Kuleden bakmayı seviyorum."

Eve kaşını kaldırdı. Webster'm başkan veya komisyon üyesi olmaya dair tutkuları olduğunu fark etmemişti. Kahveyi makineden aldı ve Webster'a uzattı.

"İkinci sebep ne?"

"Ahlaksız polisler beni sinirlendiriyor." Webster kahvesinden bir

yudum aldı, zevkle gözlerini yumdu. "Bu kahve, hakkında konuşulanları haklı çıkarıyor." Gözlerini tekrar açtı, Eve'i inceledi.

Webster'm yıllardır Eve'e karşı bir yakınlığı vardı; bunu şimdi düşünüyordu. Sadece, Eve'in bunu hiç fark etmemiş olduğunu bilmek biraz inciticiydi. Zaten Eve erkeklere dikkat etmeyecek kadar mesleğine odaklanmış bir kadın olmuştu her zaman. Roarke karşısına çıkana kadar.

"Seni evli bir kadın olarak düşünmek oldukça zor. Senin

için her zaman varsa yoksa işin olmuştur. Varsa yoksa mesleğin."

"Benim özel hayatım bunu değiştirmez. Hâlâ işime odaklanmış durumdayım."

"Tamam anladım." Webster doğruldu. "Bu davayı sadece eski günlerin hatırı için almadım Dallas."

"Bir hatırdan bahsedecek kadar eski günlerimiz olmadı Webster."

Webster tekrar gülümsedi. "Belki senin olmadı." Kahveden bir yudum daha aldı. Eve'in gözlerine baktı. "Sen iyi bir polissin Dallas."

Webster bunu o kadar samimi bir şekilde söylemişti ki Eve bir an sersemleşti. Dönüp pencereden dışarıyı izledi. "O kadın benim kayıtlarımı kaybetti."

"Sadece kâğıt üzerinde... Seni severim Dallas, her zaman sevdim; bu yüzden bunu sana anlatmak, seni uyarmak için burada prosedürün dışına çıkıyorum; o kadın senin canını yakmak istiyor."

"Ne için? Yarım yamalak yaptığı bir iş yüzünden onu yerin dibine soktuğum için mi?"

"Daha derin meseleler. Sen onu hatırlamazsın bile. Akademiden hatırlıyor musun onu?"

"Hayır."

"Mükemmel kalçalarının üzerine bahse girerim ki o seni

anımsıyor. Benimle birlikte mezun oldu; sen okula geldiğinde biz bitirmek üzereydik. Ve sen çok parlak bir öğrenciydin Dallas, başlangıçtan itibaren. Dersler, simülasyonlar, dayanıklılık testleri, savaş eğitimi. Eğitimciler senin gelmiş geçmiş öğrencilerin en iyisi olduğunu söylerdi. İnsanlar hep senden söz ederdi. Ama sen bunları duymuş olamazsın. Çünkü dinlemiyordun. Odaklandığın tek şey rozetini almaktı."

Webster kahvenin tadını sindirerek konuşurken Eve'in masasına yaslandı. "Bowers arkadaş olmayı başardığı birkaç kişiye seni şikâyet ederdi. Ayrıcalıklı muamele görmek için senin muhtemelen öğretmenlerin yarısıyla yattığını söylerdi.

Ben o zamanlar bile çevremdeki her şeye kulak verirdim."

"Onu anımsamıyorum." Hakkında dedikodu yapıldığı fikri içini yakmıştı.

"Sen hatırlamazsın ama o seni hatırlıyor. Bowers bir sorun.

O, bir memurun celp yazmasından daha hızlı bir şekilde dava dilekçelerini dosyalayabilir. Çoğu dava kapatılmıştır; ama o bazen asılıp çözülen bir ip bulur ve bir polisin kariyerini ortaya döker. Ona bir ip verme Dallas."

"Ne yapmam gerek?" diye sordu Eve. "Bowers işi berbat etti, ben de onu cezalandırdım. Hepsi bu. Bowers hayatı bana zindan edecek diye bütün gün burada endişelenerek oturacak değilim. İnsanları kesip içlerini açan ve kendi işine yarayan kısımları alan birinin peşindeyim. Ben onu bulmadıkça o bunları yapmaya devam edecek ve lanet olası işimi yapamadıkça onu bulamam."

"Öyleyse bunun üstesinden birlikte gelelim." Webster cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı ve masaya koydu. "Mülakat yapıyoruz; açık ve resmi bir şekilde. Mülakat kaydedilecek ve biz bunun olduğunu unutacağız. İnan bana, hiç kimse cinayetin senin üstüne kalmasını istemez. Hepimiz Bowers'ı tanıyoruz."

"Lanet olsun, öyleyse neden onu soruşturmaya almıyorsunuz?" diye homurdandı Eve. Webster ona gülümseyince de somurttu.

"Pekâlâ, fare sürüsü de bazen işe yarıyormuş demek ki."

Bu yaşananlar Eve'in kendini deneyimsiz hissetmesine yol açmış ve sinirlerini bozmuştu, ama kendi kendine meselenin artık kapandığını söyledi. Önce Paris'i aradı ve bürokrasiyle başa çıkarak cinayet vakalarında bir numara olan Dedektif Marie DuBois'e ulaştı.

Meslektaşları yani DuBois çok az İngilizce bildiğinden ve Eve'in de Fransızcası olmadığından bilgisayardan çeviri programları aracılığıyla çalıştılar. Eve'in bilgisayarı DuBois'e soruları Hollandaca yollayınca Eve iyice sinirlendi.

"Bu böyle olmayacak. Bir dakika bekle, yardımcımı çağıracağım," dedi Eve.

DuBois kaşlarını çatarak bekledi, bilgisayar her şeyi yanlış çeviriyordu: "Neden?" sesi bilgisayarda yankılandı, "Kahvaltıda pislik yediğimi mi söylüyorsun?"

Eve bezmiş bir şekilde ellerini havaya savurdu. Aradaki engele rağmen, öfkesini belli edebilmişti demek ki Eve. Marie güldü.

"Bilgisayarından bahsediyorsun değil mi?"

"Evet, evet. Lütfen bekle." Eve Peabody'yle irtibata geçmeye çalıştı, tekrar tekrar denedi. "Bir sorun çıktı, ulaşamadım. Üzgünüm."

"Önemli değil. Böyle problemler tüm polislerin başına gelir. Leclerk davasıyla ilgileniyorsun değil mi?"

"Aynen öyle. Benzer iki davam var. Leclerk'le ilgili senin elindeki bilgiler çok işime yarar doğrusu."

Marie'nin gözlerinde bir muziplik dans ediyordu adeta.

"Benimle sevişmek istediğin yazıyor çeviride. Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum tabii."

"Tanrı aşkına." Eve bilgisayara sert bir yumruk atmıştı ki Peabody odaya girdi.

"Bunu bir aşk olayı olarak görmüyorum."

"Bu lanet olası program Fransız dedektife sevişme teklifi

gönderdi. Çeviri programının sorunu ne?" diye sordu Eve.

"Bir bakayım." Peabody masaya doğru yaklaştı, ekranı kurcalarken, "Kadın çok çekici. Bilgisayar öyle yazmakta haklı," diyerek güldü.

"Aman Peabody. Hadi şu aptal şeyi tamir et."

"Emredersiniz. Sistem kontrolünü, otomatik güncellemeyi yürüt ve çeviri programını temizle. Tekrar yükle."

Yürütülüyor...

"Sadece bir dakika sürer. Benim biraz Fransızcam var; sanırım neler olduğunu açıklayabilirim."

Peabody duraklayarak konuştuğu basit Fransızcasıyla Marie'yi güldürdü.

"Oui, pas de quoi."

"Çok güzel, diyor."

Sistem hatayı onardı. Program temizlendi ve yeniden yüklendi.

"Şimdi dene bakalım. Onarma işleminin ne kadar süreceğini söylemiyor sistem."

"Pekâlâ. Benzerlikler gösteren iki cinayet var elimde," Eve tekrar anlattı durumu ve ricalarını özetledi.

"Gümrük belgesini alır almaz sana dosyalarımın kopyalarını yollayacağım," dedi Marie. "Cesedin, bulunduğu andaki durumu göz önüne alındığında, kayıp organın olağandışı olmadığını göreceğine inanıyorum. Kediler onu bir güzel yemiş."

Eve Kral Arthur efsanelerindeki kusursuz silahşor Bahadır'ı düşündü, sonra oraya gitmemeye karar verdi birden. "Senin kurbanının profile uymadığını kanıtlayacağımızı düşünüyorum. Onun tıbbi kayıtları kontrol edildi mi?"

"Kimse buna lüzum görmedi. Korkarım Leclerk davası bir öncelik değil. Bulgularda uzlaşıldı. Yine de şimdi benzer davalardaki verilerini görmek isterdim doğrusu."

"Bunu yapabilirim. Bana Paris'in öncü bakım ve araştırma

merkezlerinin bir listesini gönderebilir misin? Özellikle de büyük çapta organ nakli hizmeti verenlerin?" diye ricada bulundu Eve.

"Evet. Bu, soruşturmanızın başladığı yer mi?" diye sordu.

"Bu, bizi sonuca götürecek bir yol. Ayrıca senden Leclerk'in sağlık muayenelerini nerde yaptırdığını bulmanı istiyorum. Karaciğerini kaybetmeden önceki durumunu da bilmek istiyorum."

"Bilgi toplamaya başlıyorum hemen Teğmen Dallas, hemen işe koyulayım ki gereken belgelere mümkün olduğunca çabuk ulaşalım. Leclerk vakasının diğerleriyle bir bağlantısı olmadığı kararma varıldı. Eğer bu yanlışsa, davanın önceliği değişecek."

"Cesetleri bir karşılaştıralım. Önceliği tekrar elde etmek isteyeceğini düşünüyorum. Teşekkür ederim. Haberleşmeye devam edelim."

"Bu adamın numune bulmak için dünyayı turladığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Peabody Eve görüşmeyi bitirince. "Dünyanın belirli yerleri, belirli kurbanlar, belirli numuneler. Onun her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlayıp işini yaptığını düşünüyorum. Sıradaki yer Chicago."

Çeviri programı olmadan da yapabileceği gerçeğine rağmen Eve, Chigago ile Paris'le olduğundan çok daha fazla sorun yaşamıştı.

Araştırma memuru dava başladıktan neredeyse bir ay sonra emekliye ayrılmıştı. Eve, onun yerine gelen dedektifle konuşmayı rica ettiğinde beklemeye alınmış ve Ticari Tedarik Veri Sistemi'nin fon sağlayıcısı için saçma bir reklam yapmak zorunda bırakılmıştı.

Can sıkıntısı ve bezginlikten beyni neredeyse patlamak üzereyken, Dedektif Kimiki içeri girdi. "Evet, sizin için ne yapabilirim NewYork?"

Eve durumu açıkladı ve ricalarını dile getirdi; Kimiki'nin biraz sıkıldığını fark etse de.

"Evet evet. Durumu biliyorum. Tam - bir çıkmaz.

McRae'nin gidecek bir yeri yok. Hiçbir yeri. Onun kayıtlarının bir kısmını ele geçirdik ama dava çözüme ulaşmadı."

"Sana burada benzer cinayetler ve bunların arasında bir bağlantı olduğundan bahsediyorum Kimiki."

Kimiki Eve'in alaycılığı karşısında gülümsemekle yetindi.

"Bak, McRae erken emekliye ayrıldığında çözülmemiş davalarının çoğu benim başıma kaldı. Nerede çalışacağımı ben seçerim. Bilgi aldığım da sana yollarım. Chicago olayını bitti say."

"Salak," diye söylendi Eve. Rahatlamak için boynuna kendi kendine masaj yaptı.

"Erken emeklilik mi?" Peabody'ye doğru baktı. "Ne kadar erken olduğunu öğren."

Bir saat sonra, Eve Adli Tıp doktorunu görebilmek için Adli Tıp'm koridorlarında dolanıyordu. Kapı hatifçe aralanır aralanmaz otopsi odasına girdi.

İlk anda içerdeki ağır koku onu sersemleştirdi. Çürüyen etin keskin kokusu havayı doldurmuştu. Eve masanın üzerindeki şiş bedene kısa bir bakış attıktan sonra maske taktı.

"Tanrım, buna nasıl katlanıyorsun?"

Doktor maskesinin altından yavaşça nefes alırken standart Y keşiğini yapmayı sürdürdü. "Cennette bir gün, hepsi bu Dallas." Hava filtresi sesine mekanik bir hava katmıştı, gözlüklerinin arkasındaki gözleri bir kurbağan mkiler kadar iriydi. "Bu küçük bayan, komşularının içgüdülerini dinleyip onu kontrole gelmeleriyle bulunmuş. Öleli neredeyse bir hafta olmuş. Boğularak öldürülmüşe benziyor."

"Sevgilisi var mıymış?"

"Polislerin onu bulmaya çalıştığına inanıyorum. Ne yazık ki kızın artık hiç sevgilisi olamayacak."

"Her zamanki gibi bir hengâme, Spindler'in verileriyle Snooks'unkileri karşılaştırdın mı?"

"Evet. Raporum henüz bitmedi, ama şu an burada olmandan yola çıkarak cevapları şimdi istediğini düşünüyorum.

Benim görüşüm iki cinayette de aynı ellerin iş başında olduğu."

"Bunu biliyorum. Bana Spindler davasının neden kapatıldığını söyle. "

"Tam bir salaklık," diye söylendi Morris eldivenli ellerini davul gibi şişmiş cesede daldırırken. "Spindler'in otopsisini ben yapmadım, öyle olsaydı seni gördüğümde bulduklarımı hemen söylerdim sana. Tabii ki eğer otopsiyi yapmış olsaydım farklı bulgular elde etmiş olurdu. Bu işe bakan sorgu memuru resmi olarak kınama cezası almış. O yüzden onun aynı hatayı yapacağını sanmıyorum. Onu mazur görmek için değil, ama o kendisini bu işe sokanın başkan olduğunu iddia ediyor."

"Ne olduysa olmuş tüm kayıtlara ihtiyacım var."

"Sorun da burada. Kayıtların yerini tespit edemedik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepsinin kaybolmuş olduğundan bahsediyorum.

Spindler'in bütün kayıtları kayıp. Sen başkanın dosyalarına ulaşamamış olsaydın eğer, sorgu memurunun bunları elde ettiğini bile bilmiyor olacaktım. Elimizde hiçbir şey yok."

"Senin yardımcın bu konuda ne söylüyor?"

"Her şeyin büyük bir özenle dosyalandığına yemin ediyor."

"Öyleyse ya yalan söylüyor, ya aptal ya da dosyalar silindi."

"Onun yalan söylediğini sanmıyorum. Akıllı biraz havada ama salak değil. Kayıtlar bir kasıt olmaksızın silinmiş olabilir, ama tekrar yapılan incelemeden de bir şey çıkmadı. Spindler'in adı bile göze çarpmıyor ilk bakışta."

"Kasten silinmiş o zaman kayıtlar. Neden peki? Kayıtlara kimler ulaşabilir?"

"Çok çok yetkili personeller. Bir toplantı düzenleyeceğim ve iç soruşturma yapacağım. Personelime güveniyorum Dallas.

Benim için çalışanları tanıyorum."

"Senin cihazlarının güvenliği ne durumda?"

"Görünen o ki yeterince güvenli değil."

"Bağlantı kurulmasını istemeyen biri vardı. Ama bağlantı kuruldu," dedi Eve kendi kendine. "Bir aptalın bile cevapları ele geçirmesi için bir sürü vakti olur burada. Daha önce de Chicago ve Paris'te benzer vakalarım oldu. Korkarım ki daha da olacak. "

Eve duraksadı. "Yüksek sınıf sağlık merkezlerinden birkaçıyla bağlantı kurma durumum var. Sayfalar dolusu tıp makalesi ve terimle uğraşıyorum. Bu konudan anlayan bir uzmana ihtiyacım var."

"Eğer beni kastediyorsan memnuniyetle sana yardım ederdim. Ama benim alanım farklı. Sen doğru düzgün ve zeki birini istiyorsun; bir uzman doktor."

"Mira?"

"Evet, o bir uzman doktor ama onun alanı da farklı. Yine de ikimizden birini..."

"Bekle. Ben birini biliyorum galiba. Önce onu deneyeceğim.

Birisi, bizimle kafa buluyor. Senden Snooks ile ilgili elindeki tüm verilerin kopyasını bana vermeni istiyorum.

Kendine de bir kopyasını yap ve güvenli olduğunu düşündüğün bir yere koy."

"Bende zaten var. Şeninkini evine yolladım özel kuryeyle.

Bana paranoyak diyebilirsin."

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum." Eve maskeyi çıkardı ve kapıya doğru yöneldi. Peabody koltuktan kalkıp koridora doğru yürüdü. "Nihayet Chicago'dan McRae hakkında birtakım veriler bulabildim. Bir sapıgı yenmek, polisi yenmekten daha kolaydır."

"Kendine dikkat et, " Eve kapıdan çıkarken Peabody için endişeleniyordu.

"Pekâlâ, meslektaşımız sadece otuz yaşında, sekiz yıldır görev başında kalmış. Emekli aylığının yüzde onundan daha az parayla emekliye ayrılmış. İki yıl içinde parasını ikiye katlayabilirdi."

"Sakatlık, zihinsel yorgunluk ya da istifa etmesi için yönetimden bir talep olmadan mı?"

"Kayıtlarda hiçbirisi yok. Tüm bulabildiğim..." Dışarı adım atarken rüzgâr Peabody'nin yüzüne çarptı. "Tüm bulabildiğim, meslektaşımızın oldukça katı bir polis olduğu, sürekli rütbesinin yükseldiği ve bir yıldan daha kısa bir sürede standart bir terfi için beklediği gerçekleri oldu. Davaları kapatmada iyi bir payı vardı, kayıtlarında karanlık bir şey bulunamadı, ayrıca son üç yıl cinayet vakaları üzerinde çalışmış."

"Peki, kişisel bilgilerine rastladın mı? Evlilik baskısı onu meslekten uzaklaştırmış olabilir, maddi sorunlar, boşanma tehdidi falan. Belki de alkolik, uyuşturucu bağımlısı ya da kumarbazdır."

"Kişisel bilgilere ulaşmak daha zor. Benim işim standart incelemeleri yapmak ve davalara bakmak."

"Ben bulacağım o bilgileri," dedi Eve direksiyonun başında.

Roarke'ı ve onun yeteneklerini düşündü; onun kayıt ettirilmemiş yasadışı cihazlarını.

"Bulduğumda, bana bu işi nasıl yaptığımı sormasan iyi edersin."

"Neyi bulduğunda?" Peabody gülümsedi.

"Şimdi az vaktimiz var Peabody. Bunu iyi kullan. Zamanı yollarda harcamak istemem."

"Bu birkaç adam avlayıp iğrenç ve duygusuz bir şekilde seks yapacağız anlamına mı geliyor bu?"

"Charles seni yeterince tatmin etmiyor mu?"

Peabody'nin rengi değişti. "Pekâlâ, bugünlerde bazı alanlarda biraz gevşek olduğumu söyleyebilirim. Emredin Teğmen Eve Dallas.'Memur Delia Peabody sizden zaman talep ediyor."

"Mesaj alınmış ve kabul edilmiştir. Serbestsin şimdilik."

"Şimdi, şu adamlara bir öğle yemeği ısmarlatalım."

"Sana öğle yemeği ısmarlayacağım Peabody, ama seks yok."

"Şimdi mideni düşünmekten vazgeç."

Eve, arabayı Kanal Caddesi Kliniği'nin önüne park etti.

Peabody'nin bakışları durgunlaşmıştı. "Bu işin arkasının derin

olduğunu düşünüyorsun."

"Bence tüm rapor ve verilerin birer kopyasını yapmalı ve soruşturmanın bazı kısımlarını gizli tutmalıyız." '

Eve kapının girişinde aylakça dolanan uykulu gözlü bir ayyaşı fark etti ve eliyle onu çağırdı. "Bir yirmilik kazanmak ister misin?"

"Evet." Adamın kan çanağına dönmüş gözleri parıldadı.

"Ne karşılığında?"

"Döndüğümde arabamı bıraktığım gibi bulursam yirmiliği kaparsın."

"Anlaştık." Şişesine gömüldü ve kedinin fare deliğine bakması gibi arabaya dik dik baktı.

"Önceki gün o herife yaptığın gibi bunu da taşaklarını boğazına tıkmakla tehdit edebilirdin," dedi Peabody.

"Zararsız insanları tehdit etmenin bir mantığı yok." Eve

kliniğin kapısından içeri girdi, bekleme alanının önceki ziyaretindekiyl neredeyse aynı halde olduğunu fark etti ve kayıt veznesine doğru yürüdü.

"Dr. Dimatto ile konuşmam gerek."

Hemşire Janet yüzü asık bir vaziyette Eve'e baktı. "Şu anda hastası var."

"Geçen gün beklediğim yerde bekleyeceğim. Ona çok vaktini almayacağımı söyleyin."

"Dr. Dimatto bugün çok meşgul."

"Komik. Ben de meşgulüm." Lafını burada keserek güvenlik kapısının tam önüne dikildi Eve, kaşlarını kaldırarak hemşireye dik dik baktı.

Hemşire, Eve'in ilk ziyaretinde olduğu gibi derin bir soluk aldı, aynı sinir bozucu tavırla sandalyesinden doğruldu.

Eve, insanları işlerini yaparken bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak etti.

Kapılar açıldığında Eve içeri girdi ve Janet ile göz göze geldi.

"Teşekkürler. Neşeli tavırlarından insanlarla çalışmayı ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum." Janet'in şaşırmış yüz ifadesinden yaptığı ironiyi anlamasının zaman alacağını düşündü Eve.

Eve, Louise'i beklemek için küçük bir odaya geçti.

Aradan yirmi dakika geçmişti ve Doktor Louise, Eve'i tekrar gördüğüne sevinmiş benzemiyordu.

"Çabuk olalım. Kolu kırılmış bir hastam var içeride, tedavi edilmeyi bekliyor."

"Tamam, tıbbi amaçlar için işlenen cinayet davalarımnda senin uzmanlığına ihtiyacım var. Saatler yetmiyor, ücret berbat. Biraz riskli bir iş ve benimle çalışan insanlardan çok şey bekliyorum."

"Ne zaman başlıyorum?"

Eve beklenmedik bir içtenlikle gülümsedi, Louise'in de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İzin günün ne zaman?"

"Gün boyu çalışmıyorum, yarın saat ikiden önce nöbete başlamayacağım."

"Bu iyi. Yarın tam sekizde benim evde ol. Peabody doktora adresi ver."

"Nerede yaşadığını biliyorum Teğmen." Gülümseme sırası Louise'deydi. "Roarke'un nerede yaşadığını herkes bilir."

"O halde yarın sekizde görüşürüz."

Eve hoşnut olmuş bir halde dışarı çıktı. "Louise ile çalışmaktan hoşlanacağım sanırım."

"Dilekçeleri ve kâğıtları Louise'e göstereyim mi madem onu danışman yaptın?"

"Henüz değil." Kapanan davalarla özellikle ilgili görünmeyen polislerin silinmiş kayıtlarının düşüncesi içinde, Eve aracına binerken başını salladı. "Bunu bir süre daha gizli tutalım. Yola devam."

Peabody en acınası bakışını kullanarak; "Ya öğle yemeği?" diye sordu.

"Lanet olsun. Tamam, ama bu civardan bir şey satın almıyorum

ona göre." Eve sözünü tutarak, şehir merkezinin dışına doğru sürdü arabayı ve oldukça temiz görünen bir karavan büfenin yanında durdu.

Kendine bir kepçe dolusu kızartma aldı, Peabody ise soya ve sebzeli kebabla kendine bir ziyafet çekti.

Eve aracını otomatiğe aldı; yemeğini yerken amaçsızca sürdü arabasını. Düşüncelere daldı. Şehir, uzayıp giden şehir trafiğinin, banliyölerin gürültüsünün içinde bir girdap gibi dönüyordu. Mağazalar kartonlara veya büyük, göz alıcı tabelalara yazdıkları bitmek bilmeyen kampanyalarla yıllık stoklarını satabilmek için reklam yapıyorlardı.

Pazarlık a veıları her zamanki işini yaparken soğuk havayla çarpışıyor ve akıp giden insan yığınınından korkuyorlardı.

Yankesiciler ve dolandırıcılar için kötü bir zamandı. Kimse soyulacak, dolandırılacak kadar uzun kalmıyordu ortalıkta.

Yine de Eve üç kartlık bir İspanyol kumar oyunu ve patenli birkaç sinsi hırsız fark etti.

Eğer bir şeyi yeterince çok isteseydiniz, küçük bir sıkıntı sizi durduramazdı, diye söylendi.

Her şey rutindi; dolandırıcılar, soyguncular, yankesiciler, hepsinin de kendilerine göre bir rutini vardı. Herkes onların burada olduğunu biliyordu ve insanların umduğu tek şey onlarla karşılaşmamaktı.

Kaldırımında yaşayanların da kendi rutin hayatları vardı.

Soğuktan titreyerek kışı atlatmaya çalışacaklar ve sıfırın altındaki hava barakalarını sarmalarken, ölümün tokadından kurtulmayı umut edeceklerdi.

Onların başarılı olup olmadıklarına kimse pek aldırmıyordu.

Katilin güvendiği de bu değil miydi? Kimsenin onlara fazla aldırmaması? Kurbanlarının hiçbirisinin soru sorup, talepte bulunacak y a b n aileleri yoktu. Arkadaşları, sevgilileri yoktu.

Son zamanlarda çıkan cinayet haberlerinde, kanallarda tek bir

bilgiye rastlamamıştı Eve. *Dikkat çekecek haber değilmiş demek ki bunlar*, diye düşündü. İzlenme oranlarını alt üst etmemişti.

Nadine Furst'ün bire bir özel haber yapma teklifi karşısında nasıl tepki vereceğini merak ederek kendi kendine gülümsedi Eve. Kızartmasını yerken muhabiri aradı.

"Furst. Acelem var, kısa ve öz konuş. On dakika içinde canlı yayında olacağım."

"Yüz yüze görüşmeyi mi kast ediyorsun, Nadine?"

"Dallas?" Nadine'in tilki gözleri birden ışıldadı. "Bunun için ne yapmam gerek?"

"Sadece işini. Bir cinayet var; kaldırımında yaşayan..."

"Dur bir dakika. Bu olmaz. Geçen ay sokaklarda yaşayan insanlar hakkında uzun bir film yaptık. Onlar önce soğuktan donuyor, sonra parça parça kesiliyorlar. Halkın ilgisini çekmek için bunu yılda iki kez yapıyoruz biz. Yenisini yapmak için henüz çok erken."

"Bu seferki parçalara ayrılmış; içi açılmış, sonra kalbi sökölüp alınmış."

"O da bir haber tabii ama... Eğer mezheplerle ilgileniyorsan, ekimde Cadılar Bayramı için o alanda bir haber yaptık. Yapımcım yine aynı şeyi yapmaktan hoşlanmayacaktır. Kaldırımlarda yaşayanların yeni haberlerini yapmak istemeyecektir. Şimdi, sen ve Roarke ile ilgili, evliliğinizin nasıl gittiğiyle ilgili bir haberi seve seve yaparım."

"Evliliğim işimden ibaret Nadine. Elimde erken emekliye ayrılmış bir sorgu memuru var. Bundan birkaç ay önce parçalanmış."

Birisi böbreklerini almış."

Nadine'nin gözlerinde hafif bir öfke belirdi, gözleri keskinleşti.

"Diğerleriyle bağlantılı mı?"

"İşini yap," dedi Eve Nadine'e. "Sonra ofisimi ara ve bana o soruyu tekrar sor."

Eve görüşmeyi sonlandırdı ve arabayı otomatik vitesten aldı.

"Yaptığın çok kurnazcaydı Dallas, " dedi Peabody.

"Nadine altı araştırmacının ancak bir haftada yapabileceği işi bir saatte ortaya çıkaracak. Sonra beni arayacak ve benden resmi bir ifade ve görüşme isteyecek. İşbirliğine hazır biri olarak da ben istediğini ona vereceğim."

"Nadine'i birkaç çemberden atlatmalısın ki adet yerini bulsun."

"Evet, ama çemberleri geniş ve alçak yapacağım. Yola devam Peabody. Spindler'in yerini incelemek istiyorum. Eğer 152

birisi bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğundan şüpheleniyorsa bu kim bilmek istiyorum. Terlemeye başlamalarım istiyorum."

Suç mahalli haftalar önce temizlenmişti, ama Eve'in aradığı fiziki bir kanıt değildi zaten. Herhangi bir iz varsa onu bulmak istiyordu.

Spindler, şehir savaşları zamanında hasar gören ya da yıkılan binaların yerine kısa sürede inşa edilmiş bir binada yaşamıştı.

Plan, on yıl içinde daha sağlam ve estetik açıdan hoş yapılarla değiştirilmesi kararlaştırılan hızlı, geçici binalar inşa etmekte; fakat yirmi yıl sonra, çirkin ve yamuk binaların çoğu hâlâ yerinde duruyordu.

Bir sokak ressamı donuk gri yüzeye çeşitli cinsel ilişki pozisyonlarında olan çıplak çiftleri mükemmel şekilde resimlemişti.

Eve ressamın tarzının, yeteneğinin ve resim yapmak için seçtiği yerin mükemmel olduğunu düşündü. Özellikle bu bina o alandaki sivil polislerin çoğunu barındırıyordu.

Sokakta hiç güvenlik kamerası yoktu. Eğer böyle bir lüks varsa da yıllar önce yağmalanmış, tahrip edilmişti.

Eve kilit vurulmuş tek bir asansör ve kırık bir posta kutusundan oluşan dar, penceresiz bir hole girdi.

"Spindler'in çocuk esirgeme kurumu varmış," dedi Peabody, sonra tavanı çökmüş olan kirli merdiven boşluğuna baktı.

"Sanırım yürüyerek çıkmamız gerekecek."

"Öğlen yediklerini eritmiş olursun."

Bu sırada apartmandan birisi müzik dinliyordu. Müziğin kötü sesi merdiven boşluğunda yankılandı ve ilk katta oturanların kulaklarını sağır etmek üzereydi. Yine de ikinci kattaki ince kapıların birinin ardından duydukları bağırıp çağırma seslerinden daha iyiydi. *Bu şanslı teğmen maaşım hak ediyormuş,* diye düşündü Eve son merdivene çıkarken.

"Bu küçük sevimli binada ses yalıtım lüksü olmadığı kanaatine varabiliriz sanırım," diye yorumda bulundu Peabody.

"Ev sahibinin ses yalıtımı yaptırmayı istemiş olacağından şüpheliyim." Eve aradıkları dairenin önünde durdu ve kapıyı çaldı. Sokak fahişeleri yirmi dört saat çalışırdı, ama genellikle dönüşümlü olarak. Eve birinin iş bulamamış olarak oralarda takıldığını düşündü.

"Günbatımına kadar çalışmıyorum," diye cevap geldi kapının diğer tarafından. "Bu yüzden defolun."

Bunun üzerine Eve rozetini dürbüne götürdü. "Polis. Sizinle konuşmak istiyorum."

"Ruhsatım hâlâ geçerli. Beni rahatsız edemezsiniz."

"Kapıyı aç, yoksa seni nasıl rahatsız edebildiğimi görürsün." Homurdanarak, küfrederek kapıyı açtı. Kapı aralığından, kanlanmış kahverengi bir göz belirdi. "Ne var? Saatlerdir bir iş çıkmadı, biraz uyumaya çalışıyorum burada hepsi bu."

O tek gözdeki bakıştan, ilaçlarla uyumaya çalıştığı belli oluyordu. "Ne kadar zamandır bu apartmanda yaşıyorsun?"

"Birkaç haftadır. Ne demeye soruyorsun?"

"Daha önce neredeydin?"

"Karşıda. Bak, benim izin belgem var, sağlığım da kontrol altında. Sağlamım ben."

"Spindler için çalışıyordun değil mi?"

"Evet." Kapı gıcırtyla açıldı. "Ne var?"

"Adın ne senin?"

"Mandy. Ne zıkkım..."

"Tamam, o kısmı ezberledim artık. Açık konuş Mandy, sana eski patronunla ilgili birkaç soru sormam gerek"

"O öldü. Benim tüm söyleyeceğim bu." Ama kapıyı açtı Mandy. Saçı kısa ve dağınıktı. Sokak fahişelerinin sevdiği pek çok peruktan birini takmak onun için daha kolay olmalı, diye düşündü Eve! Muhtemelen, Mandy otuzdan fazla değildi; ama yüzüne bakıldığında on yıl daha yaşlı görünüyordu.

Mandy'nin kazandığı tüm para, pembe kirli askılarla tutturulmuş sutyeninden taşan dik ve iri göğüslerine, dolgun ve kıvrımlı vücuduna gitmişe benziyordu.

Bir kadının kendi alanına para harcaması doğru bir yatırımdı. Müşteriler zaten yüzlere nadiren dikkat ederdi.

Eve içeri adım attı ve oturma salonunun işin her iki amacı için de kullanılacak bir biçimde döşenmiş olduğunu fark etti. Tepeden, odayı ortadan ikiye bölen bir perde iniyordu.

Birinci kısımda ayakları tekerlekli iki yatakla, yatakların ortasındaki tahtaya yapıştırılmış servislerin listesi vardı.

Diğer tarafta ise bir bilgisayar, telefon bağlantı sistemi ve bir sandalye bulunuyordu.

"Spindler'in işini sen mi devraldın?"

"Dördümüz birlikte yapıyoruz. Birinin çalışma grubunu yönetmesi gerektiğini düşündük ki bu kişi eğer bizsek sokakta geçirdiğimiz iş saatini azaltıyoruz. Yöneticiler birbirine benzer. Kış cinayetleri arasında müşteri avındayız."

"Eminim öyledir. Spindler'in öldürüldüğü gece buralarda miydin?"

"Buralarda... İçeride, dışarıda, bilirsin işte. O gece işlerin çok iyi gittiğini hatırlıyorum." Mandy sandalyeyi çekti ve bacaklarını uzattı. "O kadar soğuk yoktu o gece."

"Sicil kaydın yanında mı?"

Mandy'nin suratı asıldı. "Suç kayıtlarımı karıştırman gerekmez.

Ben doğruyu söylüyorum."

"yleyse bana neler bildiğini, nerede olduğunu anlat.

Hatırlıyorsun," dedi Eve Mandy'nin inkâr etmesine fırsat bırakmayarak. "Planlarınızın suya düşmesini de, bir gecelik bir olay için patronunuzun kesilip parçalanmasına razı olmadığınızı da. "

"Tabii ki hatırlıyorum. Linda patronu görüp deliye döndüğünde ben otopsi için gelen doktorla beraberdim. Tanrım, biliyor musun bir bakire gibi çığlık attı. Yaşlı fahişenin kanlar içinde yerde yattığını söyledi; ben de ona çenesini kapatmasını ve isterse polisleri çağırmasını söyledim. Yatağa geri dönmek istiyordum."

"Kendin oraya gidip neler olduğuna bakmadın mı?"

"Niye ki? Eğer ölmüşse, bu harikaydı. Eğer lmemişse, kimin umurundaydı ki?"

"Onun için ne kadar zaman çalıştın?"

"Altı yıl." Mandy ağzını kocaman açarak esnedi. "Artık kendim için çalışıyorum."

"Patronundan hoşlanmıyordun sanırım."

"Ondan nefret ediyordum. Bak, diğer polise de söylediğim gibi, onu tanımak, ondan nefret etmek demekti. Hiçbir şey görmedim, duymadım, duysaydım da umursamazdım zaten. "

"Hangi polisle konuştun?"

"Patronun sınıfından biriyle işte." Mandy Peabody'yi işaret etti.

"Senin sınıfımdandı ya da. Bununla o kadar çok ilgilenmediler. Siz bu konunun üstüne neden bu kadar gidiyorsunuz?"

"Benim sınıfımdan olanları bilmiyorsun Mandy. Ama ben senin gibi olanları biliyorum." Eve daha da yaklaştı, Mandy'ye doğru eğildi. "Kadın çalışanları yönetiyor, paralarını o veriyor.

Paralarla uğraşıyor ve parasını bankaya yatırmak için dışarı çıkmıyor mesaisi bitene kadar. Mesaisi bitmeden de öldürülüyor ve ben burada para bulunduğuna dair raporda herhangi bir bilgiye rastlamadım."

Mandy bacak bacak üstüne attı. "Öyleyse polislerden biri almıştır parayı. Ne var yani bundan bana ne?"

"Bir polisin tüm parayı almayacak kadar zeki olduğunu düşünüyorum. Polislerin oraya vardıklarında para bulduklarını da sanmam. Şimdi ya bana adam gibi doğruyu anlatırsın ya da seni suç kaydmla birlikte sorguya alır, canına okurum. Patronun parasını alıp almaman umurumda değil, ama o gece burada neler olduğu fazlasıyla umurumda."

Eve, Mandy'nin durumu anlamasını bekledi bir süre.

"Özetle: Arkadaşın çılgılık içinde odana geliyor ve sana burada neler olduğunu söylüyor. Şimdi, ikimiz de senin sırtını dönüp yatmadığını biliyoruz. Bu yüzden bu kısmı baştan alalım."

Mandy Eve'in yüzüne baktı dikkatle. Emekliliğine kadar hayatta kalmayı hedefleyen onun mesleğindeki bir kadın, yüzleri ve tavırları okumayı öğrenmişti. Bu polis, aslını öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacak diye düşündü. "Birisi parayı illa ki alacaktı, o yüzden ben aldım. Lida ve ben parayı paylaştık. Kimin umurunda?"

"İçeri gidip patrona baktın."

"Öldüğüne emindim. O yüzden yatak odasına kadar gitme zahmetine katlanmadım. Kan görmek ve koku duymak istemedim."

"Pekâlâ, şimdi bana önceki geceden bahset. Yoğun bir gece olduğunu söyledin. Buraya gelen müşterilerin işlerini, tavırlarını az çok biliyorsundur artık. O gece gözüne farklı biri çarptı mı?"

"Bak, o yaşlı fahişe için tutuklanmak istemiyorum."

"Tutuklanmak istemiyorsan bana kimi ve neleri gördüğünü söyle. Aksi takdirde suç mahalliyle örtüşen baş tanık konumuna düşersin."

Yeni ve daha kurnazca bir yem, diye söylendi Eve

Mandy'nin söylenenleri kavrayabilmesi için biraz duraksayarak.

"Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için sana test yapmaları emrini verebilirim ve seni bir süre gözaltında

tutabilirim."

"Lanet olsun." Mandy sandalyeden kalktı, mini buzdolabına doğru yürüdü ve bir bira çıkardı. "Bak, meşguldüm o gün, harıl harıl çalışıyordum. Bir müşteriyi içeri alırken biradan çıkan birkaç adam görmüş olabilirim. O an şöyle *düşündüm*: Lanet olsun. Ben bu yarım akıllıyla işimi yapacakken, diğer kızların biri iyi bahşış bırakmaya yeterli paraları varmış gibi görünen bu iki herifi kapmış."

"Nasıl görünüyorlardı?"

"Pahalı paltolar. Çanta gibi bir şey taşıyorlardı. Kendi seks oyuncaklarını getirmişler diye düşünmüştüm."

"İki adam gördüğüne emin misin peki?"

"İkisini." Mandy birasından bir yudum daha aldı. "İki kişiydiler diye hatırlıyorum, ama benim yarım akıllı ağzı sulanmış bir şekilde üzerime çullandığı için tam bakamadım."

Eve başını salladı, masanın kenarına oturdu.

"Tamam Mandy, şimdi tüm bunları tekrar konuşmak hafızanı canlandıracak mı bir bakalım."

Dokuzuncu Bölüm

Normalde Eve sağlık alanında karşılaştığı sosyal olaylara karşı şaşırarak bakar, bunları sansasyonel bulurdu. Bu tarz olaylarla yüzleşmekten mümkün olduğunca kaçınırdı. Ama artık Roarke'la evli olduğuna göre bu düşüncelerinin geçerliliği kalmamıştı. İşin içinden çıkamadığı zamanlarda ise dişlerini gıcırdatır, hızlı ve sert bir şekilde yutkunur, ağzındaki kötü tadı unutmaya çalışırdı. .

Ama o an Drake'in kurulması için mali destek sağlayan kişiyei bulmaya odaklanmıştı.

İşte bu sefer bu olaya mesleğiymiş gibi yaklaşıyordu.

Ama silahının ona sağladığı o rahatlatıcı ağırlığı özleyecekti. Giydiği elbisede silahını saklayacak bir yer yoktu.

Leonardo'nun tasarladığı kıyafetlerden birini giymeyi uygun bulmuştu; çünkü Leonardo kamuoyunun ilgisini çeken belli başlı tıpçılardandı.

Eve'in giyecek kıyafeti çoktu. Leonardo, Maviş'in - dolayısıyla da Eve'in - hayatına girdiğinde Eve'in gardırobu kotlardan, pantolonlardan, gömleklerden ve kare desenli gri bir takımdan ibaretken, birdenbire tiyatro kumpanyasını donatacak kadar şık kıyafetlerle dolmuştu.

Gömme dolabından rastgele bir elbise seçti, eline aldığı elbisenin

koyu bakır rengi cezp etmişti onu. Uzun, pürüzsüz elbisesi kolu açık omzundan başlayarak ayak bileğine kadar iniyordu, *acaba silahımı baldırlarıma mı tuttur sam* diye düşündü.

En sonunda silahını ve küçük gece çantasında taşıdığı aleti oraya yerleştirdi. Belki lazım olur, diye geçirdi içinden.

Parlak kıyafetlerle donanmış güzel görünümlü insanların pırıltısı ve ıslıl ıslıl altın ve taşlarla süslenmiş bu salonda silahların yeri yokmuş gibi görünüyordu. Serada yetiştirilen çiçeklerin kokusu, vücut ve saç spreylерinin kokusu doldurmuştu ortalığı. Ve ağır ritimlerde çalınan şık müzik nağmeleri yayılıyordu etrafa.

Siyah üniformalar içindeki şık garsonlar, misafirlere kristal bardaklarda şampanya ve egzotik içecekler ikram ediyorlardı.

Sohbet fısıltılı seslerle sürüyor, birdenbire kesilen kahkahalarla noktalanıyordu.

Eve'e hiçbir şey daha yapmacık, daha gösterişli veya daha sıkıcı gelemezdi. Bu düşüncesini Roarke'la paylaşmak üzereydi ki birdenbire dikkat çekici bir bağırışma duydu; hareketlenen ortama bir renk gelmişti sanki tuzla buz olmuş kristalin keskin sesi yankılandı salonda.

Eğlencenin tadına varmakta olan Maviş Freestone her parmağı yüzüklerle kaplı elini havaya kaldırarak çarptığı garsondan kıkırdayarak özür diledi. Kabarcık mavisi renginde oje sürülmüş ayak tırnaklarını göstermek için tasarlanmış 10 cm'lik gümüşü topukları üzerinde eşit oranda dağılmış kalabalığı yarararak balo salonunda hızla ilerledi.

"Dallas!" diye çığlık atan Maviş kendini Eve'in kollarında buldu. "Tamamen gösteriş! Senin geleceğini tahmin etmemiştim. Leonardo'yla görüşmeden gitme. Sinirleri biraz gergin olduğu için giyinme odasına gitti. Ona bir sakinleştirici veya başka bir şey almasını söyledim, yoksa böyle giderse yemin ederim birisine patlayacak. Hey, Roarke!"

Eve daha tek kelime edemedi Maviş Roarke'a sarılmak için öne atıldı. "Hey, adamım ne kadar da soğuk duruyorsunuz birbirinize! Bir şeyler içtiniz mi? Bu kasırgalar bizi öldürecek.

Başımdan üç tane geçti."

"Sizinle aynı fikirde gibi görünüyorlar." Roarke elinde olmadan sırıttı. Maviş bir peri kadar zarıftı, muzip bir mutluluk yüzünü kaplamıştı ve artık neredeyse tamamen sarhoştu.

"Evet, bahse girerim. Leonardo'nun tasarımları tartışılırken ben de ayıltıcı hap alıyorum ki ayakta durabileyim. Ama şimdilik..."

Yanından geçen garsondan bir bardak kaptı, artık sendeleyerek yürüyordu. Eve Maviş'i omuzlarından tuttu. "Şimdilik şu yiyeceklere bir bakalım."

İlginç bir tablo oluşturuyorlardı: Roarke, kibar siyah kravatı içinde, Eve bakır rengi elbisesi içinde oldukça seksi ve şık görünüyor. Maviş ise kasıklarından aşağısı dikkat çekici bir şekilde transparanlaşan ve ıslak görünümlü gümüşü rengi elbisesinin içinde uzun boylu ve sıksa görünüyorlardı.

Maviş'in sağ uyluğu üzerinde sırttan kertenkele dövmesi aşağıya doğru uzuyordu. Omuzları üzerine dökülen saçları, tırnakları gibi, pörtlek gözleri rengindeki maviye boyanmıştı.

"Gösteriden sonra sağlam bir şeyler yeriz," dedi Maviş ama bu sırada ağzına bir kanepa atmaktan geri kalmamıştı.

"Neden bekliyoruz ki?" Maviş'in gözlerindeki parlak ışıktan etkilenen Eve de atıştırmalık yiyeceklerle dolu bir tabak hazırlamaya başlamıştı, daha sonra da arkadaşı güçlükle ilerlerken hazırladığı tabağı tuttu.

"Dostum, bu tabak sallanıyor," diye yutkundu. "Nedir bu?"

"Bir düşün bakalım."

Homurdanarak gülen Maviş elini midesine bastırdı. "En iyisi onu izleyeyim, yoksa patlayan ben olacağım. Sanırım şu ayıltıcı hapi alıp giderek Leonardo'nun elini tutup tutamayacağımı görmem gerek Gösterilere çıkmadan önce çok endişelenir. Sizin burada olduğunuza gerçekten çok sevindim.

Buradaki insanların çoğu, sizin de bildiğiniz gibi ayak bağından başka bir şey değiller."

"Geri dönüp Leonardo'yu bulman lazım," dedi Eve. "Benim ise

burada kalıp bu ayak bağlarıyla konuşmam gerekiyor."

"Akşam yemeğinde birlikte oturalım tamam mı? Ve onlarla dalga geçelim. Yani, şu ekipten bazılarıyla!" Maviş mavi saçlarını sallayarak koşuşturdu.

Roarke Eve'e "Maviş'in kayıtlarını ve videosunu bu ay ortaya sereceğiz," dedi. "Dünya bu Maviş Freestone'u ne yapacak ki?"

"Ona direnemeyecekler." Eve şimdi gülümseyerek Roarke'a bakıyordu. "Hadi beni şu ayak bağlarından birkaçıyla tanıştı. Bu gece birini sinirlendirmeyi çok istiyorum."

O an Eve'in aklından eğlenmek geçiyordu. Tanıştığı her yeni yüz, potansiyel bir şüpheliydi. Eve'in cinayet polisi olduğunu öğrenenlerden bazıları gülümserken bazıları da kaşlarını kaldırıyordu.

Eve Dr. Mira'yı, Cagney'i ve şaşırtıcı bir şekilde Louise Dimatto'yu hedef almıştı. Onları sonrası için bekletmeye karar verdi ve Dr. Tia Wo ile resmi olarak tanışmak için elini uzattı.

"Sizin hakkınızda bir şeyler duymuştum Teğmen."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yerel haberleri asla kaçırmam. Geçen yıl sanırım epey haber konusu olmuştunuz.: Maceralarınız ve Roarke'la olan ilişkinizden dolayı."

Dr. Tia Wo'nun ses tonu çok kabaydı ama insanı o kadar da rahatsız etmiyordu. Giydiği siyah elbise içinde hem sade, hem de ağırbaşlı görünüyordu. Üzerindeki küçük, altın iğne mücevherden sayılmazdı, bu iğne kanatlarla kaplı bir çubuğun etrafına dolanan iki yılanlı bir mitolojik tıp simgesiydi.

"Polislik mesleğinin gerektirdiği işlerin maceradan sayıldığını da hiç düşünmemiştim."

Wo gülümsedi, bakışları donuktu. "Sizi gücendirmek istememişim. Ben haberleri her zaman eğlencenin başlıca şekli olarak görürüm. Kitaplardan veya videolardan daha fazlası, haberler insanları gerçek şekilleriyle karşımıza çıkarırlar, kendi sözlerini duymamızı sağlarlar. Ve suçla ilgili haberler de çok ilgimi çekiyor."

"Benim de." Açılışlar devam ettiği sürece her şey mükemmeldi.

"Size ilginç gelebilecek bir şey daha var elimde. Şu an bir cinayet serisini araştırıyorum. Kurbanlar ise sokaklarda uyuyanlar, bağımlılar, evsizler, barksızlar."

"Ne kadar şanssız bir hayatları var."

"Bazıları için şanssız bir ölüm. Bu kurbanlardan her biri bir organını ameliyatla aldırması. Ama bu gönülsüz bir bağışçıdan alınan organlarla yapılan çok başarılı bir ameliyatmış."

"Bak bunu hiç duymamıştım."

"Duyacaksın," dedi Eve rahat bir edayla. "Şu an bağlantıları kuruyor, izleri sürüyorum. Dr. Wo siz organ nakillerinde uzmansınız değil mi? Tıbbi açıdan baktığınızda aklınıza herhangi bir teori geliyor mu acaba?"

"Bir düşüneyim." Geniş parmaklarını iğnesiyle oynamak için yukarıya kaldırdı. Tırnakları kısa kesilmişti ve ojesizdi.

"Yapay organların kolay erişilebilirliği sektöre büyük oranda darbe vurmuş olsa da karaborsa bir olasılık olarak düşünülebilir." "Bunlar sağlam organlar değildi ki."

"Sağlam değiller miydi? Deli adam," dedi doktor kafasını sallayarak. "Bu zihniyeti hiç anlamış değilim. Vücut esasında biçim ve işlevden ibaret basit bir yapı, tamiri ve ayarı mümkün bir makinedir. Ama zihin, tıp açısından ve yasal açıdan sağlıklı olsa bile çok farklı bir yapıya ve farklı kıvrımlara sahiptir, hata yapma potansiyeli yüksektir. Ama haklısın, büyüleyici bir şey."

Eve gülümsemekten kendini alamadı. *Şu an buradan ayrılmış olmayı umuyor; ama Roarke'a ve parasına hakaret etmeden beni bırakmanın bir yolunu bulamadı.*

"Karım işinde çok azimlidir," dedi Roarke, Eve'in omzuna elini koyarken. "Neyi ve kimi aradığını bulana kadar pes etmeyecek. Sanıyorum çok ortak noktanız var," diye sürdürdü sözlerini. "Polisler ve doktorlar. Yoğun bir program ve tek bir amaç."

"Evet. Hey..." Wo bir parmağını kaldırarak işaret etti.

Eve, Michael Waverly'yi bilgilerinin yazılı olduğu kâğıttaki

fotoğrafından tanıdı. Eve'in cerrah listesindeki en genç isim oydu ve hatırladığı kadarıyla AMA'nın bugünkü başkanıydı.

Waverly, Eve' e göre uzundu, Ledo'ya bile aşağıdan bakıyordu.

Hoş bir çekiciliği vardı; tavırları oldukça rahattı ve iş arkadaşları kadar geleneksel değildi. Parlak saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde soluk gümüşü renkte siyah, yakasız bir gömlek ile resmi bir smokin vardı. Gülümsemesi gücünün ve büyüünün parlak bir şekilde yüzüne yansımaysdı.

"Tia." Katı duruşuna rağmen Tia'yı yanaklarından öptü, sonra Roarke'a elini uzattı. "Seni tekrar görmek ne kadar güzel.

Drake'de sizin cömertliğinizi çok takdir ediyoruz."

"İşinize yaradıysa ne mutlu bana. Eşim," dedi Roarke,

Eve'i sahiplendiği omzundan tutmaya devam ederek. Eve'in gözlerine takılıp kalan Waverly'nin gözlerindeki erkeksi bakışların farkına vardı. Ve bundan pek hoşnut kalmadı. "Eve Dallas. Teğmen Dallas."

"Teğmen mi?" Waverly elini uzattı ve yine kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "Ah, evet, bunu bildiğime eminim.

Sizinle tanıştığırma çok memnun oldum. Bu gece bize katılmak için özgür olduğunuza göre şehrin güvende olduğu sonucuna varabilir miyiz?"

"Bir polis hiçbir zaman varsayımda bulunamaz doktor."

Eve'in elini arkadaşça sıkarak güldü. "Tia suçun onu nasıl büyülediği sırrını size itiraf etti mi? Elindeki dergi tıp dergisi değilse mutlaka gizemli cinayetlerle ilgili bir dergidir."

"Ben de tam ona benim hikâyelerimden birini anlatıyordum.

Kurgusal olmayan gerçeklikten bahsediyordum yani."

Olayları çabucak sıraladı, Waverly'nin yüzünde birçok ifadenin belirip kaybolduğunu gördü. Hafif bir ilgi, sürpriz, şaşkınlık ve en sonunda anladığını gösteren bir ifade.

"Katilin doktor yani cerrah olduğuna inanıyorsun. Kabul etmesi çok zor bir şey bu."

"Neden?"

"Kendini yıllarca hayat kurtarabilmek için eğitime ve uygulamaya adanmak daha sonra da bu hayatları sebepsiz yere sonlandırmak? Bunu idrak edemiyorum. Çok şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı bir şey bu. Şüphelendiğin biri var mı?"

"Çok sayıda kişi var. Ama henüz kimse öne çıkmadı. Bu noktada şehirdeki en ünlü cerrahları yakından incelemeye başlayacağım."

Waverly güldü. "O halde buna beni ve buradaki arkadaşlarımı da dâhil edersin. Ruhumun okşandığını hissediyorum."

Tia, biz bir cinayet soruşturmasının şüphelileriyiz."

"Bazen espri yeteneğin yerlerde sürünüyor Michael."

Gözlerinde parlayan öfke ile Wo onlara arkasını döndü. "Affedersiniz. "Her şeyi çok ciddiye alır," dedi Waverly. "Peki, Teğmen, sorgulamanız için o gece o saatlerde benim nerede olduğumu sormayacak mısınız?"

Eve rahat bir tavırla "Sormam gereken sorular sadece o gece hakkında değil," dedi. "O soru da oldukça yardımcı olacaktır bana tabii ki."

Waverly şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve gülümsemesi eskisi gibi aydınlatmamıştı yüzünü. "Öyleyse burası bunu konuşmanın yeri veya zamanı değil."

"Mümkün olan en kısa zamanda bir görüşme ayarlayacağım."

"Görüşme mi?" Sesi artık eski canlılığını yitirmiş neredeyse buz kesmişti. "Görüyorum ki emin adımlarla ilerliyorsunuz Teğmen."

Eve ona hakaret etmiş olduğuna fakat onu sinirlendiremediğine karar vermişti. Eve o adamın sorgulanmayı beklemediğine kanaat getirdi. "İşbirliğinizi takdir ediyorum. Roarke, Mira'ya merhaba dememiz gerek."

"Tabii ki. Çok affedersin Michael." Kalabalıkta ilerlerken "Çok kolay oldu," diye fısıldadı Eve'in kulağına.

"Can alıcı noktasından yakalayana kadar birinin dizlerinin bağını nasıl çözdüğünü gözlemledim."

"Teşekkür ederim sevgilim. Çok gururlandım."

"Güzel. Şimdi bana başka bir tane göster."

Roarke kalabalığın üzerinde göz gezdirdi. "Hans Vanderhaven senin durumuna uygun gibi görünüyor."

Roarke kalabalığı yara yara Eve'i parlak kel kafalı ve beyaz sakallı bir adamın yanına götürdü; adamın yanında iri göğüslü ve saçlarını en kaliteli boya ile kızıla boyatmış bir kadın duruyordu.

"Bu doktorun en son karısı olmalı," diye fısıldadı Roarke Eve'in kulağına.

"Gençlerden hoşlanıyor değil mi?"

"Ve gelişmişlerden," diye kafasını salladı Roarke. Eve Roarke'un yaptığı bu gözlem hakkındaki anlamlı yorumuna cevap veremeden Roarke ileri atıldı.

"Hans. "

"Roarke."

Hans'm odayı dolduran yüksek sesi odanın içinde yankılanmaya başlamıştı. Kestane rengindeki canlı gözleri Eve üzerine odaklandı. Eve'i şöyle bir süzdü.

"Bu hanım senin karın olmalı. Büyülendim doğrusu. Polis misiniz?"

"Evet," Eve, Hans'm elini tutuş şekliyle ya da parmaklarını öperken kendi üzerinde hevesli bir şekilde dolaşan gözleriyle pek fazla ilgilenmedi. Ama bu durum bir elinde şampanya, öbür elinde Pittsburgh boyutundaki elmasla yanında boş boş gülümsemekte olan en yeni Bayan Vanderhaven'ı rahatsız etmiş görünmüyordu.

"Karım Fawn, Roarke ve..."

"Dallas, Eve Dallas."

"Oh." Fawn paskalya yumurtası mavisi gözlerini kırıştırarak kıkırdadı.

"Daha önce hiç kadın polisle karşılaşmamıştım."

Eve, Favvn'm bu söylediğiyle ilgilenseydi bu konuşma bir

kısırdöngü içerisinde devam ederdi. Bu nedenle Eve sadece gülümsedi, Roarke'm dirseğini hafifçe ama imalı bir şekilde dürttü. Durumu kavrayan Roarke gözlerini Favvn'a çevirerek Fawn'm nasıl bir tip olduğunu ve nelerden hoşlandığını sezerek elbisesine iltifat etmeye başladı.

Eve kıkırdamalardan uzaklaşarak dikkatini Vanderhaven'a çevirdi. "Dr. **Wo**¹nun üzerinde de sizin iğneniz gibi bir iğne gördüm."

Vanderhaven geniş, hünerli elini klapasının üzerindeki

altın iğneye götürdü. "Kadüse, tıpta kullanılan bir amblemidir.

Bizim onur madalyonumuz. Sanıyorum sizin meslektekilerin de kendilerine özgü sembolleri vardır. Eminim Roarke'tan benim karımı oyalamasını istemenizin sebebi baş başa kalıp aksesuarlar hakkında konuşmak değildir."

"Hayır. İyi bir gözlemcisiniz doktor."

Doktorun gözleri durgunlaşmış, yüksek ses tonu kısılmıştı.

"Colin bana organ hırsızlığını da kapsayan bir cinayeti araştırdığını söyledi. İşin içine bir cerrahın karıştığına inandığ doğru mu?"

"Doğru, hem de yetenekli bir cerrahın karıştığına inanıyorum."

Yani dans etmeyeceklerdi veya şakalaşmayacaklardı.

Eve'in hazırladığı listedeki şüphelilerden biri Vanderhaven olabilirdi, ama Eve minnettar olmak için bir yolunu bulurdu.

"İşbirliğinize güvenebileceğimi ümit ediyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde görüşmeleri ayarlamış olurum."

"Bu çok aşağılayıcı." Kısa geniş bardağı kaldırdı. Eve kokusuna ve rengine bakarak içindekinin o şık parti içeceklerinden ziyade, doğrudan viski olduğunu düşündü. "Senin açıdan bakacak olursak gerekli olduğuna eminim ama yine de küçük düşürücü. Hiçbir cerrah, hiçbir doktor isteyerek ve boş yere senin Colin'e anlattığın şekilde bir hayatı sonlandıramaz

"Bunu yapanın amacını öğrenene kadar boş yere yapılmıştır

diyebiliriz," dedi Eve sakın bir sesle. "Cinayet işlenmiş organlar

alınmış birkaç uzman kaynağa göre ise cerrahi müdahale becerikli eller tarafından yapılmış. Başka bir teoriniz var mı?"

"Bir mezhep," diye kısa kesti Hans, daha sonra viskisinden bir yudum içti ve derin bir nefes aldı. "Bu konu hakkında fazla hassas olduğum için beni affet ama şu an benim topluluğumdan, çok ciddi bir şekilde benim ailemden bahsediyorum. Bir mezhep," diye tekrarladı Eve'in kabul etmesini istercesine. "Tıp alanında eğitim alan üye veya üyelerle dolu bir mezhep kesinlikle. Doktorların organlar için vücutları delik deşik ettiği günler çok eskide kaldı. Tahrip olmuş organlar bizim işimize yaramaz ki."

"Alınan organın tahrip edilmiş olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum Hans bir an bakakaldı. "Onun yoksul muhitlerden geldiğini söylemiştin. Büyük ihtimalle tahrip olmuş bir organdır."

Kusura bakma. Eşimle benim arkadaşlarımızın yanına gitmemiz gerekiyor. "

Hâlâ sırtıtmakta olan Fawn'ı dirseğinden çekerek götürdü.

Roarke, "Bana borçlusun, " derken tepsilerin birinden aldığı şampanyasını içti. "Rüyamda o sinir bozucu kıkırtıyı duyacağım."

"Üstünde çok pahalı şeyler taşıyor," dedi Eve, salonun diğer tarafına doğru yürüyen Fawn'ın parıltısına ve ışıltısına bakarak. "Taktığı bütün o takılar gerçek mi?"

Roarke, "Mücevher büyütecim yanımda değil," dedi.

"Ama gerçek gibi görünüyorlardı. Birinci kalite elmas ve safirlere çeyrek milyon dolar gibi bir meblağ harcamış olabileceğini tahmin ediyorum. En üst makamda olan bir cerrah bile bunu karşılayamaz," diyerek sürdürdü sözlerini ve kadehi ona uzattı. "Faturalarını kabartan eski karılarından ve birkaç çocuğundan dolayı kemerlerini biraz sıkıyor olması gerekiyorken hem de."

"İlginç. Davayla çok ilgiliydi ve benim soruşturamama oldukça kızmıştı." Şampanyayı yudumlayan Eve kadehi tekrar Roarke'a uzattı. "Cagney ve Hans bana bu konuda fikir alışverişinde

bulunmuşlar gibi geldi."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Onlar iş arkadaşlığının ötesinde iki iyi arkadaşlar."

"Belki Mira bana bu gruba dair kişisel bilgiler verebilir."

Roarke müziğin ritmindeki değişikliği yakaladı hemen.

"Gösteri başlamak üzere; Mira ile daha sonra konuşmak zorunda kalacağız. Şu an çok derin bir sohbete dalmış gibi görünüyor."

Eve de durumun farkına varmıştı. Cagney Mira'ya doğru eğilmiş, bir eliyle Mira'nın kolunu tutuyordu. Eve konuşmanın çoğunu Cagney idare ediyor diye düşündü, sert ve odaklanmış bakışları önemli ve sevimsiz bir konudan bahsettiğinin ipucunu veriyordu.

Mira sadece kafasını sallayıp belirsiz tepkiler veriyordu; daha sonra elini Cagney'in elinin üzerine koydu, ona hafifçe vurdu ve oradan uzaklaştı.

"Cagney Mira'yı üzdü." Bu sert koruma duygusu onu şaşırtmıştı.

"Ne sorun var gidip baksam iyi olacak."

Ama sonra müzik değişti, kalabalıktan gösteriyle ilgili olumlu yorumlar yükselmeye başladı. Eve Mira'yı gözden kaybetti ve kendini Louise'le burun buruna buldu.

"Dallas." Louise" soğuk bir şekilde başıyla selam verdi.

Saçlarını yaptırmıştı; denizkızı rengindeki elbisesi ise sade ve güzel bir biçimde kesilmişti. Kulaklarındaki elmaslar sahteymiş gibi görünmüyordu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Aynen." *Ben de seni görmeyi düşünmüyordum; zengin, bakımlı ve parfüm kokulu,* diye düşündü Eve. 'Klinikten çok uzaktasınız Dr. Dimatto."

"Polis Merkezi'nden çok uzaktasınız Teğmen."

"Sosyalleşmek için buradayım," dedi Eve duygusuz bir şekilde.

"Ben de elimden geldiğince sosyalleşmeye çalışıyorum.

Adım Louise Dimatto."

Elini Roarke'a uzattı. "Karınız için bir davaya danışmanlık yapacağım, işimiz bittiğinde ya çok sıkı dost olmuş olacağız ya da birbirimizden nefret edeceğiz."

Roarke güldü. "Bahse girebilir miyim?"

"Olasılıkları daha hesaplamadım." Gösteri başlamıştı.

"Bunlar bana zürafaları hatırlatıyor."

Eve; "Zürafaları izlemek daha zevkli," yorumunu yaptı.

"Drake batırdığı bütün işleri bir araya getirseydi mali destek sağlayan bu lanet olası şeylere gerek kalmazdı gibime geliyor."

"Sevgilim, bu gösterinin ve dilenmenin amacını anlamak için fazla mantıklı düşünüyorsun. Etkinlik ne kadar pahalı olursa, bağış bileti de o kadar pahalı olur ve bu işe dâhil olanlar arasından vakit dolduktan sonra birbirlerinin sırtına vuranlar daha samimi davranışlarda bulunurlar."

"Buna bir de sosyal bağlantıları ekle," diye sohbete katıldı Louise.

Roarke'e gülümseyerek. "Tıp alanında en ünlü isimler salona girerler, yanlarında eşlerini veya sevgililerini getirirler; birbirleriyle ve Roarke gibi cemiyetin yapı taşlarından olan bazı isimlerle kaynaşırlar."

Eve homurdandı. "Yapı taşıymış. Sanırım Louise belirli bir mali seviyenin üstündeki insanların kendiliğinden yapı taşı olduklarını düşünüyor. Eşi de aynı duruma gelir tabii." "Polislerden kaliteli yapı taşları olmaz."

Eve baharın sıcaklığının gelişini yansıtan sergiden gözlerini kaçırarak Louise'i incelemeye başladı.

"Biz Roarke'la neden burada olduğumuzu anlatmış olduk; peki ya sen, sen neden buradasın? Kliniğinde serbest olarak çalışan bir doktor nasıl oluyor da Drake için düzenlenen bu büyük gösterinin pahalı biletini alabiliyor?"

"Genelkurmay başkanının yeğeni sıfatıyla." Louise insanların arasından uzanarak bir şampanya kadehine erişmeyi başardı.

Şerefe kadeh kaldırdı.

"Sen Cagney'in yeğeni misin?"

"Aynen öyle."

Dostlar, iş arkadaşları, akrabalar, diye düşündü Eve. Ensest ilişkileri olan küçük bir grup... Ve böyle gruplar yabancıları engellemek için çamur topları gibi bir araya gelmeye meyillidirler. "Neden şehir merkezinin dışında değil de burnunun dibinde çalışıyorsun?"

"Çünkü Teğmen, istediğim işi yapıyorum. Sizinle sabah görüşürüz." Roarke'a başıyla selam verdi ve kalabalığın arasına karıştı.

Eve kocasına döndü. "Benim şüphelilerimden birinin yeğeni olan bir danışmanım mı var yani?"

"Onu görevde tutacak mısın?"

"Şimdilik. Zaman neler gösterecek göreceğiz."

Gösteri devam ediyordu. Eve tabağındaki renk ve şekillerin sanatsal yapısı altında gizlenen yemeklerin ne olduğunu seçmeye çalıştı.

Eve'in yanında birdenbire beliren Maviş yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı görünüyordu. "Leonardo'nun tasarımları müthişti, değil mi? Diğerleri onunkilerle boy ölçüşemez.

Roarke o sırt dekolteli kırmızı numarayı Dallas'a mutlaka almalısın."

"0 renk ona gitmez." Kocaman eliyle Maviş'in iki elini de tutan Leonardo, Eve'e baktı. Altın tonundaki gözleri sevgi ve huzurla parlıyordu. Sekoya ağacı gibi iri yapılı bir vücudu, okulun ilk günü yaklaştığı için gergin olan altı yaşındaki bir çocuğu andıran bir kalbi vardı.

Aslında Maviş'in de kibarca belirttiği gibi, gösteriden önceki gerginliğini biraz atmıştı.

"Şimdi ise yeşil saten..." Roarke'a bakarak utangaç bir şekilde gülümsedi. "İtiraf ediyorum bunu tasarlarken kafamda Eve'in hayalini kuruyordum. Bu renk ve kesim tam ona göre. "

"O halde o elbiseyi alması gerek. Değil mi Eve?"

Tabağında et veya et benzeri bir şey olup olmadığını

araştırmakla oldukça meşgul görünen Eve sadece homurdandı.

"Bu tavuk buraya gömülmüş m sizce?"

Roarke ona; "Bunlar sanatçı mutfağı eseri," derken ona cips şeklinde doğranmış patates kızartması verdi. "Bu tarz mutfaklarda estetik, tadın önüne geçebilir." İleri uzanarak Eve'i öptü. "Eve giderken pizza alırsız merak etme."

"İyi fikir. Biraz etrafta dolanayım, bakayım Mira buralarda mı, belki de karıştıracak bir şeyler bulurum."

"Ben de seninle geleyim." Roarke kalktı, Eve'in sandalyesini çekti.

"Güzel. Çok güzel bir gösteriydi Leonardo. Özellikle o yeşil şeyi çok sevdim."

Leonardo, Eve'e gülen gözlerle baktı; daha sonra yanaklarından öpmek için Eve'i aşağı çekti. Eve oradan uzaklaşırken Maviş'in kıkırtısı geldi kulaklarına ve Leonardo'ya kutlama yapmaları gerektiğini söyledi.

Beyaz örtülerle donatılmış masalar ve gümüş şamdanlar balo salonunun her yerine yayılmıştı. Gösterişli tavandan sarkan altı büyük avize sessiz gümüşi ışıkların içine süzülüyordu. Görevli garsonlar ortalıkta dolaşıyor, kadehleri şarapla dolduruyor, boş tabakları büyük bir koreografi içinde topluyorlardı. Eve, su gibi dağıtılan bu içkilerin birkaç kişinin dilini çözdüğünü fark etmişti. Müziğin seviyesi şimdi daha yüksekti ve kahkahalar ortalığı ınlatmaya başlamıştı.

Masadan masaya gezmek oldukça popüler bir spordu. Eve masaların arasında dolaşırken yemek yiyenlerin birçoğunun yemeği beğendiğini ama kimsenin yemediğini fark etti.

Eve Roarke'a "Bu da ne böyle, aynı tabaktan beş bin, n bin tane?" diye sordu.

"Gerçekten biraz fazla."

"Her taraf ne kadar düzenli. Bak Mira şurada, pencereden dışarı bakıyor. Kısa bir süreliğine durmuş olmalı, çünkü kocası onunla birlikte değil. Peşinden gideceğim. Ben birkaç tanesiyle samimi olmaya çalışırken sen de benim yerime insanlarla konuşur musun?"

"Seve seve. Ama sonra seninle bir kere dans etmek istiyorum, Eve, sevgilim, pizzam da biberli olsun."

Eve güldü ve Roarke onu öptüğünde bütün gözlerin ona bakıyor olmasına aldırmadı bile. "Her ikisini de gerçekleştirmek için gidiyorum öyleyse. Fazla gecikmem."

Mira'nın çıktığı kapılara yöneldi, görkemli fuayenin arasından geçti, kadınlar salonunu aramaya koyuldu.

Şık, siyah beyaz takım elbiseli gözetmenin yardım etmek veya bir işe yaramak için ortalarda dolaştığı giyinme odasını avizeler aydınlatıyordu. Gül rengindeki uzun tezgâhta hepsi teker teker aydınlatılmış bir düzineden fazla parlak ayna, düzenli ve geniş bir biçimde sıralanmış, kokulu dekoratif şişeler duruyordu. Ayrıca tek kullanımlık fırçalar, taraklar, saç jöleleri, spreyleri ve cilaları da göze çarpıyordu.

Bayan misafirlerden biri dudak boyasını veya başka bir malzemesini unutmuş ya da kaybetmişse, ortalarda dolaşan o adam büyük bir memnuniyetle duvardaki dolabı açıp bütün malzemelerdeki en popüler markaları geniş bir yelpaze içinde misafire sunmaktan büyük keyif alırdı.

Mira tezgâhın sonunda üzeri kumaşla kaplanmış sandalyelerden birinde oturuyordu. Etrafındaki ışıklar yansın diye aynasını açmıştı; zaten makyajını tazelemesi gerekiyordu.

Eve Mira'nın solgun görüldüğüne kanaat getirdi. Solgun ve mutsuz görünüyordu. Birdenbire kendini huzursuz ve zorla içeri girmiş gibi hissetti; tam odadan geri adım atıyordu ki hareketini fark eden Mira o tarafa döndü ve gülümsedi.

"Eve, senin burada olduğunu duydum az önce."

"Seni az önce görmüştüm." Eve dizilmiş sandalyelerin arkasından yürümeye başladı. "Ama sonra gösteri başladı ve birbirimizi kaybettik."

"Evet, eğlenceli bir gösteriydi. Bazı hoş parçalar vardı ama itiraf etmeliyim ki Leonardo'nun bu konuda hâlâ eşi benzeri yok. Giydiğin şey onun tasarımlarından biri mi?"

Eve eteklerine baktı. "Evet. Tam bana göre sade ve güzel elbiseler

yapıyor."

"Ne istediğini biliyor."

Birdenbire Eve'in ağzından "Sen üzgün gibisin," sözleri dökülüverdi ve şaşkınlıktan Mira'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bir sorun mu var?"

"iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor, o kadar. Kalabalıktan uzaklaşmak istedim biraz." Konuyu kapatmak için aynasına döndü ve rujunu tazelemeye başladı.

"Seni az önce görmüştüm," diye yineledi Eve, "Cagney'le konuşuyordun. Ya da o mu seninle konuşuyordu? Cagney seni üzdü. Ne oldu?"

Mira'nın cevabı, "Burası görüşme odası değil Eve," oldu,

Eve bu cevap karşısında birden ürperdi; bunu gören Mira kızgınlıkla gözlerini kapadı. "Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm, isteyerek olmadı. Ben üzgün değilim, ben sadece rahatsız oldum. Ve bunu kimseye belli etmediğime de çok emindim."

"Ben eğitilmiş bir gözlemciyim unuttun mu?" Eve bunu söylerken gülümsemeye çalışmıştı. "Sen hiçbir zaman kötü görünmezsin. Her zaman harika görünürsün," diye sürdürdü sözlerini.

"Gerçekten mi?" Alçak sesle gülen Mira aynada kendi yüzüne odaklandı. Kırıksıklıkları fark etti. *Kadın gururu kırıksıklıkları her zaman fark eder,* diye düşündü. Eve gibi karşısındakini pohpohlayan ve sinirlerini yatıştıran bir kadını tanımanın mükemmel bir şey olduğunu düşündü. "Acaba bir salon tedavisi uygulasam mı diye düşünüyordum ben de."

"Ben sadece senin nasıl görüldüğünden değil, davranışlarından da bahsediyordum. Bugün seni ele veren davranışların oldu. Eğer kişisel bir meseleyse ben burnumu sokmam, ama eğer Cagney ve dava ile ilgili bir şeyse bilmek istiyorum."

"Aslında her ikisi de. Colin eski bir arkadaşım. Bir zamanlar ilişkimiz arkadaşlıktan biraz öteydi."

"Aaa." Komik bir şekilde utanan Eve çantasını açtı; çantasına

rozeti ve silahından başka bir şey koymadığını fark etti.

Çantasını kapadıktan sonra pudra fırçasını aldı eline.

"Tabii bu çok uzun zaman önceydi. Daha ben kocamla tanışmamıştım bile. Yıllar geçti ama biz çok yakın olamasak da arkadaş kaldık. İnsanlar değişiyor biliyorsun. Ama bizim bir hikâyemiz var Eve. Benden davaya danışmanlık yapmamı istediğin zaman bu konuyu gündeme getirmenin gereksiz olduğuna inanıyordum. Hâlâ da gündeme getirmem, mesleki açıdan. Ama kişisel açıdan bakacak olursak bu benim için çok zor."

"Bak, eğer anlatmak istemezsen..."

"Hayır, anlatmak istiyorum. İşte Colin'e daha önce söylediğim de buydu. Senin soruşturmandan dolayı çok üzgün; sen davayı sonlandırana dek o ve onun gibi birçok cerrah şüpheli sayılacak. Colin de benden ona benim bulgularımı ve seninkileri aktarmamı, eğer bunu yapamayacaksam davadan istifa etmemi istedi."

"Ona gizli bilgileri ulaştırmanı mı istedi yani?"

"Bu kadar açık söylemedi tabii ki," dedi Mira sert bir tavırla ve Eve'le yüz yüze geldi. "Beni anlamak zorundasın, onun için ve onunla çalışan insanlara karşı kendini sorumlu hissediyor. Bütün yetkiler onda ve bu da taşıması ağır bir yük."

"Hiçbir arkadaşın senden kendi ahlaki değerlerini sorgulamanı isteyemez."

"Belki de haklısın ama şu anda çok ağır bir stres altında. Bu olay bizim arkadaşlığımızı tam olarak bitirmese de zedeleyebilir. Üzgünüm, daha da üzüleceğim. Ama ben de bunun yükünü taşıyorum." Daha sonra derin bir nefes aldı. "Aslında sen... Sana şu an verdiğim bilgiye dayanarak... Profilleri hazırlayacak başka birini bulmamı isteyebilirsin benden. Eğer yapmak istediğin buysa kararını saygıyla karşılarım."

Eve fırçayı yerine koydu, Mira'nın sıkıntılı gözlerine baktı.

"Senin için yarın daha fazla bilgiye sahip olacağım. En geç bir dahaki haftaya kadar bana bir profil verebilirsin diye

düşünüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben en iyisini istiyorum, o da sensin."

Mira'nın sessiz gözlerinin yaşlarla ıslandığını görünce sinirleri boşaldı.

"Louise Dimatto hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum." Soğukkanlı olmak için çabalamakta olan Mira dudak boyasını kılıfına geçirdi. "Louise her zaman kendi çizdiği yolda ilerler. Geleceği çok parlak, kendini mesleğine adanmış bağımsız fikirli biri."

"Ona güvenebilir miyim?"

Mira neredeyse tamamen refleks sonucu evet diyordu ki kendi kişisel duygularını bir kenara bıraktı. "Güvenebileceğine inanıyorum ama söylediğim gibi onu yeterince tanımıyorum."

"Tamam. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Ben galiba bu sessizlik içinde biraz daha otursam iyi olacak. "

"O halde ben içeri gidiyorum." Eve arkasını dönmüş çıkarken geri döndü. "Mira, olay Cagney'in aleyhinde gelişmeye başlarsa bununla baş edebilecek misin?"

"Olay Cagney'in aleyhinde gelişmeye başlarsa, o benim tanıdığım adam değil demektir. Bir zamanlar sevdiğim adam.

Evet, bununla baş edebilirim Eve."

Eve başıyla selam verip Mira'yı yalnız bıraktığında, Mira gözlerini kapadı ve kendine ağlayıp rahatlaması için zaman tanıdı.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah, Eve içgüdüleriyle gerçeklerin birbirinden farklı şeyler olduğuna karar verdi. Colin Cagney ile danışmanı olmak için görevlendirilen kişi arasındaki ailevi bağ Eve'in huzurunu kaçırarak kadar güçlüydü. Bu düşüncelerle, elleri ceplerinde, lapa lapa yağan karın manzarayı kapattığı pencereye sırtını dayamış, bilgisayarını Louise Dimatto'yla ilgili bilgi bulması için yönlendirmişti.

Anne Louise Dimatto, Kimlik numarası: 3452-W0-34FW. 1 Mart 2030 doğumlu, IVestchester, New York, Medeni hali bekâr. Çocuğu yok. Ebeveynleri Alicia Cagney Dimatto ve Mark Robert Dimatto. Kardeşi yok. Şu an yaşadığı yer, 28 Houston, C bölümü, New York. Şu an ki pozisyonu, pratisyen hekim, Kanal Caddesi Kliniği. Son iki yıldır bu görevde.

Harvard üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu, onur derecesiyle mezun olmuş. Uzmanlığını Roosevelt Hastanesi 'nde tamamlamış...

Eve "Mali veriler," komutunu verdi ve Roarke içeri girdiğinde dalgın bir şekilde kafasını kaldırdı.

Çalışıyor... Kanal Caddesi Kliniği 'nden aldığı maaş yılda otuz bin...

Eve öfkeyle karışık bir kahkaha attı. "Kulaklarına taktığı o taşları yılda kazandığı otuz bin dolarla almış olamaz. Bu benim kazancımdan-bile az, Tanrı aşkına."

Vakıf fonu, hisse senedi kâr payları ve faizlerden yılda yaklaşık 268,000 dolar gelir...

"İşte şimdi bir şeyler açığa çıkıyor. Peki, madem bu kadar çok geliri var neden şehir merkezinin dışında güzel mekânlarda

yaşamıyor?"

"Çeyrek milyon eskisi kadar çok para sayılmaz artık, " dedi Roarke rahat bir tavırla ve bilgisayarın ekranına bakmak için ileriye yöneldi.

"Kimi araştırıyorsun, genç doktoru mu?"

"Evet. Birkaç dakika içinde burada olur. Onu kovmalı mıyım yoksa içeri çağırmalı mıyım karar vermem lazım." Eve kaşlarını çattı. "Drake'le güçlü bağlantıları olan bir vakıf fonu bebeği; ama çok küçük bir miktar para karşılığında sokak çocuklarını tedavi ettiği o serbest klinikte bütün zamanını öldürüyor.

Neden dersin?"

Roarke Eve'in masasının köşesine oturdu.

"Ben de bazılarının ek kişisel gelir olarak tanımlayacağı ve yeryüzündeki veya yeryüzünün dışındaki iş hayatının neredeyse her alanında güçlü bağlantıları olan ama yine de sokaklarda çalışmaya devam eden ve genellikle kendini kişisel olarak riske atan bir polis tanıyorum. Karşılığında kazandığı para da yok denecek kadar az." Bir dakika durdu Roarke.

"Neden dersin?"

"O para seninle alakalı," diye homurdandı Eve.

"Hayır sevgilim, o senin paran. Belki de kendi parasıdır o meblağlar. Belki o da senin gibidir, işte kim olduğu ortada."

Eve bir dakika düşündü, Roarke'un parasını ve onunla ilgili kısmı kafasından uzaklaştırmaya çalıştı; şu anda öyle olmasını tercih ediyordu. "Ondan hoşlandın."

"İlk bakışta evet. Ama işin içine girmemiz gerekirse sen de... "

"Belki ben de." Eve bunu söyledikten sonra bir dakika durdu.

"Evet, ben de hoşlandım; ama ok amcasına isabet ederse ne yapacağını bilemiyorum. Sanırım tek yapmamız gereken bunu öğrenmek. Bilgisayar, bütün verileri dosyala, kaydet ve ayırıştır."

"Dün bulmamı istediğin bilgiye ulaştım." Roarke cebinden çıkardığı disketi Eve'in eline verdi.

"Ne kadar yardımcı olur bilmiyorum. Senin davan ve Newlife

arasında bir bağlantı bulamadım. Westley Friend'e gelince, saman altından su yürüten birine benzemiyor pek.

Ailesine ve işine bağlı bir adam olarak dikkat çekiyor."

"Ne kadar fazla şey bilersen, eleme şansın o kadar yüksek olur. Bunu takdir ediyorum."

"Ne zaman istersen Teğmen." Roarke onun ellerini tuttu ve Eve'i kendine çekti. Roarke ona dokunduğu anda Eve'in nabız atışının hızlandığını hissetmek Roarke'u çok memnun ediyordu. "Günün büyük bir kısmını bu konuya ayıracağını düşünüyorum."

"Planımız bu. Ofisine gitmeyecek misin?"

"Hayır, bütün gün burada çalışıyor olacağım. Bugün cumartesi."

"Aaa doğru." Küçük de olsa bir suç işlediği düşüncesi Eve'in, onun kollarında kıvranmasına, çırpınmasına neden oluyordu.

"Bu hafta sonu için bir planımız yoktu değil mi?"

"Hayır." Roarke, Eve'in bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilerek ellerini kalçalarına götürdü. "Ama ben birkaç plan yapabilirim saatler sonrası için."

"Öyle mi?" Eve'in vücudu Roarke'un vücuduna yapışmış, kasları gevşemiş ve titremeye başlamıştı. "Ne gibi planlar?"

"Samimi planlar. Eve, sevgilim, nereye gitmek istersin? Ya da sana sürpriz mi yapsam?"

"Senin sürprizlerin genelde çok iyi oluyor. Roarke, burada durmuş aklımı karıştırıyorsun."

"Bırak da teşekkür edeyim, bu işi ben bitireyim," diye bir teklifte bulundu ve tutkuyla öpüşmeye başladılar.

Louise arkasında Summerset'le birlikte dış kapıya ayak bastığı zaman aniden durdu. Ama tutkunun o titrek ışığı, birleşmenin rahatlığını izlemek çok ilginçti. Ve o huysuz, biraz da ters Teğmen Dallas'ı, onun da kalbi ve ihtiyaçları olan bir kadın olduğunu ispatlayan özel bir anda görmek daha da ilginç gelmişti.

Ne kadar güzel, diye düşündü Louise, pencereden bakıldığında,

çerçeve içine alınmış gibiydi. Lapa lapa kar yağarken, o soğuğa inat incecik gömleği ve kenarına silah kayışı geçirilmiş bir pantolon giyen bir kadın ve siyahlar içinde şık bir adam olarak görünüyorlardı. *Gerçekten çok güzel,* diye düşündü Louise; tamamen birbirlerinde kaybolabilirler ki bu

da Louise'in fikrine göre, evliliğin her zaman tutkuları öldürmediğ anlamına gelir.

Kapıda olduklarını belirtmek istercesine Summerset boğazını temizledi.

"Affedersiniz. Dr. Dimatto geldi."

Eve önce ürperdi; Roarke kendisini ona kilitlediğinde ateşi sönmüştü. Eve ne zaman insanların önünde utancından kurtulmaya çalışsa Roarke bunu çok abartırdı. Eve utançla savaşıırken rahat görünmeye çalışıyordu. Hâlbuki tam o sırada kanı, ısıtılmış şurup gibi tatlı ve yoğun akmaktaydı.

"Ne kadar dakiksiniz doktor," diyebilirdi Eve.

"Her zaman Teğmen. Günaydın Roarke."

"Günaydın." Bütün bunları keyifle izleyen Roarke Eve'in tuttuğu kolunu bıraktı. "Size ne ikram edebiliriz? Kahve?"

"Kahveye asla hayır demem. Ne kadar sıradışı bir eviniz var," diye ekledi Louise odaya doğru ilerlerken.

"Burası mı? Daha büyük bir şey bulana kadar idare edeceğiz işte."
"

Louise güldü, çantasını yanına koydu. Pencereden sızan zayıf ışık, üzerindeki altın iğneye vuruyordu. "Dün akşam Dr. Wo'nun elbisesinin üzerinde de bunlardan bir tane vardı. Vanderhaven'da da vardı."

"Bu mu?" Louise dalgın bir şekilde elini iğneye götürdü. "Gelenekten. Yeni yüzyıl başladıktan sonra birçok tıp kurumu, stajını tamamlayan doktorlara böyle kadüse iğneleri vermeye başladı. Sanıyorum birçoğu tozlu çekmecelere kaldırılmıştır; ama ben seviyorum."

"İşe koyulmanıza izin vereceğim artık." Roarke Louise'e

kahvesini ikram etti, sonra karısına baktı. Gözlerindeki ışıık anlatmıştı zaten her şeyi. "Sonra görüşürüz Teğmen, o planları da kesinleştiririz."

"Kesinlikle, hallederiz." Lanet olsun, dudakları hâlâ onun dudaklarının etkisinde kalmış bir şekilde titriyordu.

Louise, Roarke kapıyı kapatana kadar bekledi. "Roarke'un hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu söylesem gücenmezsin umarım."

"Doğrular karşısında genelde gücenmem. Hadi konumuza dönelim. Amcan şu anda benim şüphelilerimden biri. Şu anda benim gözlem alanımda ve oradan çıkarılması söz konusu değil. Bu senin için bir problem olacak mı?"

Louise'in bir an bakışları değişmişti ve Eve bunun aniden öfkelenmesiyle alakalı olduğuna karar verdi.

"Benim için bir sorun yok; çünkü onu o listeden bir an önce çıkarmanız için elimden gelen her şeyi yapabileceğime inanıyorum. Colin amcam ve ben birçok konuda anlaşanlarız, ama o, her şeyden öte kendini insan yaşamının kalitesini artırmaya adanmış bir insan."

"Değişik bir söylem oldu." Eve masasının etrafında dolandı ve oturdu. Birlikte çalışmaya başlamadan önce birbirlerini test etmeleri gerektiğini biliyordu.

"Hayat kurtarmak değil ama yaşam süresini uzatmak, yaşam kalitesini artırmak."

"Belirli standartlara sahip olmayan bir yaşamın sadece acıdan ibaret olduğuna inananlar da var."

"Sen bu insanlardan biri misin?" .

"Bana göre, çekilen acılar hafifletildiği sürece yaşamın kendisi yeterlidir."

Eve başını salladı, soğumuş olsa bile kahvesini aldı. "Birçoklarına göre, örneğin, Snooks'un yaşamı hiç de kaliteli değildi.

Hastaydı, ölüyordu, yoksuldu. Birisinin onun çektiği bu acıları

durdurması bazıları tarafından bir lütuf olarak kabul edilebilirdi."

Louise'in beti benzi atmış, gözleri donup kalmıştı. "Prensipli, ahlaklı, yeminlerine bağlı ve görevinin bilincinde olan hiçbir doktor bir hastanın yaşamına onun rızası olmadan son vermez. Öncelikli görevimiz zarar vermemektir. Bu kuşkusuz benim amcamın hayat felsefesidir."

Eve başını salladı. "Göreceğiz. Şu ulaştığım verilere bir bakmanı ve sonra Harward Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olmamış birinin anlayabileceği terimlerle tercüme etmeni istiyorum."

Louise kaşlarını çatmıştı. "Beni de mi araştırdın?"

"Araştırmadığımı mı düşünüyordun?"

"Hayır." Bir kez daha Louise yüzünde rahat bir tavırla gülümsedi. "Araştırdığına emindim. Haklı çıkmak ne kadar güzel. "

"Hadi başlayalım o halde." Eve verilere ulaşma komutu verdi, ekranın arkasındaki sandalyeyi işaret etti, Peabody hışımla kapıdan içeri girdiğinde verileri daha yeni incelemeye başlamıştı. "Geç kaldın."

"Metro..." Peabody nefes nefese kalmıştı. "Arkasından koştum; hava berbat. Özür dilerim." Karla kaplanmış montunu çıkardı. "Kahve alabilir miyim efendim."

Eve'in yapması gereken tek şey makineye başparmağını uzatmaktı, daha sonra, duyduğu ana bağlantı sesine cevap verdi. "Dallas."

"Sen hiç mesajlarını kontrol etmez misin?" diye sordu Nadine. "Dün gecedен beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Dışarıdaydım, şimdi geldim işte. Ne oldu?"

"Samuel Petrinsky ve Erin Spindler cinayetleriyle ilgili resmi olarak bire bir görüşme talep ediyorum. Elimdeki verilere göre bu konuda sorumlu olan başlıca kişi sizmişsiniz; ikinci sırada da

yedek sorumlu olarak yine sizin isminiz geçiyor."

Bu her ikisinin de bildiği bir oyundu. Telefon bağlantısı kayıtları kontrol edilebilirdi. "Bölüm, henüz bu davalardan herhangi biriyle ilgili bir bildiri yayınlamadı, ikisinin soruşturması da sürüyor."

"Hangisi benim araştırmalarım ve kaynaklarıma göre bağlantılı görünüyorsa o. Ya hiçbir şey söylemezsin, ben elimdekilerle yetinmek zorunda kalırım veya ben hikâyemi değiştirmeden önce sen bir görüşme ayarlayarak kontrol edersin.

Her şey sana bağlı Dallas."

Bu oyunu daha fazla sürdürebilirdi, genellikle de öyle yapardı.

Ama bunun kayıt için yeterli olduğunu düşündü Eve.

"Bugün evde çalışıyorum."

"Güzel, yirmi dakika içinde orada olurum."

"Hayır, benim evimde hiç kamera yok." Bu konuda çok katıydı.

"Bir saate kadar Merkez'de buluşuruz."

"Şunu yarım saat yapsak? Benim de zamanım kısıtlı."

Bunu söylemesiyle bağlantıyı bitirmesi bir oldu.

"Peabody, Dr. Dimatto'yla çalışmaya devam eder misin? Elimden geldiğince erken dönmeye çalışacağım."

Peabody, "Trafik berbat Teğmen," derken yeniden bu konunun içine çekilmediği için gülünç bir şekilde minnettarlık duyuyordu. "Yol ekipleri daha temizlemeye başlamamışlar."

"Al sana bir macera daha," dedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Eve bir an önce dışarı çıkmayı beklerken ceketine uzandı, antredeki ekranın ışığı yanıp söndü. "Bir yere mi gidiyorsunuz Teğmen?"

"Tanrım, Roarke, neden kör bir aletle beni bayıltmayı denemiyorsun? Beni mi takip ediyorsun?"

"Elimden geldiği kadar. Dışarı çıkacaksan paltonu giyin. Hava o ceketini giyecek kadar sıcak değil."

"Birkaç saatliğine Merkez'e gidecektim sadece."

"Paltonu giyin, " diye tekrarladı Roarke, "Cebindeki eldivenleri de tak. "Araba gönderiyorum sana."

Eve tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Roarke kayboldu.

"Dır, dır, dır," diye söylenirken Eve, Roarke'un ekranda tekrar görüldüğünü görünce yerinden sıçradı bir an.

"Ben de seni seviyorum," dedi Roarke rahat bir tavırla, görüntü tekrar kaybolurken Roarke'un kıkırdaması Eve'in kulaklarında yankılandı.

Paltosunun düğmelerini ilikleyen Eve kendi fikrini savunmayı düşündü bir an. Sonra paltosunun ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu hatırladı. O paltoya cinayet mahalline gidiyor gibi görünmüyordu, kabul etmemenin önemsiz bir şey olduğuna kanaat getirdi, en azından bu sefer. Eski pantolonunun üzerine kaşmirini sardı ve lapa lapa yağan karın altında tam dışarıya adım atmıştı ki parlak gümüş rengindeki araç basamakların başında belirdi.

Eve bu arabanın yolculuğu ne kadar kolaylaştırdığını düşündü.

Güçlü ve dayanıklıydı. Arabaya bindiğinde içerideki sıcak hava akımını hissetmek onu hem heyecanlandırdı, hem de şaşırttı. Roarke hiçbir detayı kaçırmazdı. Şimdi eğlence zamanıydı, otomatik vitesi normal vitesine çevirdi, vites kolunu kavradı ve gaza bastı.

Araba birkaç santimetre kalınlığındaki karın üstünde kayıyordu, Eve'e yeni asfaltlanmış yolda sürüyormuş gibi geldi.

Trafik hem sıkışık, hem de gürültülüydü. Yol kenarlarında birden fazla araba park edilmiş ve terk edilmişti. Daha ilk dört blokta üç tane az hasarlı trafik kazası saymıştı. Bu kazaların arasından kolaylıkla sıyrılmayı başaran Eve bir yandan yoldaki kazaların mevkilerini telsiziyle Merkez'e bildiriyordu.

Tek bir dolar kazanmak için her havaya katlanan kızak satıcıları bile bugün çalışmıyordu. Sokak köşeleri bomboştu; kafasını yukarıya kaldırdığında gördüğü karla kaplanmış gökyüzü, önünü ve trafiği görebilmesi için fazla kapalıydı.

Şu eski cam kürelerden birinin üzerinde sürüyormuş gibi hissetti

kendini, hareket eden tek şey oradan oraya savrulan kar tanecikleriydi.

Temiz, dedi kendi kendine, fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu ama en azından şu anda şehir temiz, saf ve olağanüstüydü.

Onun tüylerini ürpertecek kadar da sessizdi.

Arabayı garaja park ettikten sonra bir rahatlık duygusu kaplamıştı içini, Polis Merkezi'nin kargaşasına ve gürültüsüne yöneltti adımlarını.

Görüşmesine daha yarım saatten fazla vardı, Nadine izini bulmasın diye ofisinin kapısını kilitledi ve komutanına bağlandı. "Sizin boş gününüzü mahvettiğim için özür dilerim komutanım."

"Senin de boş günündü galiba, yanlış hatırlamıyorsam."

"Çizmelerinizi giyinin, birkaç dakika içinde dışarıda olurum torunlarım," dedi Eve'e, neredeyse hiç gülümsemeyen yüzünde bir tebessüm' belirmişti. "Kartopu savaşı yapacağız da. "

"Sizi bundan alıkoymayacağım, ama sizi bire bir görüşme yapmak üzere Nadine Furst'le anlaştığım konusunda bilgilendirmek istedim. Bu sabah benimle evimden bağlantı kurdu.

Petrinsky ve Spindler davaları ile ilgili biraz bilgi bulmuş.

Önce resmi bir beyanda bulunmanın, sonra birkaç temel soruya cevap vermenin, en sonunda da kafasında bazı spekülasyonlarla bu görüşmeyi bitirmenin en doğru şey olduğunu düşünüyorum."

"Onunla işbirliği yap tamam; ama mümkün olduğunca kısa sürsün." Torunlarından bahsederken yüzüne yayılan yumuşak gülümseme kaybolmuş, yerine katı ve karanlık bir ifade gelmişti.

"Nadine ortadan kaybolduktan sonra diğer medya mensuplarının da talepte bulunmasını umabiliriz. Şimdiki durum ne?"

"Şu an bir tıp danışmanıyla elimizdeki veriler üzerine çalışıyorum. Biri Chicago'da, diğeri Paris'te işlenen diğer iki cinayetle olası bağlantılar kurdum. Her ikisini araştıran sorumlularla görüştüm, şu anda da bilgi transferi için bekliyorum.

McNab hâlâ suç işlemiş gibi kaçıyor. Yürüttüğüm soruşturmalar, birkaç büyük sağlık merkezinin, ayrıca, en az iki doktorun -daha fazla da olabilir - olaylarla ilgili olduğunu gösterdi."

"Ona mümkün olduğunca az bilgi ver. Bugün, bana en güncel haliyle, hazırladığın raporu yolla, evime gönder. Bu konuyu pazartesi tartışırız."

"Peki efendim."

Eve bağlantıyı bitirdikten sonra, kendisine bir dayanak noktası bulunduğunu düşündü. Şimdi Nadine'le olan dansını yapacak ve bu dansın nelere yol açacağını izleyecekti.

Kapının kilidini açmak için ayağa kalktı, daha sonra oturdu ve Whitney için bir rapor hazırlamaya başlamakla geçirdi zamanını. Salondan hızla ona doğru yaklaşan topukların tıkırtısını duyduğunda Eve hazırladığı belgeyi kaydetti, dosyaladı ve ekranını boşalttı.

"Tanrım! Dışarısı daha kötü olamazdı eminim." Kameraların karşısına çıkmak için yapılmış olduğu belli olan saçını eliyle düzeltti Nadine. "Bu havada sadece deliler dışarı çıkar, demek ki biz de birer deliyiz Dallas."

"Polisler şiddetli kar fırtınalarına güler geçerler. Hiçbir şey kanunları durduramaz."

"Demek ki kanal binasından çıktığımızdan beri kaza yapmış iki tane polis arabası görmemizin sebebi buymuş. Yola çıkmadan önce hava uzmanımızdan en son bilgileri aldım. Bunun yüzyılın fırtınası olduğunu söylüyor."

"Bu yüzyılda şimdiye kadar böyle kaç fırtına yaşandı ki?"

Nadine güldü ve paltosunun düğmelerini açmaya başladı.

"Doğru evet, ama arkadaşım bu fırtınanın yarın da devam edeceğini beklediklerini söyledi, hatta şehir merkezinde bile santimetrelerce kar birikebilirmiş. Bu New York soğuşunu kesecek gibi görünüyor."

"Harika. Öğleden sonra itibariyle insanlar birbirlerini bir rulo tuvalet kâğıdı için öldürüyor olacak."

"Benim çok tedarikli olduğum üzerine bahse girebilirsin."

Paltosunu köşeli bir askıya, Eve'in paltosunun yanına astı, sonra birden durdu. "Oooh, kaşmir. Olağanüstü. Bu senin mi? Daha önce böyle bir şey giyindiğini hiç görmedim."

"Görevdeyken giyinmiyorum onu, biliyorsun bugün resmi olarak görevde değilim. Bir kalp atışıyla bozulabilecek bir şey. Şimdi, Nadine paltodan mı konuşmak istersin yoksa cinayetten mi?"

"Senin için öncelikli olan hep cinayettir biliyorum."

Bunu söyleyen Nadine, kameramana işaret etmeden önce kaşmir paltoyu son bir kez uzun uzun okşamaktan alamadı kendini. "Kamerayı öyle kur ki seyirciler yağmakta olan karı görebilsinler. Böyle bir manzara, görüşmeye hoş bir görsellik katmakla kalmaz ayrıca polisimizin ve senin o inatçı muhabirinin kendini işine adadığı ruhunu verir izleyiciye."

Nadine çat diye aynalı pudrasını açtı, yüzünü ve saçlarını gözden geçirdi. Aynada gördüğü görüntüden memnun bir halde oturdu ve ipek gibi pürüzsüz bacaklarını birbirinin üstüne attı. "Saçın berbat durumda ama şu an saçının pek umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Hadi yapalım şunu artık." Belli belirsiz sinirlenen Eve, parmaklarını saçlarının arasında iki kere gezdirdi. Lanet olsun, saçlarıyla yılbaşından beri ilgilenmemişti.

"Tamam, işte oldu. Başlamamızı ve şakalaşmalarımızı bizim kanalda hallederim ben. Şimdi tam buradan başlayabiliriz. Kaşlarını çatmayı bırak Dallas, izleyicileri korkutacaksın. Görüşme öğlen haberlerinde yayımlanacak ama havayla ilgili haberden sonra, yani ikinci sırada çıkacak." Nadine felsefi açıdan bu konuşmaların rahatlatıcı olduğunu düşündü.

Uzun bir soluk aldı, gözlerini kısa bir an için kapadı, bandı başlatması için kameramanı parmağıyla dürttü.

Daha sonra gözlerini açtı, gülümsemeye başladı.

"Ben Nadine Furst. Polis Merkezi'nden Teğmen Eve Dallas'ın ofisinden sesleniyorum sizlere. Teğmen Dallas, son günlerde

işlenmiş bir cinayeti araştırıyorsunuz, şehirde birkaç gece önce öldürülen evsizlerden biriyle ilgili bir cinayet bu. Söylediklerimi doğrulayabilir misiniz?"

"Takma adı Snooks olan Samuel Petrinsky'nin ölümünün araştırılmasında görevliyim. Snooks 12 Ocak sabahının erken saatlerinde öldürülmüş. Soruşturma açıldı ve hâlâ sürüyor."

"Ama bu ölümden alışık olmadığımız bir şeyler var değil mi?"

Eve kayıtsız bir tavır takınarak Nadine'e baktı. "Her ölümden alışık olmadığımız bir şeyler vardır."

"Söyledikleriniz doğru olabilir. Bu durumda ise kalbi çalınmış bir kurban söz konusu. Kalp suç mahallinde bulunmamış."

Bunu da doğrulayabilir misiniz?"

"Kurbanın her zaman yaşadığı kulübede bulunduğu ve ölümünün işi hilenler tarafından yapılan bir cerrahi müdahale sonunda organlarından birinin alınmasıyla gerçekleştiği doğru."

"Bir mezhepten mi şüphe ediyorsunuz?"

"Soruşturmanın ilk amacı bu değil ama gerçekler ortaya çıkana dek bu husus da göz önünde bulundurulacaktır."

"Soruşturmanız kara borsa üzerinde mi odaklanıyor?"

"Az önce dediğim gibi, bu seçeneği de değerlendireceğiz."

Önemli konumda görünmek için Nadine biraz öne yaslandı, dirseğini bacağına dayamıştı. "Elimdeki kaynaklara göre soruşturmanız buna benzer bir Erin Spindler cinayetini de kapsayacak şekilde genişletilmiş; o da birkaç hafta önce dairesinde öldürülmüş. Siz bu soruşturmada sorumlu değildiniz."

Neden şimdi bunu da üzerinize aldınız?"

"Davalar arasındaki muhtemel bağlantı her iki davadan da bir kişinin sorumlu tutulmasını gerektirir. Bu durum soruşturmayı kolaylaştırır. Prosedür bunu gerektirdi."

"Şu ana kadar katilin veya katillerin profillerini oluşturabildiniz"

mi?"

Eve, işte tam bu noktada bölüm ilkeleri ve kendi ihtiyaçları arasındaki o ince çizgiden yürümek zorunda kaldığını hissetti. "Profil oluşturulma aşamasında. Şu anda failin tıp konusunda çok iyi bir eğitim aldığına inanılıyor."

"Bir doktor olabilir mi?"

"Tıp konusunda çok iyi eğitim alan herkes doktor değildir," dedi Eve kısaca. "Ama bu da yine bizim soruşturmamız dâhilinde. Bölüm ve araştırmacı, Petrinsky ve Spindler'in katillerini bulmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Şu anki önceliğim budur."

"İpuçlarımız var mı?"

Eve nabızı bir kere atana kadar bekledi, sadece bir kere.

"Karşımıza çıkan her ne olursa olsun hepsi bizim için birer ipucudur."

Eve, Nadine'e aşağı yukarı aynı konu üzerinde sorular sorması için bir on dakika daha verdi. Arada bir bağlantı vardı, tıp becerileri vardı ve Eve katili bulmaya kararlı görünüyordu. "Güzel, harika." Nadine saçlarını geriye doğru savurdu.

"Sanırım bu görüşmeyi ikiye ayırıp düzeltebilir, üzerinde o şekilde çalışabilirim. Bu lanet olası karla yarışmak için bir şeye ihtiyacım var." Kameramanına gülümsedi. "Benim için bir iyilik yapıp arabaya gidebilir misin? Bunu hemen kanala yolla. Ben de birazdan geliyorum."

Kameraman gidene kadar bekleyen Nadine, o gittikten sonra keskin gözlerini Eve'e çevirdi. "Kayıt dışı başka bir şey yok mu?"

"Kayıt dâhilinde veya haricinde, sana daha fazla bilgi veremem."

"Katilin bir doktor, bir cerrah olduğunu düşünüyorsun."

"Çok yetenekli biri hem de."

"Bu, düşündüğüm şeyi biliyorum anlamına gelmez. Bilene kadar da dava sürecektir."

"Ama herhangi bir mezhepten veya kara borsadan bahsetmiyoruz." "Kayıt dışı, hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Kana susamış bir tanrıya yapılan bir adak değil bu ya da kısa

yoldan kâr elde edilecek bir şey de değil. Eğer işin içinde para varsa, bu çok uzun dönemli bir yatırım olmalı. İşini yap Nadine, eğer ilginç bir şey bulursan hemen bana ulaştır. Bildiğim bir şeyse o bilgiyi doğrulayabilir veya yalanlayabilirim."

Adil bir anlaşma, diye düşündü Nadine. Verileri bir an önce değerlendirmesi için Eve Dallas'a güvenebilirdi. "Eğer sende olmayan bir bilgiye ulaşır ve onu sana vermek istersem karşılığında ne vereceksin?" diye sordu Nadine.

Eve gülümsedi. "Dava sonuçlandığında sadece senin kanalında haberi çıkacak."

"Seninle iş yapmak çok güzel Dallas." Nadine kalktı, pencerenin dışında gözleri kör eden bembeyaz örtüye baktı.

"Kıştan nefret ediyorum," diye söylenerek hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Eve sonraki saatini raporunu tamamlamak için Merkez'de geçirdi, bir kopyasını da Whitney'e yolladı. Gönderim bittiğinde kendisine bir ileti geldiğini gördü. Marie Dubois'ten haber gelmişti.

Aldığı bilgileri dikkati dağılmadan okumayı tercih ettiğinden, eve gidişini biraz erteledi. Verileri dosyalayıp kaydettiğinde ve kopyalama bittiğinde öğlen olmuştu, çıkarken disketi çantasına attı.

Eve arabaya bindiğinde kar yağışı iyice artmış ve hızlanmıştı. Tedbir olarak aracın sensörlerini açtı. Kardan göz gözü görmüyordu ve Eve sırf bu sebepten durup dururken bir araca çarpmak istemediğinden adı gibi emindi.

Sensörleri sayesinde yerde yüzükoyun yatan adama çarpmaktan son anda kurtuldu ama bu seferde kara saplanmıştı.

"Lanet olsun." Arabanın lastiklerinin adamın kafasını ezmesine ramak kalmıştı, Eve kapıyı hızla açtı, adamın durumuna bakmak için yanına koştu.

Tam telsizine uzanmış tıbbi yardım çağırmak üzereydi ki adam bir roket gibi fırladı ve Eve'i yüzünden tutarak boylu boyunca

yere serdi.

Öfke, acıyla birlikte sarmıştı Eve'in benliğini. *Lanet olası, iyi iş çıkarsan bari*, diye düşündü, ayağa zıplamasıyla adamın yüzüne bir yumruk indirmesi bir oldu.

"Dostum, bu havada birini soymaya yeltendiğine göre herhalde çok acınası bir durumdasın. Şansına karşına lanet olası bir polis çıktı." Tam rozetini gösteriyordu ki adamın el havaya kaldırdığını gördü. Adam, elinde Eve'in yanında taşıdığı silaha benzer bir silah tutuyordu.

"Teğmen Dallas."

Eve adamın elinde tuttuğu silah gibi bir silahla vurulmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Eve böyle bir tecrübeyi tekrar yaşamak istemediğinden ellerini havaya kaldırdı.

Elinde silah tutan bu adamı daha yakından inceleyen Eve, karşısında sıradan bir adamın değil bir robotun durduğunu fark etti. Özellikle kendisini durdurmak için programlanmış bir robot.

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Size bir seçenek sunmakla görevlendirildim."

Yağmakta olan kar Eve'in görüşünü nasıl bulanıklaştırıyorsa adamınkini de o kadar bulanıklaştırıyordur diye düşündü Eve. Bir açığı yakalamalı ve adamın devrelerini kesmeliydi. "Ne seçimi? Şu işi birkaç aşağılık sürücü bizi ezip öldürmeden bitirsek diyorum."

"Petrinsky veya Spindler hakkında yürüttüğün soruşturmayı yirmi dört saat içinde sonlandıracaksın."

"Hadi ya sahi mi?" Eve duruşunu değiştirdi, kibirli gibi görünen bir tavırla kalçasını yukarıya kaldırdı. Bu şekilde adama bir adım daha yaklaşmıştı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bizimle işbirliği yapmazsan hayatına son verilecek, eşin Roarke'um da hayatına son verilecek. Bu son vermeler hiç de insancıl ve hoş olmayacak. İnsan vücudu hakkında bütün bilgilere sahip birçok kişi var ve bu kişiler sizin ölümünüzü en

acılı hale getirmek için çabalayacaklar. Size bu prosedürlerin tüm ayrıntılarını verme yetkisine sahibim."

Midesinde bir yanma hisseden Eve öne doğru tökezledi.

"Kocama zarar vermeyin." Sesi titriyordu, adamın, boşta kalan koluyla Eve'in ileri adım atmasını önleyecek şekilde silah doğrultmasını izledi.

Bir anlık bir şeydi.

Eve dirseğiyle adamın silahı tutan eline vurdu, kolunu çıkardı, sonra, çizmelerinin çekme gücüne dayanarak adama arkadan sert bir tekme savurdu. Tekme adamı bir adım geriye itti, ama bu süre Eve'in silahını çıkarması için çok kısıydı.

Adam, Eve'i sıkıca yakaladığında kar eskisi gibi hızlı yağmıyordu artık. Neredeyse sessizlik içinde dövüşüyorlardı, onlara engel olan tek şey kardı. Eve'in ağzına kan gelmişti, adam, Eve'in silahının yanına- kayarak gidip suratına bir yumruk indirdiğinde Eve adama ağzına ne gelirse söylemeye başladı.

Boğazına savurduğu .bir dirsek, darbesi adamın gözlerini etkisiz hale getirmişti, kasıklarına diziyile vurması ise bir işe yaramamıştı.

"Anatomik olarak pek doğru değil galiba ne dersin?" dedi Eve, onunla birlikte yuvarlanırken nefes nefese kalmıştı.

"Topların olmadan daha ucuza mal olursun." Dişlerini gıcırdatarak silahını çıkarmayı başardı ve sertçe boğazına dayadı.

"Şimdi, söyle bana orospu çocuğu, kimmiş bu tasarruf yapmaya çalışan adam? Hangi piç programladı seni?"

"Size bu bilgiyi verme yetkim yok."

Eve silahı adamın boğazına daha sert bastırdı. "İşte bu, sana bu yetkiyi veriyordun"

"Yanlış veri," dedi robot. "Bu aşamada kendimi yok etmeye programlandım. Patlamaya son on saniye, dokuz..."

"Aman Tanrım." Eve kaçacak bir yer bulmaya çalıştı, bu patlamadan sağ salim kurtulabilmek için koşuştururken karın üstünde kayıyor, yuvarlanıyordu. Robotun, "iki, bir" dediğini çok

zor duydu; o anda kendini aşıaşıya fırlatmış, başını korumak için iki elinin arasına almıştı.

Patlama kulaklarını acıtmıştı; değişmekte olan hava onu içine doğru çekmeye çalışıyordu, başının üzerinden sıcak bir şeylerin uçup gittiğini fark etti ama kalın kar tabakası patlamanın etkisini hafifletmeye yardımcı olmuştu.

Ürkerek ayağa kalkan Eve, adamı yere serdiği noktaya döndü topallaya topallaya. Üzerinde alevlerin uçtuğu ve yanık çıtırtılarının duyulduğu üstü kararmış, etrafa dağılmış kar tanecikleriyle, eğri büğrü metal ve plastik parçalarla karşılaştı

"Lanet olsun, lanet olsun geri dönüşüm kutusuna atacak bir parça bile kalmamış." Gözlerini ovuşturdu ve arabasına doğru güçlölkle yürümeye başladı.

Sağ eli kanamıştı, aşıaşıya baktığında ise eldiveninin bir parçasının derisini ortaya çıkaracak şekilde yok olduğunu gördü, derisi de sertleşmiş ve kırmızılaşmıştı. İğrenmiş bir şekilde eldivenlerini çıkarıp karın içine attığında başının döndüğünü hissetti.

Arabasının içine adım attığında şanslı olduğuna karar verdi.

Sacı bir telinden tutuşup tamamen yanabilirdi. Yine de bir macera yaşamamış- mıydı? Eve giderken merkezi aradı, olayı anlattı, enkazı kaldırmalarını söyledi. Evine vardığında ağırları ve çürükleri bir koro gibi hep bir ağızdan bağırmaya başlamışlar gibi hissediyordu kendini. Çok kötüydü.

"Teğmen." Sözüne böyle başlayan Summerset sonra Eve'i baştan aşıaşı süzdü. "Ne yaptın sen böyle? Palton mahvolmuş. Bir aydır giymiyordun bir de."

"Roarke bana bunu giydirmemeliydi değil mi? Kahretsin."

Paltosunu aniden kendine doğru çekti, üstündeki yırtıkları, yanıkları ve lekeleri gördü. İğrenmiş bir şekilde yere fırlattı paltosunu ve topallaya topallaya yukarı çıkmaya başladı. Roarke'un üst kattan kendisine doğru geldiğini görünce pek de şaşırmamıştı. "Paltoyu mahvettiğimi sana hemen yetiştirdi değil mi?"

"Senin yaralandığını söyledi. Ne kadar kötü bir bakayım?"

"Diğer adam parçaları cımbızla toplanacak kadar küçük parçalara ayrıldı."

Roarke bir mendil çıkardı. "Ağzın kanıyor, sevgilim."

"Summerset'le alay ederken yaralarım açıldı." Elbiseyi umursamadan elinin tersiyle kana hafifçe dokundu. "Palto için özür dilerim."

"Belli ki paltonun bazı kısımları senin etinin yarılmasını engellemiş, bu nedenle kendimizi şanslı sayabiliriz." Kaşına bir öpücük kondurdu. "Hadi. Evde bir doktor var."

"Şu an doktorları umursadığımı pek söyleyemem."

"Ne zaman umursadın ki zaten?" Ama Roarke Eve'i ısrarla ofisine götürdü, Louise hâlâ orada çalışmaya devam ediyordu.

"Her zamankinden fazla. Nadine'nin haberini yetiştirecek yeterli zamanı vardı. Ama onu birisinin görmesi, benim izimi takip etmesi, robotu programlaması ve peşimden göndermesi için yeterli zaman yoktu. Dün gece ben birini kızdırmışım Roarke."

"Yani, bu senin planın olduğuna göre, oldukça başarılı bir gün geçirdiğini söylemeliyim."

"Öyle." Eve burnunu çekti. "Ama ben yine eldivenlerimi kaybettim."

On Birinci Bölüm

Akşam olmuştu ve kar yağmaya devam ederken Eve ofisinde yalnız başına oturuyor; Louise'in topladığı bilgilerin basit tercümelerini okuyordu.

Aslında, suni organlarla ilgili bu işlem, başlangıçta Friendly ve ekibi tarafından yıllar önce keşfedilmişti ve yıllar içinde gelişerek daha ucuz, verimli ve güvenilir bir hale geldi. İnsan organlarının nakli içinse durum aynı değildi. Bunun yapılabilmesi için bir eşin bulunması, sağlıklı bir organın çıkarılması bu organın saklanması ve taşınması önemliydi.

Rejeksiyon yani reddetme riski olmaması nedeniyle, organların bir hastanın kendi dokularından yapılması daha avantajlıydı; ama bu iş, hem zaman, hem de parasal açıdan oldukça maliyetliydi.

Elde edilen son bilgilere göre, donörlerin sayısı çok azdı ve çok nadir bulunabiliyordu. Sağlıklı organlar çoğunlukla, onarılması mümkün olmayan, trafik kazaları kurbanlarından toplanıyor, bağışlanıyor ya da komisyoncularca alınıp satılıyordu. Louise'e göre bilim, çift taraflı bir para gibiydi. Hayatımızı ne kadar uzun süreli koruyabilmeyi başarırsak, donör bulma olasılığı da o denli nadir bir hale geliyordu. Başarılı organ nakillerinin yüzde doksandan daha fazlası suni organlarla yapılıyordu.

Belirli koşullar ve hastalıklar, hastanın orijinal organlarının güzel bir şekilde onarılmasıyla, tedavi edilebilmekteydi ve ediliyordu da. Diğerlerinde, gelişmişlikten uzak ve çoğunlukla fakirlerin ya da mahrumiyet bölgelerinde yaşayan insanlarla ilintili vakalarda organlar fazlasıyla hasarlı bir durumda oluyordu ve bu tedaviler vücudu çok zayıf bir durumda bırakıyordu. Bu durumda suni

organlarla yapılan organ değişimleri tedavinin tek yoluydu.

Neden kıldandmayacak durumda olanı aldı? diye sordu Eve kendi kendisine. Neden bunun İçin öldürdü?

Roarke içeri girdiğinde, bunu araştırıp bulmaya çalışıyordu.

"Belki bu da bir başka hedeftir. Sadece bir tane daha deli; bu kez çok yetenekli ve kişisel bir ajandası olan birisi. Belki de dünyayı, kendisinden daha altta olduklarını düşündüğü böylelerinden kurtarmak istiyordur ve organları da hatıra olmaktan daha öte bir şey değildir."

"Kurbanlar arasında bir bağ yok mu?"

"Snooks ve Spindler'in Kanal Caddesi'yle bağı var. Ama kim olduklarına bakılınca onlar arasında ya da onları Chicago ve Paris'teki kurbanlara bağlayan herhangi bir bağ yok."

Hafızasını yeniden canlandırmak için Leclerk'deki bilgileri gündeme getirmesine gerek yoktu.

"Paris'te öldürülen adam uyuşturucu bağımlısı, altmışlı yaşların sonuna yaklaşmış, bilinen bir yakın akrabası yokmuş.

Parası varsa uyuyacak bir yeri olurmuş; yoksa sokakta yaşıyormuş. Zaman zaman uyuşturucu alamayınca, sosyal program ilaçlarını alabilmek için rol yapıyor, serbest çalışan bir kliniğı kullanıyormuş. Eğer ilaç istiyorsan, mutlaka fiziksel bir şikâyetle başvurman gereklidir. Tıbbi kayıtlar onun karaciğer sirozu geçirmiş olduğunu gösteriyor."

"Ve onları bağlayan şeyde bu."

"Karaciğer, kalp, böbrekler. Adam bir koleksiyon oluşturuyor.

Bu olay sağlık merkezi kaynaklı, bundan eminim. Fakat bunlar Drake veya Nodrick mi ya da birbiriyle bağlantılı mı bilmiyorum."

"Belki de bu tek değildir," diye bir fikir ileri sürdü, Eve'de bunu onayladı.

"Bunu düşündüm. Ve ben böylesi akıl yürütmeyi sevmiyorum.

Benim aradığım adam yüksek makamdaki birisi. Korunduğunu düşünüyor. O korunan birisi."

Eve devam etti. "O aynı zamanda iyi eğitimli ve başarılı da. Yaptığı şey için bir nedeni var Roarke. Yaptığı işi korumak için bir polisi öldürmeyi düşünüyor. Ben bunun ne olduğunu bulamıyorum sadece."

"Eğlence olsun diye belki?"

"Ben öyle düşünmüyorum." Eve gözlerini kapattı ve her kurbanın görüntüsünü kafasında canlandırdı. "Bunun içinde keyif falan yok. Her seferinde son derece profesyonelce bir işti bu. Bunun onu heyecanlandığına dair bahse girebilirim; fakat bunu yapmasındaki temel şey bu olamaz. Sadece iyi bir yan ürün," diye söylendi kendi kendine.

Roarke karısının yüzünü okşadı ve yaralarına baktı.

"Bu iş seni çok hırpalıyor."

"Louise'in benim üzerimde çok olumlu bir etkisi oldu.

Birçok doktor gibi sinir bozucu birisi değil o."

"Senin bir manzara değişikliğine ihtiyacın var, dikkatini dağıtacak bir şeye yani. Pazartesi günü bu işe kafan daha net bir şekilde geri dönebilirsin. Hadi gidelim."

Eve dışarıyı göstererek; "Gidiyor muyuz? Nereye? Fark etmediysen dışarısı berbat durumda, kara gömülüyoruz."

"Öyleyse neden bunun tadını çıkarmayalım?" Roarke onu çekerek ayağa kaldırdı. "Hadi kardan adam yapalım."

Onu sürekli şaşırtıyordu; fakat bu kez gerçekten Eve'in ağzı açık kalmıştı. "Sen bir kardan adam mı yapmak istiyorsun?"

"Neden olmasın? Ben dışarılara bir yerlere uçarız, hafta sonunu Meksika'da falan geçiririz diye düşünmüştüm; fakat.

" Hâlâ onun ellerini tutuyordu; pencereden dışarı bakıyor ve gülümsüyordu.

"Böyle bir fırsatı ne kadar sıklıkla yakalayabiliriz ki?"

"Ben kardan adam nasıl yapılır bilmem."

"Bende bilmiyorum. Hadi gel birlikte ortaya nasıl bir şey çıkaracağız bakalım."

Eve bir yığın söylendi; sıcak bir yatakta akıllarını başlarından alabilecek bir seks dâhil, bir dolu alternatif sundu, fakat sonunda kendisini .tepeden tırnağa sarılıp sarmalanmış, hava koşullarına uygun giysiler içinde, kar fırtınasına rağmen dışarıya çıkmış buldu.

'Allah aşkına Roarke, bu çılgınlık. Önümü göremiyorum.'

"Rüya gibi değil mi?" Eldivenli ellerini gülümseyerek

Eve'in elleriyle birleştirdi ve onu kar kümelerinin içine doğru yürümesi için çekti.

"Canlı canlı gömüleceğiz."

Roarke karlara uzandı, bir avuç aldı ve onu avucunda yuvarladı.

"Çok güzel," dedi dikkatle bakarak. "Küçük bir oğlan çocuğuyken bu kadar karı bir arada görmemiştim. Zira Dublin'de sadece yağmur yağardı. İyi bir zemine ihtiyacımız var."

Yere doğru eğilerek, kardan tümsek oluşturmaya başladı.

Eve, kocasının, siyah giysisi içinde, karları nasıl toplayıp sıkıştırdığını ve bu denli azimli oluşuna şaşarak bir süre izledi.

"Acaba bu 'ben çocukken mahrum kalmıştım' türünden bir şey mi?"

"Eh öyle değil miyiz?"

Eve'de yerden bir avuç kar aldı; kar tümseğinin üzerine ilgisiz bir şekilde eliyle bastırdı. "Oldukça da güzel yapıyoruz biz bu işi. Sen oldukça uzun boylu yapıyorsun. Daha geniş olması lazım."

Roarke doğruldu, gülümsedi ve karla kaplı elleriyle yüzüne dokundu. Eve çılgık atarken de onu öptü. "İşe giriş ya da vazgeç."

Yüzündeki karı temizledi. "Ben kendi kardan adamımı yapacağım ve o da senin kardan adamının kıcını tekmeleyecek."

"Senin bu rekabetçi yönünü her zaman takdir etmişimdir."

"Evet, peki şaşırmaya hazırlan o zaman."

Eve biraz uzaklaştı ve kazmaya başladı.

Tüm gücüyle kazmaya devam etti; kararlılık ve dirençle.

Eve'in üzerinde çalıştığı şey biraz orantısız, bir yana doğru hafif eğikti; fakat büyüktü.

Soğuk yanaklarını sızlatıyordu; kasları hareket ettiği için ısınmıştı ve bunu fark etmeksizin rahatlamıştı Eve. Katıksız sessizlik onun cesaretini kırmak şöyle dursun yatıştırmıştı.

Bu, bir rüyanın ortasında olmak gibi bir şeydi; sesi olmayan, rengi olmayan; zihni teskin eden ve bedeni dinlendiren.

Kardan adamın başına geldiğinde, kendini tümüyle bu işe vermiş bir şekilde karları sıkıştırıyor ve şekil veriyordu.

"Ben neredeyse bitiriyorum ahbap ve benim adamım sanki bir oyun alanındaki Amerikan futbolu oyuncusu gibi. Senin yürekler acısı çaban boşuna."

"Bunu göreceğiz." Biraz geriye gitti, kardan adamı inceledi, sonra gülümsedi. "Evet, bu bana göre başarılı."

"Benim adamım onu çiğneyip sonra da tükürüp yere atmadan önce sen onu biraz daha büyütse iyi edersin."

"Hayır, bence büyüklüğü iyi, " dedi Roarke ve kendi kardan adamına göğüs yaptı.

Eve şaşkınlıkla; "Seninkinin meme uçları var," dedi.

"Evet, oldukça muhteşemler."

Eve afallamıştı; dikkatle baktı. Roarke'un kardan adamı çok güzel olmuştu; kocaman kardan memeleriyle ince, zarif ve düzgün vücutluydu.

Roarke kardan adamın memelerinden birisine dokunarak "Bu, senin sığır görünümlü adamına hükmeder, onu tümüyle teslim alır."

Eve sadece başını salladı. "Sapık. 0 memeler orantısız."

"Bir erkek çocuğunun hayallere ihtiyacı vardır sevgilim."

Eve bir kartopu yaparak kahkaha attı. "Bunu yapacağını umut ediyordum. Şimdi ilk kanı sen döktün..."

Roarke da kartopu yaptı ve gözlerini karısından ayırmayarak kartopunu attı.

Eve sola doğru çevik bir hareketle kaçtı, aceleyle bir tane daha kartopu yaptı ve bunu ligde iç alanda oynayan, önemli bir beyzbol oyuncusunun zarafeti ve hızıyla havada uçurdu. Bu kez tam kalbine isabet ettirdi Roarke'un. Deli gibi savaşırcasma kartopu oynuyorlardı.

Eve, her ne kadar bir kez başının yanına aldığı sert darbeye çığlık atsa da Roarke her şeye rağmen ona mümkün olduğunca iyi davranmaya gayret ediyordu. Eğer gülmeye başlamamış olsaydı onu yenebileceğini, yenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Eve nefes nefese kalmıştı; kolları titriyordu artık ve elini kaldırdı.

"Ateşkes. Ateşi kes."

Kartopları göğsünün üstüne ve yüzüne çarpıp dağılıyordu.

"Seni duyamıyorum," dedi Roarke ısrarla öne doğru ilerleyerek.

"Teslim oluyorum mu, dedin?"

"Hayır, Allah kahretsin." Burnundan soluyarak ve cephanelerini kaparak savaşmaya devam etti. Daha sonra Roarke üstüne atlayınca kahkahayla karışık bir çığlık attı. Eve, Roarke üstünde bir vaziyette yastık şeklindeki kalın kardan bir tümseğin üzerine düşmüştü. "Manyak," diyebildi ve tekrar nefes almaya çalıştı.

"Sen kaybettin."

"Kaybetmedim. "

"Teğmen ben bir şeylerin üzerinde gibi görünüyorum."

Onun ne denli kurnaz olabileceğinin farkındaydı, ellerini onun elleri üzerinde kenetlemişti. "Sen şimdi benim insafıma kalmış bir durumdasın."

"Öyle mi? Beni korkutamazsın." Roarke'a bakarak güldü.

Başına geçirdiği siyah kayak kepi beyaz karla kaplanmıştı; ıslak ve parlak muhteşem saçları kepin dışına saçılmıştı.

"Ben seni en az altı yedi defa ölümcül bir biçimde yaraladım.

Sen ölü bir adamsın."

"Sanırım sana acı çektirebilecek kadar canım kalmış." Başını eğdi, hafifçe çenesinden ısırıldı.

"Ve seni yalvartacak kadar."

Eve'i öpmeye başlamıştı.

"Burada, dışarıda bir şeylere başlamak gibi düşüncelerin varsa..."

"Ne?"

"Güzel," dedi ve Eve de kocasının öpücüğüne karşılık verdi.

İhtiras dolu bir öpüşmeydi. Bu onun içinden taşan bir şeydi, salt ona karşı, onun için hissettiği bir şey. Kendisini kocasına bırakmıştı.

"İçeriye." Roarke onun içinde kaybolmuştu. Hiç kimse onu Eve'in alabildiği kadar derine alamamıştı. "İçeriye girmemiz gerek."

"Ellerini üzerime koy." Eve'in sesi sertti, nefesi kesik kesikti. "Ellerini üzerimde istiyorum."

Roarke'un çıplak vücuduna dokunmak istedi bir an. Roarke onu kendisine çekti. Sonra birbirlerine sokularak oturdular; nefes nefese kalmışlardı.

Bir an için birbirlerine baktılar; her ikisinin de az önceki şen şakrak hallerinden eser kalmamıştı; ansızın ve hızlı bir biçimde nasıl olup da böylesine umutsuz bir ruh haline geçmişlerdi anlayamadılar.

"Roarke?"

"Eve?"

"Bence içeri girelim ve bu kardan adamlara biraz mahremiyet olanağı verelim."

"İyi fikir."

"Sadece tek bir şey kaldı." Eve, Roarke'a doğru sokuldu.

Kollarını boynuna doladı ve ona iyice yaklaşarak eşofmanının yakasını kuvvetli bir biçimde çekti. Çevik bir hareketle de içine kar doldurdu.

Eve ayağa kalktığı anda Roarke hâlâ öfkeliydi.

"Üçkâğıtçı. Seni soyduğum zaman bunun hesabını vereceksin."

Soğuk bir ürperti sırtından aşağıya doğru inerken zıpladı.

"Çok keyif alacağım."

Tek bir dokunuşla buhar ve sıcak suyla dolan havuza atladılar. Roarke Eve'e dokunuyordu. Suda onunla uğraşmayı seviyordu. Bu kez ayağından çektiğinde, Eve sersemiemişti; güçsüzdü, bedeni yorgunluktan ölecek kadar zor ayakta duruyordu.

Su şelale gibi üzerinden akıyordu ve duman kümeleri halinde havaya buharlar yükseliyordu.

"Yatağa," diyebildi sadece ve onu havuzdan asansöre doğru taşımak için elleriyle yukarı doğru çekti.

Eve'in kalbi heyecanla dolmuştu. Kalbinin avuçlarına düşmediğine şaşırıyordu. Roarke onun kalbine zaten sahip olmuştu ve ona.

Çılgınca bir coşkuyla, birbirlerinde sadece bir bakışla dahi uyandırabildikleri basit bir ihtirastan çok öte bir ihtirasla mahvolmuş bir durumda ona doğru sokuldu.

"Seni seviyorum Roarke."

Bu onun yüreğine işlemiştir. Eve'in ağzından dökülen her kelime değerli ve olağanüstüydü onun için. Onun sözleri dizlerinin bağını çözebiliyor, kalbinin sancımasına neden olabiliyordu.

"Bana bunları bir daha söyle." Eve'i deli gibi öpmeye başlamıştı. "Sana dokunurken, bunu bir daha söyle."

Ellerini tüm vücudu üzerinde gezdirirken Eve titriyordu.

Kalbi hızlıca atıyor, Roarke'un olmak istiyordu.

Roarke'un parmakları üzerinde kayarken, Eve sıcacıktı. Birbirleriyle bütünleştiklerinde Eve mutlulukla bağırırdı. Fakat titremeleri durmamıştı, birbirlerine olan gereksinimleri sönmemiştir. Onun tadı, bir uyuşturucu gibi vücuduna yayılırken, katman katman yeniden oluşuyordu.

"Bir kez daha söyle bana. Bir daha söyle. Şimdi."

Roarke'un saçlarını avuçlamıştı, sarılmak için, sadece bir an daha fazla sarılabilmek için, verdiği savaşıma kendisini demirleyebilmek için. Ve gözlerinin içine doğru baktı. "Seni seviyorum. Daima da seveceğim. Sadece seni."

Sonra, iyice yaklaşarak daha sıkı sarıldı.

Roarke'la geçen bir hafta sonu her şeyin üstesinden gelebilmek için birebirdi. Bu adam şaşırtıcı bir biçimde yaratıcı bir adamdı.

Pazar günü çalışırım diye düşünmüştü Eve fakat daha yataktan kalkmadan Roarke onu holografi odasına taşımıştı.

Fark ettiği ikinci şeyse, bir Girit adası simülasyonunda cırılçıplak olduğuydu. Sıcak mavi sular, loş tepeler ve yakıcı güneşten şikâyet etmek biraz zordu. Roarke teknolojinin her bir avantajını kullanarak çoklu fonksiyonları da devreye alarak insanı şaşırtacak kadar etkileyici bir piknik ortamını da canlandırınca, pes etti ve bunun sefasını sürmeye karar verdi.

New York karlar altında kalmıştı. Herhangi bir yağma riskiyle başa çıkabilmek için jet ski devriyeleri ve gezici sağlık ekipleri karın altında kalmış olabilecek insanları araştırıyorlardı. Acil durum görevlileri dışında herkesin evde kalması emredilmişti.

Öyleyse günü neden, deniz kenarında tombul, mor üzümleri yiyerek geçirmeyeceklerdi ki?

Eve pazartesi sabah uyandığında toparlanmıştı; zihni açıldı ve yeniden enerji doluydu. Bir yandan giyiniyor, bir yandan da haberleri dinliyordu. Haberler, tüm ana caddelerin açıldığı şeklindeydi. Buna bir an için pek inanamadıysa da kendi aracıyla Merkez'e gitme riskini göze alabileceğini düşündü.

Mesaj sesi geldiğinde, gömleğinin önünü ilikleme işini bitirmişti; kahvesini aldı ve mesajı yanıtladı.

"Dallas."

Teğmen Eve Dallas, Uyuyanlar Köyü,. Bowery'de gerçekleşen bir cinayet bildirildi. Cinayet mahalli öncekilerle benzerlik göstermekte

"Memur Peabody'ye bildir. Ben onu yol üstünden alırım.

Yoldayım. Dallas dışarıda."

Mesajı gönderir göndermez kahvesini bırakıp silahını eline aldı. "Allah kahretsin. Bir tane daha aldı." Roarke'a soğuk soğuk baktı. "Bunun benim vardiyamda olmasını istiyor.

Bunu kişisel bir hale getirdi."

Roarke, Eve dışarı çıkarken, onu uyardı; "Teğmen, kendini iyi kolla. Bu her zaman kişiseldir."

Olay yerindeki üniformalıların Bowers ve Trueheart olduğunu görmek bile ruhsal durumunu bozamadı. Kaldırım hizasındaki kar öbeklerinden ve kayganlaşan sokaklardan güçlükle ilerledi. Sonra soluklanmak için durdu.

"Eğer onu yumruklayıp yere serecek gibi gör n yorsam..."

"Evet efendim?"

"izninle," dedi Eve kapıyı sert bir şekilde kapatarak arabadan indi.  izmeleri kara gömülüyordu ve gözlerini Bowers'm üzerine dikmi ti. Hava o anda kalbi kadar sert ve soğuktu.

"Memur Bowers. Raporun?"

" ld r len kişi kadın; ya ı ve kimliğı belirsiz." Eve gözünün ucuyla Trueheart'm önce bir şey diyecek gibi ağızını açtığını ama sonra sustuğunu gördü.

"Bu kadını da kurban Snooks gibi evinde bulduk. Ancak, kayda değıer miktarda kan vardı ortalıkta. Doktor olmadığım için eğer alındıysa hangi organı alındı bilmiyorum."

Eve etrafa baktı. Bu kez gördü ki onlarca soluk yüzlü zayıf insan bezmi  bir şekilde polislere bakıyordu.

"Bu insanlardan herhangi birisini sorguladınız mı?"

"Hayır."

"Yap n  yleyse," diye emretti ve eve girmek için döndü.

Bowers, orayı terk etmesini ima ederek Truheart'a doğıru baktı ve Eve'in yanına yürüdü. "Bir başka şikâyet dosyası daha hazırladım."

"Memur Bowers, sorunları tartışmanın ne yeri ne de zamanı

şimdi"

"Beni evimden arayıp tehdit etmek yanına kalmayacak senin.

Çok ileri gittin Dallas."

Her ikisi de şaşırmış ve tedirgindi. Eve Bowers'ın yüzünü incelemek için uzun süre onun yüzüne baktı. Yüzünde, öfke ve hınç; gözlerinde ise kendini beğenmişlik vardı.

"Bowers, ben seni evinden aramadım ya da herhangi bir yerden. Ve ben tehdit etmem."

"Delil olarak elimde kaydım var."

"Güzel." Eve yürümeye devam ettiğinde Bowers onun kolunu tuttu. Eve'in eli bir anda yumruğa dönmüştü; fakat bunu Bowers'm yüzüne patlatmaktan alıyordu kendisini.

"Memur, şu anda kaymayız ve sen şu anda bir cinayetle ilgili araştırmama mani oluyorsun. Geri çekil." .

"Ben kayda geçsin istiyorum." Bowers Peabody'nin üniforması üzerindeki kaydediciye baktı. Heyecanı dışarıya taşıyordu ve kontrolü ellerinden yavaşça kayıp gidiyor gibiydi.

"Resmi kanallardan sana davranışının nasıl olması gerektiğini bildirdiğimin kayda geçmesini istiyorum. Teşkilat da davranışı onaylamazsa bende hem ikiniz, hem de teşkilat hakkmda dava açma hakkımı kullanacağım."

"Kayıt alındı, Memur Bowers. Şimdi, kendi haklarımı kullanabilmem için önce geriye çekil."

"Bana yumruk atmak istiyorsun değil mi?" Gözleri parlıyordu, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. "Senin gibiler işlerini böyle halleder."

"Haklısın, evet, senin o kibirli kıcını tekmelemek beni çok mutlu eder Bowers. Fakat şu anda daha acil bir işim var.

Ve sen emirlere uymayı reddettiğin için, şu an itibariyle görevden alındın. Benim suç mahallimi derhal terk etmeni istiyorum."

"Bu benim suç mahallim. Buraya önce ben geldim."

"Görevden alındınız Memur Bowers." Eve kolunu ani bir hareketle çekerek kurtardı; iki adım attı. Sonra Bowers yeniden kolunu tutmak isteyince, birdenbire arkasına döndü.

"Bir kez daha ellerini bana sürersen, yüzüne yumruğu yersin, sonra da seni bir araştırmaya engel olmaktan ötürü yardımcımı tutuklattırırım. Aramızda kişisel bir sorunumuz var; güzel ve de mükemmel nitelikte bir sorun; fakat bunu daha sonra ele alabiliriz. Sen zaman ve yerini belirlersin. Ancak şu an o işin yeri burası değil; bu şu anda olamaz. Bu lanet olası olay yerinden defol Bowers."

Bowers onun kendisine yumruk atmasını bekledi; onunla kapışma arzusunu kontrol altında tutabilmek için zorlanıyordu. "Peabody, Bowers'ın teğmenine görevden alınmış olduğunu ve olay yerini terk etmesi emri verildiğini bildirin. Bulunduğumuz yere Memur Trueheart'a kalabalık kontrolünde yardımcı olması için bir başka üniformalı gönderilmesini isteyin."

"Ben gidersem, Trueheart da gider."

"Bowers, eğer otuz saniye içinde buradan girmezsen tutuklanacaksın ve hapsedileceksin." Eve artık kendine güvenemediğinden - sabrı kalmamıştı - arkasını döndü. "Peabody,

Memur Bowers'a aracına kadar eşlik et."

"Zevkle efendim."

"Onu parçalayacağım." Bowers'm sesi öfkeyle titredi.

"Sen de Peabody onunla gidiyorsun." Bir sonraki şikâyetini düşünerek Bowers karın üstünde tepindi.

"İyi misin, Dallas?"

"Bir süre için dahi olsa onu yumruklayıp, dövebilseydim daha iyi olabilirdim. Fakat yeterince zamanımı tüketti. Hadi işimizi yapalım."

Eve, eve doğru yaklaştı, kapı işlevini gören plastiği geriye doğru çekti.

Nehir dolusu kan etrafa saçılmıştı; yer yer birikintiler

oluşturmuştu ve pıhtılaşmıştı.

"Kurban kadın, zenci, yaşı doksanla yüz arası. Ölüm nedeni olarak karında görünür bir yara. Kurbanın kanı dışarıya boşalmış. Boğuşma ya da tecavüze dair herhangi bir iz yok."

Eve, çizmelerinin kanla lekelenmiş olmasına aldırmadan, evin içinde güçlkle dolaştı. '

"Adli Tıp'a bildir. Morris'e ihtiyacım var. Tahminen karaciğerinin alındığını söyleyebilirim; fakat bu kez titiz davranma gereği duymamış." Eve cesedin üzerine eğilip, mikro koruma gözlükleriyle bakarak karar vermeye çalıştı.

"Yaranın kenarları düz ve temiz. Fakat diğer kurbanlarda yapıldığı gibi kanı durdurmak için tampon yapılmamış."

Kadın öldürülürken ayakkabıları ayağında kalmıştı. Eve, bu ayakkabıların, şehir barınaklarının birçok evsise verdiği siyah, kolayca giyilip çıkarılabilen ayakkabılar olduğunu fark etti. İnce battaniyenin yan tarafında minik bir müzik çalar ve dolu bir şişe sokak birası vardı.

"Bir soygun değil. Ölüm saati de yaklaşık iki buçuk." Elini uzattı, süresi sona ermiş bir dilencilik izni buldu.

"Kurbanın adı kimliğinde Jilessa Brown olarak geçiyor, doksan sekiz yaşında, belirli bir adresi yok."

"Teğmen, sol omzunuzu çeker misiniz? Tüm vücut resmine ihtiyacım var kayıt için."

Eve sağa doğru kayd ve kan gölü içindeki çizmesinin altının bir şeye takıldığını hissetti. Eliyle yokladığında küçük bir nesne buldu ve mühürlü parmaklarıyla üzerini kapattı.

Bu, altın bir iğneydi. Üzerinde bir çift kanat bulunan ve etrafına iki yılan sarılmış olan değnek şeklindeki bu şey kana bulanmıştı.

"Bak burada ne bulduk Peabody, kayıta gir. Altından bir yaka iğnesi, kilit dili kırılmış, kurbanın sağ kalçasına yakın bir yerde bulundu. Bu iğne bir sembol olarak tanımlanıyor tıpçılar tarafından."

Eve bunu mühürledi ve çantasının bir kenarına sıkıştırdı.

"Bu kez son derece özensiz yapılmış her şey. Kızgın mıydı acaba? Dikkatsiz? Ya da acelesi mi vardı? Hadi bir de Trueheart neler biliyor ona bakalım."

Trueheart raporunu verirken, Eve ellerindeki kanı ve mühür malzemesini siliyordu. "Onu çoğu kez *Tatlım* olarak çağırıyormuş. Çok sevilen, anaç birisiymiş. Konuştuklarımız arasında dün gece herhangi bir şey gören olmamış. Fırtına burada çok şiddetliymiş; gerçekten çok soğukmuş. Kar gece yarısına doğru dinmiş, fakat rüzgâr çok şiddetliymiş. İşte bu yüzden burada kar yığını var zaten."

"Ve bu yüzden kayda değer herhangi bir delile ulaşamayacağız, lanet olsun!"

Ayaklarıyla üzerinde gezindiği zemine baktı. "Onun hakkında bakalım başka daha neler bulacağız. Trueheart bu sana bağlı, fakat ben senin yerinde olsam, karakola dönünce bir başka eğitimci talep ederdim. Şu toz bulutu bir kalsın, senin Merkez'e transferini isteyeceğim; tabii başka düşüncelerin yoksa."

"Hayır efendim. Size minnettar kalırım."

"Minnettar kalma. Merkezde seni çok çalıştırırlar." Eve arkasını dönmüştü. "Peabody, hadi geri dönmeden önce bir de Kanal Caddesi'ne gidelim. Jilessa Brovv'nun oranın bir hastası olup olmadığını görmek istiyorum."

Louise, soğuğa maruz kalanları yerinde tedavi etmek için karavanla dışarıya çıkmıştı. Klinikte yerine bıraktığı kişi, öğrenci balosu kraliçesiyle doktorculuk oynayan birisi gibi görünen fazlasıyla genç birisiydi.

Bu genç adam Eve'e, Jilessa Brown'un onların hastalarından birisi olmadığını fakat aynı zamanda kliniğin favorisi, çok sevilen birisi olduğunu anlattı. Eve her zaman olduğu gibi, Merkez'e giderken ki yolu üzerindeki trafikle ve kalabalık sokaklarla boğuşurken düşüncelere daldı. Haftada en az bir kez bekleme odasında oturup diğer insanlarla konuşan, doktorların çocuklar için bir kavanozda sakladığı lolipoplardan birisinin cazibesine kapılan biriydi.

Jilessa, tatlı dilliydi. Gençliğinde yakalandığı ve tedavi edilmemiş bir zihinsel rahatsızlığı olan sosyal bir kadındı. Bu hastalıktan geriye onun söylemek istediklerini ağzında geveleyen tarzda bir konuşma tarzı ve sekiz yaşında bir çocuğun zihinsel kapasitesi kalmıştı.

Zararsızdı. Son altı aydır ileri düzeyde bir karaciğer hastasıydı; tedavi görmekteydi.

Eğer olumsuz bir gelişme olmazsa, hastalığın hafifleme sürecine girmesi gibi bir umut da vardı.

Şimdi bu iki olasılıkta ortadan kalkmıştı.

Eve ofisine adım attığı anda mesaj ışığı yanıyordu, fakat buna aldırmaksızın Feeney'e bağlandı.

"Bir tane daha cinayet var elimde."

"Anlat, dinliyorum. Duydum dedikodusunu."

"Cinayet mahallinde bir klapa iğnesi vardı; bu tıpta bir simge. Laboratuvara götürdüm; oradaki aptalla da görüştüm; ta ki bunun altın olduğunu kanıtlayıncaya kadar. Bunu benim için araştırır mısın? Kim satmış onlara bulup bulamayacağına bir bak."

"Bakarım. McNab'le görüştün mü?"

"Henüz değil. Sinirden midesi düğümlendi."

"Neden?"

Feeney çok sevdiği bademlerinden almak için çantasına doğru elini uzattığında, paketin hışırtısı geldi.

"Londra'da, altı ay önce bir uyuşturucu bağımlısı uyuduğu yerde ölü bulunmuş. Cesedin bulunuşundan birkaç gün önce öldürülmüş. Böbrekleri eksikmiş. Spindler'e yapılan şeyin aynısı, fakat bu cinayet mahalli korkunç pis. Her yer kan içinde. Ya acelesi vardı katilin ya da artık bundan sonra pek umursamayacak. McNab'a bağlanacağım ve detayları alacağım."

"O şu anda oraya doğru yola çıktı, iğneyi onunla yolla, ben araştırırım."

"Teşekkürler." Eve görüşmeyi bitirir bitirmez yeni bir çağrı daha aldı.

"Dallas."

"Teğmen sizi ofisime bekliyorum, şimdi."

Eve'in düşünebildiği tek şey Bowers'dı. "Tamam Komutanım. Geliyorum."

Gitmeden önce Peabody'yi çağırdı. "McNab Londra'daki potansiyel bir kurbanla ilgili detaylarla yolda, buraya doğru geliyor. Onunla konu üzerinde çalışın. Benim ofisimi kullanın." "Peki efendim, fakat..." Görüşmeyi kesti ve teğmeninin arkasından onursuz bir duruma düşürülmesini ve şikâyet edilmesini önlemeye karar verdi.

"Kahretsin!" Peabody sinir bozucu bir saat geçirmeye hazırlanmış bir biçimde, telaşla Eve'in ofisine doğru yöneldi.

McNab masayı talep etmeden önce oraya varmak istiyordu.

Whitney, Eve'i bekletmeden doğrudan konuya girerek onu aydınlattı. Masasında oturuyordu. "Teğmen, Memur Bowers'la yine münakaşa etmişsiniz."

"Evet efendim. Cinayet mahallinde, bu sabah ki kayıt esnasında tartıştık." Eve bundan nefret ediyordu. Okul müdürüne ispiyonculuk yapmak gibi bir şeydi bu.

"Giderek daha da zorlaşıyor ve itaatsizleşiyor. Kolumu tuttu, bende cinayet mahallini terk etmesini söyledim."

Whitney başını salladı. "Sorunun başka bir şekilde üstesinden gelemeyebilir miydin?"

Sert bir yanıtı yapıştırmamak için kendini zor tutarak Eve çantasına uzandı ve bir disk çıkardı. "Efendim, bu, cinayet mahallindeki kaydın bir kopyası. Siz buna bir bakın, sonra bana olayla farklı bir şekilde başa çıkıp çıkamayacağımı söyleyin." "Otur Dallas."

"Efendim, eğer görevimi yapmış olmaktan ötürü azarlanacaksam ayakta azarlanmayı yeğlerim."

"Seni azarlamış olduğumu sanmıyorum Teğmenim."

Yumuşak bir şekilde konuşuyordu, fakat o ayağa kalktı.

"Bowers bu sabah ki küçük olaydan daha önce bir başka dosya daha tanzim etmiş. Senin kendisini cumartesi gecesi arayıp, onu fiziksel zarar vermekle tehdit ettiğini iddia ediyor."

"Komutanım ben Bowers'ı ne evinden, ne de herhangi bir başka yerden aramadım." Bu durum, Eve için hiç de kolay değildi; ama sakin olmayı başardı.

"Eğer ben onu tehdit edersem ve etmişsem, bu yüz yüze olan olaydan sonra gerçekleşmiştir ve bu da kaydedilmiştir."

"Kendisini sen olarak tanıtan kişinin yaptığı aramanın bir kopyasını sundu."

Eve'in gözleri donmuştu. "Benim ses izimi içeren kayıtlar mevcut. Lütfen bu izler bu kayıtlarla kıyaslansın."

"Güzel o zaman Dallas. Oturur musun lütfen."

Onun çabasını da, gergin bir şekilde oturuşunu da izledi komutan. "Benim bu izlerin eşleşmeyeceğinden hiç şüphem yok. Aynen Bowers'm senin için sorun çıkarmaya devam edeceğinden emin olduğum gibi. Teşkilatın bu konu ve onunla başa çıkacağından emin olmanı istiyorum."

"Samimi bir şekilde konuşmama izin verir misiniz?"

"Şüphesiz."

"Onun sokak görevinde olmaması lazım. Onun üniforma giymemesi lazım. O tehlikeli birisi Komutanım. Bu kişisel bir aşağılama falan değil, bu profesyonel bir görüş."

"Ve benim seninle mutabık olduğum bir görüş, ama işler her zaman olması gerektiği kadar basit olmuyor. Bu iş beni bir başka sorunla daha karşı karşıya getirdi. Hafta sonunda Belediye Başkanı beni aradı. O da öyle görünüyor ki Senatör Brian Waylan tarafından, senin sorumlusu olduğun araştırmalarla ilgili ekip üyelerinin yeniden atamalarının yapılmasını rica etmek üzere aranmış gibi görünüyor."

"Bu Allah'ın cezası Waylan da kim?" Eve tekrar ayağa kalkmıştı.

"Benim yürüttüğüm davayla besili bir politikacının ne ilgisi olabilir ki?"

"Waylan, Amerikan Tıp Derneği'nin sadık destekçilerinden birisidir. Oğlu doktordur ve Chicago'daki Nodrick Kliniği'nin personeli arasındadır. Senin araştırmanın ve bunun sonucu oluşan medya haberlerinin tıp camiasını etkileyebileceğine inanıyor. Bunun da bir paniğe yol açabileceğine.

Amerikan Tıp Derneği, bu konularla ilgili kendi özel araştırmalarını finanse etmekle ilgileniyor ve arzu ediyor."

"Katil kendi aralarından birisi olduğu için, böyle bir şeyi arzu ediyor oluşlarından eminim. Bu benim davam. Ben kapatmayı düşünüyorum."

"Muhtemeldir ki bu noktadan itibaren tıp camiasıyla biraz işbirliği içine gireceksin, " diyerek devam etti Whitney. "Yine muhtemeldir ki teşkilat üzerinde, bir araya gelerek bu araştırmanın doğasını, eksenini değiştirmek için bir etki oluşturabilmek amacıyla, bazı politik baskılar olacaktır."

Bakışları ile Whitney onu açık bir biçimde aşağılamıştı.

"Bu davayı senin kapatmanı istiyorum Dallas ve bunu süratli bir biçimde yap. Ben senin kişisel olarak seni sinirlendiren birisi tarafından dikkatinin dağıtılmasını istemem," diyerek kararım da belirtti. "Ve bu yüzden senden teşkilatın Bowers'm durumunu ele alması için izin vermeni istiyorum."

"Ben kendi önceliklerimi biliyorum."

"Güzel. Daha fazla haber oluşuncaya değin, bu dava ve davayla ilgili tüm bilgiler medyadan saklanacak. Yeni hiçbir haberin basına sızmasını istiyorum. Bu konuyla ilgili herhangi bir bilgi ya da tüm bilgiler, sadece gerekli görüldüğü zaman ve gerekli görüldüğü hallerde verilmek üzere, tüm kopyalarıyla benim iznim olmak üzere şifreli olarak sunulacaktır." "Teşkilatta bir sızıntı olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Ben Doğu Washington'un bizim işimizle fazla ilgilendiğini düşünüyorum. Bir ekip topla, bu noktadan itibaren kod 5 konumunda tut," dedi ve mühürlenmemiş teşkilat içi tüm raporların bloke edilmesini ve medya blokajını emretti.

"Bu işi bitir."

On İkinci Bölüm

"Ben bir olasılık taramasını çok kısa sürede halledebilirim."

"McNab."

"Bunu bana mı söylüyorsunuz? Londra kurbanı hakkında araştırmanın doğru bir biçimde yapılmasını istiyorsan bunu benim yapmam gerekir. E-dedektif olan benim."

"Ben de bu araştırmanın liderinin yardımcısıyım. Bana emir vermesen."

Konuyu değiştirip dalga geçerek; "Çok hoş kokuyorsun şekerim(!)"

"Beş saniye içinde koklayabileceğin bir burnun kalmayacak geride."

Eve ofis kapısında bir an için duraksadı ve kendi kafasını yumrukladı. Bu insanlar onun ekibiydi; ama tıpkı anneleri uzağa gittiğinde didişen beş yaşında bir çift çocuk gibiydiler. Tanrı Eve'e yardım etmeliydi.

Eve odadan içeri girdiğinde birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

Her ikisi de ani bir hareketle geriye doğru döndüler, dikkatlerini onun üstünde topladılar ve masum görünmeye çabaladılar.

"Okul tatili bitti çocuklar. Konferans odasına geçin. Gelirken yol boyunca Feeney'le görüştüm. Vardiya bitimine kadar düzgün bir akış içinde vakalarla ilgili tüm bilgileri ve bunların çapraz kontrolünün yapılmasını istiyorum. Bu piçi koleksiyonuna yeni birisini daha ilave etmeden yakalamamız gerek."

Aniden geriye dönüp uzun adımlarla dışarıya çıkınca,

McNab birden sıırıtmaya başladı. "Canım ya, ben onunla çalışmayı çok seviyorum. Bu davada acaba onun ev ofisine karargâh kurabilir miyiz? Roarke'un büyük binasında harika oyuncaklar var."

Peabody'burun kıvırdı; diskleri ve dosyaları toplamaya başladı. "Teğmen nerede çalışmamızı söylüyorsa orada çalışacağız."

Ayağa kalktı, McNab'a çarparak onu sinirlendirdi.

Onun neşeli yeşil gözlerinin içine hüznü bir şekilde baktı.

"Ayağımın altındasın McNab."

"Uğraşmaya devam edeceğim. Söyle bakalım Charlie nasıl?"

Ona kadar saydı, sonra yanıtladı, "Charles iyi ve bu seni hiç ilgilendirmez. Şimdi o sıska poponu oynat bakalım." Paldır küldür dışarıya çıkarken, onu dirseğiyle itelemekten biraz keyif almıştı.

McNab'ın midesi ağrımıştı. "Bunu benim için yapabileceğinden emin misin? Şekerim (!)" diye yine uğraştı onunla.

"Tanrı nedenini biliyor."

Eve konferans odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Bowers'ı aklından çıkarmak istiyordu. Onu derine, karanlık bir deliğe sokmalıydı; farelerle ve küflenmiş bir ekmek parçasıyla.

Evet, bu çok güzel bir hayaldi. Rahatlamak için derin bir nefes aldı. Peabody'nin içeri girmesiyle onun üzerine atlaması bir oldu.

"Ölüm mahallini tanıtım fotoğraflarını panoya koy. Her cinayet mahallini vurgulayan bir lokasyon haritası hazırla; kurbanların isimlerini, şehirleri."

"Peki efendim."

"McNab. Sen de neler bulduysan ver bana."

"Tamam, pekâlâ..."

"Gevezeliği de minimumda tutun," diye ekledi Eve ve Peabody'nin kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Efendim," diye başladı McNab, "Bu şehirlerdeki, söz konusu

olan en önemli sağlık ve araştırma merkezlerinin listesini çıkardım ben. Ana bilgisayarda kopyası var."

Basılı kopyası da hazır olduğu için onu da masaya koydu.

"New York'daki doktorların kısa listesinin de kontrolünü yaptım. Orada, bu doktorların hepsinin diğer merkezlerin en az birisiyle bağlantılı çalıştığını göreceksiniz. Araştırmalarım neticesinde gördüm ki söz konusu kurbanları öldüren kişinin, uygulaması, bu konudaki yeteneği, organ naklindeki uzmanlığıyla benzerlik gösteren sadece üç yüz sıradışı cerrah var."

Sonra, hızlıca özetlediği raporundan gururlanarak durdu.

"Ben hâlâ benzer suçları araştırıyorum. Bu sürecin yavaş ilerlemesi, dosyalama ve diğer bölgelerdeki farklı vakaların araştırılmasından kaynaklandı."

Eve, buna daha fazla dayanamadı. Masanın köşesine oturdu, gösterişli yeşil ayakkabılarını bilek kısımlarından üst üste attı.

"Bakın, bana öyle geliyor ki cinayet masasındaki adamların bazıları bu vakaları kimsenin aldırmayacağını düşünerek kapatmış olabilirler ya da bunun esrarengiz sokak suçlarından birisi olduğunu düşünmüşlerdir. Örtbas da etmişlerdir.

Bunun dışında olayı biraz deşmek durumundayız ki bende bunu yapıyorum. Benim çoğu kez ulaştığım şey mezhep veya aile içi şiddet oluyor. Öfkeli hayat arkadaşları ya da eşler tarafından gerçekleştirilen birçok olayla karşılaştım. Adam bir tarafını pantolonunun içinde tutamadığı için, kaç kadının adamları öldürdüğünü ya da yaraladığını bir bilseniz. Kuzey Carolina'da geçen üç ayda, erkeklik organının kesilmesine ilişkin altı olay var. Bu sanki salgın gibi ya da böyle bir şey."

"Bu büyüleyici faso fisoları bırakalım McNab," dedi Eve.

"Ve artık şu iç organlara konsantre olalım." Bilgisayara doğru uzandı. "şimdi sınırlandır. Her şehire uyan bir sağlık merkezi istiyorum."

"Sen iste yeter ki."

"Feeney." Elinde fındık torbasıyla içeri girdiğinde Eve rahatlamıştı artık, "iğneyle ilgili ne buldun?"

"Hiçbir şey bulamadım. Şehirde on sekiz karadık o tasarımı bulunduran üç yer var. Drake Merkezi'ndeki mücevher mağazası, Beşinci Caddedeki Tiffany ve şehir merkezindeki DeBower'in yeri." Peabody'nin panoya ölümlerin resimlerini tutturuşunu izlerken dalgın bir şekilde elindeki torbayla oynadı.

"On sekiz karat beş bine satılıyor. Sosyetik sağlık merkezlerinin birçoğunun Tiffany'yle bu iğnelerle ilgili olarak sürekli işleyen bir hesapları var. Mezun stajyerlere verilmek üzere topluca alıyorlar. Altın ya da gümüş, sıralamaya bağlı olarak. Tiffany yetmiş bir altın, doksan altı gümüş satmış. Bu satışların yüzde doksan ikisi hastanelerin doğrudan hesapları aracılığıyla gerçekleşmiş."

"Louise'e göre, bundan birçok doktorda var," diyerek bir yorumda bulundu Eve. "Fakat hepsi bunu takmıyor. Bunu Tia Wo'nun takmış olduğunu gördüm, Hans Vanderhaven ve Louise'in," diye ekledi, öfkeliydi, "iğnesini kaybeden birisi var mı bulmak zorundayız. Üç outlet mağazasını kontrol edin. Kimin yenileme talebinde bulunmuş olabileceğini de araştırın."

Eve ellerini cebine soktu ve panoya doğru döndü. "Başlamadan önce, komutanın bize basın yasağı getirdiğini bilmeniz gerekiyor. Röportaj yok, yorum yok. Biz Kod Beşiz, bu yüzden bu vakaların herhangi birisiyle ilgili tüm bilgiler şu andan itibaren *gerekli görüldüğü zaman, gerekli görüldüğü hallerde verilmek üzere saklı* tutulacak. Dosyalar şifreli olarak tutulmak durumunda."

Feeney, "Teşkilatta bir sızıntı mı var?" diye sorarak merakını gidermek istedi.

"Belki de. Fakat aynı zamanda Doğu Washington kaynaklı baskı ve politik baskılar da var. Feeney, sen Illinois Senatörü Waylan hakkında yapacağın araştırmada onun ya da herhangi bir personelinin dikkatini çekmeksizin neler bulabilirsin?"

"Onu donunun ölçüsüne kadar araştırır bulurum."

"Onun koca bir kıcı ve küçük bir şeyi olduğuna iddiaya girerim," diye söylendi Eve. McNab de homurdanıyordu.

"Bana göre katil topluyor," dedi, panodaki ölümlere doğru eliyle

işaret ederek söze başladı. "Zevk için, kazanç için, çünkü buna gücü yettiği ortada. Bilemiyorum. Fakat o sistemli bir şekilde kusurları olan organları topluyor. O bunları olay mahallinde çıkarıyor. En az bir vakada, bir organ naVil torbası olduğunu da biliyoruz, bu nedenle ihtimal odur ki bu şablon tüm cinayetlere dayanak teşkil ediyor. Eğer organı saklamak gibi bir kaygısı varsa bunları saklamak için bir yeri olması lazım. "

"Bir laboratuvar," dedi Feeney.

"Öyle anlaşılıyor. Özel bir yer. Belki de kendi evinde.

Bunları nasıl buluyor peki? Bunların her birisinin çok önceden peşine takılmıştı. Bu üçü," diye ekledi Eve, parmağıyla fotoğraflara vurarak, "bunların hepsi New York'ta çıkarılmış ve hepsi de Kanal Caddesi Kliniği'yle bağlantılıdır. Onların bilgilerine erişim olanağı var. Bu katilin ya bu klinikle bağlantısı var ya da içeride ona bu bilgileri aktaran birisi var."

"Bir polis de olabilir," dedi Peabody ve tüm bakışlar ona döndüğünde lafı çevirdi. "Efendim." Boğazını temizledi.

"Devriye gezen polisler bu insanları tanır. Eğer biz teşkilatta bir sızıntıyla ilgileniyorsak, belki de katile bilgi aktaran bu sızmayı göz önüne almamız gerekli."

"Haklısın," dedi Eve kısa bir süre sonra.

"Bowers iki kurbanın öldürüldüğü bölgede çalışıyor."

McNab sandalyesinde donuverdi. "Biz onun zaten nasıl bir vahşi tavşan gibi düşünmeden her şeye atlayan birisi olduğunu iyi biliriz. Ben onu her yönüyle araştırabilir, onun hakkındaki tüm bilgileri tarayabilirim."

"Allah kahretsin ya." Eve tedirgin bir şekilde cama doğru yürüdü, karın yansımasının göz alıcı parıltısından irkildi.

Eğer bunun araştırılması emrini verirse, bu haberleşme kanallarından geçmek durumundaydı, kayda geçebilirdi. Bu da bazı bölümlerde rahatsızlık korkusuna yol açabilirdi, yol açardı da.

"Bunu dışardan birisine yaptırabiliriz," dedi Feeney,

Eve'in ne düşündüğünü anlayarak. "Bu talepte benim ismim geçer, bu da seni konunun dışında tutar."

"Ben işin sorumlusuyum," dedi Eve. Bu durum, işine karşı duyması gereken bir sorumluluktan onun için. "İstek buradan yapılacak ve üzerinde benim adım yazılı olacak."

Şimdi yolla McNab, hadi oyalanmayalım."

"Peki efendim." Bilgisayara doğru geriye döndü.

"Chicago'daki sorumludan hiçbir işbirliği ve yardım alamıyoruz," diye devam etti. "Bu yüzden bizde buradan halledelim."

Londra'dan bilgilerin gelmesini bekleyeceğiz." Eve panoya doğru geri dönerek yürüdü, yüzleri inceledi. "Ama bu arada ölesiye yoğun çalışacağız. Peabody sen politika hakkında ne biliyorsun?"

"Çok nadir durumlarda çürüme, suistimal ve işe yaramaz, kötü yollardan iş gören önemli bir kötülük."

"O zaman bu çürüme, suistimal ve işe yaramazlıklarla dolu bu işlere ne kadar erişebileceğinizi bir görelim. Ben de Morris'le birlikte Jilessa Brown'un otopsi bitmiş mi bakacağım." Ofisine geri döndüğünde, önce Chicago'yu aradı ve

Kimiki'ye tekrar bir e-posta yollarken, söylenerek bir üst sorumlusuna başvurmaya karar verdi.

"Put Z ? "

"Ben Teğmen Sawyer."

"Ben Teğmen Dallas, New York Polis Teşkilatı'ndan," dedi sert bir şekilde, karşısındaki adama dikkatle bakarak. Uzun, ince, tütün renginde yorgun bir yüzü, derin gri gözleri ve yüzünün bir köşesinden diğer köşesine, bir hançer gibi uzanan bir ağzı vardı. "Sizin bölgenizdeki bir vakayla bağlantılı gibi görünen bir dizi cinayet üzerinde çalışıyorum."

Eve, bilgiyi detaylandırırken, onun yüzünü izlemeye devam etti ve kaşlarının arasındaki belli belirsiz bir çizginin oluşumunu gördü. "Bir dakika bekle New York."

Eve'i koca bir üç dakika parmağıyla masasında bekledi.

Adam geri geldiğinde daha rahat duruyordu. "Bana bu konuda bir bilgi transferi talebi erişmedi. Sizin sözünü ettiğiniz vaka aktif olmayan ve çözülememiş bir vaka olarak rafa kaldırıldı."

"Bak Sawyer, yeni sorumlunuzla bir hafta kadar önce ben görüştim. Bu talebi ben yaptım. Burada üç cesedim var ve benim araştırmam sizinkiyle bir bağlantı olduğuna işaret ediyor.

Bu vakayı başınızdan atmak istiyorsunuz; ama bari buraya atın. İstedğim tek şey birazcık profesyonel bir işbirliği.

Bu bilgiye ihtiyacım var."

"Dedektif Kimiki New York dışında. Burada ölmüş bir yığın insanın dosyalarıyla ilgili olarak bizde kendimize düşenlerle uğraşıyoruz. Sizin talebiniz bu arada atlanmış olmalı."

"Bulup çıkaracak mısınız, peki?"

"Bir saat içinde dosyalar elinizde olur. Gecikme için özür dilerim. Kimlik numaranızı alayım ve bilgiyi aktarayım. Bu işle kişisel olarak ilgileneceğim."

"Teşekkürler."

Bir iş daha bitti,, diye düşündü Eve Chicago'yla görüşmesini bitirdiğinde. Morris'i ofisinde yakaladı.

"Şimdi hazırlıyorum Dallas. Ben tekim."

"Bana önemli olan noktaları söyle."

"O ölmüş."

"Çok şakacısın Morris."

"Gününü aydınlatacak bir şey. Ölüm nedeni karındaki yara. Yara bir lazer bisturiyle oluşturulmuş; yine son derece kayda değer bir ustalıkla kullanılmış. Kurban ölümü öncesinde anesteziyle uyutulmuş. Bu vakada, yara, kapatılmadan bırakılmış ve kurbanın kanı dışarıya boşalmış. Karaciğeri çıkarılmış. Özellikle bu organı etkilemiş olduğu kesin olan, ileri bir kanseri varmış kurbanın. Bu konuda biraz tedavi görmüş. İleri bir aşamada oluşabilecek türde bir yara oluşumu vardı ama bunun yanısıra güzel pembe dokular da vardı.

Tedavi hastalığın ilerlemesini yavaşlatmış, hastalığa karşı

savaşıyormuş. Düzenli ve sürekli bir bakımla hastalığı geri püskürtebilirmiş."

"Keşi diğerleriyle benzer mi?"

"Çok temiz ve mükemmel. Keserken acele etmemiş. Benim görüşüme göre, bu işi yapan aynı el. Fakat kalan kısmı benzemiyor. Bunda kibir yok ve bu kurban ölmeyecekti. Bir on yıl daha yaşamak için güzel bir şansı varmış; belki de daha fazla."

"Tamam. Teşekkürler."

Eve arkasına yaslandı ve elindekileri hızlıca düşünebilmek için gözlerini kapattı. Webster gelmişti o sırada.

"Şekerlemenizi böldüğüm ve rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Ne istiyorsun Webster? Sürekli ortaya çıkıyorsun. Avukatımı çağırmak zorunda kalacağım."

"Kötü bir fikir değil. Hakkınızda bir şikâyet daha var."

"Bu düzmece bir şey; ses kayıtlarını incelediniz mi?" Durdurmayı başardığı öfkesi şiddetli bir biçimde dizginlerinden kurtulmaya çalışıyordu. "Allah kahretsin Webster, sen beni bilirsin. Ben öyle kaçık telefon aramaları yapacak birisi değilim. Bir anda fırladı sandalyesinden. O ana kadar bastırmaya çalıştığı öfkesinin boyutlarının farkında değildi. Bu öfke içinden dışarıya doğru kükremiş ve boğazını yırtacak gibi olmuştu, daha iyi bir şey bulamadığı için boş büyük kahve fincanını aldı ve duvara doğru fırlattı.

Webster cam kırıklarına bakarak ayakta duruyordu. "Daha iyi hissediyor musun kendini?"

"Evet biraz," diye yanıtladı.

"Ses kayıtlarını inceliyoruz. Dallas, ben bunların senin sesinle eşleşebileceğine inanmıyorum. Ben seni biliyorum. Sen, ne derdi varsa direkt insanın yüzüne karşı söyleyecek türden bir kadınsın. Cesaretsiz, pısırik bağlantılar kurarak tehdit etmek senin tarzın değil. Fakat senin onunla bir sorunun var ve bunu küçümsememelisin. Bu sabah cinayet mahallinde senin ona davranışın nedeniyle bağırıp çağmyormuş."

"Bu kayıtlı. Lütfen izle, sonra benimle konuş."

"Tamam, bunu yapacağım," dedi bezgin bir şekilde. "Bu konuyla ilgili tüm kanalları adım adım gözden geçireceğim; çünkü bu senin daha çok işine yarayacak. Şimdi senin onunla ilgili bir araştırma ve tarama emri verdiğini gördüm. Bu pek hoş görünmüyor."

"Bu bir vakayla ilgili. Kişisel bir şey değil. Bir tane de Trueheart'la ilgili istedim."

"Neden?"

"Bunu yanıtlayamam. Bu konuyla ilgili tüm bilgileri sadece gerekli görüldüğü zaman ve gerekli görüldüğü hallerde şeklinde saklı tutulması için emir aldım. Whitney'nin emirleri doğrultusunda Kod Beş konumundayım."

"Sadece durumu kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

"Ben işimi yapıyorum Webster."

"Ben de benimkini Dallas. Bowers az önce basına gitmiş."

"Benim hakkımda mı? İnanamıyorum."

"Oldukça küçük bir şikâyet; teşkilatın onun şikâyetini örtbas ettiğini iddia ediyordu. İsmi reytingleri patlatacak görünüyor ve bu öykü akşam yemeğinde tüm ekranlarda yerini alacak."

"Burada bir öykü yok ki."

"Öykü sensin işte," diye düzeltti Webster. "Fiyakalı cinayet masası polisi, bir yıl önce ülkenin önde gelen politikacılarını alaşağı etmiş polis. Gezegeenin üstünde ya da dışında yaşayan en zengin herifiyle evlenmiş polis, bir o kadar da karanlık bir geçmişi olan adamla hatta evli olan polis. Dallas sen onların reyting oranlarını etkileyebilecek bir kişinin ve bil ki medya şu ya da bu şekilde bu konunun içine dalecektir."

"Bu benim sorunum değil." Midesine ağrılar saplanmıştı.

"Bu teşkilatın sorunu. Sorular sorulacak ve yanıtlanması gerekecektir. Bu durumu yatıştıracak bir beyanatın ne zaman ve nasıl verilmesi gerektiğini sen bulacaksın."

"Allah belasını versin Webster. Benim medyayla görüşme

yasağım var. Ucu araştırmama dokunacağı için onlarla konuşamam." Webster, şu anda arkadaş arkadaş olduklarının ayırdına varmış olduğunu umarak Eve'in gözlerinin içine baktı. "O zaman sana zor bir durumda olduğunu söyleyeyim. Ses izlerine dair kayıtlar kıyaslanacak ve sonuçlara dair bir rapor açıklanacak. Bu sabah ki cinayet mahalli kaydı da incelenecek ve hem senin, hem onun davranışı hakkında bir karar verilecek. Senin onunla ilgili olarak yapılmasını istediğin araştırma ve tarama da bu kararların verilmesini beklemek üzere askıya alınır. Bu sana karşı izlemekle yükümlü olduğum resmi yol. Şimdi, sana bir avukat edinmeni söylüyorum Dallas.

Roarke'un parasının satın alabileceği lanet olası en iyi avukatı tut ve bu işi kapat."

"Ben onu ya da parasını kendi pisliğimi temizlemek için kullanmam."

"Dallas, oldum olası dikbaşı bir cadalozdun. Seni çekici bldığını düşündüğüm birçok özelliğinden birisi de bu."

"Aman ya, iğneleme beni."

"Evet öyle yaptım. Ama etkili olmadı." Bakışları ciddileşti ve bir adım öne attı. "Senin için kaygılanıyorum; bir arkadaş ve bir meslektaş olarak. Senin işini bitirmek istiyor. Öyle bir durum ki batarken kimse yardım elini uzatamaz. Senin eriştiğin bir pozisyona gelince, profesyonel ve kişisel birçok insan örtülü bir kıskançlıkla kudurur. Bu bir anlaşmayı mühürleme gibi bir şeydir.

"Bununla başa çıkarım."

"Güzel." Başını salladı ve dışarıya çıktı. "Sana bir kez daha söyleyeceğim: O mükemmel kıcını iyi kolla."

Eve oturdu, başını ellerine doğru eğdi ve bundan sonra ne halt edeceğini düşündü.

Vardiyasının sonunda, kendisini lanet olası sokağa atmaya karar verdi. Chicago'nun son olarak kendisine transfer ettiği dosyaların da içinde olduğu dava dosyalarını yanına aldı. Fakat Tanrı'ya şükür ki vaktinde eve gidebiliyordu. Araba sürerken korkunç bir

başığrısı ona eşlik ediyordu.

Madison üzerindeki 51. ve 52. sokak arasında, Delancey'deki metronun merdivenlerinden yukarıya doğru paldır küldür çıkarken Bowers kuzeye doğru akan trafikte söylendi. Bowers oldukça neşeliydi. Ona göre Eve Dallas'ın kıcı tutuşmuştu. *Yaktım orospuyu*, diye düşündü ve neredeyse kaldırımdan aşağıya düşüyordu.

Bir kameranın önünde dikilip, karşısında anlayışla başını sallayan bir TV muhabirine uğradığı tacizi detaylı bir biçimde anlatmak tatmin edici bir şey olmalıydı.

Off ya, onun yüzünün ekranda belirip, söylediklerinin herkes tarafından duyulacağı lanet olası zaman gelmişti neredeyse Onlara her şeyin yıllar önce başladığını, akademide okudukları yıllarda, Dallas'ın oraya girip, ön plana çıkmasıyla başladığını anlatmak istemiş olmalıydı. Lanet olası o ön plana çıkışını. Tüm rekorları kırışını. Evet, Eve tüm rekorları kırmıştı, tamam. Eğitimle yatarak mesela ve bazen de bayanları tatmin ederek. Ve Feeney ve belki de Whitney'le yıllarca süren rastgele cinsel ilişkilerini bir şekilde hissedenden herkesle. Roarke'la o büyük, süslü evde ne kadar iğrenç seks oyunları oynadığını Tanrı bilirdi.

Onun günlerinin artık sona erdiğine karar verdi Bowers ve kendisine çikolatalı dondurma ısmarladı. Özel günlüğüne günlük raporunu yazarken, kocaman dondurmasının hepsini yedi.

Orospu, Ellen Bowers'a gereksiz emirler verip, hoyratça davranabileceğini ve sonra kaçabileceğini düşünmüştü.

Sürpriz, sürpriz. Bölge bölge, tayin tayin tüm bu oradan oraya atılmaların sonunda bedeli ödenecekti.

Bazı önemli bağlantıları vardı. Evet, son derece doğrudu bu. O bazı insanları tanıyordu.

O doğru insanları tanıyordu.

Bu kez Eve Dallas'ın yok oluşu onun şöhrete ve saygınlığa erişmesi için bir sıçrama tahtası olacaktı ve Cinayet Masası'nda oturan kişi bu kez o olacaktı.

Ekranında yüzü görünen kişi o olacaktı.

Evet, evet, o Allah'ın cezası zamanlardan birisi diye düşündü, kara bir nefret yayıldı her yanına. Ve Dallas'ı un ufak edinceye değin çiğneyip yok ettiğinde, Trueheart'm da icabına bakacak ona da bu sadakatsizliğinin bedelini ödetecekti. Dallas'ın Trueheart'a da kendisini becermesi için müsaade ettiğini çok iyi biliyordu.

Olan şey buydu; işler böyle yürüyordu. Bovver buna asla müsaade etmezdi. O insanların ne düşündüğünü biliyordu; o insanların ne dediklerini de. Bildiğinden emindi.

Onlar onun bir fitneci, ortalık karıştıran birisi olduğunu düşünüyorlardı. Onlar onun işini yarım yamalak, baştan savma yapan bir polis olduğunu düşünüyorlardı.

Tibble'dan Trueheart'a varıncaya değin hepsi istisnasız aşağılık heriflerdi.

Onun teşkilattan ayağını sessiz sedasız kaydıramayacaklar, emekli aidatını kaybetmeden ayrılabilmek için bir mazeret olacaktı.

İşi bittiğinde, lanet olası New York Polis Teşkilatı'nda o artık sorumlu konumda bir kişi olacaktı.

Hepsi yıkılacaktı, hepsi! Dallas'tan başlayarak yıkılacaklardı. Çünkü herşey Dallas'la başlamıştı.

Öfke alttan alta onu keyiflendiriyordu. O her zaman orada bir yerlerde duruyordu. Fakat bunu kontrol edebiliyordu.

Bunu yıllardır kontrol edebilmişti. Çünkü o akıllıydı, hepsinden akıllıydı. Her defasında, teşkilattan aşağılık bazı herifler ona bir kişilik testi yaptırmasını söylerdi; o ise bu fısıltıları dikkatli bir dozda sakinleştiriciyle susturuyor, geçiştiriyordu.

Daha sonra belki daha yüksek dozlarda buna ihtiyacı olabilirdi ve hele bir de biraz Zoner'le karıştırırsa harika oluyordu; güzel bir yatıştırıcı kokteyl gibi, fakat hâlâ kendisini kontrol altında tutabiliyordu.

Bu aşağılık herifleri, testlerini ve sorularını nasıl atlatabileceğini iyi biliyordu. Ve hangi düğmelere basılması gerektiğini de

biliyordu; çok iyi bildiğinden emin olabiliydiniz. Parmağı şu anda tetikteydi ve hâlâ orada durmaya devam ediyordu.

Onun içeriden bazı bilgileri vardı; onun dışında kimse bilmiyordu. Ve şu anda öncelikle sadece yapmak istediği şey için güzel, derli toplu ve bulunup çıkarılamayacak kredileri vardı: Bildiklerini halka açıklamak.

Köşeyi dönüp, oturduğu binaya doğru karanlık caddede ilerlerken, dişleri bir gülümsemeyle ışıldadı. Talihi tarafından yönlendirilerek, zengin, ünlü, güçlü birisi olacaktı.

Ve arkadaşının da küçük bir yardımıyla, Dallas'ı duvara çakacaktı.

"Memur Bowers?"

"Evet?" Arkasına döndü, karanlığa doğru, orada ne olduğunu anlamaya çalışarak baktı.

Elini bayıltıcısına doğru kaydırды.

"Ne var?"

"Bir mesajım var. Arkadaşınızdан."

"Evet? Mesajı ne?"

"Hassas bir konu. Gizli konuşmamız lazım."

"Sorun değil." İleriye doğru bir adım attı; iletide yararlanabileceği daha ne gibi şeyler olabileceğini düşünerek heyecanlandı.

"Yukarıya gel."

"Korkarım, senin aşağıya gelmen gerekecek." Robot karanlığın içinden aniden sıçradı, gözleri renksiz, yüzü boş, anlamsızdı. Elindeki metal boruyu, Bowers'm nefes alıp, bağırmasından önce, kafasının yan tarafına hızla vurdu.

Bowers'm dondurması önce havaya uçuştı, sonra şap diye bir ses çıkararak yere düştü. Robot onu kenara doğru sürüklerken, kaldırım kana bulandı. Onu açık olan bodrum kapısından aşağıya doğru çekerken, Bowers'm bedeni merdivenlerde boğuk gümbürtülerle zıplıyordu.

Uсталıkla merdivenlerden yukarıya çıktı yeniden, kapıyı kilitledi. Işığa gereksinimi yoktu. Karanlıkta görebilecek şekilde programlanmıştı. Süratli bir biçimde, üzerindeki üniformayı çıkardı, Bowers'm kimliğini, silahını aldı ve boru da dâhil olmak üzere tüm bunları bir bohça haline getirerek beraberinde getirdiği büyük çantanın içine koydu. Daha önceden seçtiği bir çöp kutusuna konulacak ve sabote edilecekti. Ve o soğuk karanlıkta, duygudan yoksun bir beceriyle, onu elleri ve ayaklarını kullanarak parçalara ayırdı.

On Üçüncü Bölüm

"Baştan savma, yarım yamalak yapılmış bir iş." Roarke'un ofisine doğru yürürken öfkeyle söyleniyordu Eve. Birisine dır dır edip, sızlanması gerekiyordu ve Roarke hemen oracıktaydı.

Faks gelmişti; Olympus Resort'tan gelen en son ilerleme raporunu incelerken Roarke neşeliydi.

Roarke buradaki ilerleme sebebiyle bir ziyarette bulunması gerektiğini ve bunun karısı için de bir seyahat olanağı olabileceğini düşünüyordu. Bu seyahati planlamak için düşündü.

"İki farklı sorumlu," diyerek içeri girdi Eve. "İki farklı polis ve her ikisi de vakanın içine ettiler. Chicago'da bunları eğitmek için ne kullanıyorlar acaba; Uç Budala'nın videolarını mı?"

"Palyaço kullanıyorlardır," dedi Roarke.

"Ne?"

Roarke tümüyle ona odaklanarak baktı ve yüzündeki öfkeyi görerek gülümsedi. "Palyaço sevgilim."

"Ne farkı var? Hâlâ beceriksiz mankafalılar. Bilgilerin yarısı eksik. Tanıklarla yapılan görüşmelerin evrakları ya da raporlar hâlâ eksik, otopsi dokümanları kayıp. Kurbanın kimliğini saptamış olmaları gerekirdi; fakat hiç kimse bir özgeçmiş tespiti yapmamış. Ya da yapıldıysa dahi, dosyada yok."

Roarke faks üzerinde bazı yazımlar yaptı; yaklaşık bir milyonun üçte biri kadarlık bir meblağ ile ilgili bir ayarlama ve değişiklik yaptı. Şehir merkezindeki ofisinin ve oradaki yardımcısının dikkatine geri yolladı. "Neyin var?"

"Ölü bir adam," dedi parlayarak, "kalbi eksik." Roarke ayağa kalkıp bir şişe şarap seçmek için dolaba doğru gitti.

"Bir polisin bir davanın nasıl içine edebileceğini görüyorum.

Bunu görmekten hoşlanmıyorum ama görebiliyorum. Fakat iki polis aynı davayla ilgilenip, içine ediyorlar ve yaptıkları iş yürümüyor tabii. Şu anda ikisine de erişilemiyor, yarın müdürleriyle biraz dans etmemiz gerekecek."

İçi çok fazla öfke ve hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Belki de bazıları onlara erişmiştir. Para yedirdiler ya da tehdit edildiler. Kahretsin. Bu konudaki sızıntı sadece New York Polis Teşkilatı'ndan olmayabilir, tüm bu lanet olasıca yerlerden olabilir pekâlâ."

"Ve senin şu işe karışan senatörün, büyük Illinois eyaletindendi, değil mi?"

"Evet." Politikadan nefret ediyordu Eve. "Bu konuya komutanla bir netlik kazandırmam gerekiyor; fakat Chicago'daki müdürle de bu işi şahsen görüşmem gerekecek."

Her zamankinden daha ağır bir biçimde, Roarke iki bardağı da doldurarak Eve'in yanına gitti. "Seni oraya ben götüreceğim."

"Bu polislik bir iş."

"Sende benim polisimsin. Chicago'ya bensiz gitmiyorsun

Eve. Bu kişisel bir şey. Şimdi biraz şarap iç ve bana olayın geri kalan kısmını anlat."

Bu, konuyu onunla tartışabilirdi. Fakat enerjisini harcanmayacaktı.

"Bowers birkaç ilave şikâyeti daha içeren bir dosya hazırlamış. Sabah cinayet mahallindeydi *wç* sorun yarattığı için ben görevden azlettim onu. Kayıtlarda var bu, onu incelediklerinde zaten benim hareketlerimde yanlış bir şey olmadığını görecekler; fakat gerçekten çok üstüme geliyor."

Bundan söz ettikçe, bu konuyu düşündükçe midesine ağrılar giriyordu. "Sürekli bir biçimde ortalığı karıştırıyor ve basında beni rezil edecekmiş, onun yüzünden yine uyarıldım."

"Sevgilim, dünya bir yığın aşağılık insan ve aptalla dolu."

Roarke ona doğru uzandı, gamzesine dokundu. "Birçoğu da şaşırtıcı bir biçimde tanınan kişiler. Kendi kendisini batırarak bitirecek"

"Evet, sonunda öyle olacak ama Webster kaygılı."

"Webster?"

"Soruşturma ekibinden arkadaşım."

Roarke onun dikkatini dağıtıp rahatlatmak için boynuna masaj yaptı. "Bu ismi daha önce duyduğumu hatırlamıyorum.

Onu ne kadar iyi tanıyorsun sevgilim?"

"Uzun süredir karşılaşmıyorduk onunla."

"Fakat bir zamanlar... Önemsiz bir şeydi. Çok uzun bir zaman önce."

"Ne uzun bir zaman önceydi?"

"Sarhoş olup ilişkiye girdiğimizde. Mutlu musun?"

Roarke güldü ve onu öptü. "Mahvoldum. Şimdi sarhoş olup, üzerime atlarsın herhalde kendini affettirmek için."

"İşim var."

"Benim de. Sende benim i s i m s in Teğmen."

"Ben sarhoş değilim."

"İyi." Roarke şarabından birkaç yudum daha içip kadehini kenara koydu. "Üçte ikisi bana yetiyor," dedi ve onu yere doğru itti.

Eve, onun böyle zor kullanarak sevişmeye çalışmasından keyif aldığını söylememe kararı aldı ve artık biraz daha rahattı.

"İyi, hadi yeterince eğlendin, şimdi üstümden kalk."

"Seni seviyorum. Devam etmeyelim mi?"

"Hayır, kes şunu." Kanı yeniden kaynamaya başlamıştı.

"İşe dönmem lazım."

Roarke yana yuvarlandığında biraz rahatlama biraz da hayal kırıklığı karışımı bir duygu içindeydi. Roarke'un gömleğine tutunarak kalktı.

"Sen burada, böyle çıplak ve kendinden memnun bir halde yatacak mısın tüm gece?"

"Evet, fakat yapacak işlerimiz var."

"Bizim?"

"Hımm." Ayağa kalktı ve kendisine çeki düzen verdi.

"Senin eksik belgelerini bir şekilde bulabilirim sanırım."

"Nasıl bulabilirsin? Neyse bunu nasıl başarabileceğini bilmek istemiyorum, gerçekten de istemiyorum. Fakat ben bunu uygun şekilde ele alacağım."

Ama bu lafından pişman oldu; çünkü Westley Friend olayıyla ilgili bilgilere gayri resmi olarak erişme işi de yatacağı.

"Nasıl istersen," dedi Roarke. "Fakat sana bu bilgileri muhtemelen birkaç saat içinde elde edebilirdim."

Bu son derece baştan çıkarıcıydı. Hem de çok baştan çıkarıcıydı.

"Ben kendi yöntemlerimle ağır ağır ilerleyerek de olsa yaparım bu işi, teşekkürler. Bu benim halletmem gereken bir iş, "

Yeni bir çağrı geldi.

"Ben Roarke."

"Roarke, Dallas nerede?"

Eve'in sert bir hareketle başını sallayışına bir an takılarak Nadine'in ekrandaki görüntüsüne dikti gözlerini. "Özür dilerim Nadine, şu anda müsait değil. Senin için ne yapabilirim?"

"Allah kahretsin, Roarke Kanal 48'i aç. Beni acele bu durumu çürüten delillerle arasın. Onu arzu ettiği anda canlı yayına alabilirim."

"Ben sana bilgi veririm. Teşekkürler." Bağlantıyı kapattı, sonra odanın karşısına doğru baktı. "Kanal 48'i aç."

Ekranda Bowers vardı. "Dosya haline getirilmiş üç ayrı şikâyetle, Teşkilat, Teğmen Dallas'ın yoz ve istismarcı davranışlarına daha fazla ilgisiz kalamayacaktır. Onun güce susamışlığı çizgiyi aşmasına, kuralları göz ardı etmesine, raporları çarpıtmasına ve davaları kendi arzusu doğrultusunda kapatabilmek için tanıkları

suistimal etmesine yol açmıştır."

"Memur Bowers, bunlar ciddi suçlamalar."

"Bunların her biri gerçek." Bowers, bir parmağıyla mükemmel giyimli televizyon muhabirini dürttü. "Ve her birisi şu anda yürümekte olan soruşturma sonucunda kanıtlanacak."

Ben İç İşler Bürosu'na, kendilerine bu konulardaki tüm belgeleri teslim edebileceğime dair garanti verdim. Eve Dallas New York Polis Teşkilatı içinde bilgi temininde, terfilerinde seksüel lütuflarda bulunmayı ve cinselliğini kullanmayı adeta bir sanat ve adet haline getirmiştir."

"Neden, neden bunu yapıyorsun, seni orospu!" Roarke'un ağzından farkında olmaksızın dökülmüştü bu kelimeler. O anda, kolunu destek olmak amacıyla karısının omzuna doladı.

"Seni şu anda boşamam lazım."

"Bu bir şaka değil."

"O bir şaka Eve. Zavallı ve acınacak birisi o. Televizyonu kapat."

"Hayır, açık kalacak. Hepsini duymak istiyorum söylediklerinin."

"Dallas'ın kocası Roarke'un çeşitli kriminal olaylara karıştığından da uzun süredir şüpheleniliyor; bunun da çözülmesi lazım. O gerçekten de geçen yılın başlarında bir cinayet soruşturmasında baş zanlıydı. Şansa bakın ki Dallas'ın sorumlusu olduğu bir soruşturmada. Roarke bu soruşturmada suçlu bulunmadı ve Dallas şimdi kendi illegal faaliyetlerini örtbas etmesi karşılığında, bağlantılarını kullandığı bu güçlü ve zengin adamın karısı."

"Çok ileri gitti." Roarke'un elinin altında Eve öfkeden titremeye başladı. "Seni de bu işe dâhil etmekle çok ileri gitti."

Roarke ekrandaki yüzü incelerken soğukkanlıydı. "Ben bu işin dışında bırakılamazdım zaten."

"Memur Bowers, sizin kendi ifadenize göre Teğmen Dallas, güçlü, belki de tehlikeli bir kadın." Canlı yayın muhabiri gözlerindeki mutluluğun pırıltısını saklayamıyordu. "Peki bana

neden şimdi şüphelerinizle bir arada bu bilgileri halka açıklama riskini göze aldığınızı söyleyin."

"Birilerinin gerçeği söylemesi gerek." Bowers, doğrudan kameraya bakabilmek için ciddi ciddi bakmıyordu. "Teşkilat pis bir polis için bunu örtbas etmek isteyebilir, fakat ben üniformamla, onun bir parçası olmaktan çok fazla gurur duyuyorum." "Onu bu yüzden asarlar. Her ne kadar beni rezil ettiyse de kendi kariyerine de az önce böylece son vermiş oldu. Onu bu kez atamazlar, tekmeyi vururlar."

"Televizyonu kapat," diye emretti Roarke bir kez daha, sonra Eve'i kollarıyla sarıp sarmaladı. "O seni incitemez. İncitebilir ama kısa bir süre için rahatsız ve tedirgin edebilir; hepsi bu kadar. Sense, eğer arzu edersen, bu karalamalarından ötürü dava açabilirsin. Konuşma özgürlüğünü kullanabilmek adına bir yığın basamağın üzerinden atlamış. Geçmişte, atılan böylesi nice taşlardan, oklardan kurtulmuş birisinin nasihatini lütfen dinle. Bırak gitsin. Gerekinden fazlasını söyleme. Bu işin ne kadar dışında kalırsan, o denli çabuk geçecektir."

Roarke onun gözlerini kapatarak, başını göğsüne koymasına müsaade etti.

"Onu öldürmek istiyorum. Boynunu tek bir harekette çatırdatarak."

"Ona benzer bir robot yaptırabilirim. İstedğin gibi öldürebilirsin."

Bu onu birazcık olsun güldürebilmişti. "Bu onu incitmez ki. Bak, ben bir işi bitirmeye çalışıyorum. Onu düşünemem ki bu beni deli ediyor."

"Tamam." Eve'in gitmesine müsaade etti. "Eve?"

"Evet?" kapının girişinde durdu, geriye doğru baktı.

"Ona yakından bakarsan görebilirsin, akıl sağlığı pek yerinde görünmüyor."

"Evet baktım. Pek akli başında görünmüyor."

Roarke, karısı kapıyı kapatırken Bowers tehlikeli olmaktan çok daha öte bir durumda diye düşündü. Teğmen bunu

onaylamayabilir, fakat yapacak bir şey yoktu. O akşam özel odasında çalışacaktı..

Sabaha kadar Bowers'la ilgili tüm bilgiler elinde olmalıydı.

Eve arabasına bindiğinde eve giden kapının önünde öbeklenen kalabalığı incelerken, muhabirleri atlatmak zorunda kalmanın, özellikle cinayet mahalli ya da Polis Merkeziyle ilgili bir konuda onları atlatmanın yeterince sinir bozucu bir şey olacağını düşündü.

Fakat kuyruk olmuş bekleyen gazetecilerin aralarında kalıp feryat figan sorularını yanıtlamak daha da sinir bozucu olmalıydı. Bu sorular tabii bir de kişisel olursa.

Hava ısındıkça karlar eriyordu; havanın ısındığını fark ettiği gibi Eve kalabalığın da yükselen tansiyonunu görüyordu.

Onun arkasında duran şapşal kardan adamlar hızla kilo kaybediyorlardı Roarke'un ciddi olmamakla beraber kapıya elektrik verme fikrini bile gözden geçirdi. Gözünde akıma kapılarak titreyen, korkan gazetecileri canlandırdı. Ama Eve gerçekçi olmaya karar verdi. Megafonu açarak yavaş ama sabit bir hızla ilerlemeye başladı.

"Burası özel bir mülk ve ben şu anda görevde değilim. Kapıdan uzaklasın. Kapıdan" içeri giren tutuklanacak, yasal olarak sorumlu tutulacak ve izinsiz girmekten ötürü nezarethaneye atılacaktır."

Yerlerinden bir milim dahi oynayamadan gazeteciler öylece kalakaldılar. Sorular birer ok gibi üzerine yağarken onların sadece açılan ve kapanan ağızlarını görebiliyordu. Kameralar, onu yutmaya hevesli gibi üzerindeydi.

"Sizin tercihiniz," diye söylendi. Gazeteciler merdiven basamaklarının yanındaki demirlere zor bela futundular, bir kısmı da girişe doğru koştu. Eve arabasını sürmeye devam etti.

Bazılarının, onun durmayacağını anladıklarında, önünü tıkamak için koşuşturmalarını izlemek Eve'e biraz haz vermişti. Aracının yanındaki tutamaçları yakalayabilecek kadar cesur olanlara ve kapalı pencerenin ardında bağırarak onun peşinden hızla

gelenlere kötü kötü baktı.

Kapının önündekileri temizlediği anda ki bu esnada birkaç parmağın sıkışmasını umut ederek geçip gitti. Sonra gülümseyerek, gaza hızla bastı ve birkaç aptalın takla atmasına yol açtı.

Ettikleri küfürlerin yankısı şehir merkezine giderken yol boyunca moralini düzelten müzik gibi bir etki yapmıştı üzerinde. Merkeze geldiğinde doğrudan konferans salonuna geçti; salonu boş bulduğunda söylene söylene bilgisayarı kendi başına çalıştırmak için oturdu.

Yaptığı hesaplamalara göre Drake'e gidip, oradaki ilk görüşmesini yapmasına daha bir saat gibi bir süre vardı.

Peabody doktorlarını geçit yapan ördekler gibi sıraya dizmiş olmalıydı. Eve günün bitiminden önce her birisini şöyle adamakıllı silkelemek niyetindeydi. Eğer şansı varsa, biraz olsun şansı varsa, içlerinden birkaç tanesini tanıyor olmalıydı.

Elindeki bilgileri çıkarmıştı:

Drake Hastanesi, New York Nordick Kliniği, Chicago Sainte Joan d'Arc, Fransa Melcount Kliniği, Londra

Dört şehir, diye düşündü. Altı bilinen ceset.

McNab'in girdiği bu bilgileri inceledikten sonra, araştırmasını bu sağlık ve araştırma merkezleriyle sınırladı. Hepsinin ilginç bir ortak noktaları vardı: Westley Friend bunların her birisinde çalışmıştı; konferans vermişti ya da onları desteklemişti

"İyi iş çıkarmışsın, McNab. Harika bir iş. Sen anahtar bir kişinin Friend ve sen de bir başka ölü adamsın. Kimin arkadaşıydın? Bilgisayar söyle bana, Friend ile Dr. Westley, Dr. Cagney ve Dr. Colin arasında kişisel ya da herhangi bir profesyonel bağ var mı?"

Çalışıyor...

"Acele etme," dedi yumuşak bir şekilde. "Sadece söylediğim isimler arasındaki bağı bul." Şimdilik bu kadar isimden oluşan bir liste yeterli diye düşündü. "Bağlan."

Yeniden ayarlanıyor... Çalışıyor...

"Sen bu küçük işi yap." Bir fincan kahve almak için masayı iterek kalktı. O anda kahvenin kokusuyla irkildi. *Bozulmuş olmalı*, diye düşündü, çamur gibi iğrenç bir kahveydi kulplu fincanın içinde duran. Polis Merkezi'ne özgü bu zehirden bir düzine kahveyi midesine indirmişti ama bu çok kötüydü.

Şu anda ona bakmak dahi tüylerini ürpertiyordu.

Kendi kendisine gülerek onu bir kenara koydu ve ofis dışında, düzgün ve temiz bir kahve içebilmek için Tanrı'dan Peabody'nin bir an önce raporunu vermesini diledi. Peabody içeri girip kapıyı da arkasından kapattığında, kendisi için bunu bir an önce gerçekleştirmek adına dışarı fırlamayı düşünüyordu. "Yine geciktin," diye başladı Eve. "Bu kötü bir huy. Allah kahretsin, benim ille de şey mi yapmam gerekiyor..."

Peabody'nin yüzüne odaklanınca sustu. Peabody kâğıt gibi bembeyazdı.

"Ne var?"

"Efendim, Bowers..."

"Of, lanet olası Bowers." Eve berbat kahvesini kaptı ve yudumladı. "Şu anda onun için kaygılanamam. Burada bir cinayet üzerinde çalışıyoruz."

"Birileri de onunki üzerinde çalışıyor."

"Ne?"

"Dallas, o öldü." Peabody derin bir nefes aldı. "Dün gece birisi onu öldüresiye dövmüş. Onu birkaç saat önce buldular, kendi apartmanının bodrumunda. Üniforması, silahı, kimlik kartı, tümü soyulmuş, cinayet mahallinden götürülmüş."

Onu parmak izlerinden teşhis etmişler. Söylenen o ki onun tanınmasını olanaklı kılmasına yetecek herhangi bir şey kalmamış yüzünden geriye."

Eve çok dikkatli bir biçimde fincanını yere koydu. "Peki, kimlik tespiti olumlu mu çıktı?"

"Ona ait. Nezarethanede olayı duyduğumda, inip kontrol ettim."

Parmak izleri ve DNA eşleşiyordu. Az önce doğruladılar."

"Aman Tanrım! Olacak şey değil." Eve şaşırmişti, düşünmeye çalıştı.

Arama tamamlandı... Görüntülensin mi? Yazıtın mı?

"Kaydet ve dosyala." Ellerini yana bıraktı. "Bu konuda ne bulmuşlar?"

"Hiçbir şey. En azından ben hiçbir şey bulamadım. Hiç tanık yok. Yalnız yaşıyordu, bu yüzden onu bekleyen kimse yokmuş. O lokasyonda bir sorun olduğunu bildiren Kimliği belirsiz bir kişi orada bir sorun olduğunu bildirmiş. Beş otuz civarında yapılmış bu çağrı. Birkaç üniformalı bulmuş onu.

Tüm bildiğim bu kadar."

"Soygun? Cinsel saldırı?"

"Dallas. Bilmiyorum. Bu kadarını elde etmiş olmam bile_ büyük bir şans. Hızla konuyu kapatıyorlardı. İçeriye de dışarıya da hiç bilgi verilmiyor."

Endişeden kaynaklanan bir rahatsızlık hissi duydu midesinde.

Ama bunun endişe olduğunun farkında değildi bile.

"Sorumlusu kimmiş araştıran ekibin biliyor musun?"

"Baxter olduğunu duydum, fakat emin değilim. Doğrulatamadım."

"Tamam," dedi ve oturdu, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek. "Eğer Baxter'sa bana verebileceği bilgiyi verir.

İhtimal odur ki bizim vakalarımızla bağlantılı değildir; ama bunu gözardı edemeyiz." Eve yine gözlerini ona dikti. "Öldüresiye mi dövülmüş?"

"Evet," dedi Peabody yutkunarak.

Eve yumruklarla saldırıya uğramanın ve bunları durduramamanın çaresizliğini bilirdi. Çatırdayan kemiklerin müthiş, şiddetli acısını hissetmeyi. Sadece kendi çığlıkların eşliğinde bunun sesini duymak. "Bu kötü bir ölüm şekli," diyebildi.

"Bunun için üzgünüm. Uygunsuz davranışlar içinde olan bir polisti, fakat üzıldüm."

"Herkes oldukça sarsıldı."

"Burada fazla zamanım yok. Daha sonra Baxter'a bağlanır, olayı detaylarıyla anlatabilir mi bakarız. Fakat şimdi bunu bir kenara koymak zorundayız. Şu andan itibaren yarım saatten daha kısa bir süre sonra başlayacak görüşmelerim var ve hazırlanmak istiyorum."

"Dallas, bilmen gerekir... Senin isminin öne sürüldüğünü duyduğum."

"Ne? Benim adım mı?"

"Bowers'la ilgili olarak," diye başladı Peabody, fakat telefon çalınca sözünü yarım bıraktı.

"Bekleyin. Dallas."

"Teğmen, seni hemen üst kata istiyorum, derhal."

"Komutanım. Önceden programlanmış görüşmelerime hazırlanmaktayım."

"Şimdi," dedi kısaca ve kapattı.

"Lanet olsun. Peabody az önce erişim sağladığım şu bilgilere göz gezdir ve bizim dosyayla eşleşen ne var, ne yok bir bakıver. Bir de basılı kopya çıkar. Görüşmeye giderken yolda incelerim."

"Dallas..."

"Ben müsait oluncaya kadar dedikodunu içinde tut." Aklı içindeydi. Merkezin araştırma kanadında çaktırmadan bir tur atmak istiyordu. Önceki gece aklına gelen sorulardan birisi orada yanıtlanabilirdi.

Çıkardıkları hasarlı ya da hastalıklı organları hastaneler ne yaparlardı? Bunları inceliyorlar mıydı? Satıp elden mı çıkarıyorlardı, üzerlerinde deney mi yapıyorlardı?

Bu organ toplayıcısının bir amacı olmalıydı. Eğer bu amaç bir şekilde legal ve onaylanmış bir araştırmayla bağlantılıysa, daha akla uygun olabilirdi. Böyle bir durum ona bir olanak verebilirdi.

Bir araştırmanın finanse edilmesi gerekir, gerekmez mi?Belki de bu parayı izlemesi gerekir. McNab'i yapılan bağış ve hibeleri araştırmakla görevlendirebilirdi.

Dikkati dağılmış bir şekilde Whitney'in ofisinden içeri girdi. Webster'ı, Komutanı ve şef Tibble'ı onu bekler bir vaziyette görünce midesindeki o küçük endişe yumağı yoğun bir biçimde tekrar hareketlenmişti.

"Efendim."

"Kapıyı kapatın Teğmen." Hiç kimse oturmuyordu. Whitney masasının arkasında ayakta duruyordu.

Tibble uzun boylu bir adamdı, dikkat çekici, yorulmak bilmez ve dürüst. şu anda gözleriyle Eve'e gizemli, sabit ve hiçbir şeyi ele vermeyen bir biçimde bakıyordu. "Teğmen, şu andan itibaren avukatınızı burada hazır bulundurmanızı tavsiye etmek isterim size."

"Avukatım mı, efendim?" Bir an Webster'a baktı sonra tekrar şefi'ne.

"Böyle bir şeye gerek yok efendim. Teşkilat'm bana yöneltmek istediği sorular varsa, ben bunları tereddütsüz yanıtlayabilirim. Dn geceki yayında kişiliğime ve profesyonel tutumuma karşı suçlamalarda ve ifadelerde bulunulduğunun farkındayım. Bunlar nemsiz şeylerdi. Benim, soruştırmaların bunun böyle olduğunu kanıtlayacağına güvenim var."

"Dallas," diye söze başladı Webster, ama Tibble'm onu bir bakışla durdurmasından sonra sustu.

"Teğmen, sizin Memur Ellen Bowers'm dün gece öldürüldüğünden haberiniz var mı?"

"Evet efendim. Az önce yardımcım beni bu konuda bilgilendirdi." "Size dün akşam on sekiz otuzla, on dokuz saatleri arasında nerede olduğunuzu sorabilir miyim?"

Eve on bİR yıldır polisti ve böylesine etkili bir biçimde budalaca bir saldırıya maruz kaldığını anımsamıyordu. Kontrol edebilmeyi başarmasından önce tüm vücudu titriyordu ve ağzı kurumuştu. Nefes alış verişlerini duyuyordu.

"Şef Tibble, yanlış anlamıyorum değil mi, ben Memur Bowers'm öldürölüşünden ötürü bir zanlı olduğum şüphesi altında mıyım?"

Tibble'm gözlerinde hiçbir kıpırdanma yoktu. *Tam bir polis bakışı,* diye düşündü içinde hızlı bir panik dalgalanmasıyla birlikte.

"Teğmen, teşkilat, sizin söz konusu saatte nerede olduğunuz hususunun teyit edilmesine gereksinim duydu."

"Efendim ben saat on sekiz otuzla on dokuz arasında Merkez'den eve gitmek üzere yoldaydım. Sanırım teşkilat içinde ki iletişim oturumunu saat on sekizi on geçe gibi kapattım."

Tibble hiçbir şey söylemeden cama doğru yürüdü ve orada odaya arkası dönük bir şekilde durdu.

Minik kazıntılar şeklinde midesine yayılan korku artık bir sancıya dönüşmüştü.

"Komutanım, Bowers bana benim uygun kanallar ve uygun prosedürlerle başa çıkabileceğim zorluklar, potansiyel olarak ciddi sorunlar yaratıyordu."

"Bu durum belgelerle kanıtlanmış ve anlaşılmış bir durumda, Teğmen." Hayal kırıklığı içinde, ellerini arkasında bağlamıştı. "Uygun prosedürün izlenmesi lazım. Şu anda Memur Bowers cinayetiyle ilgili bir araştırma yürütölmekte ve bu noktada sen bir şüphelisin. Ben inanıyorum ki sen bu işten süratle ve tümüyle aklanacaksın."

"Aklanmak? Bir polis arkadaşımı öldüresiye dövmekten mi? İnandığım ve uğruna çalıştığım her şeyi terk etmiş olmaktan mı? Ve ben bunu neden yapmış olabilirim?" Yaşadığı panik, sırtından aşağı doğru dondurucu soğuklukta, sicim gibi akıyordu. "Beni teşkilatta ve medyada lekelemeye çabaladığı için mi? Komutan m, Allah aşkına, herhangi birisi dahi onun kendi kendisini nasıl yok etmekte olduğunu görebilirdi."

"Dallas..." Bu kez Webster öne doğru bir adım attı. "Senin ona fiziksel zarar vermekle tehdit edişin kayda geçmiş bir durumda. Avukatını çağırmalısın."

Kızgın bir şekilde, "Bana avukatımı çağırmanı söyleme! Ben işimi yapmaktan başka bir şey yapmadım." Sinirlenmişti Eve. Yapabildiği tek şey öfkeyle savaşıyordu. "Benim ifademi mi almak istiyorsun? Güzel, hadi gidelim. Tam burada ve hemen şimdi. "

"Teğmen!" Whitney de sinirlenmişti; Eve'in gözlerindeki korkunun şiddetini fark etmişti.

"Teşkilat Memur Bowers¹ın ölümüyle ilgili konuyu aydınlatmak için iç ve dış soruşturmaları yapacaktır. Bunun başka seçeneği yok." Derin bir nefes aldı. "Başka bir seçenek yok," diye tekrarlardı. "Bu soruşturma açık ve aktif olduğu sürece, geçici olarak görevden uzaklaştırıldınız."

Eve'in gözlerindeki şiddetin bir anda boşluk ve şaşkınlığa yerini bırakışını gördüğünde az kalsın ürküp geri çekilecekti. Yüzündeki her zerre rengin çekilip yok oluşunu gördüğünde neredeyse korkudan sinecek gibi oldu. "Teğmen, üzülerek senden sırasıyla silahını ve rozetini bana teslim etmeni istemek durumundayım."

Ellerini, ayaklarını, kalbini hissedemiyordu. "Rozetimi mi?"

"Dallas. Başka bir seçenek yok. Memur Ellen Bowers'm ölümüyle ilgili konu üzerindeki iç ve dış soruşturmaların sonuçlarını bekleyecek şekilde görevden alındın. Silahını ve rozetini teslim etmeni istemek zorundayım."

Eve onun gözlerinin içine baktı, başka hiçbir yere bakamıyordu. Kafasının içinde sadece bir feryat vardı; donuk, soğuk, çaresiz. Rozetini ve silahını verirken her yeri tutulmuş gibiydi.

Onları Whitney'in eline koymak, kalbini söküp dışarı çıkarmak gibi bir şeydi onun için.

Birisi onun adını söylemişti iki kez, fakat o odadan dışarıya doğru çıkmak için yürüyordu, çizmeleriyle üzeri çiziklerle dolu yer döşemesinin üzerinde sert ve kesik sesler çıkararak yürüyordu. Tırabzanı sıkıca kavradı.

"Dallas, lanet olası." Webster ona yetişti, kolundan kavradı.

"Avukatını çağır."

"Çek elini üzerimden." Uzaklaşma gücünü kendisinde

bulamıyordu. "Çek git ve uzak dur."

"Beni dinlesene sen. " Onu sürükleyerek bir duvara doğru yasladı. "Bu odadaki hiç kimse bunu istemiyor; ama başka seçenek yok. Allah kahretsin, işleyişin nasıl olduğunu sen daha iyi bilirsin. Biz seni akladıktan sonra, rozetini geri alacaksın. Birkaç, günlük tatil yapacaksın sadece. Bu kadar basit olacak bu iş."

"Lanet olası benden uzak dur."

"Adamın kanıt diye bıraktığı şeyler var arkasında." Whitney, onun sözünü kesip kaçmasından korkarak hızla konuşuyordu.

"Her türden boku attı üzerine." Çok ileri gidiyordu, hiçbir şeyi umursamadan. "Bu durumun araştırılması ve çözülmesi lazım. Birisi onu parçalara ayırıncaya kadar dövmüş. Bir saat içinde bu tüm medya tarafından duyulacak. Sen bu konuyla bağlantılı bulunacaksın. Eğer otomatikman geçici bir süre görevden alınmamış olursan, konunun kapatılmak istendiği sanılacak."

"Ya da bu durum benim amirlerime, teşkilatıma, meslektaşlarıma böyle görünecek, inan bana. Bana bir daha dokunma," diye öylesine sarsan bir sesle uyardı ki onu, bir adım geri attı.

"Seninle birlikte gelmek zorundayım." Kendi ellerinin de titrediğini fark ederek, öfkeyle, açık bir biçimde konuşuyordu artık. "Ofisinden şahsi eşyalarını topladığını görmek için ve binadan çıkışında sana eşlik etmek için. Telsizine ve aracına el koymam gerekiyor."

Eve gözlerini kapattı, dayanabilmek için savaştı kendi kendisiyle. "Benimle konuşma."

Yürümeyi başardı. Tanrım dedi içinden, nefes alamıyordu.

Gözleri kararmış bir şekilde, sanki bir suyun içine bakıyormuş gibi konferans odasının girişinde bir eliyle tutunarak destek aldı. "Peabody."

"Efendim." Peabody havaya sıçradı, gözünün içine bakarak.

"Benim rozetimi aldılar."

Feeney odanın karşısında bir silahtan fırlamış bir mermi gibi

duruyordu. Bir eliyle Webster'in gömleğini tutuyordu ve diğer eli ise yumruğu sıkılmış bir biçimde, hazır durumdaydı.

"Bu ne türden bir saçmalık? Webster, seni pis herif, puşt seni..."

"Feeney görüşmeleri sen yapmak zorundasın. Peabody'de her görüşmenin saati var."

"Bu neyle ilgili?"

"Ben bir zanlıyım." Bu sözcükleri duymak, sesinin böylesine dalgalanışını duymak çok tuhaftı. "Bowers cinayetinde zanlıyım."

"Bu, lanet olası bir zırva."

"Gitmek zorundayım."

"Dur bekle."

"Gitmek zorundayım," diye yineledi. Feeney'e yaşadığı şoktan sersemlemiş gözleriyle baktı. "Burada duramam."

"Seni götüreyim mi ben Dallas. Dur seni ben bırakayım."

Peabody'ye baktı, başını salladı. "Hayır. Sen şimdi Feeney'le kalıyorsun. Ben burada kalamam."

Eve fırladı gitti.

"Feeney, Tanrım." Peabody'nin gözleri yaşarmıştı ona doğru döndüğünde. "Ne yapacağız?"

"Bunu onaracağız, piç kurusu, bunu düzelteceğiz.

Roarke'u ara," diye emretti ve masaya sertçe vurarak rahatladı.

"Eve eve gittiğinde evde olmalısın Roarke."

Şimdi her şeyi ödeyecek. Aptal kaltak. Şimdi hayatından daha pahalı bir bedel ödeyecek. Ne yapacaksın Dallas? Senin uğruna savaşıp hayatını harcadığın sistem, şimdi sana ihanet mi ediyor?

Ter döktüğün o sistemin ne kadar da anlamsız olduğunu gördün mü şimdi? Gücün ne kadar önemli olduğunu?

Sen sürekli kendi üzerine çöken bir arı kovanındaki erkek andan daha fazla bir şey değilsin. Şimdi ise bir hiçsin. Çünkü güç

benim, hem de çok fazla miktarda.

Kurbanlar verilmiştir, bu doğru. Plandan bazı sapmalar da olmuştur. Olmak zorundaydı. Riskler düşünülmüştür ve bunlarla beraber belki de birkaç hata yapılmıştır. Her değerli deney böylesi küçük yanlış adımları kabullenir. Çünkü sonuçlar bunların tümünü mazur gösterir.

Yaklaştım, çok yaklaştım. Artık odak değişti, hedeften sapılmış oldu. A ve şimdi kendi türünden birisini avlayıp yiyecek.

Onu kurtlar gibi akılsızca parçalayacaklar.

Bunu başarmak son derece kolay oldu. Birkaç kulağa birkaç sözcük, borçların geri ödenmesinin istenmesi. Hastalıklı ve kıskanç bir dimağ kullanıldı ve evet, kurban edildi. Hiç kimse, iğrenç Bowers için, toplumdan ayıkladığım pislikler için olandan daha fazla yas tutmayacaktır.

Fakat adalet için feryat edeceklerdir. Bunu ödetmek isteyeceklerdi Bunu Eve Dallas ödeyecek.

Bana daha fazla rahatsızlık vermeyi başaramayacak. Onun bertaraf edilmesiyle birlikte, işime geri dönebileceğim artık. Benim işim bir zorunluluktur, bundan kazanılacak zafer de benim hakkım.

Bu iş bittiğinde, insanlar benim ismimi korkuyla karışık bir saygıyla fısıldayacaklar. Ve minnettarlıkla gözyaşı dökcekler

On Dördüncü Bölüm

Roarke soğuk ve çaresiz ayakta durmuş, Eve'in eve gelmesini bekliyordu. Haber, önemli bir görüşme esnasında ulaşmıştı ona. Bir ecza deposuyla görüşüyordu. Onları satın almak,

organizasyonlarını revizyondan geçirmek ve Tarus I temeline dayalı kendi şirketiyle birleştirmek niyetindeydi. Peabody'nin haberi ilettiği anda tüm bu görüşmeleri tereddütsüz kesti. Cesur, sağlam ve güvenilir olmayı bir alışkanlık haline getirmiş bir polisin ona gözyaşları içinde anlattığı şeyler Roarke'u sarsmıştı. O anda tek bir şey düşündü; eve gitmek, orada olmak. Şimdi de beklemesi gerekiyordu.

Hızla yaklaşan taksiyi gördüğünde, içini büyük bir öfke kapladı.

Onun aracım da elinden almışlar. Piçler.

Hızla merdivenlerden aşağıya inerek koşup kapıyı açtı.

Düşündüğü tek şey onun daha önce de çok incitilmiş olmasıydı. Aceleyle sarıp sarmalayıp bir yere götürmek istedi, öylesine bir yer ki onun artık asla incitilemeyeceği bir yere gitmek.

Fakat Eve'in şu anda ihtiyacı olan şey, onun öfkesi değildi.

Eve taksiden inerken o da merdivenlerden aşağıya inmişti.

Sert kış gecesinin ışığında, bir ölü kadar soluk ayakta duruyordu; bakışları donuktu ve Roarke onların inanılmaz derecede çocuksu olduğunu düşündü. Üzerine silahı gibi kuşandığı o gücünden, ödün vermez keskinliğinden, üstünlüğünden eser kalmamıştı.

Konuşup konuşamayacağından dahi emin değildi ki sözcükler boğazında düğümleniyordu. Ve vücudunun kalan kısmı ise uyuşmuştu. Kanı çekilmiş gibiydi.

"Rozetimi aldılar."

Birden bire bu gerçek olmuştu, bunun vahşi gerçekliği bir yumruk gibi delip geçmişti. "Roarke."

"Biliyorum." Roarke oradaydı, kollarıyla onu sımsıkı sarıp sarmalamıştı, titremeye başladığında sıkıca sarılmıştı ona.

"Üzgünüm Eve. Ben çok üzgünüm."

"Ne yapacağım ben? Ne yapacağız?" Roarke'un onu kucaklayıp, içeriye götürdüğünün dahi farkına varmaksızın sarıldı ona, hıçkırarak. "Oh, Tanrım, Tanrım, Tanrım benim rozetimi aldılar."

"Bunu düzelteceğiz. Onu geri alacaksın. Sana söz veriyorum,"

dedi Roarke. Eve öylesine şiddetli titriyordu ki tüm kemikleri kırılacak ve un ufak olacak gibiydi. Roarke oturdu, Eve'e daha sıkıca sarıldı.

"Sadece bana sarıl."

"Gitme bir yere."

"Hayır bebeğim. Buradayım bir yere gitmiyorum."

Öylesine ağladı ki Roarke artık onun hasta olmasından endişe etmeye başlamıştı; daha sonra hıçkırıkları seyrekleşti ve onun kollarında gevşemişti. Kırık bir bebek gibi olduğunu düşündü onun Roarke. Bir yatıştırıcı siparişi verdi ve onu yatağa götürdü. Bir yığın yarası kanarken dahi bir ağrı kesici dahi almamak için direnen birisi olmasına karşın, Roarke'un getirdiği ilacı hiç itirazsız alıp içmişti.

Yorgun bir çocuk gibi Eve'i soydu.

"Beni yeniden bir hiç yaptılar."

Roarke onun yüzüne baktı.

"Hayır, Eve."

"Bir hiç." Kafasını çevirdi, gözlerini kapattı ve uyuyakaldı.

O eskiden bir hiçti. Babasının tecavüz ettiği bir kurban ve bir çocuktuk o bir zamanlar. Hastalık ve ölüm kokan bir hastane koğuşunda, dar bir yatakta tekrar uyumak istiyordu. İnlemeler, ağlamalar, makinelerin monoton bip, bip, bip sesleri ve yer muşambası üzerinde gezinen kauçuk tabanların sessiz dokunuşları.

Kan dolaşımının içine damlayan uyuşturucunun acısı.

Sekiz yaşındaydı ya da ona öyle olduğu söylenmişti. Ve kolu kanadı kırılmıştı.

Ona korkması öğretilen polislerin ve sosyal görevlilerin soruları vardı.

"Küçük kız, seni bir deliğe atacaklar. Derin ve karanlık bir deliğe." Uyuşturucular, alacakaranlık uykusunda kulağına onun şeytani ve sarhoş sesini duyuracak ve uyanacaktı. Ve ona acı acı haykırılarıyla yanıt verecekti.

Ciddi bakan gözleri ve yaralı elleriyle gelecekti. O çok meşguldü, meşgul, meşgul. Hemşirelerle konuşurken bunu gözlerinde görebiliyorlardı.

Fakir ve acıklı durumdaki insanlarla tıka basa dolu bu koğuşlarda kaybedecek zamanı olmazdı onun.

Bir iğne... Işıktaki parıldayan bir altın iğnesi var mıydı? Yılanlar, kıvrılıp yatmış ve birbirleriyle yüzyüze.

Rüyasında yılanların ona döndüğünü, ona doğru sıçradıklarını gördü, etini kazıyan ve içlerine taze kan çeken.

Doktor onu incitirdi, çoğu kez, basit bir telaş içinde ve dikkatsizce. Fakat o şikâyet etmezdi. Onlar seni daha çok incitirdi eğer şikâyet edersen, o bunu biliyordu.

Ve doktorun gözleri yılanların gözleri gibiydi; sert ve acımasız. "Ebeveynlerin nerede senin?"

Polisler ona sorular soracaktı. Yatağının kenarına oturarak, doktordan daha sabırlı davranacak, onun şekerine sessizce yaklaşıp elinden almak için oturacaktı. O nadiren konuşan ve asla gülümsemeyen duygularını yitirmiş, donuk bakışlı bir çocuktur. Birisi ona arkadaşlık etsin diye küçük oyuncak bir köpek getirmişti. Aynı gün başka birisi de çalmıştı onu, fakat Eve onun kürkünün yumuşaklığını ve o polisin gözlerinde beliren nazik acıma hissini anımsıyordu.

"*Senin annen nerede?*"

Sadece başını sallayabilmiş ve gözlerini kapatmıştı.

Eve, bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Daha önce bir annesi var mıydı? Hiçbir anısı yoktu, içine korku yayan, kulağının dibindeki şeytani fısıltıdan başka... O bunu içinde örtmeyi öğrenmişti, tümüyle örtmeyi. Hastane koğuşundaki dar yatağının önünde hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığı o ana kadar...

Yataklarının etrafında dolanan sosyal hizmetli yorgun görünüyordu."

"*Seni Eve Dallas olarak çağıracağız bundan sonra .*"

Bu ben deęilim, diye dūřındı, fakat sadece gözünü dikmiř öylece bakıyordu.

Ben bir hiim. Ben bir hiim artık.

Fakat onlar bu garip çocuğu Eve olarak çağırıyorlardı artık ve o kendisini Eve olarak bildi. Kendi çizdiği çizgide ayakta durabilmek ye olmak istediğini olabilmek için, itildiği zamanlarda dövüşmeyi öğrendi. Öncelikle hayatta kalabilmek için d v şt  mesela. Daha sonra ise bir amaç için. Ergenlik yıllarından bu yana ise amacı, bu hiler için bir farklılık yaratabilmek ve onların savunucusu olabilmek için bir rozet kazanmak olmuştu.

Bir gün o rozet, resmi üniformasının içinde dururken, hayatı ellerinin içine konuverdi. Onun hayatı bir kalkandı.

"Tebrikler, Memur Eve Dallas. Nen/ York Polis Teşkilatı aramıza katılmış olmanızdan gurur duyuyor."

O anda, heyecan ve görev aşkı, tüm gölgelerden uzakta çıkan güçlü, keskin bir yangının ışığı gibi iini yakıp kavurmuştu.

Ve nihayet o artık "birisi" olmuştu.

"Rozetini ve silahını istemek durumundayım."

Uykusunda inliyordu. Roarke onun yanına giderek, tekrar yatışmcaya kadar saçlarını okşadı, elini tuttu.

Sessizce hareket ederek, oturma odasındaki telefonu aldı ve Peabody'yi çağırdı.

"Bana orada ne olup bittiğini anlat."

"O evde değil mi? İyi mi?"

"Evde iyi olmaktan çok uzak bir durumda. Lanet olasıcalar ona ne yaptılar?"

"Ben Drake'deyim. Feeney planladığımız görüşmeleri yapıyor, fakat geç saatlere uzayabilir. Sadece bir dakika kadar sürem var. Bowers dün gece öldürüldü. Dallas bu cinayetin zanlısı durumunda."

"Bu nasıl bir çılgınlık böyle?"

"Düzmece bir şey bu; herkes bunu biliyor fakat prosedür bu. "

"Hay anasını böyle prosedürün."

"Evet. Bak, benim de elimde fazla detay yok. Konuyu

Baxter'la sınırlı tutuyorlar; o bu işin sorumlusu. Fakat öğrenebildiğim kadarıyla Bowers, Dallas hakkında tüm bu zırva iddialarını yazılı olarak kaydetmiş. Bir yığın acayip zırva var. Seks, yozluk, rüşvet, yalan yanlış raporlar."

Rahatsız bir biçimde hareket eden Eve'e dönüp bir göz attı.

"Bu işin kaynağını düşünmüyor mu hiç kimse?"

"Kaynak ölü bir polis." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Onu tekrar geri getirmek için ne gerekirse yapacağız biz. Feeney,

Bowers hakkında çok derin bir araştırma yapacak."

"Ona söyle buna gerek yok. Feeney benimle irtibata geçebilir.

Bu bilgi bende var."

"Fakat nasıl olur?"

"Peabody ona söyle benimle irtibata geçsin. Baxter'm tam adı ve rütbesi ne?"

"Baxter? Dedektif David Baxter. Roarke. Ama konuşamaz."

"Ben onunla konuşmakla ilgilenmiyorum. McNab nerede?"

"O merkeze geri döndü, bilgiler üzerinde çalışıyor."

"Seninle haberleşiriz."

"Roarke bekle. Dallas'a onun yanında olduğumuzu söyle."

"Peabody onun sana ihtiyacı olacak." Roarke bağlantıyı kesti.

Eve'i uyurken bıraktı. *Bilgigüçtür*, diye düşündü. Eve'e ihtiyacı olan tüm gücü toplamayı istiyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim dedektif..."

"Yüzbaşı," dedi Feeney, İtalyan takım elbisesi içindeki parlak giyimli adamı şöyle bir süzdü. "Bu işin sorumlusu Teğmen Dallas'ın geçici olarak yerine bakan Yüzbaşı Feeney.

Mülakatı ben yürüteceğim."

"Öyle mi?" Waverly'nin ifadesi hafif bir şaşkınlığı içeriyordu.
"Umarım teğmen rahatsız falan değildir."

"Dallas kendisine dikkat etmeyi bilir. Peabody kayda gir."

"Kayda girmek mi? Çok resmisiniz." Waverly gülümsedi ve masasının arkasına geçip oturdu.

"Bu doğru," dedi Feeney kendisine çeki düzen vermiş Miranda'yı daha da bir dikkatle inceleyerek; "Bunu anladınız değil mi?"

"Şüphesiz. Ben haklarımı ve zorunluluklarımı biliyorum.

Bu prosedür için bir avukata ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

Ben daha çok polisle işbirliği yapmak arzusundayım."

"O zaman bana aşağıdaki tarihlerde ve saatlerde nerede olduğunuzu anlatın." Feeney dizüstü bilgisayarına bakarak,

New York'taki üç cinayetin tarihlerini sesli olarak ona okudu.

"Emin olmak için takvimimi kontrol etmem gerek." Waverly parlak siyah bir kutuyu döndürdü, aktive etmek için avucunu onun tepesine koydu, sonra söz konusu zamanlar için iş takvimini rica etti.

Birinci süre zarfında izinli, ikinci süre zarfında izinli ve hoş. Üçüncü süre zarfında göreve hazır durumda ve Drake Sağlık Merkezi'nde hasta Clifford'u izlemede.

"Kişisel iş takvimini sırala," diye rica etti Waverly.

İlk süre zarfında hiç randevu yok. ikinci süre zarfında Larin Stevens'la randevu için gece rezervasyon. Üçüncü süre zarfında zaman çizelgesine kayıtlı hiçbir randevu yok.

"Larin, evet. Tiyatroya gitmiştik, sonra da benim evimde geç saatte bir akşam yemeği yedik. Aynı zamanda kahvaltıda da beraberdik, eğer demek istediğim şeyi anladıysanız, Yüzbaşı."

"O kişi Stevens, " dedi uyanık bir biçimde Feeney ismini kayda geçirirken. "Sizde adresi var mı?"

Tüm sıcaklık uçup gitmişti. "Asistanım size bunu temin edecektir. Arkadaşlarımla polisin irtibatını minimum düzeyde tutmak isterim. Bu çok yakışıksız bir şey."

"Ölen kişi açısından da oldukça yakışksız bir şey doktor.

Biz sizin arkadaşınızı ve hastanızı kontrol edeceğiz. Onlar sizi bu iki süre için aklasalar dahi, hâlâ aydınlatmamız gerekenler var. "

"Bir erkeğin ara sıra tüm geceyi yatağında tek başına da geçirme hakkı vardır, Yüzbaşı."

"Eminim vardır." Feeney arkasına yaslandı. "Ve insanların kalplerini, akciğerlerini çıkarıyorsunuz."

"Öyle denebilir." Gülümsemesi yüzünde yeniden belirmişti.

"Drake'in dünyanın en güzel organ transplantasyonu ve araştırma tesisleri vardır."

"Kanal Caddesi Kliniği'yle bağlantılarınız hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Bu merkezi bildiğimi sanmıyorum."

"Burası şehir merkezinde özel bir klinik."

"Benim herhangi bir özel klinikle işbirliğim yok. Mesleğimin ilk yıllarında oralara olan borçlarımı ödedim ben. Çok enerjik ve çok idealist birçok doktorun böylesi yerlerde çalıştığını ya da gönüllü olarak bulunduğuna tanık olursunuz."

"Öyleyse siz artık fakirler için çalışmayı bıraktınız. Buna değiniyorlar mı?"

İncinmemiş bir şekilde, masanın üzerinde ellerini birbirine bağladı. Manşetinin altındaki ince, altın İsviçre markası saatine bakıyordu gizlice.

"Finansal olarak hayır. Profesyonel olarak, o alanda çok az ilerleme şansı var. Ben bilgimi ve yeteneğimi bana en uygun olan yerde kullanmayı ve yardım işleriniyse ona uygun olan insanlara bırakmayı yeğliyorum."

"Siz en iyi olduğunuzu var sayıyorsunuz."

"Yüzbaşı, ben en iyiyim."

"O zaman bana söyleyin... Sizin kişisel görüşünüze göre..." Feeney dosyasına ulaştı, cinayet mahalli fotoğraflarının fotokopilerini çıkardı ve masaya yaydı. "Bu sizce iyi bir iş mi?"

"Hımm." İlgisiz bakan gözlerle Waverly fotoğrafları kendisine çevirdi ve onları inceledi. "Çok temiz, mükemmel."

Bakışını çok kısa bir süre Feeney'e yöneltti. "Şüphesiz, insani düzeyde korkunç, anlarsınız sanırım, fakat siz benim kişisel görüşümü sordunuz. Ve benim görüşüm, bunu gerçekleştiren cerrahın oldukça parlak bir cerrah olduğu. Oldukça kötü şartlar olması gereken bu koşullar altında bunu başarmak, fevkalade büyük bir başarı."

"Bunu siz yapabilir miydiniz?"

"Bu yeteneklere haiz miyim?" Waverly fotoğrafları Feeney'e doğru iteledi. "Neden olmasın, evet."

"Peki, buna ne dersiniz?" En son kurbanın fotoğrafını diğerlerinin üzerine yavaşça attı, Waverly'nin ona doğru bakışını ve somurtuşunu izledi.

"Kötü yapılmış. Bu kötü yapılmış. Bir saniye." Bir çekmeceyi açtı, mikro gollüklerini çıkardı. "Evet, evet keşi mükemmel görünüyor. Karaciğer de oldukça temiz bir şekilde çıkarılmış, fakat kesilen yerin kapatılması, temiz ve steril bir alanın korunması için hiçbir şey yapılmamış. Çok kötü bir şekilde yapılmış."

"Komik," dedi Feeney, "Ben hepsi için aynı şeyi düşünmüştüm."

"Soğuk orospu çocuğu," diye söylendi Feeney daha sonra.

Koridorda bir an durdu, saatini kontrol etti. "Hadi gidip Wo'yu bulalım, onunla biraz laflayalım, insanlardan aldıkları organları muhafaza ettikleri yere gidip bir bakalım. Tanrım, böylesi yerlerden nefret ediyorum."

"Bu Dallas'ın da hep söylediği bir şeydir."

"Şu an için onu aklından çıkar," dedi Feeney.

Eve'i kendi aklından da çıkarabilmek ve işini yapabilmek için çok büyük bir çaba sarf ediyordu. "Eğer bu davayı kapatabilmesi için ona yardım edeceksek, onun sıkıntılarını zihninden uzak tutabilmen gerekir." Sert bir yüz ifadesiyle, koridordan aşağıya doğru yürüdü, sonra ona ayak uydurmaya çalışan Peabody'ye şöyle bir baktı.

"Tüm bu bilgilerin ve mülakat disklerinin ekstra birer kopyasını çıkar."

Peabody onunla göz göze gelmişti, onu anlamıştı ve uzun sabah boyunca ilk kez gülümsemişti. "Tamam efendim."

"Tanrım, beni ölünceye kadar oturtma," diye dua etti Feeney.

Peabody güldü. "Eve de bunu derdi. Şimdi buna alışmaya çalışıyor."

"Sence toparlar mı Peabody?"

Bir saat sonra Peabody ince, mavi bir jel içinde saklanan bir kalbe bakıyordu dehşet içinde ve büyülenmiş bir biçimde. "Buradaki tesislerin," diyordu Wo, "organ araştırmalarında dünyanın en iyileri olduğu tartışılabilir. Şugun çok pahalı olmasa da Dr. Drake anti-kanser aşısını bu merkezde bulmuş ve rafmeleştirmiştir. Merkezin bu bölümü insan organlarını olumsuz yönde etkileyen, yaşlanma dâhil tüm hastalıkların ve şartlarla ilg^Ai çalışmalara tahsis edilmiştir. Buna ek olarak, organın çıkarılıp yenisiyle değiştirilmesi teknikleri üzerinde çalışmaya ve bu konuyla ilgili teknikleri rafmeleştirmeye devam etmekteyiz."

Boydan boya, ince beyaz bölmelerle kısımlara ayrılmış laboratuvarın bir helikopter pisti kadar geniş olduğunu düşündü Feeney. Beyaz, açık yeşil ya da koyu mavi uzun önlükleri olan düzinelerce insan, bilgisayarların, bilgisayarlı mikroskopların ve adını bilmediği aletlerin başında çalışıyordu.

İçerisi bir kilise kadar sessizdi. Laboratuvarda hiçbir şekilde müzik sesi falan yoktu ve sadece kullanılmakta olan bazı büyük araç ve gereçlerin fısıltısı vardı; nefes aldığı anda, havada bayıltacak kadar antiseptik kokusu hissediliyordu. Burnundan nefes almaya gayret etti.

Etiketlerin tutuşturulduğu jel dolu şişelerin içindeki organların sergilendiği bölümde ayakta duruyorlardı.

Yakındaki kapıda, bir güvenlik sessizce duruyordu ve Feeney içinden birisinin mesaneyi alıp kaçmak isteyebileceğini düşünerek alaycı bir şekilde gülümsedi.

Tanrım ne biçim bir yer burası.

"Organları nereden alıyorsunuz?" diye sordu Feeney,
Wo'ya.

"Biz onları canlı ya da bunu istemeyen hastalardan çıkarmıyoruz.
Dr. Young?"

Bradley Young ince, uzun boyluydu ve çok endişeli olduğu açıkça görülüyordu. Gözlem aygıtları, monitörler ve bilgisayar slaytlarıyla bir arada bulunan bembeyaz bir tezgâh üzerindeki çalışmasını bıraktı.

"Evet?"

"Bu Yüzbaşı Feeney ve yardımcısı. Dr. Young bizim araştırma başteknisyenimiz. Buraya araştırma organlarını toplama işini nasıl yaptığımızı anlatır mısın?"

"Elbette. Organların çoğu otuz yaşından daha fazla yaştadır," diye başladı. "Mesela bu kalp, bir hastadan 28 yıl önce alınmıştır. Gördüğünüz gibi, hayli hasar var. Bu kalp Newlife Ünitesi'nin ilk koşullarında çıkarılıp, bir başka kalple değiştirilmişti. O adam şu anda, 89 yaşında, yaşıyor, iyi durumda. Montana, Bozeman'da yaşamakta."

Young gülümsemişti. Bunun yaptığı en iyi esprisi olduğunu düşünmüştü. "Organların hepsi ya hastaların kendileri tarafından bağışlanmıştır ya da ölüm anında en yakın akrabaları tarafından veya lisanslı bir organ komisyoncusundan temin edilir."

"Tüm bunların hepsinin hesabını verebilirsiniz o zaman."

Young, Feeney'e baktı sadece. "Hesabını vermek?"

"Bunların tümüyle ilgili evraklarınız var mı? Bu kişilerin kimlikleri nedir?"

"Elbette. Bu bölüm çok düzenlidir. Her organ uygun bir biçimde dokümnante edilir. Dorörü ya da komisyoncu bilgileri, çıkarılış tarihi, çıkarılış esnasındaki durumu, cerrahı ve ekibi. Buna ek olarak, organın üzerinde çalışıldığı yerde kayıt altına alınır." '

"Buradaki organları dışarıya çıkarıyor musunuz?"

"Zaman zaman elbette."

Young, ona devam etmesi için elini sallayan Dr. Wo'ya baktı, şaşkın bakışlarla. "Başka tesisler belirli bir defosu olan belirli bir organı incelemek için istekte bulunabilir. Dünya çapında birkaç başka merkezle ödünç verme ve satış poliçemiz var. "

Anlaşıldı, diye düşündü birden bağlantıyı kurarak kafasında Feeney ve defterini çıkardı. "Bunlar hakkında ne diyeceksiniz?" diye sordu ve Eve'in listesini okudu.

Young yine Wo'ya baktı ve yine devam edebilirsin sinyali aldı. "Evet, bu kardeş tesisler hakkında söylenebilecek her şey bu kadar."

"Daha önce hiç Chicago'da bulundunuz mu?"

"Birkaç kere bulundum. Anlayamıyorum."

"Yüzbaşı," diye kesti Wo. "Bu artık sıkıcı olmaya başladı."

"Benim işim her zaman keyifli ve heyecan dolu bir iş değil maalesef," dedi rahatça Feeney. "Son altı hafta içinde burada kontrollerini yaptığınız organlar hakkındaki bilgileri bana vermeye ne dersiniz?"

"Ben... Ben... O bilgiler gizlidir."

"Peabody," diye söze başladı Feeney. Young'a bakıyordu;

"kefalet prosedürlerine başla."

"Bir saniye, buna gerek olmayabilir." Wo, Peabody'ye geri çekilmesini işaret etti; "Dr. Young, yüzbaşıya istediği bilgileri getirin."

"Fakat bu çok gizli bir bilgi." Yüzünde ansızın direnen bir ifade belirmiş, kaşlarını çatmıştı. "Benim buna yetkim yok."

"Ben izin veriyorum. Dr. Cagney'le konuşurum. Sorumluluk benim. Bilgileri getir."

"İşbirliğiniz için minnettarız," dedi Feeney ona.

Young bilgileri bulup getirmek için yanlarından ayrıldığında, Wo Feeney'e doğru baktı esrarlı ve soğuk gözleriyle.

"Bu laboratuvarı ve bu merkezi mümkün olduğunca kısa bir süre içerisinde terk etmenizi istiyorum. Önemli bir işe engel oluyorsunuz."

"Galiba katilleri yakalamak, sizin ölçeğinize göre karaciğer çıkarmak kadar değerli bir şey değil; fakat bizim maaşlarımızı hak etmemiz gerekiyor. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Cebinden mühürlenmiş yaka iğnesini çıkardı ve göz hizasında tuttu.

"Elbette. O bir iğne. Bende de buna çok benzeyen bir tane var. "

"Nerede?"

"Nerede? Evde, öyle sanıyorum."

"Buradaki doktorların bazılarının birer tane takmış olduklarını fark ettim. Sanırım siz, kendinizinkini işte takmıyorsunuz."

"Bu bir zorunluluk değil ki." Fakat parmaklarını uzatarak, farkında olmaksızın yakasının üzerinde gezdirdi. "Eğer benimle işiniz bittiyse benim oldukça çok işim var."

"Şimdilik işimiz bitti. Ama yarın yapmam gereken birkaç görüşme daha var. Rozetini bana getirebilersen görmeyi çok isterim."

"Rozetimi mi?"

"Evet. Geçen gün biri kaybetmiş de." Elinde tuttuğu rozeti biraz daha yukarıya kaldırdı Feeney. "Bunun sizin olmadığından emin olmam lazım."

Dr. Wo uzaklaştı.

"Bize ne kadar da sert davranıyor baksana Peabody. Merkeze vardığımızda onu biraz daha yakından araştıralım."

"Eskiden Amerikan Tıp Derneği'nin başkanıydı. Şu anki başkan ise Waverly. Dernek, davayı bırakmamız için Washington'a baskı uyguluyor. Belediye başkanını araya sokuyor." "Tekerlek içinde tekerlek desene," diye söylendi Feeney.

"Hadi bu bilgiye geri dönelim ve bakalım birkaç ipucu yakalayabilecek miyiz? Şimdi, Vanderhaven'm sorunu ne?"

"Bundan sonraki görüşme Vanderhaven'la yapılacaktı aslında ama iptal etti." Peabody onu kimsenin duyup duymadığını anlamak için etrafına bakındı. "Onun ofisini arayıp hasta olduğumu söylediğimde doktorun önümüzdeki on gün boyunca izinli olduğunu söylediler."

"İlginç. Sanki bizimle konuşmak istemiyor. Ev adresini bul Peabody. Evine bir uğrayalım bakalım."

Roarke elindeki bilgileri gözden geçiriyordu. Baxter'm bilgisayarına girip Bowers'm cinayeti ile ilgili verilere ulaşmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Ne yazık ki ulaştığı bu bilgiler yetmezdi ona. Ama dikkatini çeken bir şey vardı, Bowers'm günlüklerindeki tarihlere dair fazla değerli olmayan o çeşitlilik göze çarpıyordu.

Roarke bu belgeleri Eve'in adını kullanarak gözden geçirdi ve yıllar öncesine dayanan bazı ufak tefek bilgilere rastladı. Yorumlar, suçlamalar, takdirname aldığında Eve'in dedektifliğe terfi edilmesi gibi şeylere, Bowers'm yazdığı ve Eve'in, Feeney'ı, eğiticisi olarak tuzağa düşürmek için ayarttığını belirten beyanı okuyunca kaşlarını kaldırdı Roarke. Ve sonra daha önemli davalara atanmasını sağlaması için komutanıyla ilişkiye girdiğine dair o korkunç spekülasyon.

Ama zaman zaman açığa çıkan bu ve buna benzer spekülasyonlar, Bowers ve Eve'in kaldırımlarda uyuyan serserilerden birinin cesedi üzerine başlattıkları o şiddetli münakaşayla karşılaştırıldığında o kadar önemli bir şey gibi görünmüyordu. Roarke'un üzerinde derin düşüncelere daldığı bu takıntı o ana kadar etkisini iyice artırmıştı, kaderin bu küçük cilves ikisini de çarpmış, ikisi üzerine de zehrini boşaltmıştı. Ama şimdi birisi ölmüştü.

Roarke yatak odasına baktı ve karısını uyurken gözledi.

Eve ise parçalanmıştı.

Hâlâ odayı gözlemekte olan Roarke, Summerset boy gösterdiğinde elini salladı.

"Şimdi değil."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Dr. Mira geldi. Sizinle konuşmak istiyor."

"Geliyorum." Roarke kalktı, Eve'e bir kez daha baktı.

Roarke odadan dışarı çıktı. Sadece yetkili kişilerin parmak izleriyle açılabilen arkasındaki kapı otomatik olarak kapandı. Daha önce içeriye sadece üç kişi girmişti.

Zamandan tasarruf etmek için asansöre bindi. Eve'den, gerekenden fazla uzak kalmayı planlamamıştı çünkü.

"Roarke." Mira sandalyesinden sıçradı, Roarke'un ellerini tutmak için hızlıca odanın diğer köşesine doğru yürüdü. Mira'nın o her zamanki sakin yüzü, gergindi. "Daha yeni duydum. Hemen geldim. Davetsiz geldiğim için kusura bakma ama gelmek zorundaydım."

"Davetsiz geldim de ne demek?"

Mira tuttuğu elleri daha da sıktı. "Lütfen. Eve benimle görüşecek mi?"

"Bilmiyorum. Şu an uyuyor. Ona bir ilaç verdim. Bunun için onları öldürebilirim." Kendi kendine konuşuyordu.

"Onun yüzünde gördüğüm o bakışlara dayanarak söylüyorum bunu. Onları sadece bunun için bile öldürebilirim."

Mira ona inandığı için ellerinin titremesine engel olamadı. "Oturabilir miyiz?"

"Tabii ki. Kusura bakma. Aklım başka yerde."

"Umarım benimle çalışmak zorunda kalmazlar. Roarke..."

Güzel işlemeli sandalyelerden birine oturdu, elini yine Roarke'un elinin üstüne koymak için ileriye yaslandı, bu temasın her ikisine de iyi geleceğine inanıyordu. "Diğerleri bugün olanlara öfkelenmiş olabilirler veya bu olanlar bazılarının hoşuna gitmiş olabilir ya da herkesin bugün ona olanlara yaklaşımı farklı olabilir. Onun kalbine, ruhuna, kişiliğine olanlara."

"Bu da Eve'i mahvetti. Yüzü bir ölününki kadar soluk, hem kendi yüzü, hem de diğerlerinin yüzü. Geçmişin sefaletini ve korkularını, onu az buçuk örtmeye çalışan o gölgeleri

okuyabiliyorum yüzünden. Kendi duygularından korktuğunu görebiliyorum. Ama Eve yine de ayakta. Kendini toparladı ve bu duruma ayak diremeye karar verdi. Ve bu bölümde uygulanması gereken prosedür onu mahvetti."

"Kendini tekrar toparlayacağına eminim, bunun altından da kalkacak. Ama tek başına değil. Bu, tek başına kaldıracığı bir şey değil."

Roarke onunla göz göze gelecek şekilde döndü. Işık, arkasındaki pencereden içeriye sızıyordu, gözlerinin tehlikeli mavisini gören Mira cehenneme sıçramaya hazır intikam dolu ve soğuk bir melek canlandırdı zihninde.

"Hiçbir şekilde yalnız kalmamalı."

"Senin onun yanında olman Eve'i kurtaracak. O nasıl seni kurtardıysa."

Roarke, kafasını onaylayan bir tavırla çevirince, ışığın eğimi ve Mira'nın onun hakkında sahip olduğu o tedirgin edici bakış açısı değişti. "İlginç bir yaklaşım. Ama haklısın aslında. Eve beni kurtardı, ben kaybolduğumu bile unutmuştum. Onu kendimden daha çok seviyorum ve onu kurtarmak için gereken her şeyi yapacağım."

Mira birkaç dakika boyunca ellerine baktı, parmaklarını kaldırdı, sonra indirdi. "Sana bunu yaparken ne gibi yöntemler kullanacağına veya belirli bölgelerdeki bağlantılarına dair sorular sormayacağım. Benim yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Sence Bowers'ın suçlamalarının geri çekilmesi Eve in rozetini geri alması için ne kadar işe yarar?"

"Çok işe yarar. Ama cinayet soruşturması kapanana kadar veya Eve'e karşı duyulan şüphe herkesin önünde ve önyargıya kapılmadan çürütülüne kadar bölüm bu konuda takındığı tavrı değiştirmeyecektir."

"Sen onu testten geçirebilir misin? Doğruluk testi, kişilik profili, olasılıklar gibi."

"Evet, ama onun istekli ve hazır olması gerek. Bu çok zor bir

süreç; hem fiziksel, hem duygusal anlamda. Ayrıca, bu, onun kaygılanmasına yol açacaktır."

"Ben onunla konuşurum."

"Acı çekmek zorunda kalacak, ama çok uzun süre acı çekmesine izin verme Roarke. Bazen öfkesine de ihtiyaç duyacak.

Öfke, onun en önemli güç kaynağı olacak."

Mira kalktı, Roarke'a bir adım daha yaklaştı. "Bowers'ın duygusal ve zihinsel durumunu değerlendirmekle görevlendirildim, onun son birkaç haftayla ilgili kayıtlarını, günlüklerini; günlüklerinin içeriğini, dostlarıyla ve tanıdıklarıyla olan görüşmelerini görmek için yetkim olacak. Bu da zaman alacak bir şey. Çalışmalarında çok titiz ve çok dikkatli olmalıyım. Önceliği buna versem de iki haftadan az bir süre içinde bölüme çalışmanın sonucunu verebileceğimden şüpheliyim."

"Onu buradan uzaklaştırabilirim aslında," diye düşündü Roarke.

"Galiba en iyisi bu, en azından birkaç günlüğüne. Ama gelmek isteyeceğinden şüpheliyim." "Neden?" diye sordu Roarke.

"Onu o kadar iyi tanıyorum ki. Onun hakkında beslediğim duygular çok güçlü. Ama yine de ben bir psikiyatri uzmanıyım.

En azından en başında nasıl tepki vereceğini bildiğimi düşünüyorum. Onu analiz ederek mahremiyetine müdahale ettiğimi veya haddimi aştığımı düşünmeni istemiyorum."

"Eve'in senin için önemli olduğunun farkındayım. Nelerle karşılaşabilirim söyle bana."

"Saklanmak isteyecektir. Uyuyarak, sessiz kalarak, yalnız kalarak. Seni büyük ihtimalle dışarıda bırakacak."

"Böyle bir şansı olduğunu söyleyemem."

"Ama bunu isteyecek, deneyecek, sadece sen ona başkalarından daha yakın olduğun için bunu isteyecek. Üzgünüm."

Mira bir an kendini kötü hissetti. "Seni rahatsız edeceğim ama bir konyak alabilir miyim?"

"Tabii ki." Roarke Dr. Mira'nın yanağına dokundu. "Dr.

Mira," dedi kibarca, "oturun lütfen."

Dr. Mira zayıf ve ağlamaklı hissetti kendini. Oturdu ve kendini toplamaya çalıştı, bu arada Roarke oymalı bir dolaptan bir sürahi almış bir konyak kadehine içki dolduruyordu.

"Teşekkür ederim." Bir yudum aldı içkisinden Dr. Mira, boğazının ısınmasını bekledi.

"Bu askıya alınma dönemi, ondan şüphe duyulması, kayülarındaki bu leke Eve için sadece mesleğiyle veya prosedürlerle alakalı bir şey değil. Eve'in kimlik kartı daha önce de alınmıştı. Eve kartını ve kendisini tekrar kazandı. Onun için, bu olay onu tekrar en başa döndürdü. Ne olması gerektiğine bakacak şimdi. Kendini ne kadar uzun süre kapatırsa, ne kadar uzun süre geri çekerse, ona ulaşmak o kadar zor olacaktır.

Bu sizin evliliğinizi bile etkileyebilir."

"Ne olursa olsun, böyle bir seçeneği olmayacak."

"Ne kadar inatçı bir adamsın. Çok güzel." Konyağından bir yudum daha aldı, onu incelemeye koyuldu ve gördüğü şey endişelerini biraz olsun azaltmıştı. "Bazen onun yerine kendini koyman gerekebilir. Böyle zamanlarda onun üstüne titremen, onu pohpohlaman ve istediği şeyi yapmasına izin vermen daha kolay olabilir. Ama sanıyorum ikinci bir adım atması gerektiğini fark etmesi için sana ihtiyaç duyacağı noktayı anlayabilirsin."

Dr. Mira içki bardağını kenara koydu. "Seni ondan daha fazla ayrı bırakmayacağım, ama eğer yapabileceğim bir şey varsa, olur da beni görmek isterse hemen gelirim."

Roarke, Dr. Mira'nın sadakatini, şefkatini geçirdi aklından ve bunların onun işine ne kadar ters olduğunu düşündü.

"Bowers hakkında eksiksiz bir araştırma ve tarama yapman ne kadar zamanını alır?"

"İşin evrak kısmı verilen emirlere uygun olarak düzenleniyor.

Bir veya iki günde biter."

"Veriler şu an elimde," dedi Roarke basit bir ifadeyle ve Dr. Mira ona gözlerini dikmiş bakıyorken bekledi.

"Anlıyorum." Roarke, ona paltosunu giydirirken Dr.Mira'nın ağzından dökülen tek kelime bu oldu. "Bu verileri benim kişisel mailime gönderir misin?" diye devam etti sözlerine omuzlarının üzerinden Roarke'a bakarken. "Sanıyorum benim kişisel birimime ulaşmakta herhangi bir sorun yaşamazsın?"

"Hayır, hiçbir şekilde."

"Senden korkulur Roarke. Eğer elindekileri aktarırsan onlar üzerinde çalışmaya bu akşam başlayabilirim."

"Minnettarım size." Roarke, Dr. Mira'nın çıktığını gördü, daha sonra Eve'e bakmak için merdivenlerden yukarı çıktı.

On Beşinci Bölüm

Geçmiş peşini bırakmıyordu, binçaltmda ızı kalan her şey birbirini kovalıyordu. ilk polis baskını ve eğitimini aldığı mesleğini icra etmekten duyduğu o sarsılmaz tatminkârlık.

Hafif bir ilgi dışında ona ne utanç, ne de korku hissettiren ve henüz on beş yaşındayken onu öperek şaşırtan bir çocuk.

Maviş'le birlikte Blue Squirrel'e gittikleri gece sarhoş olmuşlardı ve gülmekten kaburgaları ağrımişti. Kurtarmak için çok geç kaldığı sakat bir çocuk.

Geride kalanların ağlaması ve ölülerin çığlıkları.

Roarke'u ilk gördüğü o an ve onun güzel yüzü.

Sonra geriye, pencereye çarpan loş kırmızı bir ışıkla dolu o her zamanki gibi soğuk olan odaya geri döndü. Kan akan elinde tuttuğu bıçak ve o şiddetli acı, başka hiçbir şey hissetmemesine neden olacak kadar büyük bir acı. Hiçbir şey.

Uyandığında etraf karanlıktı; içini bir boşluk duygusu kaplamıştı.

Başında, ağlamanın ve acının verdiği o hiç geçmeyen ağrı.

Uyurken sanki kemikleri yok olmuş gibi boş hissediyordu kendini.

Sırf bu durumdan uzaklaşmak için tekrar uyumak istiyordu.

Roarke karanlıkta bir gölge gibi sessizce ilerledi. Eve'in yanına oturduğunda yatak biraz kayd ve Eve'in elini tuttu.

"Işığı açmamı ister misin?"

"Hayır." Sesi hâlâ kötüydü. "Hayır, hiçbir şey istemiyorum.

Burada, karanlıkta durmak zorunda değilsin."

"Seni burada yalnız bırakacağımı mı düşündün?" diyen Roarke, Eve'in elini dudaklarına götürdü. "Yalnız değilsin."

Eve tekrar ağlamak istedi; gözleri dolmuştu. Sıcak, çaresiz, faydasız.

"Seni kim çağırdı?"

"Peabody. Feeney ile birlikte buradaydılar, dolayısıyla Mira da. McNab defalarca aradı. Ve Nadine de."

"Onlarla konuşamam."

"Pekâlâ. Maviş aşağıda. Seni görene kadar gitmeyecek, gitmesini de isteyemem zaten."

"Ona ne söylemem gerekiyor? Ya da başka birine? Tanrı aşkına Roarke, benim üniformam alındı. Bir daha Merkez'e gittiğimde bir cinayet zanlısı olarak sorguya çekileceğim."

"Bir avukatla görüştüm. Orası için endişelenmene gerek yok. Soruşturma için hazır olduğunda, soruşturma burada senin evinde, senin şartlarında gerçekleşecek Eve."

Roarke, Eve'in ona arkasını dönmüş, karanlığa bakan silüetini görebiliyordu. Eve'in yüzüne nazıkçe dokundu ve kendine doğru çevirdi. "Birlikte çalıştığın, seni tanıyan herkes Bowers'a olanlarla ilgili senin yapabileceğin bir şey olmadığına inanıyor."

"Bunu kafama takmıyorum bile. Formaliteden başka bir şey değil. Fiziksel bir kanıt veya teşvik edici bir şey yok. Olasılığı da yüksek değil. Bunu takmıyorum," diye tekrarladı ve nefesinin kesilmesinden rahatsız oldu. "Beni zan altında bırakacak şeyler bulacaklar; rozetimi alacak kadar kanıt bulacaklar. Beni saf dışı bırakmaya çalışacaklar."

"Etrafın seni düşünen ve bunların olmaması için uğraşan insanlarla dolu."

"Ama oldu," dedi Eve keyifsizce. "Ve bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Sen de değiştiremezsin. Sadece uyumak istiyorum."

Yatağın diğer tarafına yöneldi ve gözlerini kapadı.

'Yorgunum. Maviş'in yanına in, yalnız kalmak istiyorum."

Roarke onun saçlarını okşadı. Kaçması için, acı çekmesi için ona bir gece verecekti.

Fakat Roarke onu yalnız bıraktığında, Eve gözlerini açtı, boş boş baktı ve uyumadı.

Sabah yataktan kalkmak onun için boşa kürek sallamaktan başka bir şey değildi.

Döndü, yukarıdaki cama baktı. Karlar erimişti ve gökyüzünün gri rengi insana kasvet veriyordu. Kalkıp giyinmek için bir neden düşündü, fakat hiçbir şey bulamadı, ağır bir yorgunluktan başka bir şey hissedemiyordu.

Başını çevirdi ve koltuğun üstünde oturmuş, onu izleyerek kahvesini yudumlamakta olan Roarke'ı gördü.

"Yeteri kadar uyudun Eve. Burada saklanmayı sürdüremezsin."

"Şu an için en iyi fikir bu bence."

"Burada ne kadar çok kalırsan o kadar çok şey kaybedersin. Kalk."

Eve oturdu, dizlerini kendine doğru çekip başını yasladı.

"Yapacak hiçbir şeyim, gidecek hiçbir yerim yok."

"İstediğin yere gidebiliriz. Birkaç haftalığına programımı boşalttım."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Yüzünde beliren kızgınlık ifadesi yavaş yavaş kayboldu, yüzü yine kayıtsız hale geldi.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"O halde evde kalalım. Ama başında örtülerle yatakta yatmayacaksın." Kocasının gücendiğini anladığı için düzeltmeye çalıştı.

"Başımda örtü yoktu," diye söylendi Eve. O ne biliyor ki diye düşündü. Ne hissettiğini nereden bilebilirdi? Yine de kalkacak ve sabahlığını giyecek kadar gururu kalmıştı.

Bu kazandığı küçük zaferden memnun olan Roarke, Eve'e ve kendisine kahve doldurdu.

"Ben kahvaltımı yaptım," dedi umursamaz bir tavırla.

"Fakat Maviş'in yediğini sanmıyorum."

"Maviş?"

"Evet, dün gece burada kaldı." Roarke uzandı ve bir düğmeye bastı. "Sana eşlik edecek."

"Hayır, istemiyorum..."

Fakat Maviş ekranda görüldüğü zaman çok geçti artık.

"Roarke, Eve daha kalkmadı mı? Dallas!" Önce kararsız bir şekilde gülümsedi, fakat Eve'i görünce rahatlamıştı. "Hemen geliyorum."

Ekran karardığında Eve kızgınlıkla, "Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. Anlamıyor musun?" dedi.

"Çok iyi anlıyorum." Roarke kalktı, ellerini Eve'in omuzlarına koydu. Eve'in omuzlarını çekmesi Roarke'u hayal kırıklığına uğrattı. "Sen ve ben hayatımızın büyük bir bölümünü baş başa geçirdik, yanımızda bizim önemseydiğimiz veya bizi önemseyen çok insan yoktu. Onun için yanında birinin olmasının ne demek olduğunu anlayabiliyorum." Eve'in alnını öpmek için öne doğru eğildi. "Birine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Maviş ile konuş."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok." Eve'in gözleri doldu tekrar.

"O zaman dinle." Eve'in omuzlarını sıktı, sonra kapı açıldı ve Maviş içeri girdi. "İkinizi yalnız bırakacağım," dedi Roarke, fakat onu ikisinin de duymadığını sandı çünkü Maviş,

Eve'in etrafında çoktan gevezeliğe başlamıştı bile.

"Pis alkolikler sizi," dediğini duydu Roarke ve kapıyı kapatırken gülümsedi.

"Tamam." Eve söylendi ve yüzünü Maviş'in mavi saçlarına gömdü.

"Tamam."

"Whitney'e gidip o alkolikle bizzat konuşacaktım, ama Leonardo direkt buraya gelmenin daha iyi olacağını söyledi. Üzgünüm, çok üzgünüm çok." Öyle aniden geri çekildi ki Eve neredeyse düşecekti. "Onların sorunu ne ki?" diye sordu Maviş, kollarını uzatmıştı, aşağıya doğru uzayan yarı şeffaf pembe kolları bir geceliğin kollarını andırıyordu.

Eve, "Prosedürden ibaret," diyebildi.

"Peki, bunu bir kenara bırak. Bununla başka türlü başa çıkamayacaklar. Bahse girerim Roarke çoktan bu alkolikleri yola getirmek için bir avukat bulmuştur. Olay kapandığında tüm NewYork şehri senin olacak."

"Sadece rozetimi istiyorum." Karşısındaki Maviş olduğu için Eve kanepenin üzerine bıraktı kendini, yüzünü kapadı elleriyle. "0 rozet sahip olduğum tek şey Maviş."

"Rozetini geri alacaksın." Maviş oturdu ve Eve'e sarıldı.

"Sen her zaman doğru olanı yaptın Dallas."

"Dışarda bırakıldım." Yorgun bir şekilde Eve arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. "İnsan kendi başına bir şey gelince olaylara müdahale edemiyor."

"Benim için çok şey yaptın sen. Yıllar önce benim rozetimi taktığında hayatımı değiştirdin."

Eve çaba sarf ederek zorla gülümsemeye çalıştı. "Ne zaman?"

"Sen benim dolandırıcıdan daha fazlası olup olmayacağımı düşünmemi sağladın, sonra olabileceğimi gösterdin. Ve geçen sene her şey ters gidiyorken, hapse girecekken sen benim için oradaydın. İşleri yola koydun."

"Rozetim vardı, kontrol bendeydi." Gözleri tekrar sulandı.

"Mesleğim vardı."

"Şimdi de ben varım ve yeryüzündeki en sert erkeğe sahipsin.

Bununla da bitmiyor. Dün gece kaç kişinin aradığımı biliyor musun? Roarke dün gece burada seninle kalmak istedi onun için ben de Summerset'e telefonlara babp bakamayacağımı sordum. Telefon hiç susmadı."

"Hikâyeyi duymak isteyen kaç haberci aradı?"

Maviş nefes aldı, kahvaltı menüsüne bakmak için kalktı.

Roarke ona Eve'in mutlaka yemek yemesi için tembih etmişti.

Maviş de sözünü tutacaktı. "Bu medya köpeklerinden nasıl kaçacağımı biliyorum. Hadi dondurma yiyelim."

"Aç değilim."

"Dondurma yemek için aç olmana gerek yok ki. Ah Tanrım işte çikolatalı kurabiye; dergi gibi kare şeklinde!"

"Maviş..."

"Sana ihtiyaım olduğunda sen bana bakmıştın," dedi Maviş usulca. "Bana ihtiyaın yokmuş gibi davranma."

Hiçbir şey bundan daha iyi işlemezdi. Eve her şeyi unutmak istercesine yatağına uzun uzun bakıp derin bir nefes aldı. "Neli dondurma?"

Eve sis perdesi arasında kalmış biri gibi dolanıp durdu gün boyunca. Kendi ofisine ve Roarke'unkine gitmekten kaçındı, birkaç saatliğine uzak kalabilmek için baş ağrısını mazaret olarak gösterdi. Hiçbir telefonu bağlatmadı, Roarke ile durumu tartışmayı reddetti ve en sonunda okuyacak bir şey arama bahanesiyle kendini kütüphaneye kapattı.

Onu izleyenin bir şeyler aradığını düşünmesi için arama ekranına doğru dönen Eve, daha sonra perdeleri ve ışıkları kapattırdı, uykuya dalabilmek için koltuğa kıvrıldı.

Boğumlu yılanların kan akan altının üzerinde süründüğünü gördü rüyasında. Kan akarak kahverengi şişenin içindeki yapma eklerin üzerine yayıldı.

Birisi yaşından dolayı incelmiş sesiyle yardım çağırıyordu.

Eve'in rüyası başladığında Eve, gözleri kr edecek kadar beyaz bir kar tabakası ve sesleri duyurmayıp gözleri acıtacak kadar şiddetli bir rüzgârdan ibaret bir manzaranın içine girdi.

Hızla manzaraya dalıyor, botları kayıyor, nefes alışı hissediliyordu fakat soğuk beyaz bir duvardan başka bir şey yoktu.

"*Oroşpu polis.*" Kulağında bir fısıltı.

"*Neyin peşindesin küçük kız?*" Kalbinde bir dehşet.

"*Bir insan niçin onu bu şekilde delik deşik etmeyi isteyebilir ki?*" Hâlâ cevaplanmamış bir soru.

Sonra Eve onları gördü; karda donmuş, ölmüş ve lanetlenmişleri.

Vücutları kıvrılmıştı, yüzleri ölümün hakaretine uğramışçasına şoktaydı. Gözleri hâlâ cevaplanmamış olan soruyu sorarcasına Eve'e yönelmişti.

Eve'in arkasında, o beyaz perdenin arkasında, buzun kırılma ve çatlama sesi geliyordu. Kahkahaya benzeyen sinsî, fısıldayan seslerin bir şeyi kırması.

Beyaz duvarlar hastane koridorlarına dönüştü, sonu olmayan bir tünel, köşeleri de su gibi kaygan görünüyordu.

Onun için geliyordu, adımları ıslak zemin üzerinde yavaştı.

Kafasında dolanan kanla, Eve onunla yüzleşmek, onunla savaşmak, silahını almak için döndü. Fakat eli boşlukta kaldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun küçük kız?"

Alçak herif boğazına yapıştı, Eve'in her tarafını korku kaplamıştı.

Bu yüzden Eve koşmaya başladı, tünelde tökezledi, nefesi panik içinde uğulduyordu. Arkasındaki nefesi hissedebiliyordu. Şeker ve viski.

Tünel ikiye bölündü, ya sağ ya sol. Eve durdu, korkudan hangi yöne gideceğine karar veremiyordu. Arkasından gelen adımlar boğazında çığlığa neden oluyordu. Sessizliğe gömülerek sağa döndü. Yüzünden terler boşanıyordu. Az ileride loş bir ışık, içinde sabit ve sessiz duran bir şeklin gölgesi vardı.

Eve ona doğru koştu; yardım edecek birini bulmak için.

Tanrım, biri bana yardım etsin.

Eve son noktaya ulaştığında üzerinde kendi bedeni olan bir masa gördü. Teni beyaz, gözlen kapalıydı ve kalbinin bulunduğu yerde kanlı bir delik vardı.

Eve titreyerek uyandı. Islanmış bacaklarının üzerinde yalpalayarak asansöre doğru gitti. Asansörle aşağı inerken duvarda kendine sarıldı. Havasızlıktan çabucak dışarı çıktı ve yüzüne kan gelmeye başladı.

Rüyanın korkusunu, teri ve titremeyi üzerinden atmak için yaklaşık bir saat dışarıda kaldı. Bir parçası da hâlâ o iğrençliğe

bakıp geride duruyordu.

Kendini tut, Dallas. Güлінçsün. Bel kemiğin nerede?

Beni yalnız bırak, diye düşündü Eve umutsuzca. Beni rahat bırak kahrolası. Bir şeyler hissetmesine izin verilmişti değil mi? Zayıflıklarını? Ve eğer yalnız kalmak istiyorsa, bu kimseyi ilgilendirmez. Çünkü hiç kimse onun ne hissettiğini bilemez, anlayamaz, hissedemezdi.

Hâlâ beynin var değil mi? İçgüdülerini kaybetesen bile. Düşünmeye, başla.

"Düşünmekten bıktım." Erimeye başlayan karın üzerinde durmaktan vazgeçti. "Düşünecek ve yapacak hiçbir şey yok. "

Omuzlarını kamburlaştırarak eve döndü. Roarke'u istediğini fark etti. Onu, kendisini kontrol altına alması ve onu her şeyden uzaklaştırması için istiyordu. Şeytanları onun yerine yenmesi için.

Ağlamak istiyordu ama kendini tutuyordu. Gözyaşları yormuştu onu. Şu anda tek istediği Roarke'la birlikte sıcak bir yerde oturmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. İçeri girdi, giydiği eski ayakkabılar su çekmiş, pantolonu da dizlerine kadar ıslanmıştı. Çıkmadan önce ceket almamıştı ve içerideki sıcaklık bir anlık şok etkisi yapmıştı üzerinde.

Summerset bir süre endişeyle onu izledi. Bilerek en kibirli ifadesini takındı yüzüne ve girişe yöneldi.

"Ne kadar kirli ve ıslaksın." Alaycı bir tavırla burnunu çekti. "Ayrıca her yeri ıslatıyorsun. Kendi evine biraz saygı gösterebilirsin."

Eve'in bakışlarında soğuk bir alev ve kızgınlık görmeyi bekledi, Eve ona öylesine bakarken Eve'in farkında olmayacağı şekilde'kalbini sıkıldığını hissetti.

"Üzgünüm." Eve ayaklarına baktı boş boş. "Düşünemedim."

Tırabzana dokundu ve tutulamayacak kadar soğuk olduğunu fark edince merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Roarke, teğmen daha yeni geldi. Üzerine bir şey almamış. Çok

kötü görünüyor."

"Nerede?"

"Yukarı çıktı. Roarke ona hakaret ettim ve benden *özür diledi*. Bir şeyler yapılmalı."

"Yapılmak üzere."

Roarke ofisinden çıktı, doğruca yatak odasına yöneldi. Onu ıslak bir şekilde, beyazlar içinde titreyerek gördüğü anda kızgınlığı arttı. Tam sırasıydı, kızgınlıkla yaklaşmaya karar verdi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Yürümek için dışarı çıktım sadece." Eve oturdu, botlarını çıkaracaktı ama buz tutmuş ellerini hareket ettiremedi.

"Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Bunun için üzerine bir şey alman gerekiyordu. Bunun üstesinden gelebilmek için planındaki diğer aşama hasta olmak değil mi?"

Eve çok şaşırmıştı. İstiyordu ki Roatke onu rahatlatsın, yatıştırsın ama Roarke ona sert davranıyordu, ayakkabılarını, karşısında dövülecek bir çocuk varmış gibi çıkarıyordu. "Sadece hava almak istemiştim."

"Almış görünüyorsun." Tanrım, elleri buz gibiydi. Ellerini kendisi ısıtmaya bırar verdi ve ondan biraz uzaklaştı. "Şu lanet duşa gir, alışkın olduğun gibi yıkan."

Eve'in gözü korkmuştu, ama bir şey söylemedi. Ayağa kalkıp ona itaat ederek bitişikteki banyoya gittiğinde Roarke çileden çıkmıştı.

Roarke suyun aktığını duyunca gözlerini kapadı. Bırak acı çeksin, demişti Mira. Pekâlâ, yeterince acı çekmesine izin vermişti. Bunun ne kadar yeterli olacağına kendisinin karar verebileceğini söylemişti Mira.

Kendi kendine *şimdi değilse, ne zaman?* diye söylendi.

İkisi için de birer konyak hazırladı, Eve'i beklerken kendi bardağını ilgisizce çeviriyordu.

Eve bir sabahlığa sarılmış olarak çıktığında Roarke içerde hazırđı.

"Bence önündeki seçenekler hakkında konuşma zamanı geldi artık."

"Seçenekler mi?"

"Ne yapacağına dair seçenekler." Roarke diğerkadehi alıp Eve'in eline verdi ve rahat edeceği bir şekilde oturdu. "Eğitimini ve deneyimini göz önünde tutacak olursak özel güvenlik en iyi çıkış yolu gibi görünüyor. Yeteneklerinin işe yarayacağı birçok planım var."

"Özel güvenlik? Senin için çalışmak?"

"Sana söz veriyorum maaşın şimdikinden çok daha iyi olacak ve çok meşgul olacaksın." Koltuğuna yaslanan Roarke kolunu kanepeye uzattı; yüzünde mutlu ve rahatlamış bir ifade vardı. "Özellikle bu seçenek senin zamanını kısıtlamayacak özgür bir biçimde seyahat etmeni sağlayacak. Birçok iş gezisinde bana eşlik etmen gerekecek, böylece ikimiz için de faydalı olacak."

"Böyle bir iş aramıyorum Roarke."

"Hayır mı diyorsun? Tamam, benim hatam. Emekli olmaya karar verdiysen, diğerseeneklere bakalım."

"Seçenekler mi? Tanrı aşkına, bunu düşünemiyorum."

"Çocuk yapmayı düşünebiliriz ."

Eve dönerken elindeki bardak kaydđ, içindeki içki sıçradı.

"Ne?"

"İlgini çekti," dedi Roarke kendi kendine. "Ailemizi daha ileride büyütürüz diye düşünmüştüm, fakat bu şartlar altında kolayca yapabiliriz."

Eve beyninin neden hâlâ patlamadığını merak etti. "Sen delirdin mi? Bebek? Bebek mi dedin?"

"Bir aile oluşturmak için en geleneksel yol."

"Yapamam... Yapmam... Bebekler ve çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Şu anda boş zamanın çok. Öğrenebilirsin. Emeklilik seni profesyonel bir anne olmak için mükemmel bir aday yapacak."

"Profesyonel... Tanrı aşkına." Sıcak sudan dolayı hızlanan kan akışının tekrar donduğunu hissetti. "Şaka yapıyor olmalısın. "Pek sayılmaz." Kalktı ve Eve'le karşı karşıya geldi. "Bir aile olmak istiyorum. Şimdi olmak zorunda değil, bir yıl içinde de olmak zorunda değil, ama senden çocuklarım olsun istiyorum. Karımı da geri istiyorum."

"Özel güvenlik, aileler... Benden ne bekliyorsun ki?"

Gözleri doldu ve şişti yine.

"Senden hep en iyisini beklerim." dedi Roarke soğukkanlı bir tavırla ve Eve'in gözyaşlarını sildi.

"Daha iyisini mi? Benden mi?"

"Evet, çok daha iyisini hem de. Eve, aptalca geçirdiğin son otuz saattir ağlamaktan, saklanmaktan ve kendin için üzülmekten başka ne yapıyorsun? Bunun seni nereye götürmesini umuyorsun?"

"Senin anlamanı bekledim." Ses tonundaki hayal kırıklığı Roarke'u etkilemişti. "Bana biraz destek olmanı."

"Kaçmanı anlamamı, kendine üzülmeni desteklememi mi bekledin benden?" içkisinden bir yudum daha aldı. "Hayır, sanmıyorum. Kendi içine kapanmanı izlemek çok yorucu."

Roarke'un gözlerinden okunan kayıtsızlık, sesinde hissedilen o hafif iğrençlik Eve'i çok şaşırtmıştı. "O zaman beni yalnız bırak!" diye bağırdı Eve, içkisini bir kenara fırlattı ve bütün halı sıırılsıklam oldu. "Neler hissettiğimi bilemezsin."

"Evet, bilmiyorum." Sonunda diye düşündü Roarke, sonunda Eve kızmıştı. "Neden bana anlatmıyorsun?"

"Ben kahrolası bir polisim. Başka bir şey de olamam. Kapağı akademiye attım çünkü tek çare buydu. Kendimden bir şey yaratmanın tek yolu buydu. Sonunda bir şey olmak; başka bir numara, başka bir isim, sistemin uğraştığı, batırdığı başka bir kurban değil. *Ben* yaptım," dedi Eve kızgınlıkla.

"Ben kendimi yarattım çünkü önceden olmuş *hiçbir şey* ile ilgilenmek zorunda kalmayacaktım."

Eve öteki tarafa döndü. Yine gözyaşları vardı, fakat bunlar sıcak ve kızgınlık doluydu. "Hatırladığım ya da hatırlamadığım hiçbir şey gittiğim yolu değiştiremeyecekti. Polis olmak, kontrolde olmak, Tanrı aşkına, kahrolası hayatımı kullanmış olan sistemi kullanmak. Kazandığım rozetle içimden buna tekrar inanabilirdim. Yürütebilirdim. Bir şeyi temsil edebilirdim." "Niçin durdun?"

"Onlar beni durdurdu!" Eve ellerini yumruk yapmış bir şekilde geri döndü. "On bir yıl, önemli olan yıllar, eğitim gördüğüm, öğrendiğim, bir yerlerde farklılık oluşturmaya çalıştığım zamanlar. Aklımda biriken bedenler, uzaklaştırdığım kan ve çöplük. Uykumda görüyorum onları, bütün ölülerin yüzlerini. Fakat bu beni durdurmadı, asla durduramayacaktı; çünkü bu çok büyük bir sorundu. Çünkü onlara bakabiliyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ve başıma gelen her şeyle yaşamasını bilirim, hatırlamadığım şeylerle bile."

Roarke soğukkanlı bir tavırla başım salladı. "O zaman tekrar savaş ve istediğini elde et."

"Hiçbir şeyim yok. Lanet olsun Roarke görmüyor musun? Rozetimi aldıkları zaman beni de benden aldılar."

"Hayır Eve. Sen izin vermezsen seni senden alamazlar.

Sadece simgelerini aldılar. Onlara ihtiyacın varsa eğer," Eve'e bakarak devam etti, "topla kendini, ağlamayı bırak ve onları geri al. "

Eve, Roarke'dan uzaklaştı. "Destegin için teşekkür ederim."

Dönüp odadan çıkarken buz gibiydi.

O ruh haliyle hızla evden çıkıp spor salonuna gitti. Elbisesini çıkarıp spor kıyafetlerini giydi. Kanı kaynıyordu, mücadeleyi başlatmış, şeytanın bacağına kırmıştı.

Roarke, yukarıdaki ekranda Eve'i izlerken bir yandan içkisini yudumlayıp bir yandan gülüyordu. Eve'in, aşağıda savaştığı polisin yüzünü Roarke'un yüzü yerine koyduğunu hayal etti.

"Devam et, sevgilim. Beni ez geç." Eve dizini hızla o polisin pantolon ağına çarptığında, Roarke kendisinin uyarıldığını hissetti.

"Bu geleni karşıladım galiba, " kararına vardı ve yeni bir polis mücadelesinin başladığını not etti. Bu seferki bir kutlamaydı. Başarılı bir ilerlemeydi, Eve terli kıyafetini çıkarıp attığında ve ezilmiş polisi hasırın üstünde bıraktığında mutlu oldu Roarke. Summerset onu durdurana kadar tam otuz güçlü vuruş saymıştı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Dedektif Baxter kapıda. Teğmen Dallas'ı görmek istiyor."

"Ona söyle şu anda müsait değil. Hayır." Roarke içgüdüsel olarak silahların yerini değiştirdi. Kendi kendine bir şey yapamamaktan yorgun düşmüştü. "Çağır onu, Summerset. Onunla görüşeceğim. Onu benim ofisime gönder."

"Memnuniyetle."

Baxter aval aval bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sinirleri son raddesindeydi, yüzü asılmıştı ve kapıdaki haberci dalgasıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Tanrı aşkına, resmi bir aracın camlarına nasıl vurulur, diye düşündü. Şu günlerde polise saygı duymanın ve polisten korkmanın adı bile geçmiyordu.

Ve şimdi de bir kâhya tarafından kahrolası bir saraya götürülüyordu. Bu yer, bir filmin parçasıymış gibi görünüydü.

En sevdiği eğlencelerden biri, Eve'in Roarke'a saydığı sayısız övgüler yüzünden Eve ile dalga geçmekti. Şimdi tüm kozlar elindeydi fakat bunu yapacak yüreği yoktu.

Roarke'un ofisine girdiğinde başka bir göz alıcı şeyle karşılaştı.

İçerdeki teçhizat bile tek başına gözlerinin yerinden fırlaması için yeterliydi; metrekairelerce işlenmiş cam ve millerce uzunluktaki parlak seramikler, eski püskü elbiseleri ve yırtık pırtık ayakkabıları içinde kendisini pejmürde hissetmesine neden oldu.

Olması gerektiği gibi olduğuna karar verdi. Etrafta gezindikçe kendisini daha da pejmürde hissediyordu.

"Dedektif" Roarke masasının arkasında geriye doğru yaslanmıştı,

güçlü bir konumda olduğunun bir göstergesiydi bu.
"Kimliğiniz?"

Daha önce birkaç kez karşılaşmışlardı, Baxter sadece başını sallamakla yetindi ve rozetini gösterdi. Baxter bu şartlar altında bulunan bir genci suçlamaması gerektiğini düşündü.

"Bowers cinayetiyle ilgili olarak Dallas ile görüşmem gerek."

"Bu saatlerde eşimin müsait olmadığı konusunda dün bilgilendirildiğinizi düşünüyorum."

"Evet, mesajı aldım. Bakın, bunun yapılması gerek. Burada yapmam gereken bir iş var."

"Evet, bir işiniz var." Roarke, gözlerindeki tehdidi gizleme gereği duymadan ayağa kalktı. Bir kurt nasıl avının izini sürüyorsa o da hareketlerinde kendinden o kadar emindi.

"Eve'in işi yok çünkü sizin bölümünüz kendi başının çaresine bakmakta çok hızlı. Elindeki bu rozetle nasıl burada durabiliyorsun?"

Onu sorguya çekmek için onun evine hazırlıklı mı geldin? Sana o lanet olası rozeti yedirir ve Whitney'e mızrak üzerinde geri gönderirim."

"Üzgün olmakta haklısınız," dedi Baxter sakince "ama yürüttüğüm bir soruşturma var ve Eve bunun bir parçası."

"Üzgün mü görünüyorum Baxter?" Masanın öbür tarafına geçtiğinde Roarke'un gözleri bir kılıç gibi parlıyordu.

"Neden sana kim olduğumu hemen şimdi göstermiyorum?"

Roarke'un yumruğu bir şimşek hızıyla havada belirdi.

Baxter odanın diğer tarafına savrulurken içeriye Eve girdi.

Roarke diğer yumruğu Baxter'm yüzüne indiremeden Eve öne fırlayarak Baxter'm önüne geçti. "Tanrı aşkına Roarke. Delirdin mi? Dur, yeter. Baxter?" Eve Baxter'm yanaklarını tokatladı, gözlerinin normal haline dönmesini bekledi. "İyi misin? "

"Bir çekiçle vurulmuş gibiyim."

"Ayağın kaymış olmalı." Gururu bir kenara bırakan Eve

gözleriyle Baxter'dan özür diliyordu. "Sana yardım etmeme izin ver."

Baxter, Roarke'a baktı sonra tekrar Eve'e döndü. "Evet, ayağım kaydı galiba. Kahretsin." Ağrıyan çenesini oynattı ve Eve'in onu kaldırmasına izin verdi. "Dallas, neden burada olduğumu bildiğini tahmin ediyorum."

"Sanırım biliyorum. Bir kez de birlikte konuşalım."

"Avukatların olmadan onunla konuşmayacaksın," dedi Roarke. "Onlarla iletişime geçeceğiz ve eşim müsait olduğu zaman sizi tekrar çağıracağız, Dedektif."

"Baxter." Eve konuşurken gözleri Roarke'a kilitlenmişti.

"Bize bir dakika müsaade eder misin?"

"Evet, tabii ki sorun değil. Dışarıda bekleyeceğim."

"Teşekkürler." Eve, kapı kapanana kadar bekledi. "Sadece işini yapıyor."

"O zaman düzgün bir şekilde yapsın işini, uygun bir şekilde temsil edildiğin zaman."

Kaşlarını çatan Eve, Roarke'a yaklaşıp elini tuttu. "Eklemlerin şişecek. Baxter'm kafası kaya gibi sağlam."

"Buna değerdı. Araya girmeseydin daha iyi olacaktı."

"O zaman senin için kefil olacaktım." Eve, rahatsız olmuş bir şekilde başını kaldırdı. Roarke'un kızgınlığının sık sık gözlerinden fışkıracak dereceye geldiğini görmüştü. "Bir 281

saatten az bir süre önce, sızlanmayı bırakmamı söylüyordun, şimdi içeri giriyorum ve beni burada tutan soruşturmayı yürüten kişiye vurduğunu görüyorum. Tanrı aşkına kimin tarafmdasm Roarke?"

"Seninleyim Eve. Her zaman."

"Bana neden tekme attın?"

"Seni kızdırmak için." Eve'in çenesini tutarak gülümsedi.

"İşe yaradı. Ayrıca eklemlerin için senin de biraz buza ihtiyacın olacak."

Eve ağrıyan parmaklarını Roarke'unkilerle birleştirdi.

"Senin polisini öldürdüm."

"Evet, biliyorum."

"Şenmişsin gibi davrandım."

"Evet," dedi tekrar. "Biliyorum." Eve'in elini tuttu, yumruk haline getirdi ve dudaklarına götürdü. "Şimdi gerçeğine vurmak ister misin?"

"Belki." Roarke'a yaklaştı, yaklaştı ve onu kollarıyla sardı.

"Teşekkürler."

"Niçin?"

"Neye ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıdığın için." Gözlerini kapattı, yüzünü Roarke'un boynuna yasladı. "Sanırım ben de senin bunu yapmanın kolay olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

Roarke Eve'i sıkıca sardı. "Senin bu şekilde acı çekmene dayanamıyorum."

"Üstesinden geleceğim. Umduğundan azı olmayacağım.

Veya kendimden beklediğimden azı olmayacağım. Senin yanımda olmana ihtiyacım var." Eve derin bir nefes aldı. "Baxter'ı geri çağıracağım. Ona daha fazla vurma, tamam mı?"

"Sen ona vururken izleyebilir- miyim? Biliyorsun seni başkasına vururken izlemek beni çok heyecanlandırıyor."

"Bakalım neler olacak."

On Altıncı Bölüm

Eve, Baxter'ı içeri aldığıında Baxter, Roarke'a uzun ve ihtiyatlı bir bakış attı. Bütün söylediği "Sanırım ben de aynı şeyi yapardım," oldu. Sonra Eve'e döndü: "Kayda girmeden önce size söylemek istediğim bir şey var."

"Tamam." Ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Devam et. "

"Bu acı veriyor."

Roarke, onun hissettiğinden daha rahatsız ve mutsuz hissediyordu kendisini.

"Evet öyledir. İstemediğini biliyoruz; fakat son kez katlanmak zorundasın."

"Avukatınızı mı çağıracaksınız?"

"Hayır." Bakışlarını Roarke'a yöneltti. "O, bu küçük partide benim temsilcim."

"Ah, güzel." İcini çeken Baxter, ağrıyan çenesini ovaladı.

"Bana bir daha vurursa onu durdurmanızı bekliyorum."

Kayıt cihazını çıkardı; fakat tek yaptığı elinde sıkıca tutmak oldu. Perişanlığı yüzünden okunuyordu. "Lanet olsun. Bir şekilde geri döneceğiz biliyorsun Dallas."

"Evet biliyorum. Sadece işini yap Baxter. Böylesi çok daha kolay olacak. "

"Hiçbir şey kolay olamaz." diye söylendi, kayıt cihazını açtı, masanın üzerine koydu. Zaman ve tarih bilgilerini, sorguya çekilmeden önce yararlanabileceği hakları yüksek sesle okudu. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun değil mi?"

"Haklarımı ve yükümlölüklerimi biliyorum." Bacakları biraz zayıf olduğundan Eve oturmayı tercih etti. Çizginin bu tarafında olmanın ne kadar farklı bir duygu olduğunu düşündü bezgin bir şekilde. "Bir beyanda bulunmak istiyorum. Daha sonra detaylara girebilirsiniz."

Eve kendi kendisine, bu bir rapora benziyor, dedi. Yıllar boyunca yazmış ve doldurmuş olduğu yüzlerce rapordan birine. Rutin.

Eve bu olayı bu açıdan düşünürdü, midesine buz gibi bir şeyin oturmasını istemiyorsa bu olayı bu açıdan düşünmesi gerekirdi. Kayıt altına alınması gereken gerçekler. Yapılması gereken gözlemler. Ama sesi konuşmaya başladığındaki gibi sakin çıkmıyordu.

"Petrinsky cinayetini anlatırken, Memur Ellen Bowers'ı hatırlamamıştım. Sonradan, akademiye birkaç zaman beraber devam ettiğimizi öğrendim. Cinayet mahalinden önce onunla karşılaştığımı, tanıştığımı veya herhangi bir nedenden aynı ortamda bulunduğumuzu hatırlamıyorum. Suç mahalindeki işi yetersizdi, tavırları tatminkâr değildi. Olay mahallindeki üst düzey memur ve baş yetkili olarak onu her iki sorun nedeniyle azarladım. Bu olay kayıt altına alınmıştır."

Baxter, "Peabody'nin suç mahali kayıtları elimizde ve değerlendirme altında," dedi.

Midesine bir şey oturmak üzereydi; fakat o kendisini toplamayı başardı. Artık sesi daha güçlü çıkıyordu. "Bowers'ın stajyeri Memur Trueheart," diye devam etti Eve, "gözlemci olduğunu ve sorgulama altındaki muhitte ikâmet edenleri tanıdığını kanıtladı. Onun tanıdığı bir şahitle görüşmek için yardımını istedim ve yardımları çok işe yaradı. Alınan bu karar, kişisel değil; tamamen profesyoneldi. Kısa bir zaman sonra ise Memur Bowers, bana, ona hakaret ettiğimi ve teknik açıdan aşağılamalarda bulunduğumu belirten bir şikâyet davası açtı. Dava cevaplandı."

"Bu dosyalar ve raporlar da değerlendirme altında."

Baxter'in sesi oldukça doğaldı. Baxter, gözleriyle Eve'e devam etmesini işaret etti.

"Gerçekleri anlat, hikâyenı açıkça anlat."

"Jilessa Brovvı olayını rapor ettiğimde yetkili olan yine Memur Bowers'tı. O olay da kayıtlarda yer almaktadır ve Bowers'ın profesyonelliğe sığmayan ve isyankâr tutumunu açığa çıkarmaktadır. Benim ona tehdit edici sözler savurduğum iddiası ses kaydına ulaşıldığında asılsız hale gelecek. Daha sonra açtığı şikâyet davasının da esası yok. O, benim için can sıkıntısından başka bir şey değildi."

O an su içiyor olmayı diledi, sadece küçük bir yudum almayı; ama durmak istemiyordu. "O öldürüldüğü esnada ben merkezden bu bölgeye gelmek üzere yoldaydım. Anladığım kadarıyla bu zaman dilimi, benim Bowers'ı arayıp bulmam ya da onu öldürmeye karar vermiş biçimde onu öldürmeye çalışmam için yeterli değil. Söylediklerimin doğrulanması için günlük kayıtlarımı kontrol edebilirsiniz. Gerekirse ben de sizin soruşturmanıza ve bu davanın kapanmasına yardımcı olmak amacıyla doğruluk testinden ve değerlendirmeden geçmeye hazırım."

Baxter Eve'e baktı ve onu başıyla onayladı. "İşimi kolaylaştıracağından adım gibi eminsin."

"Hayatımı geri istiyorum." *Rozetim*, diye düşündü Eve; ama söylemedi. Yapamazdı. "Onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Buna neden olan itici güçlerin cevabını aramalıyız. Bakışları kısa bir an için yön değiştirdi ve Eve, ihtiyatlı bir şekilde Roarke'a baktı. Ona yanıtlar yönelten soğuk mavi bakışları dikkate aldığını -hatta onlara güvendiğini- söyleyemezdi.

"Bowers'ın günlükleri ve kayıtları, seni ve NEWYORK POLİS TEŞKİLATI üyelerinden belirli kişileri açık bir şekilde suçluyor. Profesyonel anlamda kazanım sağlamak için seks oyunları."

"Benim hiç herhangi bir amaçla seks oyunu yaptığımı gördün mü Baxter?" Sesinin tonu renksizdi ve belirsiz bir şaşkınlık içeriyordu. Sesinin öyle çıkması için çok uğraşmıştı. "Yıllarca bana yaptığın tekliflere direnmeyi başardım."

Rengi soldu. "Hadi, Dallas." Roarke ellerini cebine sokarken boğazını temizledi ve topukları üzerinde bir geriye bir ileriye sallanmaya başladı. "Biliyorsun ki bunların hepsi her zamanki zırvalar."

"Tabii ki biliyorum." *Bu adam her zaman bir baş belasıydı,* diye düşündü. Bir damla merhamet bile duymuyordu ona karşı. Aynı zamanda iyi bir polis ve ahlaklı bir insandı. "İşte bunlar her zamanki zırvalar. Açık olayım öyleyse. Staj veya iş yaşantım boyunca özel bir muamele görmek için hiçbir zaman cinsel amaçlı bir davranış sergilemedim, talep ya da teklif etmedim. Bu rozeti kendim kazandım ve onu her taktığımda da... Onu hak ederek taktım."

"Onu geri alacaksın."

"Bunun garantisi olmadığını ikimiz de biliyoruz." Üstüne yine bir mutsuzluk hali çöktü. Onunla göz göze geldiğinde ise kederli bir ifadeyle bakıyordu. "Ama onu kimin, neden öldürdüğünü bulursanız şansım açık demektir. Böylece tekrar bir arada çalışabiliriz."

"Tamam. Bowers'ı akademiden hatırlamadığını söyledin; ama o, yaklaşık on iki yıl boyunca tuttuğu günlüklerde seninle ilgili bir dizi olaydan söz ediyor. Mantık olarak ikinizin arasında şu ya da bu şekilde bir ilişki olmuş olmalı."

"Benim farkında olabileceğim türden bir ilişki değilmiş. Bunu mantıksal olarak ya da başka bir yönden açıklamama olanak yok."

"Bowers, senin, davaları kapatmak ve sicilini artırmak için kanıtlar hakkında yalan beyanda bulunduğunu, tanıklara kötü davrandığını ve raporları yalanladığını iddia ediyor."

"Bunlar asılsız suçlamalar. Kanıtları görmek istiyorum."

Gerginlik artmaya başlamıştı; yüzlerindeki soluk renk, yerini gözlerindeki çelik parıltıya bırakmıştı. "Lanet olasıca her şeyi yazabilir. Roarke ile ateşli bir ilişkisi olduğunu, çocuklarından altısının ondan olduğunu ve Connecticut'ta altın av köpekleri yetiştirdiğini... Peki, kanıt nerede Baxter?" One doğru yaslandı,

yüzündeki mutsuzluğun yerini hakaret almıştı. "Şu an elimden gelen tek şey inkâr, inkâr, inkâr. Onunla yüzleşemiyorum bile; çünkü birileri onu öldürdü. Onunla bir memur olarak görüşemiyoruz, onu onaylayamıyor veya azarlayamıyoruz.

Hiç kimse onun neden öldürüldüğünü soruyor mu ya da ben yüksek makamlardaki bazı kişilerin soruşturulmasını istemediği seri cinayetleri soruşturmakla görevliken başımın neden derde girdiğini merak ediyor muyum?"

"Sizinle bölüme dair konuları tartışamam Dallas. Bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Benimle zırvalıkla tartışamazsın; ama ben spekülasyon yapabilirim." Sandalyeyi bir kenara itti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Bu rozeti çıkarmaları benim bu kahrolası beynimi de çıkarmaları anlamına gelmez. Biri benim başımı belaya sokmaya kalkıştıysa fazla uzağa bakmalarına gerek kalmamış belli ki. Bowers'ı yanı başlarında bulmuşlar. Onun takıntılarını ya da benim için ne lanet şeyler düşündüyse onları bir kenara bırakalım ve onun zalimce davranışlarına bakalım. Belki o zaman beni anlarsınız. Ben bu davanın uzağında değil; tamamen dışındayım."

"Şu an yeni bir soruşturma yürütülüyor ve bölüm ahlaksızlık, seks ve skandal çılgınlıkları atan bir medya çılgınlığı içinde.

Bu durum bize yardımcı olmak yerine bizim işlerimizi daha çok çıkmaza sokuyor ve insanların vücutlarını parçalara ayıran kimselere de izlerini kaybettirmeleri için daha çok zaman kazandırıyor."

Hızla Baxter'a döndü. "Davayı kapatmak istersen Baxter, arkada bırakmak zorunda kaldığıma bak ve bağlantıyı bul. Lanet olası bir bağlantı var arada."

Bowers, kolayca bertaraf edilebilecek küçük bir aletten farksızdı. "Bana hiçbir şey ifade etmiyordu," dedi ve ilk defa olarak .sesinde merhamet tınısı vardı. "Onu her kim öldürdüyse onlara pek fazla şey ifade etmiyordu; çünkü hedef bendim."

Baxter ona "Soruşturma hâlâ devam ediyor," diye bir

hatırlatmada bulundu. "Feeney senin işini devraldı."

"Evet." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Orada yanlış bir hesaplama yaptılar."

Gerisi şekilden ibaretti ve her ikisi de bunu biliyordu. Sıradan sorular, sıradan yanıtlar. Ertesi gün öğleden sonra doğruluk testine girmek için orada bulunmaya ikna oldu. Baxter çıktığında yaşanacak bu olayın hoşnutsuzluğunu zihninden attı.

Roarke "Çok iyi idare ettin," diye yorum yaptı.

"O da benim üstüme çok gelmedi. Çünkü kendisi de inanmıyor bunlara."

"Belki de yumruk attığım için ondan özür dilemeliydim."

Roarke gülümsedi. "Ama içimden buna kendim de inanmıyordum." Biraz güldü. "O iyi bir polis. Benim şu anda iyi polislere ihtiyacım var." Onları düşünerek aradaki bağlantıyı buldu ve Peabody'yi aradı.

"Dallas." Peabody'nin kare suratı bir rahatlamayla aydınlandı, daha sonra yüzünü bir endişe bulutu kapladı ve suçluluk duygusu gözlerini kararttı. "İyi misin?"

"Daha iyiyim. Bugün programında yemek yiyecek kadar zamanın var mı, Peabody?"

"Yemek mi?"

"Evet, yemek. Bu, sizin kişisel biriminize yapılan kişisel bir çağrıdır." Eve, Peabody'nin satır aralarını okuyacağından emin olarak dikkatli bir şekilde konuştu. "Ve bir rica daha, zaman ve şartlar elverişli olursa evde yemek yiyebilir miyiz? İsterseniz randevu verdiğiniz kişileri de getirebilirsiniz. Ayarlayamazsanız anlarım tabii." Daha üç saniye geçmişti. "Tasadüfe bak, ben de çok acıkmıştım. Arkadaşlarımı da alayım. Bir saate kadar orada oluruz."

"Sizi görmek çok güzel olacak."

"Bence de."

Bir dakikalık bir tereddütten sonra Eve, Roarke'a döndü.

"Bowers ile ilgili toplayabileceğim kadar veri toplamam

gerekiyor kişisel bilgileri, bütün meslek kayıtları ve raporları.

Baxter'm dava dosyalarına ulaşmam ve Bowers cinayeti ile ilgili bütün bildiklerini öğrenmem gerekiyor. Adli tıp raporu bulgularına, çöpçünün raporlarına, bu olayla ilgili her türlü görüşme raporuna ihtiyacım var."

Roarke onu seyrederken Eve odada uzun adımlarla bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Merkezde ve burada dava kayıtlarımı silmişler. O kaydı ve Feeney'in toplamış olduğu tüm bilgileri geri istiyorum; çünkü tekmeyi yiyen benim. Ondan, onları benim için kopya etmesini rica etmek istemiyorum. Bunu zaten yapacaktır ve ben de ondan hakkım olandan fazlasını istemeye karar verdim. Westley Friend cinayetini araştırmama yardımcı olacak her şeyi ve öldüğünde en yoğun biçimde ilişki kurmakta olduğu kişilerin kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Şu işe bakın ki bu bilgi ya da bu bilginin büyük bir bsmı bende var, sizin için." Eve döndüğünde Roarke ona gülümsedi ve Eve gözlerini ona dikti. "Aramıza tekrar hoş geldin teğmen." Elini ona uzattı. "Özlettin kendini."

"Geri dönmek çok güzel." Eve ona doğru gitti, elini sıktı.

"Roarke, bu nasıl olacak bilmiyorum; ama bu bölüm, verdikleri zararları kontrol etme hususunda daha fazla kafa yormalı.

Beni eski görevime atamayabilirler."

Roarke'un gözleri Eve'in gözlerinin üstünde, elleri ise saçlarının arasında geziniyordu; saçlarını sert bir şekilde okşadı boynunun arkasında hızla atan damarın üzerine elini koydu. "Bu onların kaybı olur."

"Ne olursa olsun bunu yapmak zorundayım. Başladığım şeyi bitirmem gerek. Uykumda gördüğüm insan suratlarının arasından öylece geçip gidemem. Beni kurtaran bu mesleğe sırtımı dönemem. Bu da hallolursa belki o zaman benim için bir son..."

"Böyle düşünme ne olur."

"Buna kendimi hazırlamam gerek." Roarke onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Bunu başaracağımı bilmeni istiyorum.

Bu sefer senin üstüne yıkmayacağım."

"Eve." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunu uygun bir yolla halledeceğiz. Güven bana."

"Sana güveniyorum. Tanrı aşkına Roarke, beni hile yapmış biliyorlar. Ve seni de yanımda götürüyorum."

Onu öptü. "Başka bir şeyi kabul edemem ki."

"Büyük ihtimalle bunun verdiği azaptan hoşlanacaksın. Tamam, artık başlasak iyi olur. Compuguard'ı şaşırtmak için ofisimdeki bilgisayara bir şey yapabilir misin?"

"Bu öylesine sorulmuş bir soru mu?" Gülerek kolunu

Eve'in beline doladı ve bitişikteki kapıya doğru yürümeye

başladılar. Bu iş onun on dakikasını bile almamıştı. Eve etkilenmiş görünmemeye çalıştı; ama şaşırtıcı olan bir şey vardı, bu usta parmaklar nasıl oluyordu da elektronik cihazları bu kadar kısa sürede baştan çıkarabiliyor ve işlevsiz kılabiliyordu?

"Açık ve netsin," dedi Roarke Eve'e.

"Eminsin değil mi, NEW YORK POLİS TEŞKİLATI verilerini burada çalıştırdığım zaman Compuguard devreye girmeyecek?"

"Durup burada bana hakaret edeceksen gidip kendi oyuncaklarımla oynayayım ve seni yalnız bırakayım bari."

"Ya bu kadar hassas olma. Bunun yüzünden hapse girebilirim biliyorsun."

"Seni her hafta ziyaret ederim."

"Evet, yanımdaki koğuştan edersin artık." Roarke buna tam gülümseyecekti ki Eve kafasını çevirdi. "Verilere nasıl ulaşırım?" diye sormaya başlamıştı ki Roarke o daha klavyeye dokunmadan eline hafifçe vurdu.

"Lütfen, sen daha amatörsün." Parmakları klavyenin üstünde adeta dans ediyordu. Makineden sesler geliyordu, ışıkları yanıp sönüyordu. Bilgisayardan gelen boğuk bir kadın sesi "Aktarım tamamlandı," dediğinde Eve şaşırdı.

"Her zaman çıkan o sese ne oldu?"

"Bu birim üzerinde çalışacaksam benimle kimin konuşacağını seçme hakkım var demektir."

"Bazen basit oluyorsun Roarke. Artık sandalyemden kalk.

Onlar gelmeden yapacak işlerim var."

"Buyrun," dedi, sandalyeden tam kalkacaktı ki Eve gömleğini kavradı, hızlıca çekti ve onu öptü.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Yerlerini değiştirirken Roarke Eve'in kalçalarını okşadı. "Kahve ister misin teğmen?"

"Evet." Eve gülümsedi.

"Bilgisayar, bütün cinayet fotoğraflarını, bizimle ilgili dosyaları ser önümüze. Bowers ve Memur Ellen'm otopsi sonuçlarını ekranda görelim." *işe yarıyor.*

"Evet. İşte başlıyoruz."

Otuz dakika içinde bir dosyanın içine gizlenmiş verilerin çıktılarını almış ve bugün kendisine gerekecek olan raporları tarayıcıdan geçirmişti. Feeney, Peabody ve McNab ile içeri girdiğinde hazır bekliyordu.

Feeney daha Eve söze başlamadan "Söylemem gereken bir şey var." dedi. "Onun bu şekilde gitmesine izin veremeyiz.

Ben söyleyeceğimi Whitney'e söyledim, resmi ve kişisel."

"Feeney..."

"Sus ve dinle." Feeney'in genellikle buruşuk olan yüzü öfkeden iyice gerilmişti, sesi kısılmış gibiydi. Eliyle bir sandalyeyi işaret ettiğinde Eve hiç karşı çıkmadan oturdu. "Seni ben eğittim, lanet olsun. Ve benimkilerden biriyle ilgili bir şey söylemem gerekirse bu hakka da sahibim. Onların seni bu şekilde ezmesine izin verdin. Ben seni daha kötü ezeceğim. Kötü bir muamele gördün, bunu biliyoruz. Artık kendi ayaklarının üstünde durma zamanın geldi. Yasal protesto kâğıtlarını dosyalamadıysan bunu neden yapmadığını bilmek istiyorum."

Eve kaşlarını çatı. "Onu hiç düşünmemiştim."

"Ne? Beynin tatile mi çıktı?" Roarke'u parmağıyla dürttü.

"Senin bütün o bakımlı avukatlarla ve alacaklarınla sorunun ne? Sen de mi kafayı üşüttün?"

"Her şey hazır ve onun imzasını bekliyor, artık bitirdiğine göre..." Eve'e gülümsedi. "Mızımızlanıyor."

"En iyisi her ikiniz de beni eleştirin." diye öneride bulundu Eve.

Feeney, Eve'i "Her ikinize de susmanızı söyledim," diye uyardı. Roarke'a "Gün bitmeden onları getirin," dedi. "Bazı tekerlekler yavaş döner. Ben ona eklenmek üzere, eski bir stajyer, eski bir ortak olarak yazılı beyannamemi hazırladım. Nadine'nin çok taraflı röportajı konunun ısınmasına neden olacak."

"Ne röportajı?" diye soran Eve, karşısında Feeney'nin asık suratını gördü.

"Mızımızlanmakla o kadar meşgulsün ki hiçbir ekrana gözün ilişmemiş anlaşılan. Senin kapattığın davaların sağ kalan kurbanlarıyla yaptığı röportajları birleştirmiş. Dosya çok kabarık. En kabarık dosyalardan biri Jamie Lingstrom'dan geldi. Büyükbabasının, senin en iyilerden biri olan dürüst bir polis olduğunu söylediğini ve onun kız kardeşini öldüren piç kurusundan kurtulmak için nasıl hayatını tehlikeye attığını gösteriyor. Kid daha geçen gün senin rozetini almalarından duyduğu üzüntüyü ifade etmek için kapıma gelmişti."

Eve şaşkın ve afallamış bir şekilde bakakalmıştı.

"Senin yapabileceğin bir şey yoktu."

"Bunu sistemin çalışıyor olması gerektiğine inanan ve polis olmak isteyen genç bir çocuğa söylemeyi denesene. Belki de ona neden böyle bir kalede hiçbir şey yapmadan boş boş oturduğunu anlatmak istersin."

"Tanrım, yüzbaşı!" dedi McNab ve Feeney'in bakışından biraz ürktü.

"Senden yorum yapmanı istemedim, dedektif. Ben sana hiçbir şey öğretememiş miyim?" Bu soruyu Eve'e yöneltmişti.

"Sen bana her şeyi öğrettin." Eve ayağa kalktı. "Feeney, kötü polis

rutininde genellikle iyi değilsin. Biraz para biriktirmen gerekirdi; çünkü bu gerçekten yararlı olurdu. Ama sen hepsini harcadın. Bense artık boş oturamayacağıma karar vermiştim."

"Hangi kahrolası zamandan bahsediyoruz?" Cebinden bir paket fındık çıkardı, yemeğe başladı. "Peki, sen hangi tarafta oynuyorsun?"

"Her tarafta. Hem sana açılan bu davanın, hem de Bowers cinayetinin; yani bu soruşturmanın peşini bırakmamam gerektiğini biliyorsundur. Bu, sizden herhangi birine ya da Baxter'e kasten yapılmış bir şey değil; ama artık elim kolum bağlı oturamam."

"Hangi kahrolası zamandan bahsediyoruz?" dedi yine.

"İzin verin de size son haberleri vereyim."

Eve ileri doğru atılarak sert bir dille "Hayır," dedi. "Ben böyle bir şey yapmıyorum Feeney. Ben senin rozetini riske atmıyorum."

"Bu benim rozetim."

"Ben Peabody'den hepinizi buraya getirmesini soruşturmadan bilgi sızdırmanız için istemedim. Sizden gelmenizi rica ettim; çünkü böylece size ne yaptığımı söyleme fırsatı bulacaktım. Bu yeterince kötü. Görülüyor ki bölüm tatmin olana kadar ben cinayet zanlısı olarak kalacağım. Bowers davasının sizin soruşturmanız altındaki diğer davalardan biriyle bağlantılı olduğuna inanıyorum. Bende olan her şeye ihtiyacınız var. Sadece rapordakilere değil, kafamdakilere de."

"Ben senin kafanda ne var bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye söylendi Feeney bir yandan fındığını kırarak.

"Bence bilmiyorsun; çünkü benim kafamdakilere daha tıklayamadım. "

"Kes şunu Dallas. Bu davayı yürüten kişi benim. Kararları ben veririm. Benim bilgim dâhilinde siz birer anahtarsınız. Başparmaklarınızla oynamayı bitirdiyseniz hadi işimize dönelim. Anlaşılmayan bir nokta var mı?" Peabody ve McNab'e dönen Feeney, "Hayır, efendim," yanıtını aldı.

"Dallas, sen benden rütbece üstünsün ve beni yendin.

Şimdi biri bana kahrolası bir kahve getirsin. Bu toplantıyı ağzım kurumuş şekilde sürdüremem."

Eve, "Böyle bir toplantıya ihtiyacım yok," dedi. "Bütün bilgiler bende."

Feeney, Roarke'a bakarak kaşlarını çattı. "Ah ne büyük bir sürpriz! Ama ben hâlâ kahvemi istiyorum."

- "Ben getiririm." Kendisini dans etmekten alamayan Peabody mutfağa yöneldi.

McNab, "Yemek hakkında bir şey duydum," dedi.

"Kendininkini sen al." Peabody havayı koklaya koklaya bitişikteki odada kayboldu.

"Bu çocuğun zamanının yarısı midesini düşünmekle geçiyor," diye söylenen Feeney gururlu bir baba edasıyla güldü.

"Seninle beraberken bu konu hakkında endişelenmeye gerek yok. Nereden başlamak istersin?"

"Başkan sensin."

Rahat bir tavırla, "Kahretsin, öyleyim," dedi ve sandalyesine oturdu. "Bu yakışıklı İrlandallıyı mı görevlendirdin?" diye ekledi başıyla Roarke'u işaret ederek.

"Bir paketle birlikte geliyor ama."

Feeney tatmin olmuş bir tavırla, "Evet lanet olası güzel bir paket."

Kendi rutinlerine geri dönmüşlerdi. Tahtalardan bir tanesini ortaya çekti, ölünün fotoğraflarını üstüne yapıştırdı.

Tahtanın diğer yarısına ise Peabody'ye şüphelilerin fotoğraflarını astırdı. Kendisi de Feeney ile birlikte bütün görüşmelerin yazılı olduğu kâğıtları kesmeye başladı. Arkasına yaslandı ve incelemeye başladı. "Bunları ikinci kez kontrol ettiniz mi? Bütün numuneler oluşturuldu mu?"

"Her yönden."

Feeney ikna oldu. "Özellikle bağışlanmış, komisyoncular tarafından satılmış ya da kamusal yollardan ulaşılmışlar."- "Bu veri raporlarından ne anlıyorsun? Bu numuneleri nasıl

kullanıyorsun?"

Feeney bu işin o kadar kolay olmadığını itiraf etti. "Kapsamlı bir araştırma, hastalıklar ve yaşlanma üzerine detaylı bir çalışma gerektiriyor. Tıbbi açıdan çok karmaşık"

Eve de bunun böyle olduğunu düşündü. Bu karmaşık çalışmalar ağır yürüyordu.

"Louise Dimatto'yu kullanmaya ne dersin?"

"Bu hassas bir konu," diyen Feeney korkusunu dile getirdi.

"Cagney ve Kanal Caddesi Kliniği ile bağlantılar kurduk; ama geçmişine dair bütün teftişler temiz çıktı. Ve sen onu kullandığın zaman bizimle arası açıldı."

"Ben bu riski almaya hazırım. Şüpheli bir şey bulur mu bilmiyorum. Onlar çalışmalarında oldukça düzenli, akıllı ve dikkatli. Ama o sana zaman kazandıracaktır. McNab, senin onlarla irtibat kurmanı ve Drake'in güvenlik için kimleri kullandığını bulmanı istiyorum, daha sonra da hangi imalatçıların intihar programlarını yaptığını bulman gerekiyor."

Patlamaları araştır, kendi kendine kapanmaları veya kısa devreleri değil. "

"Sana bunu anlatabilirim." Makarnaları ağzına tıktı. "Yani son kısmı diyorum. Patlayıcıların intihar için özel olarak imal edilmesi yasal değil. Bu tam anlamıyla hükümeti ve orduyu ilgilendiren bir konu. Hükümet onları casusluk yapan kimseler ya da terör karşıtı eylemler için kullanıyordu. Sözde bu aletin kullanılması beş sene önce durduruldu; ama kimse bunun gerçek olduğuna inanmıyor."

"Çünkü gerçek değil." Roarke sandalyesinde arkasına yaslandı, bir sigara aldı ve yaktı. "Biz bu aleti bir dizi hükümet için üretiyoruz, bunların arasında Amerika Birleşik Devletleri de var. Bu sizin deyiminizle tek taraflı bir anlaşma olduğu için oldukça kârlı. Yedek birimler oldukça revaçta."

"Özel olarak ilgilenenler yok mu?"

Şaşırmış gibi yaptı. "Teğmen, bu yasal olamaz ki. Hayır."

Hiç kimse yok ve bildiğim kadarıyla da hiçbir üretici bunları tezgâh altından satmıyor."

"Öyleyse bu durum Washington için pek de hoş olmasa gerek."

Eve, aradaki bağlantı dışarıya sızsaydı Nadine Furst'ün ne yapacağını merak etti. Ayağa kalkarak tahtaya doğru yürüdü, Bowers'tan kalan fotoğrafı tekrar incelemeye koyuldu.

"Buna yukarıdan bakılınca aşırıya kaçmış gibi görünüyor. Bir çılgınlık, cinayet tutkusu. Ama daha derinlere inersek ve otopsi raporunu dikkatli bir şekilde incelersek çok temiz ve planlı bir iş. Öldüren darbe ilk olarak binanın dışından gelmiş. Ucu küt, uzun, kalın, ağır bir alet ilk darbeyi tam olarak yüzün ve başın sol tarafına indirmiş. Adli- tıp raporu bunun ölüme yol açtığını doğruluyor. Hemen olmasa da beş dakika içinde, kurbanın bilincini tekrar kazanması olanaksız."

"Madem öyle neden onu orada öylece bırakıp gitmemiş?"

Peabody araya girdi.

"Kesinlikle. İş bitmişti. Gerisi sahneyi hazırlamaktan ibaretti. Onu içeri çekip kimliğini almış. Bütün polislerin parmak izi dosyalarında olduğu için parmak izlerinden hemen tanınacaktı, daha sonra üniforması ve kimliği birkaç blok ötedeki kırık dökük bir geridönüşüm kutusunda bulundu.

Bu bir aldatmaca bence. Ama dışarıdan bakılacak olursa, üniformasını ve kimliğini alması onun tanınmasını yavaşlatmak ya da engellemek için yapılmış bir hile olarak görülebilir."

Peabody araya girerek; "Onu sen öldürdüysen bunu yapmak için fazla zeki olduğunu söyleyebilirim;" dedi; fakat Eve'in sert bakışlarıyla karşılaşınca yüzü kızardı. "Ben sadece Dedektif Baxter'in bu sonuca yeterince çabuk ulaştığını ima etmiştim."

"Doğru; fakat oyunumuz daha bitmedi." Eve devam etti.

"Vücudundaki hemen hemen her kemik kırılmış, parmakları ezilmiş, yüzü tanınmayacak bir hale getirilmiş. Bunu hatalı ve dikkatsizce yapılan bir saldırı gibi göstermeye çalışmışsa da bu, oldukça planlı ve programlı bir saldırı olmuş." Konuşmasının bitimine doğru arkasını dönmüştü.

"İnsana benzeyen garip bir şey." Feeney başını salladı.

"Hiçbir işe yaramaz."

"İnsana ait başka unsur yoktu. Çöpçüler ve cinayet masası ekibi onun kanı haricinde başka kan izine rastlamadılar, hiçbir deri hücresi, saç ya da herhangi bir şey yoktu ortada. Yumruklarınızı o şekilde kullanamaz, kendi derinizi o şekilde çürütemez ya da parçalayamazsınız. Her kim bunu yapmayı önerdiyse bu noktayı kaçırmış olmalı ya da benim bu teknik detaylarla dolu konuşmamın bir işe yaramaması için buna ihtiyaçları yoktu. Onlar polis değiller; ama muhtemelen bu olaylarla ilgili bilgiye sahipler."

Peabody'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Rosswell."

"Güzel bir teşhis." Eve başıyla onayladı. "Rosswell,

Bowers'ı tanıyordu, aynı evin dışında çalışıyorlardı. O başka bir soruşturmayla bağlantılıydı, bunu ya beceremiyordu ya da üstünü örtüyordu. Her şekilde, bizim dikkatimizi çekmeyi başardı. Kumar problemi olduğu da açığa çıktı. Şimdi mali açıdan nasıl ayakta durduğunu bir görelim."

"Memnuniyetle. Komik bir durum," dedi Feeney bir anlamda düşüncesini sergileyerek. "Sabah merkezdeydi.

Webster'la birlikte Bowers'la ilgili konuyu konuştuklarını duydum. Benim duyduğum kadarıyla cinayet hapisanesinin oralarda sesi oldukça dokunaklı geliyordu. Senin hakkında söyleyecek şeyleri vardı. Cartright ona bir tekme attı."

"Gerçekten mi?" Eve gülümsüyordu. "Cartright'ı oldum olası severdim zaten."

"Evet, bence de dürüst bir kadın. Dirseğini midesine indirdi, yere dümdüz uzandı, daha sonra da kocaman gülümsedi ve 'Ooops' dedi."

"Tatlım, bence en kısa zamanda ona çiçek göndermeliyiz."

Eve, Roarke'a baktı. "Bunun sırası mı şimdi? Peabody, sen Rosswell'e odaklan. McNab, bu insana benzer şeyi açıklamam için bana Drake ve Washington arasında bir bağlantı bulman gerek. Feeney, sen Louise'le haberleş, bak bakalım organ

kayıtlarında gözden kaçan bir şeyler bulmuş olabilir." "Muhtemelen başka kayıtlar da vardır."

Bu sefer Eve tamamen Roarke'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki eğer gerçekten Drake'de yasal olmayan tıbbi aktiviteler varsa, büyük ihtimalle bunların bir yerlerde özenle tutulmuş kayıtları da vardır. Bu kayıtlar bu binanın ana bilgisayarında olmasa bile başka bir birimde saklanmış olabilir."

"Bu kahrolası şeyi nasıl bulabiliriz?"

"Size bu noktada yardım edebileceğime inanıyorum. Ama özel bir hedefiniz yoksa şüphelilerin tam listesini gözden geçirmek zaman alacaktır."

Feeney; "Bunu nasıl yapacağınızı sormayacağım," dedi.

"Ama Tia Wo ve Hans Vanderhaven ile başlayın. Wo bugün o altın broşuyla benimle görüşecekti; ama sabahtan beri görünmedi.

Vanderhaven ise apar topar ayrıldı. Şu anda onun Avrupa'da olduğunu tahmin ediyorum. Dallas, sen aradığında, Peabody ve ben, her ikisinin de izlerini takip edip yakalamak üzereydik. Olay yerinde bulunan broş ikisinden birine aitse onun yerini değiştirmeye çalışacaklardır."

McNab; "Bu çok büyük bir olasılık, " diyerek onu teyit etti. "Bu çok özel parça için şehirdeki bütün kaynaklarla iletişim halindeyim. Zaten öteki doktorun kaçmış olabileceği olasılığını göz önünde bulundurmuştum ve Avrupa'da başka kaynaklar üzerinde araştırma yapıyordum. Satılan her parçanın kayıtlarını ele geçireceğiz."

"İyi iş."

"Artık başlamamız gerek." Feeney kalktı, Eve'e baktı. "Biz canla başla çalışırken sen ne yapacaksın acaba?"

"Kısa bir seyahate çıkacağım. Yarın dönmüş olurum. Baxter Mira ile birlikte bir doğruluk testi ve değerlendirmesi hazırlıyor. "Bunu erteleyebilirsin. Biraz ara verelim, birkaç gün içinde onsuz da emin olabilirsin."

Yüzüne yerleştirdiği belli belirsiz gülümseme soldu. "O olmadan asla emin olamam."

"Sen birinci seviyede ısrar et. Daha fazlası için sana ısrar edemezler."

Gözlerini gözlerine dikti. "Bunu yapmazsam asla emin olamam, biliyorsun Feeney."

"Lanet olsun."

"Bunu başarabilirim." Roarke'm ayağa kalktığını fark eden Eve, Feeney'e yumuşamış gözlerle baktı. "Bu bizim her zaman yaptığımız bir şey ve Mira da oradaki en iyi idareci."

"Evet."

"Haydi gidelim. Dallas, seninle temasta olacağız. Telsizlerimizden bize istediğin zaman ulaşabilirsin." "Bir şey öğrenir öğrenmez."

"Peki." Peabody, Eve'in önünde durdu ve yürümesini engelledi. Eve "Lanet olası," diye homurdanırken Peabody ona sıkıca sarıldı.

"Peabody, şu an duygusal olmanın sırası değil. Kendini küçük düşürüyorsun."

"Rosswell işin içindeyse onun kıcını kızartacağım."

Çabuk bir hareketle Eve de ona sarıldı ve ayrıldılar. "İşte olay bu. Artık defolup gidin. Gitmem gereken yerler var." Kapıya doğru yöneldiklerinde McNab, "Kimse bana sarılmadı ama," diye şikâyet etti ve Eve'e gülümsedi.

"Güzel." Eve duygularını dizginlemeye çalışarak Roarke'a döndü. "Öyle görünüyor ki bir planımız Var."

"Doğruluk testinin seviyeleri olduğunu bilmiyordum."

"Kesinlikle. Ama bu o kadar da büyük bir sorun değil."

"Feeney öyle düşünmüyor sanki."

"Feeney sadece endişe ediyor," dedi, tam geri dönüyordu ki Roarke elini tuttu.

"Bu ne kadar kötü sence?"

"Bu havada patenle yapılan bir yolculuk değil, tamam mı?

Ve bunu başarabilirim. şu anda bunun hakkında düşünemiyorum Roarke, kafamı karıştıracak çünkü. Bu kadar iyi bir araçla Chicago'ya ne kadar çabuk gidebiliriz sence?"

Yarın bununla uzun uzadıya uğraşmaya karar verdiler.

Ama şimdilik sadece Eve'in ihtiyaç duyduğu bir gülümsemeyle karşılık verdi ona. "Ne kadar kısa sürede hazırlanabilirsin?"

On Yedini Bölüm

Güneş gökyüzünün batısında çoktan batmaya başlamış, gölgeleri Chicago'nun ufuk çizgisinin üzerine dağılmıştı. Güneşin son parıltılarının gökyüzündeki yansımasını gördü.

Acaba gölü hatırlayacak mıydı?

Orada doğmuş olsaydı ya da kırık camlı o soğuk odada birkaç gece geçirmek için oraya uğramış olsaydı, şu anda aynı odada dursaydı kendisini nasıl hissederdi? Kafasında hangi imgeler dans ederdi? Dönmeye ve onlarla yüzleşmeye cesareti var mıydı?

"Artık çocuk değilsin." Roarke, uçak Chicago Havayolları'na yumuşak inişine başladığı zaman elini onun elinin üstüne koydu.

"Artık yalnız değilsin, çaresiz de değilsin."

"Kafamın içinde ne olup ne bittiğini fark etmen her zaman çok kolay olmayabilir."

"Kalbini ve beynini okumanın her zaman çok kolay olmadığını farkındayım. Ve bir derdin olduğu zaman, bunu benden saklamaya çalıştığında o kadar önemsemiyorum."

"Bunu senden saklamaya çalışmıyorum ki. Bununla başa çıkmaya çalışıyorum." Çünkü iniş onun midesine hiçbir zaman iyi gelmiyordu, havalimanı manzarasına bakmamaya başladı.

"Buraya kişisel sorunlarım için gelmedim, Roarke. Buraya bir dava üzerinde bilgi toplamaya geldim. Öncelikli olan da bu."

"Bu senin merakını gidermiyor ama."

"Hayır." Birleştirdiği ellerine baktı. Onları ayıran çok fazla şey olduğunu düşündü. Peki, nasıl bir şey olmamıştı? Hiçbir şey

ayıfamamıştı.

"İrlanda'ya geçen sonbahar geri gittiğinde çözen gereken kişisel sorunların vardı, bunlarla yüzleşmen ya da bir karar vermek gerekiyordu. Olayları bırakmadın ki olması gereken şekilde olsunlar."

"Geçen günlerimi çok net bir şekilde hatırlıyorum. Nasıl bir şey olduğunu bildiğin zaman hayaletlerle mücadele etmek daha kolaydır." Her zamanki gibi onu tahrik etmeyi başararak öpüştiler. "Tek başıma dışarı çıktığım gün nereye gittiğimi hiç sormadın bana."

"Sormadım; çünkü geriye döndüğünde eskisi kadar üzülmeyi gördüm."

"Yani sen benim beynimi ve kalbimi çok iyi okuyabiliyorsun."

Çocukken yaşadığım yere gittim, babamı ölü buldukları binaya. Bazen ona bıçağı sapladığımı düşündüm. Babamı öldüren el benim elim olmadığı için bütün hayatım boyunca pişmanlık duydum."

"Bu pişman olunacak bir şey değil ki. İşte burada aynı düşünmüyoruz değil."

"Ama orada, o pis kokan odada durdum ve gençliğimin kokusunu kokladım; kanımda aynı yanık duygusunu, midemde aynı yangını hissettim. Ve orada durup başıma gelen şeylerden bazılarının hâlâ içimde olduğunu ve her zaman benimle yaşayacağını fark ettim. Daha fazlası da vardı. Ben kendimi farklılaştırdım. Ya da senin deyimle ben kendimi başka biri haline getirdim ve beni daha fazla ben yapan sen oldun. "

Şaşırmış boş gözlerle gülümsedi Roarke. "Sevgili Eve, seninle yaşadığım dakikaları başka kimseyle yaşamayı hiç düşünmedim. Bunu istemeyi ya da buna ihtiyacım olduğunu aklıma getirmedi bile."

"Beni her tarafım çürüyene kadar; hatta daha da şiddetli bir şekilde dövmüş olduğu o binada dururken öldüğü ve en son sarhoş olduğu yeri hatırladım. Bunun benim hayatımdaki en büyük etkisi, beni bugün bulduğum yere getirmesi oldu. Ama

yine de o kazanmış sayılmaz. 0 benden kahrolası ufacık bir şey kazanmayı bile başaramadı."

Önce Eve'in emniyet kemerini çıkardı, sonra kendisininkini.

Eve ise bir şey söylemiyordu. "Yağmurun arasından sana doğru yürürken senin orada olacağını biliyordum."

"Ne zaman kendi içine bakmaya karar verirsen, ne bulursan bul, ondan uzaklaşmaya çalıştığın zaman ben orada olacağım."

Eve'in duyguları karmakarışık olmuştu, artık patlamak üzereydi. "Seninle tanışmadan önce bir günü nasıl geçirebiliyormuşum inan bilmiyorum."

Şaşıрма sırası şimdi ondaydı. Eve'i kendisine yaklaştırdı.

"Kırk yılda güzel bir laf ettin. Şimdi daha iyi misin?"

"Evet ve iyi olmaya devam edeceğim."

Çünkü güç, bütün yolları açar. Birkaç dakika içinde havaalanına gitmekte olan ve tıklım tıklım dolu bir mekik otobüsünde buldular kendilerini. Otobüsten inince özel sahada istedikleri aracın kendilerini beklediğini gördüler.

Özenle işlenmiş ve akma biçimli iki koltuklu kokpiti olan parlak gümüş renkli torpil biçimindeki arabaya şöyle bir göz atan Eve suratını asarak: "Daha az göze çarpan bir şey bulamadın mı?" diye sordu.

"Kendimizi rahatsız hissetmemiz için bir neden göremiyorum.

Ayrıca..." diye ekledi araca binerlerken, "Bu araç bir roket kadar hızlı gidiyor." Bir yandan böyle söylerken bir yandan da arabayı çalıştırdı, gaza bastı ve tozu dumana katarak sürmeye başladı.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım, yavaşla! Manyak mısın sen?"

Roarke güldükçe Eve emniyet kemerine daha bir sıkı sarıldı.

"Havaalanı polisleri biz daha ilk kapıdan geçmeden seni yakalayacaklar. Roarke neşeli bir tavırla "Yakalasınlar da görelim," dedi.

Eve'in beddua ve dua dolu karışık sözleri arasında kapıdaki

görevlileri ılık ılıa bırakarak ilk kontrol basamağını geçti. "Sevgilim, gözlerini açabilirsin, artık havaalanı trafiğinden ıkmuş bulunmaktayız."

Eve'in yüreği hâlâ ağzımdaydı. "Neden böyle şeyler yapıyorsun?"

"Çünkü çok eğlenceli. Şimdi konuşmak istediğın şu emekli polisin adresine bir bak da hangi yol en kısaysa oradan gidelim."

Eve bir gözünü açtı, tekrar yatay konumda durduklarını ve altı şeritli bir otoyolda ustalıkla arabaların aralarına girip çıktıklarını gördü. Gidecekleri yeri ve nerede olduklarını belirlemek üzere kaşları çatık şekilde parlak çizgileri incelemeye başladı.

"Bu alet sese duyarlı Eve. Bilgisayarı alıştırman ve ona gitmek istediğın yeri söylemen yeterli."

"0 kadarını biliyordum zaten," diye kızgın bir şekilde söylendi.

"Sadece bakıyordum. Bu oyuncağı çarptığında ve bizi öldürdüğünde nerede öleceğimizi iyice bilmek istiyorum."

"Stargrazer 5000X güvenlik ve hayat destek sistemleri ile yüklü," diye yumuşak bir tavırla yanıtladı Roarke. "Bunun tasarımına yardım ettiğım için bütün özelliklerinden haberdarım."

"Evet, hep şu rakamlar işte. Bilgisayarı alıştır."

Bilgisayar alıştırıldı. Size nasıl yardım edebilirim?

Roarke'm Eve'in ev ünitesine kurduğu sistemdekiyle aynı boğuk kadın sesi konuşurken Eve kendisini ona kötü niyetli bir bakış atmak zorunda hissetti. "Bu lanef olasıca da kim böyle?"

"Bu sesi tanımıyorsun sen değil mi?"

"Tanımalı mıyım?"

"Bu sensin tatlım. Seksten sonra sesin böyle çıkıyor."

"Defol."

Roarke eğlendiğini belli edercesine güldü. "Soluğu Michigan'da almamak için işaretlere dikkat et teğmen."

"0 benim sesim değil," dedi; ama adresi yüksek sesle okuyunca endişelenmeye başladı.

Pencere ekranında elle çizilmiş bir harita belirdi, gidecekleri en kestirme yol ise kırmızıyla işaretlenmişti.

Roarke, "Ne kadar kolay değil mi? İşte çıkışımız burası," dedi.

Saatte doksan mille giderlerken yaptıkları keskin dönüş Eve'i koltuğuna yapıştırdı. Rampadan aşağıya doğru hızla ilerlerken Eve bunun cezasını ona sonra verecekti. Onu gerçekten çok kötü incitecekti. Tabii o kadar uzun yaşarlarsa.

Wilson McRae muntazam biçimde inşa edilmiş beyaz evlerin içinde muntazam beyaz bir evde yaşıyordu. Evlerin her birinin önü başparmak boyunda çimlerle kaplıydı. Evlerin garajlarını caddeye bağlayan yollar parlak bir asfaltla kaplanmıştı çimler soğuktan solmuş olsalar bile düzgün bir şekilde kesilmişti ve darmadağın değildi.

Yol her iki yanda üç buçuk metrede bir sıralanmış genç akça ağaçlarla bir cetvel gibi uzanıyordu.

"Korku filmindeki görüntülere benziyor," diye Eve yorum yaptı.

"Sevgilim ne kadar da şehirli olmuşsun sen böyle."

"Hayır, gerçekten. Burası yabancıların istila ettiği yerlerden biriydi biliyorsun, hepsinin üstü örtüldü -nasıl denir insanlar zombileştirildi. Bu nedenle hepsi aynı şekilde yürümeye ve giyinmeye başladı. Her gün aynı saatte aynı şeyleri yedi."

Roarke eğlenceli bir tavırla Eve'i seyrederken Eve şüpheli bir şekilde bir evden başka bir eve bakıyordu. "Bunlar sanki şeylere, arı kovanlarına benziyor, biliyor musun? Sen de bütün kapıların tam olarak aynı anda açılacağını ve tam olarak birbirine benzeyen insanların bu birbirine benzeyen evlerden aynı anda çıkacağını düşünmüyor musun?"

Roarke tekrar bu güzel arabanın içine oturdu ve Eve'i incelemeye başladı. "Eve, beni korkutuyorsun."

"Baksana!" Eve yan tarafına dönerken güldü. "Bana sorarsan burası çok ürkütücü bir yer. Bahse girerim bunlar olmaya devam ederken sen de zombileştiğinin farkında değilsindir."

"Galiba değilim. Önden sen git."

Eve gülmekten kendisini alamadı, dümdüz yoldan beyaz kapıya doğru yürümeye başladıklarında eli onun eline kavuştuğunda kendisini hiç kötü hissetmedi. "Onun kişisel bilgileri var bende. Uyuşmayan hiçbir şey yok. Sekiz yıldır evli, bir çocuğu var, diğeri de yolda. Evleri ipotekli ve maddi değeri oldukça yüksek. Borcunun tamamen ödendiğini gösteren ani bir gelir artışına rastlamadım."

"Dürüst olduğunu varsayıyorsun tabii."

"Umarım öyledir ve bana yardım eder. Hiçbir yetki yok elimde," diye ekledi. "Benimle konuşmak zorunda değil. Yerel polislere de adımı bildiremem. Polisler arası baskıyı da kullanamam."

Roarke, "Cazibeni kullan," diye öneride bulundu.

"Cazibesi olan tek kişi sensin."

"Doğru. Sen gene de bir dene."

"Bu nasıl olur?" diye sordu Eve.

"Bak beni yine korkutuyorsun."

Zili aldı. Uç tane neşeli an sesini duyduğunda Roarke'a baktı. "Günün birinde böyle bir yerde yaşamazsam intihar ederim. Bahse girerim bütün mobilyaları uyumludur ve mutfaklarının etrafında dolanan küçük şirin inekleri ya da başka şeyler vardır."

"Kedi yavruları. Fifty onların kedi yavrusu olduklarını söylüyor."

"Bence yle değil, inekler daha aptal. İnek olduklarını göreceksin." Eve gülümsemeye çalıştı, kapı açıldığında çekiciliği biraz azalmıştı sanki. Kapıyı açan karnı burnunda güzel bir kadındı.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Umarım olursunuz. Wilson McRae ile konuşmak istiyorduk."

"Kendisi şu an atölyesinde. Neyle ilgili olduğunu söylememi istersiniz?"

"Biz New York'tan geliyoruz." Anık burada iri, meraklı,

kahverengi bir çift gözle karşı karşıya gelen Eve nasıl başlayacağını bilemiyordu. "Baskılardan dolayı emekli olmadan

nce kocanızın başından geçen davalardan biriyle ilgili"

"Ya?" Kadının büyük gözleri bulutlandı. "Siz polis misiniz?"

Kusura bakmayın, içeri girin. Will artık neredeyse hiçbir iş arkadaşıyla görüşmüyor. Galiba onları çok zlyor. Oturma odasında beklemenizi rica etsem? Ben aşağıya inip Will'i çağırayım."

Eve oturma odasına doğru yürürken kafasını salladı:

"Kimliğimizi istemedi. Bir polis eşi; ama yabancıları eve alıyor. İnsanların nesi var dersin?"

"Bu kadar güvenilir oldukları için vurulmaları gerek."

Eve ona imalı imalı baktı. "Bunu kendi evinden yabancı misafirleri uzak tutmak için her türlü güvenliği alan bir adam mı söylüyor?"

"Bugün yabancılara fena halde taktın."

"İşte orası burası. Sana söylemedim mi? Her şey uyuyor."

Bunu, mavi halı ve beyaz perdelerle uyum sağlayan mavi beyaz sandalyeye ve mavi beyaz kanepenin muntazam yastıklarına bakarak söyledi.

"Eminim bu bazı insanları rahatlatıyordun" Eve'i incelemek için kafasını kaldırdı. Acilen kuafrne uğraması gerekiyordu, yeni izmelere ihtiyaı olsa da şu an bunun onun aklının köşesinden bile geçmeyeceğini biliyordu. Bu soğuk banliyö odasını adımlarken uzun, zayıf, sinirli ve biraz da tehlikeli görünüyordu.

"te yandan sen burada delirebilirsin de. "

Ceplerindeki paraları şıngırdattı. "Ah evet. Ya sen?"

"İki saat içinde dikkatlerini başka yöne çekip buradan kaçacağım."

Eve'e doğru yürüyerek elini çenesinin altına koydu.

"Ama seni de yanımda götüreceğim sevgilim."

"Sanırım bu uyuştuğumuz anlamına geliyor. Benim için bir sorun yok."

Wilson McRae'nin misafir kabul etmekten hiç de memnun

olmadığını anlamak için kendisini görmeleri gerekmiyordu. Karısının artık yorgun düşmüş bakışları eşliğinde içeri girdi, kaşlarını memnuniyetsiz bir tavırla çatmıştı, endişe gözlerinden okunuyordu.

Hepsi polis, Eve derhal karar verdi. Wilson McRae onları ölçüyor, tehdit edeceği ya da silah olarak kullanacağı bir açık arıyor ve kendisini savunmaya hazırlanıyordu. Eve ise ona yüz seksen santimetrenin altından bakıyordu, oldukça yapılı bir seksenlik bir adam. Açık kahverengi saçları, kare ve gürbüz yüzünü iyice açıkta bırakacak şekilde acımasızca kısar cık kesilmişti. Saçlarından da koyu renkteki gözleri, Eve'den Roarke'a sonra tekrar Eve'e bakarken sakın görünüyordu.

"Karım isimlerinizi sormamış."

"Eve Dallas." Elini uzatmadan, "Bu da Roarke."

"Roarke?" Bu ses kadının dudaklarından döküldüğü anda kadının yüzüne renk geldi. "Galiba sizi tanıyorum. Sizi ekran başında defalarca gördüm. Lütfen buyurun oturun."

"Karen." Tek bir kelimeyle Will, eşinin sözünü kesmeyi, onu büyük bir şüphe ve sıkıntı içinde bırakmayı başardı. "Siz de polis misiniz?" diye sordu Roarke'a.

"Hayır, tam olarak sayılmaz." Eve'in omzuna elini koydu.

"Polis olan o."

Eve, "New York'tan geliyoruz," diye devam etti. "Biraz zamanınızı alacağım. Benim şu anda üzerinde çalıştığım dava sizin emekli olmadan önce baktığınız davalardan biriyle çakışıyor da. "

"İşte en önemli noktaya değindiniz bile." Adamın ses tonundaki uyanıklılığı sezen Eve garip bir kızgınlık hissetti.

"Ben emekliyim."

"Evet." Gözlerini adamdan ayırmıyordu. "Daha geçenlerde biri benim artık emekli olmamı istediğini söylemişti. O ya da bu şekilde. Bu tıbbi sorunlardan dolayı olabilir."

Adamın gözlerinde bir ışık parladı. Daha konuşamamıştı ki

Roarke bir adım öne atıldı ve Karen'e baktı. "Bayan McRae, sizden bir kahve rica etsem? Karım ve ben uçaktan indiğimiz gibi buraya geldik de."

'Ah tabii ki. Çok özür dilerim. Hemen hazırlarım."

"Size yardım edebilir miyim?" Daha elli adım uzaktan bir kadının kalbini fethedebilecek kadar sıcak bir gülümsemeye hafifçe kadının sırtına dokundu. "Onların konuşmasına izin verelim. Ne kadar güzel bir ev."

"Teşekkürler. Will ve ben neredeyse iki yıldır bu evi bu hale getirmeye uğraşıyoruz."

Sesleri kesildiğinde Will gözlerini Eve'den hiç ayırmadı.

"Size yardım etmeme olanak yok."

"Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsunuz."

Ama yine de size kimliğimi gösteremeyeceğim McRae; çünkü birkaç gün önce rozetimi aldılar." Adamın gözlerine daha yakından baktı. "Beni dava dışına atmanın bir yolunu buldular, bu yüzden eminim ki bir şeyleri çözmeye başlamıştım.Ya da ortamın ısındığını fark ettiler. Baksana sizi dışarı çıkarmanın da bir yolunu bulmuşlar ki o pislik Kimiki'yı so ruşturmanın başına geçirmişler."

Will homurdanmaya başladı, aralarındaki gerginlik biraz azalmıştı. "Kimiki iki eliyle organını bile bulamaz."

"Evet onu anlamıştım zaten. Ben iyi bir polisim McRae ve bu sefer yapmakta oldukları yanlış ise şu an başka iyi bir polisin davaya bakması. New York'ta bazı uzuvları kayıp üç ceset var. Bir tanesi burda. Diğer Paris'te, öteki ise Londra'da.

Hâlâ suçluymuşuz gibi kaçıyoruz."

"Sana yardım edemem Dallas."

"Sizi neyle tehdit ettiler?"

"Benim bir ailem var." Bunu alçak sesle ve öfkeli bir biçimde söylemişti. "Bir eşim ve beş yaşında bir oğlum var, bir tanesi de yolda. Onların kılma bile zarar gelmemeli. Asla. Anlıyor musun?"

"Evet." Başka bir şey de anlamıştı. Adamın korkusu kendisi için değildi. Onlara yardım edemeyeceği için öfkeliydi.

"Burada olduğumu kimse bilmiyor ve kimse de bilmeyecek.

Burada kendi başımayım ve bunun bozulmasına izin veremem."

Eve'in yanından geçerek pencereye yöneldi, güzel beyaz perdeleri düzeltti. "Çocuğun var mı?"

"Hayır."

"Oğlum son birkaç gündür Karen'm annesinde kalıyor. Çocuk doğdu doğacak. Çocuk inanılmaz bir şey. Çok güzel."

Eve'e döndü, masanın sonunda duran çerçeveyi işaret etti.

Eve kendisini mecbur hissettiği için oraya doğru yürüdü, çerçeveyi kaldırdı ve neşeli bir şekilde gülen yüzü inceledi.

Büyük kahverengi gözler, tozlu sarı saçlar ve gamzeler. Genellikle çocukları birbirine benzetirdi. Şirin, masum ve anlaşılmaz.

Ama ondan beklenen cevabın farkındaydı. "Çok güzel bir bebek."

"İlk önce onu ortadan kaldıracaklarını söylediler."

Daha çerçeveyi yerine koymamıştı ki Eve'in parmakları gerildi.

"Sizinle irtibat mı kurdular?"

"Üstüme aptal birini saldılar. Beni tesadüfen buldu, biraz hırpaladı. Onu umursamıyorum bile." Hızla arkasına döndü.

"Ondan her kim sorumluyorsa cehenneme gitmesini istediğimi söyledim. Tam olarak böyle söyledim, Dallas. Sonra artık o insanlıktan çıkmış olan adam aileme, küçük oğluma, eşime ve onun karnındaki bebeğe ne olacağını anlattı. Artık içinde insani duygular taşımıyordu, işte beni böyle korkuttu.

Ben de haliyle onları geri göndereceğimi, işimi yapacağımı ve bunlardan kurtulacağımı düşündüm. Daha sonra elektronik posta adresime Karen ve Will'in fotoğrafları geldi: Karen ve Will oyuncakçı dükkânından çıkarken, marketten dönerken, benim onları gönderdiğim annemin evinin bahçesinde oynarken.

Ve başka bir fotoğraf.. 0 adamlardan biri Will'i kucağına almış,

tutuyordu," dedi. Ses perdesi gittikçe düşüyor; ama öfkeye kapılmış halde tehlikeli bir şekilde titriyordu. "0 pis elleriyle oğlumu tutmuştu. Bir sonraki mesajda, gelecek sefer oğlumun kalbini oyup çıkaracağını yazmıştı. Oğlum daha beş yaşında."

Oturdu, ellerini başının arasına aldı. "Bazen rütbe, önceliğin olmaktan çıkıyor."

Eve şimdi sevginin ne olduğunu ve onun insana getirebileceği korkuyu anlamıştı.

"Patronuna bunları anlattın mı?"

"Hiç kimseye bir şey anlatmadım. Bu beni aylardır yiyip bitiriyor." Oturdu, sandalyeye yaslandı, parmaklarını çok kısa kesilmiş saçları arasında gezdiriyordu. "Geceleri özel güvenlik olarak çalışıyorum, o aptal atölyede günümün yarısını kuş kulüpleri yaparak geçiriyorum. Burada çıldırmak üzereyim."

Eve, onun yanına oturdu ve ona yaslandı. "Onlara ulaşmama yardım edin. Bırakın da onları, sizin ailenizi rahatsız edemeyecekleri bir yere göndereyim."

"O mesleğe bir daha geri dönemem." Ellerini indirdi. "Bir daha asla o rozeti takamam. Ne kadarına cesaret edebileceklerine bir türlü emin olamıyorum."

"Bana anlattığınız hiçbir şey resmi ya da başka yollarla raporlara geçmeyecek. Bana şu adamdan bahsedin, lütfen bana yol gösterin."

"Kahretsin." Gözlerini ovuşturdu..Haftalardır boyun eğmiş ve korkmuş bir şekilde hiçbir şey yapmadan yaşıyordu.

"Altı ikiye, iki on. Kafkasyalı, oldukça kahverengi. Keskin hatlara sahip. Manşetlerde karşımıza çıkan tipte insanlar. Savaş eğitimi almış."

"Onun erkek kardeşiyle tanıştım ben," dedi Eve. "Tehditler başladığında neler yapmaya başladınız?"

"Bazı yapışkanları kara borsadan çıkardık; ama bu bir yarar sağlamadı. Kurbanı yönelttiğim hiçbir şey, şahsi bir darbeye dönüşmedi. Bu süre içinde hiçbir ilerleme kaydetmedim; ama dönüp dolaşıp bu olayın nasıl yapıldığını anlamaya çalıştım.

Oldukça titiz bir iş değil mi?"

"Evet titizce yapılmış, planlı bir iş."

"Cinayet sahnesinden birkaç blok ötede serbest çalışan bir klinik var. Kurban daha önce oraya birkaç defa gitmişti. Nöbetçi doktorlarla görüştüm, onların peşinden koştum. Çabalarım boşa çıktı. Ama sanki bana bir kişiymiş gibi gelmedi," diye ekledi. Eve kafasını sallayınca biraz rahatladı.

"Araştırmaya başladım, diğer tıp merkezlerine de gittim, cerrahlarla iki kez görüştüm. Daha sonra Nordick Kliniği'ne dadandım, aradan biraz zaman geçtiğinde patron beni çağırdı ve mankafa Waylan'm tacizlerden, tuzaklardan bahsettiğini,

Tanrı'nım her şeyi gördüğünü ve tıp dünyasına biraz saygı göstermemiz gerektiğini söyledi. Ne kadar saçma."

"Waylan. Benim arkamda da birden beliriverdi."

Will, "Devlet için ne kadar utanç verici bir şey," diyerek söze başladı. "Karen politikaya girdi. Onun Waylan'la başladığını sanma." Belki de ilk defa güldü ve yüzü kesinlikle daha genç göründü. "Bu evde ondan nefret ediyorum. Neyse, ben orada bir şey olduğunu düşündüm. Tam orayı kontrol ediyordum ki başıma bir olay geldi, adam beni sırt üstü yatırmış ve boğazıma da bir bıçak dayamıştı. Patronuma anlatacaktım, raporuma yazdım ama bir sonraki vardiyamda yukarıya çağırıldım. Amirim bana soruşturmanın niteliği hakkında şikâyetler geldiğini söyledi. Yüksek rütbeli memurlardan destek alamadım, aksine bu insanlar beni attığım her adımı takip etmekle uyardılar, yanlış bir şey yapmamamı söylediler." "Gevşe biraz, bu insanlar zaten beş para etmez kimselerdi, iyi insanlarla tartışma. Zengin ve güçlü insanlar," dedi ve arkasını döndü.

"Beni başlarından defettiler. İşte o anda ailemi uzağa göndermeye ve konuyu daha derinden araştırmaya karar verdim. Ta ki fotoğraflar elime ulaşana kadar... Daha sonra bıraktım. Aynı şeyle tekrar karşılaşsam yine aynı şeyi yapardım."

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım. Will, sizin risk aldığınız şeylere ben sahip değilim. Siz bu konuyu benim ele aldığım

şekilde ele almışsınız elinizden geldiği kadar, en azından yapabildiğiniz kadar."

"Ben rozetimden vazgeçtim." Sesi çatallaşmıştı ve içini çekmeye başlamıştı. "Onlar da şeninkini aldılar."

Eve, bu adamın bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündü ve gülümsemeye çalıştı. "Bizim de başka yollardan anamızı ağılattılar değil mi?"

"Evet, bizi asil bir şekilde becerdiler Dallas."

"Bana verebildiğiniz kadar çok bilgi vermenizi istiyorum, belki de bu iyiliğinizi karşılıksız bırakmayız. Dosyalarınızdan herhangi birinin kopyası var mı sizde?"

"Hayır. Ama birçoğunu hatırlıyorum. Aylardır kafamdaki ayrıntıları düşünüp duruyorum. Bazılarını kendim için yazmıştım. Karen bu olaydan habersiz. Onu üzmem istemiyorum."

"Hapisten çıkmış olup da sizin hapse attığınız insanlardan birinin ismini bana söyler misiniz?"

"Drury."

"Ben Drury nedeniyle buraya geldim." Roarke'm fincanlarla, tabaklarla dolu bir tepsiyi taşımak için çabaladığını gördü.

"Çok güzel görünüyor." Bir kurabiye aldı, Karen'm vücudunu ve o çok büyük karnını nasıl hareket ettirdiğini görünce büyülenmişti. Bir kadın nasıl olur da onca yükü her yerde taşıyabilir, diye merak etti.

Eve'in gözlerinin nereye odaklandığını fark eden Karen gülümsedi ve karnını okşadı. "Bugün doğuracağım."

Eve kurabiye yerken neredeyse boğuluyordu. Karen Eve'in bulunduğu tarafa bir lazer ışığı gönderseydi ve bu ışığı yollarken patlama yaratsaydı Eve daha az panik olurdu.

"Bugün mü? Şimdi mi yani?"

"Şey, yani tam olarak bu dakikada değil." Roarke Karen'm çayını doldururken Karen Roarke'a taparcasına ve gülerek baktı. Kurabiyelerle yavru kediler arasında bir bağ kurdukları çok

açıktı. "Ama daha uzun zaman bekleyeceğini zannetmiyorum."
"Artık doğuracağın için mutlusundur."

"Onunla tanışmak, onu kucaklamak için sabırsızlanıyorum. Ama hamile olmayı da seviyorum."

"Neden?"

Eve'in bu belirgin şaşkınlığına tekrar gülen Karen kocasına baktı.
"Bir mucize yaratmak bu."

"Güzel." Bu söz hamilelik muhabbetini bitirdiğinden Eve, Will'e döndü. "Sizin zamanınızı daha fazla almak istemiyorum."

Yardımanız için çok teşekkürler. Drury hakkında eski notlarınızı bana verirseniz size minnettar kalırım."

"Ben onları bulup çıkarırım." Ayağa kalktı, tam Eve'in elini sıkmak üzereydi ki karısı Eve'in ellerini bebeğin üzerine götürdü.

Eve'in ricası üzerine Roarke rasgele sürmeye başladı arabayı, Eve de bu sırada ona Wilson McRae ile yaptığı konuşmayı anlatıyordu.

"Onu ayıplıyor musun?"

Kafasını salladı. "Herkesin zayıf noktası vardır. Onlar da onunkini bulmuşlar ve ona baskı yapıyorlar. Adamın bir çocuğu var, bir diğeri de yolda, küçük güzel bir evde, küçük güzel bir kadın. Onu nerede sıkıştırmaları gerektiğini iyi biliyorlar. "Kadın öğretmenmiş." Roarke güvenlik ışıklarının kapladığı çevreyolu boyunca sürmeye devam etti. "Son altı aydır televizyonda çalışıyormuş ve en azından önümüzdeki bir veya iki yıl boyunca bu işe devam etmeyi planlıyor. Ama öğrencileriyle kurduğu kişisel bağları özleyormuş. Kocasının hakkında endişelenen çok tatlı bir kadın."

"Ne kadarını biliyor?"

"Hepsini değil; ama bence kocasının sandığından daha fazlasını biliyor. Davayı sonlandırdığın zaman geri dönecek mi?"

Eve, Roarke'm *sonl andırır san* değil de *sonlandırdığım zaman* dediğine dikkat etti. Ona bu kadar güvenen bir insanla birlikte olmak Eve'e çok büyük bir destek sağlıyordu. Şu an Eve'in

kendisine inandığından daha çok inanıyordu Roarke ona.

"Hayır. Hiçbir zaman geçmişe dönmeyecek. Onlar geçmişini ondan çaldı. Ve bazen her şeyi geri alamazsın."

Bir anlığına gözlerini kapattı. "Şehir merkezine gidecek miyiz? Görmem gerek. Hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmem gerek."

"Şu anda başka şeylere girişmenin anlamı yok Eve."

"Bazen hiçbir şeyden vazgeçemezsin. Görmem gerek diyorum."

Başka bir şehir, diye düşündü Eve, eski taşlarından ve tuğlalarından bazıları kötü de olsa korunmuş; çok büyük bir kısmı da boşlukları sağlam, çelik ve hızlı prefabriklerle doldurmak için yıkılmış. Etrafta gücü ellerinde tutan grubun istekleri doğrultusunda, turistlerin ve tatilcilerin paralarının toplanacağı lüks restoran ve kafeler, heybetli oteller ve ışıklı mağazalar olmalıydı. Ayrıca cahil kesimin ve fakirlerin toplandığı seks meyhaneleri, ucuz eğlence yerleri, köhne yerler ve pis ortamlar davardı.

Roarke ışıkların sert renklerle ve daha acı zevklerle buluştuğu bu dar sokaklarda parlak gümüşü arabayı sürmeye devam ediyordu. Sokak lambaları titriyordu ve rüzgârdan kurtulmayı umuyordu. Satıcılar etrafta dolaşüyor, indirimli fiyatlar üzerinden iş yapmaya hazır birilerini arıyorlardı; çünkü soğuk hem onları hem de bağımlıları etkiliyordu.

Kaldırım serserileri kulübelerine sığınmışlar, biralarını içmişler ve sabahı bekliyorlardı.

Eve, oyulmuş tuğlalarla inşa edilen ve duvar yazılarıyla kaplı köşedeki binaya doğru bakarak; "Dur burada," dedi. Alt kattaki pencereler parmaklıklarla çevrilmiş ve tahtalarla kapatılmıştı. İsmi ise buz mavisi rengindeki işaretlerle insanlara göz kırpan Hotel South Side idi.

Pencerelere bakarak dışarıya çıktı. Bazıları çatlamış olsa da hepsi ucuz paravanalarla kaplanmıştı.

"Ne kadar çok değişmeyen şey var," dedi sessizce. "Bütün bu yerler o kadar aynı ki. Bilmiyorum."

"İçeri, girmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Elini önce yüzü sonra saçları üzerinde gezdirirken, buz mavisi gözleriyle sırık gibi bir adam gölgeliklerin arasından göründü.

"Macera mı arıyorsunuz? Yardıma mı ihtiyacınız var? Para şıkırtıları duyuyorum sizden, aradığınız şey bende. Prime Zeus, Ekstaz, Zoner. Karışık ya da eşli."

"Defol pis herif; yoksa gözlerini oyar ve sana zorla yediririm."

"Hey, fahişe, sen benim sorumluluğundasın, bu işin raconunu biliyor gibisin." Adam arabanın peşine takılmıştı bile, sanki karşısındakiler zengin, aptal turistlermiş gibi davranıyordu. Birdenbire cebindeki çakısını çıkardı, öldürme biçimi aklına geldikçe sırtıyordu. "Şimdi cüzdanları, mücevherleri, üzerinizde ne varsa dökün bakalım ortaya. Görüyorsunuz tüm şartlar eşit."

Eve, bir an bu adamın dişlerini mi döksem yoksa polise şiddet uygulamaktan tutuklatsam mı acaba diye düşündü.

Roarke'm tepki vermesi de sadece bir saniye sürmüştü. Eve sıkı bir yumruğun gelişini takip ediyordu, bu ani hareketle bıçak kaldırımdan kaya kaya adamın çok uzağında bir yere sürüklenmişti. Eve daha bunun şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ki Roarke adamın boğazına yapıştı.

"Sanırım az önce karıma fahişe demiştin."

Adamın verebildiği tek yanıt boğazından çıkardığı hırıltılılar oldu. Eve ise başını sallaya sallaya oradan oraya dolaşıyordu, çakıyı gördüğü yerde durdu, çakıyı eline aldı ve kılıfının içine soktu.

"Şimdi..." diye Roarke devam etti şaşırtıcı derecede yumuşak bir ses tonuyla "Ben senin gözlerini oyarsam onları yemek zorunda kalacağım. Ama şimdi senin kıcına tekme vurduktan diyelim ki beş saniye sonra seni buralarda görürsem bu sefer karşında iştahı oldukça kabarmış bir adam göreceksin."

Roarke imalı bir şekilde sırtmaya başladı, koltukları kabarmıştı. Pazarlamacı herif birden kaldırıma çarpınca kemikleri çatırdadı, adam neye uğradığını şaşırdı, daha sonra da topallaya topallaya uzaklaştı.

"Şimdi." Roarke titiz bir tavırla ellerini silkeledi. "Nerede kalmıştık?"

"Adamın gözlerini çıkarıp yeme fikri hoşuma gitti. Bir dahaki sefere bu sözü ben de kullanmalıyım." Çakıyı cebine koydu, eliyle çakıyı orada hissettikten sonra: "Haydi içeri girelim, dedi.

Lobide bir tane sarı ışık yanıyordu, lekelenmiş güvenlik camının arkasında duran iri yarı adamdan başka kimse yoktu etrafta. Adam onları sahte bir yüz ifadesiyle süzdü, başparmağıyla fiyat tablosunu işaret etti.

"Dakikası bir dolara tek yataklı bir oda. Dakikası iki dolara ise tuvaleti de olan bir oda."

"Üçüncü kat, doğu tarafı," dedi Eve kısa keserek.

"Ancak benim verdiğim odayı alabilirsiniz."

"Üçüncü kat," dedi Eve tekrar "Doğu tarafı."

Adamın bakışları Roarke'un tepsiye bıraktığı yüz papele takıldı. "Başımı, belaya sokmayın benim." Arkasını döndü, raftan anahtarları aldı. Parmaklarıyla paraya uzandı, anahtarları da önlerine fırlattı. "Elli dakikanız var. Yukarıya çıktığınız için fiyat tarifemiz iki katma çıkıyor."

Eve 3C odasının anahtarını aldı, elinin hâlâ titrememesine sevindi. Merdivenlerden çıkmaya başladılar.

Burası eski haline benzemiyordu, ama hayır tam olarak eski halini andırıyordu. Dar basamaklar, kirli duvarlar, hafif seks mırıltıları ve bu seslerin arasından sızan hüznün. Tuğla ve camların arasından sızan soğuk, insanın iliklerine kadar işliyor, kemiklerini donduruyordu.

Eve anahtarı deliğe sokana ve kapıyı açana kadar hiçbir şey söylemedi.

İçerideki hava ter ve seksin de karışmasıyla iyice keskinleşmiş ve bayatlamıştı. Köşeye yığılan yatak çarşafları eskiden kalma kan izleriyle lekelenmiş ve pas tutmuştu.

Boğazında düğümlenen nefesiyle içeri girdi. Roarke arkalarından

kapıyı kapattı, beklemeye koyuldu.

Odadaki tek cam çatırdadı. Ama neredeyse hepsi öyleydi.

Eski döşemeler de yer yer kırılmış ve çatlamıştı. Ama Eve böyle yüzlerce yer görmüştü. Odayı boydan boya dolaşırken bacakları titriyordu, o pencerenin yanında durdu ve dışarıya baktı.

Kim bilir kaç kez böyle pis küçük odalarda camın kenarında durup dışarıya bakmış ve yere atladığını hayal etmişti?

Vücudunun yere özgürce çarptığını, sonra da paramparça olduğunu hissedecekti. Ona engel olan neydi, zaman geçtikçe ne olmuştu da yüzü bu kadar değişmişti? Kaç kez şu kapının açıldığını duymuş ve anlamakta zorlandığı bir Tanrıya, kendisine yardım etmesi için dua etmişti? Ona kıymaması için.

Onu kurtarması için.

"Odanın bu olduğundan emin değilim. Bir sürü oda vardı.

Ama buna benziyordu. Dallas'taki o en son odadan pek de farklı değil. Onu öldürdüğüm yerden. Ama burada daha gençtim. Emin olduğum tek şey bu. O zamanlar neye benzediğimi belli belirsiz hatırlayabiliyorum ancak. Onu da. Elleri boğazıma yapışmış halde."

Dalgın bir şekilde düşünmeye başladı, anıların acılarını dindirmeye çalıştı. "İçime girmesinin şoku içindeydim. İlk önce bunun ne anlama geldiğini bilemedim. Acı haricinde.

Daha sonra ne olduğunu anlıyorsun. Ve durduramayacağını fark ediyorsun. Ve seni dövdüğünde ne kadar acıyorsa bu da öyle acıtıyor, kapının açıldığını duyunca her şeyin biteceğini düşünüp seviniyorsun. Bazen öyle olur çünkü."

Şimdi gözlerini kapatmış, alnını çatlamış cama dayamıştı.

"Belki de geçmişten bir şeyler hatırlayabilirim diye düşündüm.

Her şey başlamadan önce. Bir yerden çıkmış olmam gerek. Karen o lanet olası mucizeyi nasıl karnında taşıyorsa kadının biri de beni o şekilde taşımış olmalı. Tanrı aşkına, beni nasıl o adamla bırabp gidebildi?"

Roarke ona döndü, kollarını boynuna doladı, onu kendisine

doğru çekti. "Başka bir şans kalmamış olmalı."

Eve, hissettiği öfkeyi, kederi ve dilinin ucundaki soruları yuttu. "Her zaman bir şansın vardır." Kollarını Roarke'un omzundan ayırmadan bir adım uzaklaştı. "Şimdi bunları konuşmanın bir anlamı yok. Hadi evimize gidelim."

On Sekizinci Bölüm

Kendisini sakinleşmiş gibi göstermenin hiç yararı yoktu.

Bir sonraki gün neyle yüzleşmesi gerektiğini düşünmenin de. Çalışmak en iyi çözümdü. Roarke'a planlarını daha anlatamamıştı Roarke özel ofisine yemek gönderilmesi için düzenlemeler yapmakla meşguldü.

"Bu aleti kullanmak daha mantıklı," dedi basit bir ifadeyle.

"Daha hızlı, daha iyi sonuç veriyor ve gizlemek için ideal.

Senin de istediğin bu değil mi?"

"Evet, ilk olarak Feeney'in peşine düşmek istiyorum," diye söze başladı Eve merdivenleri çıkmaya başladıklarında.

"Ona benim McRae ile yaptığım konuşma hakkında bilgi ver. Sen ö işle uğraşırken ben de onun sana verdiği diskin girişini yapacağım, kısa bir gönderme yapsan yeter."

"Sen de neredeyse en az Peabody kadar iyisin."

Roarke kapıda durdu, Eve'i ateşli bir şekilde öptü. "İşte bunu Peabody'den alamazsın."

"İstesem alırım. Ama seni daha çok beğeniyorum."

"Bunu duyduğum için çok rahatladım. Mini bağlantıyı kullan. O tamamen sıkışmış ve çıkarılamayacak hale gelmiş."

"Başka neye müdahale edeceksin bakalım?"

"İşte benim her zaman söylediğim noktaya geldik."

"Feeney, ben Dallas. Chicago'dan döndüm."

"Ben de tam size gelmek üzereydim."

"Ne zaman döndün?"

"Daha yeni döndüm. Bir saatten az bir zaman önce Tiffany'den altın bir eskülap aldım, Dr. Tia Wo'nun hesabına yazdırdım. Biraz mesai yapması için Peabody'yi de götüreceğim. Doktorla biraz sohbet edeceğiz."

"İyi. Harika." Eve her şeyin yolunda gitmesi ve uzlaşma sağlanması için can atıyordu. "Vanderhaven'ı izledin mi?"

"Avrupa'da dolaşiyor. Bir yerde durmaya niyeti yok. Bana sorarsanız kaçıyor."

"Sonsuza dek kaçamaz. Chicago'dan aldığım bir kaynakta birkaç bilgiye rastladım. Onun hakkında başka neler bulabiliriz bakacağım. Bana yük olan her şeyi bizzat Peabody'ye yıkacağım."

"İşimiz bittiğinde biz sizi buluruz. Şimdi buradan çıkmam lazım."

"Bol şans."

Gitmişti bile. Eve bir süre siyah ekrana baktı, daha sonra konsolu itti. "Lanet olsun."

Sinirinden söylenmeye, yumruklarını sıkmaya başladı.

Yemeği gelmişti. "Tam zamanında damladı bu da," diye söylendi.

"Çok aptalca. Önemli *ohn* davayı tamamen kapatmak, üstüne kilit vurmak değil ki."

"Lanet olsun ki öyle."

Eve yemeği almak için odanın öbür tarafına gitti. "Sadece bu işten tamamen kurtulmam gerekiyor, hepsi bu." Tabaklardan birini aldı, gürültülü bir şekilde masanın üzerine attı. "*Kurtulacağım* bundan. Bu iş bittiğinde güvenliğini sağlamak için bana çok büyük miktarlarda para vermene izin verebilirim. Canları cehenneme."

Bilgisayarı virüs taraması yapması için açık bıraktı ve şampanya doldurmak için ayağa kalktı. "Mmm-hmm," yaptığı tek yorumdu.

"Neden ben bu şekilde kendimi hırpalıyorum ki? Geri dönüşüme

uygun olmayan araçlarla çalış, politika yap, emir al, günde on sekiz saat ortalıkta ol, bırak yüzüne tükürsünler." "Haklısın karmaşık bir durum. Hadi biraz şarap iç."

"İyi olur." Bardağı aldı, sanki musluk suyu içiyormuş gibi, altı yüz dolarlık şaraptan ağız dolusu bir yudum alarak midesine indirdi ve etrafı kolaçan etmeye devam etti. "Onların berbat düzenlemelerine ve prosedürlerine ihtiyacım yok benim. Neden bütün hayatımı kan ve bok içinde geçireyim ki? Hepsi defolup gitsin. Bundan biraz daha var mı?" Boş bardağını işaret ediyordu.

Roarke, Eve sarhoş olmak istiyorsa onu ayıplamamaya karar verdi. Ama Eve kendisini ayıplayabilirdi. "Şarap içerken bir şeyler yemeye ne dersin? İyi gider."

"Aç değilim." Odanın içinde dönmeye başladı. Gözlerinde birden bir ışık parladı, sonra söndü, tehlikeli bir karanlık kapladı ortalığı. Eve bir sıçrayışta Roarke'nin üstüne çıkmıştı, hızlı ve sert hareket ediyordu, elleriyle Roarke'nin saçını çekiyor, onu öpüyordu.

"Bu açlığın bana yeter, sonra yemek yeriz." Bunu söylerken bir düğmeye bastı ve duvardan bir yatak çıktı, saniyeler sonra o yatağın üstünde buldular kendilerini.

"Hayır, o şekilde değil." Eve biraz uğraştıktan sonra Roarke'nin üstüne çıkmayı başardı, bu arada Roarke onun göğüslerini öpüyordu. Kalktı, dişlerini omzuna geçirdi, gömleğini yırttı. "Böyle."

Şehvetin o sıcak akıntısı Roarke'un bütün bedenine yayılmış, boğazında ve belinde düğümlenmişti. Sert bir hareketle Eve'in bileklerini yakaladı ve aniden kollarını kafasının üzerinden kendisine çekti.

Eve özgür kalmak için mücadele ederken Roarke onu öpüyordu, çok geçmeden zoraki çıkan şehvetli nefesleri inlemelere dönüşmüştü.

"Ellerimi bırak."

"Ellerini kullanmak istiyorsun; ama şu anda benim sana vereceğim şeylerle yetineceksin." Roarke arkasına yaslandı,

gözlerini şehvetli bir mavilik kaplamıştı ve Eve'in gözlerinin ateşinde kavruluyordu. "Ve sana yaptığım şeyin haricinde hiçbir şey düşünmeyeceksin." Serbest kalan eliyle Eve'in gömlek düğmelerini tek tek açtı, parmak ucunun her seferinde etine dokunmasına dikkat ederek ve onu tahrik etmeye özen göstererek. "Korkuyorsan durmamı söyle." Eliyle göğsünü tuttu, sardı, sıktı. O an hepsi onundu.

"Senden korkmuyorum." Ama Eve titriyordu, Roarke başparmağını meme uçlarında dolaştırırken nefesi kesiliyordu, sanki vücudunun bütün sinirleri o an orada toplanmıştı.

"Sana dokunmak istiyorum."

"Birinin sana zevk vermesi gerek." Roarke kafasını Eve'in göğüslerine gömdü, meme uçlarını nazikçe öptü. "Seni götürdüğüm yere geleceksin. Seni çıplak görmek istiyorum."

Pantolonun düğmelerini koparırcasına açtı, elini aşağıya kaydırды, tırnaklarını hafifçe etine batırdı; böylece Eve çaresizce vücudunu geriyordu. Titredi. "Acıdan kıvrınmanı istiyorum."

Başını eğdi ve göğsünün en hassas yerini nazikçe dişlerinin arasına aldı, kontrollü bir şekilde ısırды, Eve'in kalbi neredeyse ağzında atıyordu. "Ve sonra... Çılgılık atmanı," dedi Roarke,

Eve'i parmakları ve dişleriyle sendeletmeye başlamıştı.

Eve'in vücudunu alevler kapladı, beyni bir cam kadar hissizleşmeye başlamıştı. Artık tek hissettiği Roarke'm elleri ve dudaklarıydı, yavaş yavaş tahrik edilmenin dayanılmaz mutluluğu, adamakıllı, sonra kapana kısılmış elleri yardıma muhtaç şekilde gerilmekteyken vahşice doruk noktasına doğru ilerlemesi, en sonunda da güçsüz düşmesi.

Ondan alamayacağı hiçbir şey yoktu. Onun da vermeyeceği hiçbir şey yoktu. Onun üzerinde dolaşan, adeta kayan teninin dokusu nefesini kesiyor, kalbi duracak gibi oluyordu.

Roarke onu şaşırtmış, havalara uçurmuş, mahvetmişti.

Roarke hiçbir şeyin güçlü bir kadının teslim oluşundan, sert bir vücudun eriyecek kıvama gelmesinden daha tahrik edici olmadığını biliyordu. Eve'in zevk almaya başladığını ve nefes

alışlarının değiştiğini hissedene kadar sabırlı ve sevecen kaldı. Daha sonra Eve titresin ve ürpersin diye sert ve şehveth bir adama dönüştü. şu an tek düşündüğü ona zevk vermektir.

O uzun, oynak bedeni hareketlendirmek ve yakmaktır. Kendisi ondan nasıl besleniyorsa onu da öyle beslemektir.

Kendilerine daha çok yer açılsın diye Eve'in kıyafetlerini kenara çekti. Artık zevkin doruğuna çıkma vakti gelmişti.

Nefesi ağlıyormuş gibi çıkıyordu, bilinçsizce ismini sayıklıyor, tekrar tekrar sıcak bir akıntının ortalığı kapladığını hissediyordu. Artık serbest kalan elleriyle yatak çarşaflarına, saçlarına, omuzlarına tutunmuş onları sıkıyordu. Roarke'ü tatmak ona mutlaka bir acı veriyordu. Kafasında ısınan kan, kalbini acıya hazırlıklı hale getirmişti.

Eve biraz yükseldi, dişleriyle kalçalarını kazıyan ve dilini bütün vücudunda gezdiren Roarkein dudakları ona doğru yaklaşırken o da geriye doğru eğildi. Daha sonra onunla birlikte yuvarlandı, parmaklarını ıslak bedenine sürdü, omuzlarının kaslı çıkıntılarını şiddetle tırnaklıyordu, dudakları onun dudaklarıyla buluştuğunda az önceki kadar vahşî ve istekliydi.

Sert bir darbeye Roarke iyice onun içine girmişti, ne kadar sert bastırırsa o kadar derine giriyor, Eve'in içinde hızlı ve etkili darbelerle gidip geliyordu. Susuzluğu hâlâ geçmemişti. Eve'in vücudu terden sıırıslam olmuştu. Her şiddetli darbe sonunda kafası geriye doğru atılıyordu. Roarke artık sonun yaklaştığını içinde biriken o enerjiden anlamıştı, o sıradışı enerji dalgasından, kontrolü kaybetmek üzereyken titremeye başlayan o korku bıçağından.

"Çığlık at." Eve'in onu bütününüyle yutmasının deliliği içinde nefes nefese kalarak söylemişti bu sözü. "Hadi çığlık at."

İşte o çığlık duyulduğunda kendisini kaybetti ve içine boşaldı.

Her yerini çürütmüşti. Karmakarışık yatağın üzerinde yüzükoyun yatarken Eve'in derisi üzerindeki parmak izlerini ayırt edebiliyordu. Eve'in cildi kendisinin de bilmediği kadar hassastı, o da bunu bazen unutuyordu. Ama o derinin altında o

kadar sert bir yapı vardı ki.

Çarşafı üstüne çekmeye çalıştığında Eve kımıldadı.

"Hayır, uyumuyorum."

"Neden uyumuyorsun?"

Yer değiştirdi, yastığı başının altında yuvarladı. "Seni kullanmak istedim."

Roarke onun yanına oturdu, derin bir nefes aldı. "Şu an o kadar adi hissediyorum ki kendimi."

Eve ona bakmak üzere kafasını çevirdi, neredeyse gülümsemeyi bile başaracaktı. "Bence bir sorun yok; çünkü sen bunu seviyordun."

"Çok romantiksin Eve." Poposuna şakacıktan bir şaplak vurdu ve ayağa kalktı. "Yatakta mı yemek istersin çalışırken mi?"

Yemeği ısıtmayı düşündü.

"Bir daha mı istiyorsun?"

"Sana baktığım her an aklıma seks gelmiyor, Roarke."

Saçlarını geriye doğru attı ve oturduğu yerden giyilebilecek kıyafeti kalıp kalmadığını merak etti. "Çıplak olsan da. Ayrıca beynimi yerinden oynatmayı daha yeni bitirmişken. Pantolonum nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Peki, ne düşünüyordun?"

"Seksi," dedi kısaca, bu arada kotunu odanın dışında birbirine dolaşmış halde buldu, onu çözmeye çalışırken: "Felsefi açıdan yani."

"Gerçekten mi?" Yemeklerin ısınmasını beklerken içeri geldi ve kendi pantolonunu aramaya koyuldu; çünkü Eve gömleğine el koymuştu, bu nedenle pantolonuyla yetinmesi gerekiyordu. "Peki, seksi, felsefi açıdan nasıl yorumluyorsun?" "Gerçekten işe yarıyor." Kotunun düğmelerini ilikledi.

"Hadi yemek yiyelim artık."

Ekrandaki bilgileri incelerken bir yandan az pişmiş bifteğini öte yandan taze patateslerini yerken oldukça mutlu görünüyordu. "Sahip olduğumuz en önemli şey kurduğumuz bağlantılar.

Cagney ve Friend Harvard Tıp'ta aynı sınıftaydılar. Vanderhaven ve Friend Londra'daki merkezde on altı yıl önce,

Paris merkezde ise dört yıl önce danışmanlık yapmışlardı."

Eve çiğneyip yuttukça daha fazla biftek kesiyordu. "Wo ve Friend, aynı yönetim kurulunda hizmet vermişler ve 1955'te Nordick'te aynı cerrahi katta çalışmışlar. Sonra onun bu kliniğe üye olmasıyla bugüne kadar gelmişler. Hem Waverly, hem de Friend derneğin memurları olarak hizmet veriyorlar.

Genellikle Friend, Waverly'nin bağlı olduğu Drake'de danışmanlık yapmış ve bu olayın neredeyse on yıllık bir geçmişi var. "

"Bu bağlantılara daha derinden bakarsan noktalan birleştirebilirsin. Her biri bir diğeriyle bir noktada kesişiyor. Bağlantıdan bağlantıya. Avrupa merkezlerinde de aynı tarz enstest ilişkileri ortaya çıkarıp araştırmanı geliştirebileceğini tahmin ediyorum."

"Eşleştirmeleri McNab'e yaptıracağım; ama evet, başka isimler bulmam gerek. Şimdi elimizde bir Tia Wo ismi var, bu adamın Nordick'te düzenli olarak danışmanlık yaptığını biliyoruz. McRae, cinayet gününe yakın bir tarihte Chicago'ya **326**

gidip gitmediğini anlamak için toplu taşıma araçlarını kontrol ediyordu. Hiçbir şey bulamadı; ama bu orada olmadığı anlamına gelmez ki."

Roarke ona: "Ben senden bir adım ilerideyim," dedi ve yeni bilgileri aktarmaya başladı. "Özel araçlarda ya da toplu taşıma araçlarında bilet ismi yazmaz; ama her saat başı iki şehir arasında gidip gelen mekik otobüsleri bunlara dâhil değil.

Bu araçlarda kullanılan biletlere bakman yeter. Drake'deki program, onun o saatte seansları olduğunu söylüyor. Saat dörtte işi bitmiş olmalı. Şimdi ofis günlüğüne gireceğim."

"Ben onu kullanamam. Yani, Feeney o bilgiyi kullanamaz. Bir

gerekçe olması gerek."

"Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. Onun güvenliği biraz duygusal," diye ekledi Roarke kontrolleri yaparken. "Beş yaşında bir bilgisayar korsanı bile oyuncak bir tarayıcı kullanarak bunu kırabilir." Eve'e ekrana bakmasını söyledi.

"Tamam, seanslar dörde kadar, ofis danışmanlığı dört buçuğa kadar. Saat beşte çıkmış, saat altıda Waverly ve Cagney ile akşam yemeği yiyecekti. Feeney onun bu randevuya gidip gitmediğini kontrol edebilir; ama gittiyse bile bu ona zaman kazandırmıştır. Ertesi gün sabah sekiz buçuğa kadar programı boş görünüyor. Bu da Bradley Young, birlikte çalıştıkları bir laboratuvar danışmanı."

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Ne bilmek istersin? Bilgisayar, Dr. Young Bradley'e dair tüm bilgiler."

Eve tabağını bir kenara itti ve bilgisayar çalışırken ayağa kalktı. "Cagney ve Waverly ile akşam yemeği. Cagney, davayı karıştırması ya da düşürmesi için Mira'ya baskı yapmış. Waverly bana yanlış bilgi vermiş. Bu dava birden fazla insanla ilgili. Acaba o üçü olabilir mi? Akşam yemeği toplantıları var.

Ne zaman ve nerede yiyeceklerini tartışıyorlar. Onlardan biri ya da hepsi Chicago'ya gider, işi yapar ve geri gelir. Daha sonra Wo numuneyi laboratuvardaki Young'a götürür."

"Bu şimdiye kadar duyduğum teoriler arasında en iyilerinden biri. Gizli kayıtları bulman gerekiyor. Şimdi buna odaklanacağız."

"Vanderhaven sıradan bir görüşme yapmaktansa Avrupa'ya kaçmayı tercih eder. Peki... Kaç tanesi?" diye Eve mırıldandı.

"Ve ne zaman başladı? Neden başladı? Bunu körükleyen şey neydi? İşte benim takıldığım nokta burası. Bu işin özünde ne var? Köşeyi dönmüş dolandırıcı bir doktor sadece bir şey olabilirdi; ama elimizdeki şey bu değil. Bir takımımız, bir grubumuz var ve bu grubun Washington ile belki de NEW YORK POLİS TEŞKİLATI ile bağlantıları var. Kim bilir belki de

benim bölümümdeki Weasels ya da diğerleri. Sağlık kliniklerindeki. Verileri giren birisi. Kim olduğunu bulmam için nedenini bulmam gerekiyor."

"Organlar, insan. Artık bunlardan para kazanılmıyor. Kâr elde edilmese de güç elde ediliyor." Roarke derin derin düşünmeye başlar.

"Sokakta yaşayan insanların bozulmuş organlarını çalarak ne gibi bir güç elde edebilirsin ki?"

"Bir güç seyahati. Ben yapabilirim, dolayısıyla da yaparım.

Güç için olmasa da şan şöhret kazanmak için."

"Şöhret mi? Şöhret nerede kazanılır ki?" Eve sabırsızca dolaşmaya başladı yine. "Bunların bize faydası yok. Can çekişen, marazlı, kusurlu şeyler. Şöhret faktörü nerede kaldı?"

Roarke daha tek kelime edemedi Eve bir elini kaldırdı, konsantre olmuş bir şekilde gözlerini dikti. "Bekle bir dakika, ya onlar işe yaramaz değilse. Belki de biri onlarla ne yapacağını önceden planlamıştır."

"Ya da onlara ne yapacağını," diyerek Roarke önerisini belirtti. "Onlara." Eve ona arkasını döndü. "Gözden geçirdiğim verilerin her biri bütün araştırmanın ciddi şekilde tahrip olmuş organların onarılmasının ya da tedavi edilmesinin olanaksızlığına ya da yararsızlığına değindiğini söylüyor. Yapay organlar ucuz, etkili ve vücutta daha uzun süre dayanıyor.

İlgilendiğimiz diğer başlıca tesisler ise o alandaki araştırmalara yıllardır para yatırmıyorlar. Friend vücudun içine koyulan ilaçları geliştirdiğinden beri."

Roarke "İyi bir tuzak," diyerek önerisini belirtti. "Bir kimse her zaman daha iyisini, daha hızlısını, daha ucuzunu, daha güzelini arar. Onu icat eden kişi şöhreti kazanır ve bununla birlikte gelen kârı elde eder," diye ekledi elindeki şarabıyla işaret ederek.

"Newlife hattında yılda ne kadar kazanıyorsun?"

"Bakmam gerek. Bir dakika." Sandalyesinde yön değiştirdi, başka bir birimi aradı ve mali dağılım talebinde bulundu.

"Hmmm, brüt mü net mi?"

"Bilmiyorum. Net galiba."

"Yılda üç milyardan biraz fazla."

"Milyar mı? Milyar? Tanrım, Roarke senin ne kadar paran var böyle?"

Roarke tekrar Eve'e baktı, alaycı bir tavırla: "Ah, bu üç milyar benim kişisel gelirim değil; aslına bakarsan benim gelirim ondan biraz fazla. Birinin şirketi beslemesi gerek, biliyorsun."

"Bunu sormadım farz edelim, bu beni gerginleştirmekten başka bir işe yaramıyor." Elini salladı ve adımları hızlandı.

"Tamam, her yıl ilaçları imal etmek için üç milyar alıyorsun.

Friend onu geliştirdiği zaman çok ünlenmişti. Binlerce haber, tanıtım kampanyaları, ödüller, finansmanlar, her ne kazandılarsa hepsi çok fazlaydı. Kamyonlar doluşuydu diyebiliriz.

Ve tabii ki o da pastadan kendisine düşen payı aldı. İşte bu onun tuzağıydı. Bu nedenle..."

Eve bazı hesaplar yapıyordu. Roarke Eve'in elbisesinin vücut hatlarını açığa çıkarmasının kendisine büyük bir haz verdiğini düşündü. Tuhaf bir şekilde tahrik olarak derin düşüncelere daldı, şarabını yudumlarken bu gece tamamlanmak üzereyken onu tamamen farklı bir biçimde ayartmış olması gerektiğini düşündü.

"Yani bir kişi ya da onlardan bir grup bozulmuş organları kullanarak yeni bir teknik, yeni bir bakış açısı yakalarlar. Onları yeniymiş gibi göstermek ve tekrar içeri koyacakmış gibi parlatmak için bir yol buldular veya bulmak üzereler. Ama onları nereden buluyorsunuz? Sağlık kliniklerinin olanaklarından yararlanamazsınız. Onlar işaretli, kapalı ve stoklanmış halde bulunuyorlar. Organ bağışçıları ve tellalları vücut uzuvlarının, talep ettikleri yollardan başka yollarda kullanılmasına itiraz ederler. Büyük sorunlar, kötü basın. Ayrıca büyük olasılıkla federal sınırlamalar da vardır tabii."

Eve durdu, kafasını salladı. "Yani onlar için öldürmeyi göze alıyorsun? Deney yapmak için insanları öldürüyor musun? Bu

korkunç bir durum."

"Gerçekten mi?" Roarke onu köşeye sıkıştırmaya çalıştı.

"Tarihe bir bak öyleyse. Gücü elinde barındıran insanlar, o olmadan onları kullanmanın çirkin yollarını bulmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Ve sık sık bunu genelin iyiliği için yaptıklarını öne sürerler. İnsanlık için en iyisinin ne olduğunu bildiklerine karar vermiş olan bir dizi iyi yetişmiş, eğitilmiş, zeki insan bulabilirsin. Bence hiçbir şey bundan daha tehlikeli olamaz."

"Ve Bowers?"

"Savaşta hastalığa yakalananlar uzun bir ömür arayışındadırlar. Birçoğu için yaşam kalitesi, diğerlerinin hayatının sonlanma biçiminden daha yüksek."

"Neden buysa..." dedi Eve yavaşça, "Yanıt laboratuvarında saklı. Drake'e girmenin bir yolunu bulmam gerek."

"Bu da bir başlangıç. Young'a yakından bakalım."

Verileri taradıktan birkaç dakika sonra "Bilgisayar manyağı," dedi Roarke.

"Ne?"

"Eve sen gerçekten geçmişte takılıp kalmışsın. Şu anda karşımızda olan kişi, sıklıkla rastlanan türden bir teknoloji manyağı. McNab o cazibesi, bayanlara karşı o sevecenliği ve o ilginç düşünceleri olmasaydı böyle bir şey olabilirdi."

"Şimdi anladım. Sürekli heyecan yaşamak yerine anakartm başında beklemeyi tercih ediyorlar. Otuz altı yaşında, bekâr, annesiyle yaşıyor."

"Klasik bir bilgisayar manyaklığı," dedi Roarke. "Eğitim dostu, sosyal alanlar hariç, birçok konuda başarılı. Lisede bilgisayar teknoloji kulübünün başkanıymış."

"Bu bilgisayar manyaklarının kurduğu bir kulüp olmalı."

"Evet, öyle olmalı. Daha on dört yaşında mezun olduğu Princeton'daki kolejde gazete ve e-toplumun başındaymış."

"Bir bilgisayar dahisi."

"Kesinlikle. Sağlık laboratuvarı geliştirdi ve ona uygun başka bir yer buldu. Onun gibi bir sürü kişiye iş veriyorum ben.

Çok değerli insanlar bunlar. Bu yeni tuzakları geliştirdikleri için çok mutlu oluyorlar. Mira burada bir profil düzenleseydi, onu sosyal bakımdan çok geri kalmış, büyük oranda cinsel fobileri olan bir dahi, kibirlilik seviyesi en üst düzeye çıkmış ve kendilerini bayağı görse de otorite sahiplerinden emir almaya dair içten içe bir tutkuya sahip biri olarak tanımlardı."

"Dişi otorite sahipleri de bu işte bir rol oynamalı. Annesiyle yaşıyor. Wo için çalışıyor. Onunla bağlantısı var. İş hayatına son sekiz yıldır Drake'de devam ediyor, organlar üzerine araştırma laboratuvarının başkanlığını yürütüyor. Cerrah değil."

Eve derin düşüncelere daldı. "Bir laboratuvar faresi."

"Ve diğer insanlarla genellikle iyi geçinemiyor. Numuneler ve makineler içinde daha rahat hissediyor kendisini."

"Bütün cinayet tarihlerinin üzerinden geçelim, nerede olduğunu bulmaya çalışalım."

"Bunun için onun günlüklerine girmem gerek. Bir dakika izin ver bana."

Roarke çalışmaya başladı, durdu. "Bak sen, bu bizim Dr. Wo'dan daha bilinçliymiş güvenlik önlemleri konusunda. Aşmamız gereken bazı engeller var burada." Sandalyeyi döndürdü, klavyeyi çıkardı ve elle çalışmaya başladı. "İlginç. Bir plan günlüğü için biraz fazla engel koymuş sanki. Burada neyimiz var bir bakalım?" Eve'e göre ekrandaki rasgele numaralardan başka bir şey olmayan ifadeleri inceledikçe kaşlarını çatmaya başladı. "Akıllı çocukmuş," diye homurdandı Roarke. "Başarısızlıkta tekrar devreye girme özelliğine sahip bir sistem kurmuş kendisine. Sinsi piç kurusu."

"Onu çözemezsin."

"Biraz ustalık istiyor."

Eve kafasını eğdi. "Bir bilgisayar dehasının kıcına tekmeyi indirmesine izin vereceksen, sanırım, benim başka bir ortağa ihtiyacım olacak."

Roarke arkasına yaslandı ve çıplak vücuduyla Eve'e bakmaya başladı. "Bu kadar düşkün olduğun bu ifade ne ifadesi dersin? Ah buldum, ye *beni*. Şimdi, boynumun dibinde nefes almayı bırak da bana biraz kahve getir. Bu biraz zaman alacak." Eve kahve almak için gitti. Roarke ise koltuğunda omuzlarını hareket ettirdi, disket kaplarını çoğalttı ve klavyeyle olan küçük savaşına başladı.

Eve ikinci kahvesini bitirdiğinde Roarkein hiç dokunmadığı kahvesi buz gibi olmuştu. Alçak ve sert bir sesle ettiği küfürler zaman geçtikçe daha yaratıcı olmaya başladı.

Roarke'un İrlandalıları gibi küfür etmesi Eve'i çok şaşırttı. "Kör olası aptal herif, nereden bulmuş ki bunu?" O yeni kodlar denedikçe gözlerindeki öfke kıvılcımları daha çok artıyordu. "Ah, hayır seni düzenbaz piç kurusu, burada bir tuzak var. Bunu yeterince net görebiliyorum. İyi, evet-lanet olası, çok iyi biliyor bu işi; ama onu yakaladım sayılır. Hadi be! "

Eve tam konuşacakken sustu, iyice düşündü ve konuşmamaya karar verdi, kendisine bir kahve daha aldı. Onu böyle keyifsiz görmeye alışık olmadığını düşündü.

Eve başka şeye kafa yorar vaziyette odanın diğer köşesine bir sandalye çekti ve Louise'e ulaşmak için "bağlantı"yı kullandı. Karşısına insanların küçümsediği "Dr. Dimatto" ve belirsiz bir video çıktı.

"Ben Dallas, elimde sana uygun bir iş var."

"Lanet olası saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

"Hayır. Kliniğinin ana sisteminde bulunan kayıtları kontrol etmen gerekiyor. Bu klinik listesinden giden ve bu listeye gelen bütün iletilere ihtiyacım var. Anladın mı beni?"

"Senden nefret ediyorum, Dallas."

"Uh-huh. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

Videonun görüntüsü netleşti, cildi buruşmuş, kocaman gözlü Louise ekranda göründü. "Bugün mesai yaptım, ambulansı sürdüm. Sabah vardiyası da bende. Bu nedenle sana canın cehenneme dersem beni affedersin herhalde."

"Sözümü kesme, bu bilgiye ihtiyacım var."

"En son duyduğuma göre dava dışında bırakılmıştın. Benim için polisle işbirliği yapmak başka, sivillere gizli bilgileri aktarmak başka."

Sivil sözcüğü Eve'in ummayacağı kadar uzun bir süre yankılandı beyninde. "Benim rozetimin olup olmaması, insanların öldüğü gerçeğini değiştirmez."

"Ve eğer soruşturmanın başına gelen yeni isim benim yardımımı isterse yasaların elverdiği ölçüde işbirliği yaparım onunla. Senin dediğini yapar ve yakalanırsam klinik elimden gider."

Eve yumruklarını sıktı, öfkelenmeye başlıyordu. "Senin kliniğin koltukaltından başka bir şey değil," diye atıldı. "Onu_ yirmi birinci yüzyıla taşımak için ne kadara ihtiyacın var?"

"En az yarım milyon dolar. Ayrıca vakıf fonu limitlerini aşmayı başardığım anda onu alırım. Yani kendimi tekrar etmiş gibi olacağım; ama canın cehenneme."

"Bir dakika kapatma. Sadece bir dakika, tamam mı?" Ses sistemini kapattı. "Roarke?" Roarke onu duymazlıktan gelince tekrar ters bir tavırla seslendi, yanıt olarak da kızgın bir homurdanmayla karşılaştı. "Rüşvet vermemiz için yarım milyon dolara ihtiyacım var."

"Tamam, kendi hesabını kullan, orada çok para var. Bu aptal şeyi çözene kadar benimle konuşma."

"Benim hesabım mı?" diye tekrar etti; ama Roarke'un yanına gidemedi; çünkü Louise'in bağlantıyı koparmasından ve başka sinyalleri reddetmesinden korktu. "Bilginin bana ulaştığı dakikada istediğin yere yarım milyon dolar transfer edeceğim."

"Ne dedin?"

"Bu parayı klinik için istiyorsun, bana ihtiyacım olan bilgiyi veriyorsun. İşte bak, sağlık merkezlerinin listesi burada."

Listeyi havaya kaldırdı, Louise'in kıpırdadığını ve eline bir not defteri aldığını görünce memnun oldu.

"Eğer beni kandırıyorsan Dallas..."

"Yalan söylemiyorum. Bilgiyi bul, yakalanma ve onu bana ulaştır. Fon transferi için bir şeyler ayarlarız. Ama beni kandırma Louise. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Lanet olsun, sen kazandın. Bilgilere ulaştıktan sonra en kısa zamanda seni ararım. Yüzlerce hayat kurtardın biliyor musun?"

"Bu senin işin. Ben ölüleri kurtarıyorum." Roarke bağırduğunda Eve bağlantıyı kesti.

"Hah! İşte bu kadar." Parmaklarını gevşetmek için kıpırdattı, kahvesinden bir yudum aldı. "Tanrım, sen beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

"O kahveyi oraya koyalı bir saat oldu. Ayrıca kendi hesabını kullan, orada çok para var da ne demek oluyor?"

"Çok ne? Tamam anladım." Bayatlamış kahvesini yenilemek için ayağa kalktı. "Aylardır açık olan kişisel bir hesabın var. Sen hiç mali durumunu kontrol etmez misin?"

"Bir polis maaşım var, yani vardı, onun dışında başka param yok. Kişisel hesabımda iki yüz dolar var; çünkü gerisini yılbaşında harcamıştım."

"İşte bu senin iş hesabın. Ayrıca maaşının otomatik olarak aktarıldığı bir havuz var. Ben kişisel hesabından bahsediyorsun sandım."

"Benim sadece bir hesabım var."

Roarke sabırla kahvesini yudumladı, havuzda boynu için bir seans yapmaya karar verdi. "Hayır, senin iki tane hesabın var. Bir tanesini ben geçen yaz açmıştım. Günlüğü görmek ister misin?"

"Dur bir dakika." Eve Roarke'un çıplak göğsüne bir şaplak indirdi. "Benim için mi açtın? Böyle bir şeyi neden yaptın ki?"

"Çünkü evlenmiştik. Bu da bana mantıklı, hatta normal geldi. "

"Sana ne kadar mantıklı, hatta normal görünebilir ki?"

Roarke Eve'in sinirli bir kadın olduğunu çok iyi biliyordu, hatta bunun bazen maaşı konusunda yaptığı gururdan kaynaklandığını düşünürdü. "Hafızam beni yanıltmıyorsa hesabın beş milyonla açılmıştı. Tabii şu anda faiz ve kâr hisseleri

ile mutlaka artmıştır."

"Sen... Senin *neyin var* böyle?" Roarke bir yumruğu karşılamaya hazırlanmıştı. Eve'in tek yaptığı ise tırnaklarını Roarke'un göğsüne geçirmektir.

"Tanrım. Manikr yaptırman gerek."

"Beş milyon dolar." Kollarını havaya kaldırdı, öfke içinde salladı.

"Ben beş milyon doları ne yapayım ki? Hepsi cehennemin dibine gitsin Roarke. Senin paranı istemiyorum."

"Sen benden sadece yarım milyon dolar istedin ama," diyerek çekici bir gülümseme kondurdu yüzüne, Eve'in öfkeden çığlık attığını duyunca gülümseme daha da arttı. Daha sonra da: "Tamam, evli çiftlerin yaşadığı türden bir ağız dalaşı mı yoksa cinayet soruşturması mı? Sen karar ver."

Eve gözlerini kapadı, önceliklerini hatırlamaya çalıştı.

Roarke'u; "Bunu sonra hallededeğiz," diye uyardı. "Bunu kesinlikle sonra hallededeğiz."

"Dört gözle bekliyorum. şimdi ise şu meşhur bilgisayar manyağımızın konuyla ilgili belirli şehirleri yine konuyla ilgili belirli tarihlerde ziyaret etmesiyle ilgilenir misin?"

"Ne?" diyerek ekranın olduğu yere koşturdu Eve. "Tanrım, işte burada. Tam burada. Chicago, Paris, Londra. Hepsi şu lanet olası günlükte. Bazılarını aklımda tuttum. Orospu ocuğu! Onu görüşmeye aldığımda kısa bir zaman içinde lafı dolandırmaya başlayacaktır. O kıını tavada kızartacağım ve sonra..."

Eve, geriye bir adım attı; sesi azalarak yok oldu. Roarke'un ellerinin, ovmak için omuzlarına dokunduğunu hissetti. "Bir anda unutmuşum. Aptal."

"Hayır." Dudaklarını saçlarına dokundurdu.

"Hayır iyiyim, bununla baş edebilirim." yle olmak zorundaydı diye düşündü. Bunu Feeney'i ya da davayı tehlikeye atmaksızın ona nasıl anlatacağını düşündü. "Bunu bir diskete kopyalayalım, bir gece disketi onun posta kutusuna bırakalım. Bu bilgilerin ona ulaşması için bölümdeki kanalları açması gerek. nce onu belgelemeliyiz. Ancak o zaman Feeney disketi çalıştırabilir; sonra

da günlükleri ele geçirmek için isimsiz bir hesapla yetki alabilir ve onu görüşmeye  a ırabilir Bu şekilde çok verimli bir şey yapmış olacak; ama bu onu ne bir şeylere ba layacak ne de durumu zorlaştıracak."

"O halde yapacağımız şeyler belli oldu demektir. Her şey yerli yerine oturuyor Eve. Yakında ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın ve bunların hepsi geride kalacak."

" yle." Davayı, özellikle de rozetini düşündü.

On Dokuzuncu Bölüm

Eve, Mira'nın ofisine girerken kendisini tamamen hazır olduğuna inandırmıştı. Yapılması gerekenleri yapacak, sonra yoluna devam edecekti. Şunu iyi biliyordu ki önündeki birkaç saat içinde, onun yaptıklarının ve ona yapılanların sonuçları, bölümün kararını büyük oranda etkileyecekti. Almış olduğu geçici uzaklaştırma cezası kaldırılabilirdi ya da bu uzaklaştırma cezası onun işten çıkarılmasına neden olabilirdi.

Mira doğrudan Eve'in yanına gitti, Eve'i kollarından tuttu. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Sen hiçbir şey yapmadın ki."

"Evet yapmadım. Keşke yapabilseydim. Eve, tam olarak hazır olana kadar bu deneyleri ya da bu prosedürleri uygulaman gerekmiyor."

"Artık bitmesini istiyorum."

"Anlıyorum. Önce otur bakalım. Biraz konuşalım."

Çok gerilmişti. Eve, sinirlenmenin travmayı tetiklediğini biliyordu. "Dr. Mira, ben buraya çay içmek ve sohbet etmek için gelmedim. Ne kadar çabuk biterse ne durumda olduğumu o kadar daha çabuk anlayacağım."

"O halde bunu prosedürün bir parçası olarak kabul et."

Sandalyeyi işaret ederken Mira'nın sesi alışkın olmadığı bir keskinlikte çıktı. Eve'i yatıştırmak istiyordu ve aynı zamanda endişelendiriyordu da. "Otur, Eve. Seninle ilgili bütün bilgiler önümde," diye başladı söze Eve sandalyeye oturduğunda.

Kibirli bir tavır, diye düşündü Mira. Fena sayılmazdı. Birazcık

kibir, Eve'in başına gelecek şeyden daha kolay kurtulmasını sağlayabilirdi. "Neyi kabul ettiğini anlayıp anlamadığımı teyit etmem gerekiyor."

"Uygulamayı biliyorum."

"Kişilik değerlendirmesine, şiddete eğilim oranına vedoğruluk testine tabii tutulmayı kabul ediyorsun. Bu prosedürler, sanal gerçeklik simulasyonlarını, kimyasal enjeksiyonlarıve beyin taramalarını da kapsıyor. Bütün prosedürleri ben kendim yürüteceğim ya da denetleyeceğim. Her zaman senin yanında olacağım, Eve."

"Bu yükü üstlenmene gerek yok, Mira. Senin suçun yok k1. "

"İş arkadaşlarımızdan biri, seni bu noktaya getiren ve bu duruma sokan şartları oluşturduğu ya da bu şartların oluşmasında yer aldığı için sen buradaysan benim de bu yükü biraz yüklenmem gerekir."

Eve'in gözleri keskinleşti. "Senin profilinde bir kimse benim iş arkadaşım mı oluyor yani?"

"Şu an profilimi seninle tartışamam" Mira masasından bir disket aldı, gözleri Eve'de sabitlenmiş halde ona parmağıyla hafifçe vurdu. "Raporlarımın bu kopyasında hangi sonuçların ve hangi verilerin olduğunu sana söyleyemem. İlgili kimselere çoktan yollanmış olan raporların bir kopyası."

Disketi dikkatsizce masanın üstüne attı. "Yan odadaki aletleri kontrol etmem gerekiyor. Bir dakika burada belde."

Güzel Eve kapının kapandığını duyunca *bu davetiye yeterince açıktı*, diye düşündü. *Lanet olası* ne düşündüyse, disketi masadan almış, kotunun arka cebine koymuştu.

Eve kalkıp yürümek, prosedür işleme konmadan önce rahatlamak istedi. Ama kendisini oturmaya zorladı, beklemeye ve zihnini boşaltmaya karar verdi.

Onlar senin düşünmeni istemişlerdi, diye hatırlattı kendisine. Endişe etmeni ve terlemeni. Ne kadar çok düşünürsen kapının ardındaki o şeye karşı o kadar savunmasız ve açık olursun.

Onlar aletlerini kullanır, diye düşündü bu sefer; tarayıcılarını,

enjeksiyonlarını, kontrolünü kaybedip zihnini açığa çıkarmanı istiyorlar. Korkularını...

Sen kendini ne kadar az aldatırsan onlar da seni o kadar az sömürürler.

Mira tekrar kapıyı açtı. Odanın içine girmedi, masanın üstüne de az önceki gibi bakmadı, sadece Eve'e işaret etti. "Başlamaya hazırız."

Eve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve Mira'yı aşağıya doğru, test odasının labirentini oluşturan koridorların birinin içinden takip etmeye başladı. Bu koridor hastaneler gibi soluk yeşil renkliydi. Duman gibi onları arkadan takip eden öteki koridorlar ise makineler ve teknolojiyle donatılmıştı.

Bu noktadan sonra her mimik, her ifade, her söz ve her düşünce belgelenecek, değerlendirilecek ve analiz edilecekti.

Mira: "Birinci seviye iki saatten fazla sürmeyecektir," diye söze başladı. Eve hemen sözünü kesti, kolunu kavradı.

"Birinci seviye mi?"

"Evet, sana uygulamamız gereken seviye sadece bu."

"Benim üçüncü seviyeye ihtiyacım var."

"Bu gerekli değil; tavsiye de edilmiyor. Üçüncü seviyenin riskleri ve yan etkileri bu şartlar için çok fazla. Tavsiye edilen birinci seviye."

"Rozetimi geri almam buna bağlı." Titrememek için kendisini dizginliyordu, "ikimiz de bunu biliyoruz, ikimiz de birinci seviyeyi geçmemin onu geri alacağımın garantisi olmadığını biliyoruz."

"Olumlu sonuçlar ve benim tavsiyem, lehinde çok büyük bir etki yapacak."

"Yeterince büyük değil. Üçüncü seviye, Mira. Bunu istemek benim hakkım."

"Lanet olsun Eve. Üçüncü seviye zihinsel kusurları olmasından şüphe edilenler için, aşın şiddet eğilimi gösterenler için, adam öldürenler, sakat bırakanlar ya da sapıklar için uygulanır."

Eve derin bir nefes aldı. "Ben Memur Ellen Bowersi öldürme şüphesinden aklandım mı?"

"Sen asıl şüpheli değilsin; ayrıca soruşturma senin etrafında odaklanmış değil."

"Ama anlaşılamıyorum ve anlaşılmak istiyorum. Üçüncü seviye, bu benim hakkım."

"Bu olayı olması gerektiğinden daha çok zorlaştırıyorsun."

Eve gülümseyerek her ikisini de şaşırttı. "Olamaz; çünkü şu anda da bana acı veriyor zaten."

Saydam ve takviye edilmiş kapılardan geçtiler. Burada teslim edecek bir silahı yoktu. Bilgisayar nazik bir şekilde soldan girmesini, bütün kıyafetlerini ve mücevherlerini çıkarmasını rica etmişti.

Mira, Eve'in evlilik yüzüğünü korurcasına parmaklarını kapattığını gördü. Kalbi kırılmıştı. "Üzgünüm, tetkikler esnasında bunu takamazsm. Senin için saklamamı ister misin?"
"Sadece işaretlerim alddar senden."

Yüzüğü parmağından çıkarırken Roarke'un bu sözleri beyinde yankılandı. "Teşekkürler." Odanın içine girdi, kapıyı kapattı. Mekanik olarak kıyafetlerini çıkarmaya başladı, şu an bile onu izlemekte olan makine ve aletlere karşı umursamaz bir yüz ifadesi takındı.

Yabancıların önünde çıplak kaldığı için küçük düşmüştü.

Kontrolü elinde tutamamaktan ve savunmasız olmaktan nefret ediyordu.

Düşünmeyi reddetti.

Karşı kapıda bir ışık yanıyordu, başka bir otomatik ses ise ona fiziksel muayene için o tarafa gitmesini söylüyordu.

İçeri girdi, tam ortada durdu, ışıklar yanıp sönerken ileriye baktı ve vücudunda herhangi bir kusuru var mı diye kontrol edildi.

Fiziksel muayene çabuk ve acısız oldu. Bir kusur olmadığı anlaşıldığında kendisine verilen mavi tulumu giydi, beyin taraması için gideceği bitişik odanın yönergelerini takip etti.

Camın arkasındaki yüzleri görmezden gelerek keçe ile kaplanmış bankın üzerinde dümdüz uzandı, başına kasket geçirilirken gözlerini kapadı.

Bank sessizce yukarıya kaldırılıp da o oturur pozisyona gelene kadar banka iyice tutundu ve "*Nasıl bir oyun oynayabilirler ki?*" diye düşündü.

Oturum başlayınca ışıklar kapandı. Dengesini sağlaması için bankın yan taraflarını iyice kavrayana kadar Eve'i sarstılar.

Arkadan bir saldırıya uğradı. Karanlığın içinden çıkan kocaman eller onu ayaklarından çekerek yukarıya kaldırdı. Bir koridora benzeyen sert bir yere çarptı, çamurlu bir şeyin üzerinde kaydı. Kemikleri çatırdıyor, derisi, birileri kazıyormuş gibi yanıyordu. Birdenbire sıçradı ve silahına uzandı.

Eve henüz silahı kılıfından çıkarmadan adam ateş etmeye başlamıştı. Eve mili çekti, adamı vücudunun merkezinden yakalamak için ona arkadan bir tekme atarken domuz gibi sesler çıkarıyordu.

"Polis, seni aptal orospu çocuğu. Olduğun yerde kal."

Eve tam eğilmiş, silahını iki elinin arasına almış ve enfes bir vuruşa hazırlanırken, program ona parlak bir gün ışığı yarattı.

Silahı hâlâ elinde, parmağı tetiği çeker durumdaydı...

Ama şimdi aynı silah, çığlık atan bir çocuğu tutan bir kadına çevrilmişti.

Göğsündeki kalp atışlarını hissetti ve silahı yukarıya doğrulttu. Silahı aşağıya indirirken kendi yırtık pırtık pantolonunun sesini duydu.

Şimdi bir çatıdaydılar. Güneş, insanın gözlerini kör ediyordu; sıcaklık çok yüksekti. Çatının kenarında bir kadın salınıyordu. Şimdiden ölmüş olan gözleriyle Eve'e bakıyordu.

Çocuk ise kurtulmaya çalışıyor ve çığlık atıyordu.

"Daha fazla yaklaşma."

"Tamam. Bak, bak, silahı bırakıyorum. Gördün mü?" Eve, yavaş hareketlerle tabanca kılıfını bıraktı.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum. Adın ne?"

"Beni durduramazsın."

"Hayır, durduramam." Yardımcısı hangi cehennemde kalmıştı?

Peki ya kurtarma timi ve psikologlar neredeydi? Tanrı aşkına.

"Çocuğun adı ne?"

"Artık ona bakamam. Yoruldum artık."

"Çok korkmuş." Eve bir adım daha yaklaştığında sırtından terler boşandığını hissetti. Hava aşırı sıcaktı, sıcak çatıdaki yapış yapış ziftlerin üzerinde ısıldıyordu. "Bak, çocuk sıcaktan pişmiş. Sen de öyle. Neden bir dakikalığına şu gölgeye gitmiyoruz?"

"Kahrolası her zaman ağlıyor. Bütün gece. Ben hiç uyuyamaz oldum. Artık dayanamıyorum."

"Belki de onu bana vermelisin. Ağır görünüyor. Adı ne?"

"Pete." Kadının yüzünden damlayan ter, kısa, koyu saçlarının lülelerinden süzülerek yanaklarına akıyordu. "Bu çocuk hasta, ikimiz de hastayız. Ne anlamı var o halde?"

Çocuk çılglık atıyor, feryat figan bağıırıyordu. Çocuğun sesi beynine, kalbine işliyordu. "Size yardım edebilecek insanlar tanıyorum."

"Sen beş para etmez bir polissin. Bir bok beceremezsin."

"Eğer atlarsan kimse beceremez. Tanrım, dışarısı çok sıcak. Hadi içeri girelim, bu konuyu içeride halledelim."

Kadın bitkin bir şekilde içini çekti. "Canın cehenneme."

Eve bir sıçrama yaptı ve kadın öne eğildiğinde çocuğu belinden yakaladı. Eve ümitsiz bir atakta bulunduğu anda çocuğun çılgınlığının, beynini kazıyan jiletlerden farkı kalmamıştı. Kadını koltukaltından yakaladı, kasları titrerken ve gücünün sonuna gelmek üzereyken umutsuzca kendisine doğru çekti.

Kadının çizmesinin ucu, bütün ağırlığın aşağıdaki kaldırıma verilmesini engellemek istercesine pencere pervazının duvarına sertçe çarptı.

"Tutun. Lanet olsun." Eve daha iyi sonuç almak için çabalarken

terler gözlerine damlıyor, gözlerini yakıyor, kör ediyordu.

Çocuk sudan çıkmış balık gibi yerinde duramıyordu.

Kadın, Eve'e boş gözlerle bakakalınca Eve: "Bana tutun!" diye bağırdı.

"Bazen ölmek daha iyidir. Bunu bilmen gerek Dallas."

Kadın, Eve'in adını söylerken gülümsüyordu. Ve Eve'in tutuşları gevşedikçe o da gülüyordu.

Eve daha sonra başka bir sahada titrerken buldu kendisini, hissiz bir şok ve acı içinde kıvranıyordu. Ve adı olmayan, geçmişi olmayan, dövülmüş, ruhça ve bedence zayıf düşmüş bir çocuktü.

Şimdi onun kendi anılarını, erken tarihli kayıtlarından bularak kullanıyorlardı. Eve bu yüzden onlardan nefret ediyordu; onlara panik kılıfının altında sakladığı, gittikçe büyüyen öfkeyle karışık bir nefret besliyordu.

Dallas'ta dar bir sokak, yüzü kanlar içinde kalmış genç bir kız, kırık bir kol, gidecek bir yeri yok.

Lanet olsun size. Hepinize lanet olsun. O bunun bir parçası değil.

Çıglık atmak, kendisini etkilerden ve beynine empoze edilen görüntülerden kurtarmak, cam duvara çarpmak istiyordu.

Nabızı hızlanmaya, öfkesi artmaya başlamıştı. Ve göz kırptığı anda program onu aşağı Manhattan sokaklarından birine, buz gibi bir havaya götürmüştü. Bowers öfkeli bakışlarla önünde duruyordu.

"Seni aptal fahişe. Seni şikâyet edeceğim. Herkes senin ne olduğunu bilecek. Sen gözünü rütbe kapmaya diken bir orospusun."

"Bowers, senin ciddi sorunların var. Belki de sana itaatsizlik ile ilgili bir yazı yazdıktan, üstüm olan bir memuru tehdit ettikten ve kaba biri olduktan sonra bölüm kendi ipuçlarını bulacak ve sana tekmeı basacaktır."

"Kime tekmeı basacaklarını göreceğiz." Bowers Eve'i itti,

Eve iki adım geri atmak zorunda kaldı.

Öfke Eve'in her yerini sarmıştı. Kalp atışlarıyla birlikte öfkesi de artıyordu, içindeki bu öfke parmak uçlarını bile titretiyordu.

"Sakin bir daha bana dokunma."

"Dokunursam ne yaparsın? Burada ikimizden başka kimse yok. Benim tarafıma geçip beni tehdit etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Seni tehdit etmiyorum, sana bir şey anlatmaya çalışıyorum.

Ellerini benden uzak tut, gözüm seni görmesin, işime karışma; yoksa bunun bedelini ödersin."

"Seni yok edeceğim. Seni soyup soğana çevirecek, korunmasız bırakacağım ve beni durdurabilmek için yapabilecek hiçbir şeyin yok."

"Evet, bir şey var."

Eve metal boruyu elinde buldu. Parmaklarının boruyu sıbca sardığını, kaslarının bir araya toplandığını ve güçlendiğini hissetti. Şaşırmaktan çok kızgın bir tavırla boruyu yan tarafa fırlattı, öne doğru atıldı ve Bowersi üniforma ceketinin önünden yakaladı. "Ellerini bir kez daha bana dokundurursan senin o şişman kışını darmadağın ederim. İstedığın kadar şikâyetle bulun, benim saygınlığımı yok edemezsin.

Ama sana söz veriyorum, asıl ben senin o üniformayı çıkardığını ve sokaklarda başı boş dolaştığını göreceğim. Sen yüz karasından başka bir şey değilsin."

Eve onu iğrençliğiyle başbaşa bıraktı ve yürümeye başladı.

Gözünün ucuyla hayal meyal bir hareket gördüğünü sandı.

Başını eğdi, döndürdü ve o anda kafasına hızla gelmekte olan borunun ısıklıklarını duydu ve saçına bir şeylerin dolandığını hissetti.

"Yanılmışım," dedi Eve buz gibi bir sesle. "Sen yüzkarası değil, çılgının tekisin."

Bowers boruyu ona doğru sallarken dişlerini gösteriyordu.

Eve onun ulaşamayacağı bir yere zıpladı ve hazır hale geldi.

Omzunu sıyırıp geçen bir darbe hissetti. Vücudundaki acı Bowers'm üstüne atılması için bir fırsat oldu. Birlikte karışık bir yığının üstüne düştüler.

Bowers elleriyle boruyu sıkıca kavramış, bükmüş, döndürmüş ve bir kere daha kaldırmaya uğraşmıştı. Silahını çıkaran Eve'in gözleri, onu Bowers'm çenesine dayadığını düşündükçe parlıyordu.

"Artık bittin sen." Bowers'ı büyük bir hırsla itti, kollarını arkasından doladı ve tutuklamak için ceplerindeki kelepçelerini bulmaya çalıştı. "Öldürmeye kasteden saldırıdan dolayı tutuklusun, seni sidik suratlı, beyinsiz orospu."

Tam gülümsemeye başlamıştı ki kendisini tekrar karanlıkta, korkunç bir sahnenin ortasında buldu. Elleriindeki kan pıhtılaşmaya başlamıştı.

Eve durumu fark edince şok oldu, korktu ve geriye dönmeye çalıştığında parlak gümüşü bir korku kapladı yüzünü.

"Tanrım. Yüce Tanrım, hayır. Bunu ben yapmadım. Ben böyle bir şey yapamam."

Kanlı elleriyle yüzünü örttüğünde Mira gözlerini kapadı.

"Bu kadar yeter. Programı sonlandırm." Oturum sona erdiğinde hayal kırıklığına uğramış bir şekilde Eve'in vücudunun seğirdiği izledi. Eve'in kasketi çıkarıldığında gözleri camlı bölmede kesişti.

"Testin bu aşaması tamamlandı. Lütfen işaretli kapıdan çık. Seninle içeride buluşacağız."

Eğimli tümsekten çıkarken dizlerinin bağı çözülmüştü, ama Eve cesaretini topladı, nefesini düzenlemek için bir dakika durdu ve bir sonraki alana gitti.

Keçeyle kaplı başka bir bank, bir sandalye ve uzun bir masa düzgün bir şekilde çoktan hazırlanmıştı. Bu bölmede daha fazla makine, daha fazla ekran göze çarpıyordu. Boş beyaz duvarlar sarmıştı dört bir yanı.

Mira içeri girdi. "Otuz dakika dinlenme hakkın var. Bence bu hakkını değerlendirmelisin."

"Tamam ara verelim."

"Otur, Eve."

Eve bankın üstüne oturdu, oturumun son kısmını aklından çıkarmak ve bir diğerine hazırlanmak için elinden geleni yapacaktı.

Mira bir sandalye çekti, ellerini dizlerinin üstüne koydu.

"Benim çocuklarım var, onları çok seviyorum," diye söze başladı. Bu giriş Eve'in şaşırmasına ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Benim için çok önemli olan arkadaşlarım var; ayrıca beğendiğim ve saygı duyduğum iş arkadaşlarım ve tanıdıklarım da var. Bütün bu duygulan senin için de hissediyorum. One uzandı, elini Eve'in elinin üstüne koydu ve sıktı.

"Sen benim kızım olsaydın ve benim senin üstünde bir yetkim olsaydı bu aşamada üçüncü seviyeye girmene izin vermezdim. Sana bir arkadaşın olarak tekrar düşünmeni öneriyorum."

Eve'in gözleri Mira'nın ellerinde tabii kalmıştı. "Bu senin için çok zor, gerçekten çok üzgünüm."

"Aman Tanrım Eve!" Mira ayağa fırladı, arkasını döndü ve kabarmış duygularını kontrol altına almaya çalıştı. "Bu seni çarçabuk kontrolü altına alan bir prosedür. Yardıma muhtaç olacaksın, kendini fiziksel, zihinsel ya da duygusal yönden savunamayacaksın. İçgüdülerin buna elverir *de bununla savaşırsan kalbin biraz zorlanacaktır. Ama ben bu uygulamaya karşıyım ve karşı olmaya da devam edeceğim."

Bunun yararsız olduğunu bile bile arkasını döndü. "Bu seviyede sana vermek zorunda olduğum ilaç bileşimleri ve tarayıcılar seni kesinlikle hasta edecektir. Mide bulantısı, baş ağrısı, aşırı yorgunluk, zamart ve yer kavramının yitimi, baş dönmesi ve olası bir geçici kas kontrolü kaybı, yaşayacaklarından bazıları."

"Bir partinin içine gireceğim gibi görünüyor. Bak, biliyorsun ki fikrimi değiştirmeyeceğim. Bunun nasıl olduğunu bilecek kadar içeride bulunmuştundur. Neden bu durumu ikimiz için de daha

zor hale getiriyorsun? Yap artık şu işi." Artık pes eden Mira masanın yanına gitti, kendi doldurduğu basınç şırıngasını aldı. "Sırt üstü uzan, rahatlamaya ça- "Kesinlikle. Belki sen bunu yaptıktan sonra şuracıkta kestirebilirim." Eve uzandı, tavandaki soğuk mavi ışığa ilişti gözleri. "Bu ne için?"

"Sadece ona odaklan. Sadece ışığa bak, ışığın arkasını görmeye çalış, kendini onun içinde hayal et, o sonsuz serin maviliğin içinde. Acıtmayacak merak etme. Tulumunun üst tarafını açmam gerekiyor."

"Bu nedenle mi ofisinizde mavi sandalyeler var? İnsanlar, maviliğin içinde kendilerini kaybedebilsinler diye mi?"

"Bu, su gibi bir şey." Mira'nın eli çabuktu, nazik bir şekilde Eve'in omzunu ve kolunu açtı. "Suyun içinde kayıp gidebilirsin. Şimdi burada bir basınç hissedeceksin." dedi ilk iğneyi yaptığında. "Sadece bir sakinleştirici."

"Kimyasallardan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Normal nefes al. Şimdi gidip tarayıcıların ve ekranların bağlantılarını kuracağım. Hiçbir sorun çıkmaya- "Merak etmiyorum zaten. Yüzüğüm sende mi?" Kafasında bir hafiflik hissetse de dili ağırlaşmaya başlamıştı. "Yüzüğümü geri alabilir miyim?"

"Bende. Buradaki işimiz bittiği anda sana geri vereceğim."

Uzun zamandır deneyimli olmanın avantajı olarak Mira tarayıcıları Eve'in şakaklarına, bileklerine ve kalbine bağladı.

"Güvendesin, merak etme. Rahatla Eve. Bırak da mavi seni sarsın."

Eve çoktan uyuşmaya başlamıştı, beyninin uyanık kalan bir bölümü neden Mira'nın bu konuda bu kadar tantana yaptığını sorguluyordu. Bu hiç de acı vermeyen aptalca bir geçiş olmuştu.

Mira dikkatli bir şekilde ekranı inceledi. Kalp hızı, kan basıncı, beyin dalgaları, bütün fiziksel veriler normaldi. Şimdilik.

Eve'e baktı, gözleri kapalıydı, yüzünde rahat bir ifade

vardı ve vücudu gevşemişti. Eve'e çok düşküdü, yanaklarına

dokundu; daha sonra el ve kol bileklerini kelepçeledi ve ikinci şırıngayı vurdu.

"Eve, beni duyabiliyor musun?"

"Miran. Evet, iyiyim."

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"O halde benim her an senin yanında olduğumu unutma.

Şimdi benim için yüzden geriye saymaya başla. Yavaş yavaş."

'Yüz, doksan dokuz, doksan sekiz, doksan yedi." İkinci ilaç kanma karışıkça nabızı düzensizleşmeye, nefesi aksamaya başladı. "Doksan altı. Tanrım!" Şok, vücut sisteminde devreye girdiği anda vücudu oradan oraya savrulmaya, kol ve bacakları kelepçelere direnmeye başladı.

"Hayır, hareket etme. Nefes al. Benim sesimi dinle. Nefes al, Eve. Debelenme."

Şu an Eve'in derisinin üzerinde ve altında yüzlerce aç ve sıcak böcek dolaşıyordu. Biri onu boğuyordu. Elleri keskin uçlu buzlara benziyordu. Kalbi sert çekiç darbeleriyle göğsünden çıkmak için mücadele ediyordu. Korku, kırmızı ve şişkin gözlerini kör etmişti sanki. Eve, aniden gözlerini açtı ve bağlanmış olduğunu gördü.

"Beni bağlama. Tanrım, bağlama beni."

"Bağlamak zorundayım. Yoksa kendine zarar verebilirsin.

Bak ben buradayım. Elimi hisset." Eve'in elini tuttu. "Hemen yanındayım. Yavaş ve derin nefes al Eve. Benim sesime kulak ver. Yavaş, derin nefesler Teğmen Dallas." Eve güçlükle solumaya ve debelenmeye devam edince Mira birden söylenmeye başladı. "Sana bir emir verdim. Hareket etmeyi bırak ve normal nefes al."

Eve uzun bir soluk aldı, ıslık gibi bir ses çıkararak verdi.

Kolları titriyordu; ama debelenmeyi bırakmıştı.

Mira bir yandan monitörü izleyip bir yandan dozu ayarlarken

aynı zamanda Eve'i "Işığa bak." diyerek telkin ediyordu.

"Şimdi beni dinle. Hiçbir şeyi duyman gerekmiyor benim sesimden başka. Tam yanımdayım. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Mira. Dr. Mira. Çok canım yanıyor."

"Sadece bir dakika daha sürecek. Vücut sisteminin alışması gerek. Uzun uzun, yavaş yavaş nefes al. Işığa bak. Uzun ve yavaş nefesler..." Aynı yönergeleri bıkmadan usanmadan her zamanki sessiz ve monoton sesiyle tekrar etti. Bir yandan ekrana da bakarak Eve'in yüzünün rahatlamasını bekledi. "Artık rahatlamış olmalısın ve tek duyduğun benim sesim.

Hâlâ acı hissediyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bana ismini söyle."

"Teğmen Eve Dallas."

"Doğum tarihin."

"Bilmiyorum."

"Doğum yerin."

"Bilmiyorum."

"Yaşadığın yer?"

"NewYork."

"Medeni halin."

"Evliyim. Roarke."

"Çalıştığın yerin adı."*

"NEW YORK POLİS TEŞKİLATI. Polis merkezi. Hayır..."

Monitörler sinyal vermeye başladı, bu Eve'in şaşkınlığını ve zihninin alt üst olduğunu gösteriyordu. "Orada çalışıyordum. Askıya alındım. Rozetimi aldılar. Üşümeye başladım."

"Geçecek." Yine de Mira arkasına döndü ve oda sıcaklığının beş derece yükseltilmesini istedi. Sonraki birkaç dakika içinde Mira, normal kan basıncı, beyin dalgalan, soluma ve kalp hızı

sağlayana dek basit ve anlamsız sorular sordu.

"Görevden alınmanın tatminkâr bir mazereti var mıydı?"

"Prosedür böyle gerektiriyordu. Soruşturma altındayken çalışamam."

"Sence haklılar mıydı?"

"Prosedür böyleydi," diye tekrar etti Eve.

"Şu an polis sayılmazsın o halde."

"Evet."

Bu basit cevap neredeyse Mirayı güldürüyordu. "Görev esnasında çok şiddet kullanmışsın. Evet ya da hayır diye yanıt ver. "

"Evet."

Ustaca bir zemin, diye düşündü Mira. Bir zamanlar genç ve korkak bir kızın cinayet işlediğini hatırlıyordu. "Hiç, kendini ya da başkasını korumak amacı dışında birini öldürdün mü?"

Şu an Eve'in beyninde görüntüler yanıp sönmeye başlamıştı.- Korkunç bir oda, kan birikintileri, bıçağın kabzasının üstünde pıhtılaşmış kan kalıntılarından damlayan kırmızı sıvı. Beyninde oluşan bu görüntülerin verdiği korkunç acıya dayanamayarak inlemeye başladı. "Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım."

Sesi bir çocuk sesi gibi çıkıyordu ve Mira çabuk davranmak zorundaydı. "Eve, benimle kal ve sorularıma evet ya da hayır diye yanıt ver. Teğmen, hiç, kendini ya da başkasını korumak amacı dışında birini öldürdün mü?"

"Hayır." Bu cevabı verirken nefes alış verişleri de hızlanmıştı.

"Hayır, hayır, hayır! O adam bana acı veriyor. Durmuyor."

"Oralara gitme Eve. Benim sesimi dinle, ışığa bak. Ben sana aksini söylemedikçe hiçbir yere gitmiyorsun. Anlıyor musun beni?"

"Ama o hep orada."

Mira da tam bundan korkuyordu. "Bak şu anda yok. Burada benden başka kimse yok. Neydi benim adım?"

"Geri geliyor." Eve sarsılmaya başladı. "Sarhoş; ama o kadar da sarhoş değil."

"Teğmen Dallas, bu NEWYORK POLİS TEŞKİLATI tarafından onaylanan resmi bir prosedürdür. Askıya alındınız; ama görevinize son verilmedi. Bu uygulamanın kurallarına uymanız gerekmektedir. Sorumluluklarınızı anlıyor musunuz?"

"Evet. Evet. Tanrım, burada olmak istemiyorum."

"Benim adım ne?"

"Mira. Ah Tanrım. Dr. Mira Charlotte."

Benimle kal. Tam burada benimle kal.

"Görevden askıya alındığında soruşturmakta olduğun dava nasıl bir davaydı?"

"Cinayet." Titremesi durmuş, ekrandaki veriler normale dönmeye başlamıştı. "Oldukça karışıktı."

"Ellen Bowers adındaki bir memurla tanışmış mıydın?"

"Evet. Cinayetlerin ilk ikisinde o ve stajyeri karşıma çıkmışlardı. Kurbanlar Petrinsky ve Spindler'di."

"Bowers'la ağız dalaşma girdiniz mi?"

"Evet."

"Bu kavganız hakkındaki düşüncelerini söyler misin?"

Eve'in beyninde aynı anda birçok görüntü belirliyordu.

Öykü okuyormuş gibi hepsini tekrar yaşıyordu. Sıcaklık, onu kızdıran ve bocalamasına neden olan nefretin boyutu, soğuk sözcükler, en kötüler.

"Bowers'm senin aleyhine bir şikâyet dosyası hazırladığını biliyor muydun?"

"Evet."

"Bu şikâyetlerin geçerliliği var mıydı?"

"Onunla konuşurken küfür etmiştim." Eve, ilaçların ağırlığı altında eziliyor olsa bile küçümseyici bir tavır takınmıştı.

Bu Mira'nın hassas kalbine dokunmuştu. "Bu teknik olarak

kurallara itaatsizlik anlamına gelir."

Mira endişelenmeseydi gülebilirdi. "Bu memuru kendisine fiziksel olarak zarar vermekle tehdit ettin mi?"

"Emin değilim. İşi berbat etmeye devam ederse kışına tekmeyle vuracağımı söylemiş olabilirim. Söylemesem bile düşünmüşüm."

"Günlüklerinde, senin bölümde ilerleyebilmen için bazı kimselerle cinsel ilişkiye girdiğini belirtmiş. Bu doğru mu?"

"Hayır."

"Peki, hiç Yarbey Whitneyye cinsel ilişkin ya da bu yönde bir çaban oldu mu?"

"Hayır."

"Peki, hiç Albay Feeneyye cinsel ilişkin ya da bu yönde bir çaban oldu mu?"

"Tanrım, hayır, arkadaşlarımla sevişmiyorum."

"Hiç rüşvet kabul ettin mi?"

"Hayır."

"Memur Ellen Bowers'a fiziksel bir saldırıda bulundun mu?"

"Hayır."

"Onun ölümüne neden oldun mu?"

"Bilmiyorum."

Mira aniden sarsıldı. "Memur Ellen Bowersı sen mi öldürdün?"

"Hayır."

"Peki, nasıl ölümüne neden olmuş olabilirsin?"

"Birileri cezadan yırtmak, beni kovdurmak için onu kullandı.

Beni istiyorlardı; ama o daha kolaydı."

"Yani, şu an isimleri bilinmeyen kişi ya da kişilerin, seni o an soruşturmakta olduğun davadan uzaklaştırmak için Bowers'ı öldürdüğüne inanıyorsun."

"Evet."

"Bu seni onun ölümünden nasıl sorumlu kılıyor?"

"Çünkü benim bir rozetim vardı. Çünkü bu benim davamdı.

Çünkü onu nasıl kullandıklarını görmek yerine, her şeyin kişisel olmasını istedim. Bu da onu benim sorumluluğum altına sokar."

Mira içini çekti, dozu tekrar ayarladı. "Işığa odaklan, Eve.

Neredeyse bitirmek üzere."

Roarke, Mira'nın ofisindeki bekleme salonunda bir aşağı, bir yukarı dolanıyordu. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Eve ona birkaç saatten fazla sürmez dediğinde onu kandırması olduğunu anlamalıydı. Ama bu o kadar da büyütülecek bir olay değildi. Çünkü Roarke, Eve'in bir sabah Roarke'u artık o evde istemediğini söylemeden çıkıp gittiğini fark ettiği zamanlar da geçirmişti.

En azından Tanrıya şükür Roarke oradaydı. Eve sadece biraz daha dayanmalıydı.

Kolundaki saate tekrar bakarak dört saat diye geçirdi içinden.

Hangi lanet olası test ya da sorgulama dört saat sürebilir ki? Roarke, Eve'e, içeride tam olarak nelerle karşılaşacağını söylemesi için biraz daha ısrar etmeli ve baskı yapmalıydı.

Test hakkında bildiği şey, maksimum bir güç uygulandığında bir polisin geçireceği en temel süreç olmasıydı. Bu hoş giden bir şey değildi; ama Eve buna daha önce de maruz kalmıştı. Birinci seviye'nin başlangıç düzeyindeki zorluğunu ve doğruluk testinin ekstra yükünü anlıyordu. Yine de hoş gitmeyen bir şeydi, çoğu zaman bu teste katılanları birkaç saatliğine sersemletirdi.

Eve bunu da atlatacaktı.

Neden hâlâ bitirmediler ki?

Whitney içeri girdiğinde gözleri buz mavisine döndü ve kafasını kaldırdı.

"Roarke. Şimdiye kadar bitirmiş olmalarını umut ediyordum."

"Buraya döndüğünde seni burada görmesi gerekmiyor.

Zaten gerekenden fazlasını yaptın Yarbay."

Whitney'in gözleri anlamsız bakıyordu, gözlerinin altındaki

gölgeler ise derinleşmişti. "Hepimiz kurallara ve prosedürlere uyuyoruz Roarke. Onlar olmadan emir de olmaz."

"Neden sana bu uygulama hakkında ne düşündüğümü söylemiyorum ki?" diye atıldı Roarke, gözleri kanlanmaya başlamıştı. »

Kapı açıldı. Roarke hızla geri döndü ve Eve'i gördüğünde şok geçirdi, sanki kalbine bir ok saplanmıştı.

Eve'in rengi bir ölününki kadar donuktu, gözleri kafatasının içine iyice gömülmüş, irisleri altın bir cam gibi parlıyordu, göz bebekleri büyümüşü. Mira ona koluyla destek veriyor, Eve ise hâlâ sendeliyordu.

"Kalkmaya hazır değilsin. Vücudunun daha çok zamana ihtiyacı var."

"Buradan çıkmak istiyorum." Mira'dan yakasını kurtarabilirdi; ama sendeleyip yüz üstü düşeceğinden çok korkuyordu.

İlk önce Roarke'u gördü, aynı anda hem öfke, hem de rahatlama duyguları sardı benliğini.

"Burada ne arıyorsun? Gelmemeni söylemiştim."

"Kapa çeneni." Şu an Roarke'un hissettiği tek duygu öfkeydi.

Üç hızlı adımda odanın öbür tarafına varmıştı ve Eve'i Mira'nın kolundan kurtardı. "Ona ne yaptın?"

"Yapılması gerekeni." Eve kendi ayakları üstünde durmaya çalıştı; ama mide bulantısının tekrar başladığını hissetti, soğuk terler döküyordu. Bir daha hasta olmamaya kendi kendisine söz verdi. İki defadır çok şiddetli derecede hasta oluyordu ve bir daha *olmayacaktı*.

"Uzanması gerekiyor." Mira'nın yüzü de en az Eve'inki kadar soluktu ve yüzündeki bütün çizgiler açığa çıkmıştı.

"Vücudu henüz bunu atlatamadı. Lütfen onu ikna et de geri gelsin ve sedyeye uzansın. Ben de hayati organlarını gözden geçireyim."

"Buradan çıkmam gerek." Eve, Roarke'un gözlerinin içine

bakıyordu. "Burada kalamam."

"Pekâlâ. Gidiyoruz."

Whitney'i görene kadar Roarke'a yaslanmaya devam etti.

Onu gördüğünde hem içgüdüleri, hem de gururu, ağrıyan bedeninin dikkat kesilmesine neden oldu.

"Efendim."

"Dallas, bu uygulamanın gerekliliği için çok üzgünüm.

Dr. Mira'nın, gidebilecek kadar iyi durumda olduğundan emin olması için bir süre gözlem altında kalman gerekiyor." "Kusura bakmayın; ama hangi cehenneme istersem oraya gitmek hakkımdır."

"Jack." Mira parmaklarını birleştirdi, kendisini yararsız hissediyordu. "Üçüncü seviyeyi uyguladık."

Whitney'in gözleri yanıp söndü, Eve'in suratına baktı.

"Üçüncü seviye gerekli değildi. Lanet olsun, o gerekli de- "Siz benim rozetimi aldınız," dedi Eve sessizce. "Bu nedenle gerekliydi." Tekrar doğrulmaya çalıştı, Roarke'un, kendi gücüyle yürümek istemesini anlaması için dua ediyordu.

Titremesi başlayana kadar kapıya varmıştı; ama Roarke döndüğünde elini sertçe itti.

"Hayır, çekil, beni taşımanı istemiyorum. Tanrım, bırak da bir şey becereyim."

"Tamam, sadece tutun." Roarke kolunu Eve'in beline doladı, ağırlığının büyük bir bsmını kendi üstüne aldı. Onu sürükleye sürükleye asansöre kadar yürüttü. "Üçüncü seviye de ne?"

"Kötü." Kafasının içinde yumruklar uçuşuyordu. "Gerçekten kötü. Benimle tartışma sakın. Tek yolu buydu."

Eve'i kalabalık asansörün içine sürükledi.

Zihninde gri bulutlar uçuşuyordu. Onlarla birlikte asansörde olan insanların sesleri kulağına geliyor, cınlıyor ve okyanus dalgalan gibi gittikçe azalıyordu. Yolunu ve kendisini

kaybetmişti, sadece hareket halinde olduklarının, Roarke'un onun kulağına eğilip neredeyse vardıklarını söyleyen sesinin belli belirsiz farkındaydı.

"Tamam, tamam." Grilik yayılmaya başlamıştı, artık bütün zihnini kaplamak üzereydi. "Mira bunun yan etkilerden biri olacağını söyledi. Büyütmeye gerek yok."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Kahretsin, Roarke. Üzgünüm; ama ben bayılmak üzereyim."

Roarke ona kollarını uzattığı anda ağzından dökülen küfürlerden hiçbirini Eve duyamamıştı.

Yirminci Bölüm

Kendisinden geçmiş bir halde, dört saattir dışarıdaydı.

Eve nasıl vardığını, yatağa nasıl yatırıldığını hatırlamıyordu.

Neyse ki Roarke'un Summerset'i çağırdığını ya da kâhyanın, aldığı tıp eğitimi sayesinde onu muayene edip dinlenmesi gerektiğini söylediğini de hatırlamıyordu.

Uyandığında başı hâlâ ağrıyordu; ama titremesi ve mide bulantısı geçmişti.

"Artık ilaç içebilecek durumdasın."

Eve, donuk gözlerle etrafa bakarken Roarke'un bu sözü üzerine gözlerini kırıştırdı ve onun elindeki küçük mavi hapa dik dik baktı. "Ne?"

"Tedavin yeterince uzun sürdü, ilaç kullanabilecek duruma geldin şimdi. İç şunu hadi."

"Artık ilaç istemiyorum, Roarke, ben..."

Eve hapa uzanamadan Roarke çenesini zorla açıp hapi ağzına tıktı. "Yut bakalım."

Roarke'a sinirli sinirli baktı; Eve ilacı içti. Ona itaat ettiğinden değil, refleksten. "İyiym ben, bir şeyim yok."

"Öyle olduğuna eminim. Hadi, dans etmeye gidelim."

Eve, kıvrılıp oturdu ve başını doğrulttu.

"Hastalandığımı insanlar biliyor mu?"

"Hayır." Roarke, elini Eve'in çenesinden çekti. "Büyük şöhretine bir şey olmadı, hâlâ aynı."

"Çok güzel, her neyse. Açlıktan ölüyorum."

"Hiç şaşırmadım. Mira, şu son yirmi dört saatte midende ne var ne yoksa çıkardığını söyledi. Onu çağırdım," diye de ekledi Eve'in kaşlarını çatıldığını görünce. "Ne yapıldığını bilmek istedim."

Eve, Roarke'un gözlerindeki öfkeyi gördü ve bundan endişe duydu, içgüdüsel bir hareketle elini onun yanağına götürdü ve okşadı. "Bu olay için beni üzecek misin?"

"Hayır. Başka bir şey yapamazdın ki."

Bunun üzerine Eve gülümsedi, başını Roarke'un omzuna yasladı. "Seni orada gördüğümde sinirim tepeme sıçradı, sanırım orada olmana sevindiğim için."

"Sonuçlar için daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Bir gün, bilemedin iki. Şimdi bunu düşünecek durumda değilim. O zamana kadar beni yeterince meşgul eden şeyler..."

Lanet olsun, giysilerim nerede? Pantolonum nerede?

Cebimde bir disket vardı."

"Bu mu?" Roarke, yatağın kenarındaki masaya koymuş olduğu disketi aldı ve gösterdi.

"Evet. Bunu Mira, ofisinden almama izin vermişti. Profil bunda. Onu okumam gerek. Yolladığımız disket şimdiye kadar Feeney'e ulaşmıştır. Wo'yu yakalamış olmalı ya da yakalamak üzeredir. Peabody, Wo ile görüşme yapmışsa, nasıl gittiği hakkında bana biraz bilgi verebilir."

Ayağa kalkıp üstünü giydi. Hâlâ çok solgun görünüyordu, gözlerinin altı kararmıştı. Roarke, Eve'in baş ağrısının ıstıraptan sıyrılıp basit bir mutsuzluğa doğru gittiğini hayal etti.

Ve onu durduracak hiçbir şey yoktu.

"Senin ofis mi benimki mi olsun?" ,

"Benimki," dedi Eve ve çekmecele.'ı alt üst ederken çikolata zulasını buldu. "Hey!" Roarke zulayı Eve'in elinden kaptı, onu geri almasına izin vermedi,

"Yemekten sonra."

"Çok katırsın. Hastayım. Beni şımartman gerekiyor."

"Bunu yapmamdan nefret edersin ama."

"Artık biraz biraz alışıyorum," dedi Eve, Roarke onu odadan çıkarırken.

"Yemekten önce şeker yok. Tavuk Çorbası yapacağız," diye karar verdi Roarke. "Her şey için geçerli, eskimeyen tedavi."

Madem artık kendini çok daha iyi hissediyorsun..." diye devam etti Eve'in ofisine girerlerken. "Ben Mira'nın profilini gündeme getirirken sen de çorbayı yapabilirsin."

Eve bunun üzerine hır çıkarmak istedi. Her şeyden önce, başı ağrıyordu, midesi kötüydü, bünyesi hâlâ zayıftı. Mutfakta somurturken Roarke'un başka zaman olsa yataktan kalkmaması için kıyameti kopardığını, lanet bir bekçi köpeği gibi başında beklediğini düşündü. Ama ne zaman etrafta biraz dolaşıp dursa, Roarke ona hemen mutfakta bir iş veriyordu.

Eve bundan yakındığında ise lanet olası Roarke ona aptalca sırtıyordu.

Bu yüzden çaresiz kaldığını kabullendi Eve, buğulanmış bir kâse çıkarırken. İlk kaşığı bir ihtişamla geçti boğazından, çorba hasta midesine iyi gelmişti. Eve bundan hoşnut olmuştu.

Bu güzel kokuya gelen ve kürklü bir şerit gibi ayak bileklerine dolanıp duran kediyi görmezden gelerek ağzına bir kaşık daha götürdü.

Eve, kendisini frenleyene kadar tüm kâseyi yiyip bitirmişti.

Zihni berraktı, bedeni canlanmıştı ve keyfi fazlasıyla yerine gelmişti. Kaşığı yalarken kediyi süzdü.

"Roarke neden her zaman haklı?"

"Bu benim yeteneğim sadece," diye girişten seslendi Roarke.

Lanet olsun, yine budalaca sırtıyordu işte. Eve'in karşısına _ geçti, parmağıyla yanağına dokundu. "Rengin yerine gelmiş teğmen ve görünüşe bakılırsa baş ağrın da geçmiş, iştahın da gayet iyi."

Roarke boş kâseye göz attı. "Eee, benim çorbam nerede?"

Aptalca sırttan tek kişi Roarke değildi. Eve boş kâseyi tuttu, oradan dolu bir kâse daha aldı ve ona gömüldü. "Bilmiyorum.

Belki kedi yemiştir."

Roarke sadece güldü, çömeldi ve kediye yüksek sesle içini dökmeye başladı. "Pekâlâ dostum, Eve bu kadar obur olduğu için iş başa düştü mecburen." Eve olduğu yerde tembel tembel çorbayı kaşıklarken Roarke kendisi için makineyi programladı.

"Benim çikolatam nerede?"

"Bilmiyorum." Roarke bir kâse çıkardı ve yere koydu.

Kedi hemen çorbanın üzerine atıldı. "Belki kedi yemiştir."

Kendi kâsesini aldı, bir kaşık çıkardı ve ağır adımlarla mutfaktan çıktı.

"Büyük bir kıçın var dostum," dedi Eve, Roarkein peşinden içeri giderken. "şimdi çek o kıçını benim sandalyemden."

Roarke güldü. "Hadi gel ve kucağıma otur."

"Senin sapıkça oyunlarına ayıracak vaktim yok." Roarke yerinden kalkacağa benzemediği için Eve onun yanına bir sandalye çekti ve ekranı inceledi. "Psikologun konuşmasına göz gezdirmelisin," dedi Roarke'a. " Elli sözcük. Olgun, kontrollü, zeki, düzenli."

"Bilmediğin bir şey yok."

"Onun profili mahkemede altın değerinde ve soruşturmanın yönünü belirliyor. Çok karmaşık. Üstün tıp bilgisi ve cerrahi yetenekler. Muhtemelen doğanın iki yönlülüğü. İyileştirici ya da yok edici." Eve, yazıyı okumak için eğildi.

Artık zarar vermeyeceğine dair yeminini bozarak kendisini mesleğinin ilkelerinden üstün tutmuş. O, kesinlikle bir doktor ya da eskiden bir doktordu. Cinayetlerin ustaca işlendiği göz önünde bulundurulduğında, onun gerçekten sanatım gerçekleştirdiği, hayat kurtardığı, hastalarının yaşam kalitesini yükselttiği muhtemel. O bir doktor. Bununla birlikte, can alarak, öldürdüğü insanların haklarını göz ardı ederek, kendisini sanattntn sorumluluklarından uzaklaştırmış.

O bir yok edici. Hiç pişmanlık duymuyor, tereddüt etmiyor. İnanıyorum

ki yaptıklarının tamamen farkında. Yaptıklarını tıp bilimine bağlayacak şekilde haklı göstermiş. Sadece hastaları, yaşlıları ve ölmek üzere olanları seçiyor. Ona göre onlar canlı değil, sadece damardan ibaretler. Örnekleri yok etmede gösterdiği özen, bu işin ve örneklerin önemli olduğunu gösteriyor. Damarlar bir laboratuvarındaki deney tüpünden daha hayati değil ona göre. Kolayca yok edilebilir ve yerine yenileri getirilebilir.

Hâlâ kaşları çatık olan Eve arkasına yaslandı. "İki mizaç."

"Senin kendi Jekyll ve Hyde'm. Bir misyonu olan doktor," diye devam etti Roarke. "Ve onu etkisi altına alıp yok eden içindeki şeytan."

"Kimi yok eden?"

"Lanetlenenleri, masumları. Ve sonunda kendisini."

"İyi." Eve'in bakışları hiddetliydi. "Son kısım. İki mizaç," dedi tekrar. "Çift kişiliklik değil. Psikologun bahsettiği bu değil."

"Hayır, madalyonun iki yüzü. Karanlık ve aydınlık."

"Bana felsefe yapma." Eve, zihni çalışırken hareket etme ihtiyacı duyarak Roarke'u itti.

"Ama sonuçta uğraştığımız şey bu. Katilin felsefesi. O alıyor; çünkü gücü yetiyor; çünkü ihtiyaç duyuyor; çünkü istiyor.

Onun bakış açısına göre, damarlar, söyleyecek daha iyi bir sözcük bulamadığım için tıbben önemsiz diyorum."

Eve geri döndü. "Öyleyse yine organlara döndük. Onların yararı ve ihtisamı. Yeniden oluşturulması, gençleştirilmesi, bugünün biliminin iyileştirilemez dediklerini iyileştirmesi. Başka ne olabilir ki? Ölmekte olan bir parçayı alıp ona hayat vermenin bir yolunu bulmuş ya da bulabileceğine inanıyor."

"Dr. Frankenstein. Kendi aklı tarafından yok edilen başka bir deli, çatlak dahi. Bu konuya girersek onun sadece bir cerrah olmadığını, aynı zamanda bir bilim adamı ve araştırmacı olduğunu görürüz. Bir arayıcı."

"Ve bir politikacı. Lanet olsun, Friend hakkında bilmem gereken daha fazla şey var. Feeney'in Wo ile yaptığı röportajdan neler

elde ettiğini de öğrenmem gerek."

"Öyle desene. Yazılı çıktı mı istersin, dvd kopya mı?"

Eve bir duvara çarpmış gibi birden durdu. "Bunu yapamazsın. Röportaj dosyalarına ulaşamazsın."

"Senin bitmek bilmeyen hakaretlerine neden katlandığımı bilmiyorum. Dosya numarasını, tarihini ve damga pulunu bulsaydım daha kolay olurdu; ama onlar olmadan da çalışabilirim. "Tanrım. Bunu nasıl yapacağını bilmek istemiyorum. Ve burada dikilip senin bunu yapmana izin vereceğimi de sanmıyorum. *

"Amaçlar ve araçlar, sevgilim. Hepsi bu, amaçlar ve araçlar."

"Kahve alacağım," diye söylendi Eve.

"Çay. Bugün vücuduna yeterince kötülük yaptın zaten.

Bu arada, ben de kendime çay alacağım. Friend'in suikastıyla ilgili bilgi ekranda olacak."

Eve tekrar mutfak penceresine doğru yürüdü. "Ne yapıyordu?" diye kendi kendisine sordu. Çizginin daha ne kadar uzağına gidecekti?

Ne kadar olursa olsun, diye karar verdi ve bağlantıya döner dönmez bip sesi duyuldu.

"Dallas."

"Elimizi çabuk tutmalıyız." Peabody'nin yüzü katı, sesi sertti.

"Louise Dimatto sabah erken saatlerde kliniğinde saldırı uğradı. Birkaç dakika öncesine kadar hiçbir bilgiye ulaşamadık. Şu an Drake'de. Ayrıntıları henüz bilmiyorum; ama durumu kritik."

"Ben hastaneye gidiyorum."

"Dallas. Wo da Drake'de. Şu andaki veriler kendisini yok etme girişimi olduğu yolunda. Onun bunu yapacağına ihtimal vermiyorlar."

"Lanet olsun. Görüşmeden onunla ilgili bir şeyler kapabildin mi?"

"Hayır, üzgünüm. Ayrıca, Vanderhaven hâlâ serbest.

Young'ı yakaladık. Bir açığını bulana kadar onu elimizde tutacağız. "Taman hemen gidiyorum."

"Wo'yu ya da Louise'i görmene izin vermeyecekler."

"İçeri giriyorum," dedi Eve ve konuşmayı sonlandırdı.

Durdurulana kadar yoğun bakımdaki hemşire odasına kadar ilerledi.

"Louise Dimatto. Odası ve durumu."

Hemşire, Eve'i süzdü. "Ailesinden misiniz?"

"Hayır."

"Üzgünüm. Sadece birinci dereceden akrabalarına ve yetkili görevlilere bilgi verebilirim."

Eve alışkanlıktan elini aşağıya uzattı, sonra parmaklarını kıvrarak elini öfkeli bir yumruk haline getirmişti ki hemşireye tokat atacak rütbede olmadığını hatırladı.

"Doktor Tia Wo. Aynı sorular."

"Aynı yanıtlar."

Eve derin bir nefes aldı, Roarke rahatça ilerleyerek o tarafa yaklaşırken Eve rezalet çıkarmaya, öfkeli küfürler savurmaya hazırlanıyordu. "Hemşire Sim. Dr. Wo ve ben bu hizmet kurumundayız. Mümkünse Wo'yu çağırıp benimle konuşmasını rica edebilir misiniz? İsmim Roarke."

Hemşirenin gözleri fal taşı gibi açıldı, beti benzi attı. "Roarke. Evet efendim. Derhal. Bekleme salonu hemen solda.

Hemen Dr. Waverly'yi çağıracağım."

"Hazır gidiyorken Memur Peabody'yi de çağırın," dedi Eve ve anında nefret dolu bir bakışla karşılaştı.

"Zamanım yok."

"Sizden bir iyilik daha istesem," diye araya girdi Roarke; fakat Eve, Roarke'un, gözeneklerinden sızan cazibeyi daha kötü durumlarda kullanması gerektiğini düşünerek buna içerledi.

"Memur Peabody ile konuşmayı çok isteriz.

Eşim..." Eve'in titreyen omzuna elini attı. "İkimiz de oldukça

endişeliyiz. "

"Ah." Bu perişan kadının Roarke'un eşi olduğunu fark edince afalladığı her halinden belli olan hemşire, Eve'e dik dik baktı.

"Kesinlikle. Sizin için bununla ilgileneceğim."

Eve: "Oldu olacak hemşireye ayaklarını öpmesini de rica etseydin," dedi.

"Acelen olduğunu düşündüm."

Gündemdeki komedi dizilerine ayarlanmış bir televizyon ekranı dışında bekleme salonu boştu. Eve bununla ilgilenmedi. "Hastaneye yatması için Louise'e rüşvet verdim ben, Roarke.

Bunu da senin paranla yaptım. Karşılığında bana benim ulaşamadığım bilgileri verecekti."

"Bu doğruysa, herkes gibi o da kendi seçimini kendisi yaptı. Louise'in şu an bu yatakta yatmasından sorumlu olan, ona saldırıda bulunan kişidir. "

"Louise, bu kliniği düzene sokmak için her şeyi yapardı.

Onun için en önemli şey buydu. Ona artık benim bile olmayan bir davayı kapatması gerektiğini söyledim. Louise ölürse bu sırla birlikte yaşamak zorunda kalacağım."

"Sana yanlış yaptın demiyorum; ama bak tekrar söylüyorum:

Onu bu duruma düşüren sen değildin. Böyle düşünmeye devam edersen kendini daha kötü hissedersin." Eve ellerini yüzünden çekerken Roarke devam »etti. "Başladığın işi bitirmeye bu kadar yakinken böyle yufka yüreklilik yapma.

Salla gitsin Eve ve en iyi yaptığın şeyi yap: Yanıtları bul."

"Bu yanıtların, yeğenimin neden komada olduğuyla bir ilgisi var mı?" Cagney, yüzünden bitkinlik ve öfke akan bir şekilde odaya girdi. "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu. "Louise'i onu hiç ilgilendirmeyen bir işe bulaştırdınız, kendi amaçlarınıza ulaşmak için onu tehlikeye attınız. Louise'in sizin için çalışırken alçakça bir saldırıya uğradığından ve şu an yaşamak için mücadele ettiğinden şüpheleniyorum."

"Durumu nasıl?" diye sordu Eve.

"Burada hiçbir yetkiniz yok. Bana sorarsanız siz katilsiniz, namussuz bir polissiniz, sapıksınız. Muhabir arkadaşlarınız halkın gözünü boyamak için ne yaparsa yapsın, ben sizin ne mal olduğunuzu biliyorum."

"Cagney." Roarke'un sesi pamuk kadar yumuşaktı. "Sinirlerin bozuk, bunu anlıyorum. Ama burada dur işte."

"Ne istiyorsa söylesin." Eve, Roarke'la Cagney'in arasına girdi. "Ben de istediklerimi söylerim. Louise'in azmine ve cesaretine hayranım. O, senin, zengin insanların buluştuğu noktadaki parlak görevinden vazgeçti ve kendi yolunu çizdi."

Onun şimdi burada yatıyor olmasında ne suçum varsa kabul ediyorum. Sen de edebilir misin?"

"Louise'in o yerde işi yoktu." Cagney'in yakışıklı, narin yüzü harap olmuş, gözlerinin altı iyice kararmıştı. "Onun akıllı, yetenekleri, deneyimleri... Hiçbir iş, onun yeteneklerini sizin gibi pislikler için ziyan ederek her gece başını belaya sokmaya değmez."

"Yararlı olabilecek kısımları için alınan ve sonra atılan bir pislik gibi mi?"

Cagney'in gözleri öfkeden deliye dönmüş bir şekilde Eve'inkilere baktı. "Cebindeki para uğruna, insanların acınası hayatlarını sürdürmeye çalışmak için kullandığı ilaçlar uğruna genç, güzel bir kadını öldüren bir pislik gibi. Senin de oradan geldiğini düşündüğüm bir pislik ikinizin de."

"Bir doktor için bütün hayatlar kutsaldır diye düşünürdüm."

"Öyle zaten." Adım attıkça savrulan laboratuvar önlüğü içinde, Waverly onlara doğru yaklaştı. "Colin, şu anda kendinde değilsin. Git biraz dinlen. Yapılabilecek her şeyi yapıyoruz burada."

"Gidip Louise'in yanında kalacağım."

"Şimdi değil." Waverly, Cagney'in omzuna hafifçe dokundu, gözleri acıma doluydu. "Salonda biraz dinlen. Eğer Louise'in durumunda bir değişiklik olursa söz veriyorum seni çağıracağım. Kendisine geldiğinde sana ihtiyacı olacak." "Evet,

haklısın. Evet." Titreyen elini şakağına götürdü.

"Ablam ve kocası. Onları benim evime geri yolladım. Gidip biraz da onlarla kalsam iyi olur."

"Şu an yapılacak en doğru şey bu. Seni arayacağım."

"Evet, teşekkür ederim. Louise'in emin ellerde olduğunu biliyorum."

Waverly, Cagney'e kapıya kadar eşlik etti, bir şeyler söyledi, sonra gidene kadar onu izledi. "Çok sarsılmış bir halde.

Söz konusu siz olduğunuzda hiçbir tıbbi deneyimin sizi buna hazırlamaya gücü yetmez."

"Ne kadar kötüydü?" diye sordu Eve.

"Kafatası kırılmıştı. Çok fazla kanama ve şişlik vardı. Neticede operasyon oldukça başarılı geçti. Beyin hasarı olasılığına karşı, düzenli aralıklarla onu izliyoruz. Henüz emin değiliz; fakat umutluyuz."

"Bilinci yerine geldi mi?"

"Hayır."

"Bize ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Bu ayrıntıları polisten öğrenmeniz gerek. Ben size sadece tıbbi bilgi verebilirim, bunu bile yapıyor olmamalıyım aslında.

Beni mazur görün. Onu hep kontrol altında tutuyoruz."

"Dr. Wo?"

Doktorun zaten yorgun olan yüzü iyice çökmüştü. "Tia'yı kısa bir süre önce kaybettik. Colin'e bunu söylemeye geldim; ama ona bunu söylemeye kalbim elvermedi. Umarım ona biraz anlayış gösterirsiniz."

"Louise'in kayıtlarını görmem gerek," dedi Eve, Roarke ile yalnız kalınca. "Tia nasıl öldü, neyle karşılaştı ya da ne yaptı? Onu kim, ne zaman buldu? Lanet olsun, onun davasını kimin aldığını bile bilmiyorum."

"Bir kaynak bul."

"Hangi cehennemde bula..." Eve birdenbire durdu.

"Kahretsin, bana telefonunu ver."

Roarke telefonu Eve'e verdi ve gülümsedi. "Nadine'e benden selam söyle. Peabody'yi tekrar çağıracaklar mı bir bakayım." "Ne kadar zeki bir adam," diye söylendi Eve ve Kanal 75'ten Nadine'e ulaştı.

"Dallas, Tanrı aşkına, günlerdir beni atlatıp duruyorsun.

Neler oluyor? İyî misin? Aptal piç kuruları. Röportajımı gördün mü? Onunla ilgili bugün telefon akınına uğradık."

"Sorularla uğraşacak zamanım yok. Bilgiye ihtiyacım var. Rüşvetler mesela... Bana Tia Wo ile ilgili bulduğun her şeyi ulaştır. Ne zaman ve nasıl öldüğünü, onu kimin bulup haber verdiğini, davasıyla kimin ilgilendiğini, her şeyi bilmek istiyorum. "Günlerdir sesin çıkmadı, şimdi gelmiş her şeyi bilmek istediğini söylüyorsun. Hem birine rüşvet verdiğimi de nereden çıkardın?" diye dudak büktü, hakarete uğramış hissetti kendisini. "Devlete ait bilgilere ulaşmak için rüşvet vermek yasadışıdır."

"Şu an polis değilim, hatırladın mı? Ne kadar çabuk olursan o kadar iyi, Nadine. Dur bir dakika, Illinois Senatörü Brian Waylan'm kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabilir misin?"

"Bir Amerikan senatörünün kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıp çıkaramayacağımı bilmek mi istiyorsun?" Nadine bir kahkaha patlattı. "Bir kamyon yükü kadar mı yoksa tanker yükü kadar mı kirli çamaşır istersin?"

"Her ne bulursan. Senatörün yapay organlar konusundaki tutumu üzerinde dur. Bana evden ya da Roarke'un telefonundan ulaşabilirsin."

"Bende Roarke'un kişisel numaraları yok. Benim de sınırlarım var. "

"Summerset'i ara. Teşekkürler."

"Bekle Dallas, iyi misin sen? Ben..."

"Üzgünüm, zamanım yok Nadine." Eve görüşmeyi bitirdi ve koridorda Peabody ile karşılaştı. "Ne cehennemdeydin? Seni iki kez aradım."

"Sadece biraz meşgulüz. Feeney beni Wo'yu kontrol etmeye gönderdi, on beş dakika önce sağa sola saldırmış. Şu an birlikte yaşadığı kişi de olaya tanıklık etmiş ve neye uğradığını şaşırmış. Wo'yu iki hademeyle zar zor zaptedebildik."

"Onun tek başına yaşadığını sanıyordum."

"Bir sevgilisinin olduğu ortaya çıktı; ama o bu konuda sessiz kaldı. Eve gitti ve kanlar içinde yatan Wo'yu gördü."

"Ne zaman?"

"Sanırım birkaç saat önce. Louise'in yanına geldiğimizde haber aldık biz de. Cartright şüpheli bir ölüm olduğu görüşünde; ama tamamen intihar gibi duruyor. Bu kahveyi dökmem gerek. "

Peabody tezgâha geçti, kahvenin yapıldığı kabı kokladı, birazını döktü; ama yine de kendisine bir fincan kahve koydu. "Görüşmeye gelmedi." Peabody anlatmaya devam etti.

"Feeney ile ona gittik, yazılar için ondan yetki almaya. Fakat orada değildi. Onu aradık; ama elimiz boş döndük. Ofisinde ve organ binasında olduğunu doğrulayan birkaç insan çıktı.

Youngi gidip aldık. Senin tükürüğün daha kurumadan Young belgeleri avukata verebilir. Onu yarın sabahki görüşme için tutuyoruz; ama gece kefaletle tahliye edilebilir. Louise'in haberini aldığımızda Wo'ya gidiyorduk; bu yijzden de geldik ve durumunu öğrendik." Peabody kahveyi bir yudumda içti ve içi ürperdi. "Pekâlâ, gününüz nasıl geçti?"

"Berbattı. Louise ile ilgili bana ne gibi bir bilgi verebilirsiniz Peabody Eve'in bileklerine baktı, Eve ürkmüş gözlerle bakana kadar da gözlerini ayırmadı. "Özür dilerim. Lanet olsun Dallas."

"Boş ver, sorun değil. Şu anda görev basındasın ve zamanın kısıtlı," dedi Eve.

"Mükemmel bir seksle sonuçlanacağını düşündüğüm mükemmel bir akşam yemeğinde olmam gerekiyordu." Gülümsemeye çalıştı.

"Ama siz gidiyorsunuz. Louise klinikte saldırıya uğradı. Kafasından darbe aldı. Çatlamış el bileği, bunun kendisini savunurken olduğunu gösteriyor. Louise'in kendisine kimin saldırdığını görmüş olduğunu anlıyoruz buradan. Ona masanın

demiriyle vurmuşlar."

"Tanrım, bunu yapmak için çok güçlü olmak gerekir."

"Öyle. Louise'e onunla birkaç kez vurmuşlar. Louise ofisindeydi. Bunu kim yaptıysa, Louise'i orada bırakmış. Ofiste numunelik ilaçların bulunduğu küçük bir dolap var. Kırılarak açılmış ve yağma edilmiş. Olay bu öğleden sonra üç - dört arası gerçekleşmiş. Louise'in vardiyası üçte bitmiş, son hastasını üçü on gece kaydetmiş. Görevi Louise'den devralan doktor, onu saat dörtten hemen sonra bulmuş. Olay yerine gelip incelemelere başlamışlar herhangi bir bulguya rastlamak için. "

"Louise'in ne kadar şansı var sence?"

"Orası çok iyi bir hastane. Araç gereçlerin bazıları Nasa 2'deki gibi. Louise doktorların yoğun ilgisi altında. Kapıda da haftanın yedi günü, yirmi dört saat polis bekliyor."

Eve kahvesini bitirdi. "Hemşirelerin Louise'in genç ve güçlü olduğundan bahsettiklerini duydum. Kalbi ve ciğerleri harikaymış. Beyin grafiklerinde şu ana kadar endişelenmemizi gerektirecek bir bulguya rastlanmamış. Yine de doktorların onun bir an önce yoğun bakımdan çıkması gerektiğini düşündüklerini söyleyebiliriz. Orada ne kadar fazla kalırsa, doktorlar da o kadar endişeli olur."

"Herhangi bir değişiklik olması durumunda beni hemen arayabilir misin? Bilmem gerek bunu."

"Söylemene gerek yok, hemen ararım zaten."

"Pekâlâ. Feeney'e birkaç şey üzerinde çalıştığımı söyle."

Kayda değer her şeyi iyice gözden geçireceğim."

"Yapacak mısın?" diye sordu, tereddüt içinde. "Bilmen gereken bir şey var: Komutan, bin bir kurnazlıkla başa geçtiği bazı işlere burnunu soktu ve Bowersin önünü tıkamak için Baxterin ne işler çevirdiğini en ince ayrıntısına kadar izliyor. Kendi başına birkaç şey öğrenmek için çok çalışıyor. Anlayacağın, senin tekrar eski görevine gelebilmen için adeta bir taraflarını parçalıyor."

Ne düşüneceğini bilemez bir halde dik dik baktı Eve.

"Bunları bana söylemeni takdir ettim."

"Bir şey daha var: Rosswell'in kişisel hesabı, son iki ayda on bin dolar civarında düzenli olarak para yatırıldığını gösteriyor Hepsi internet üzerinden aktarılmış. O bir pislik. Feeney ona saldırması için Webster'i çoktan ayarladı."

"Zamanlama mükemmel, Spindler'in cinayetini diyorum.

İyi iş."

Roarke, Eve yalnız kalana kadar içeri girmede. Onu kanepenin kenarında gözleri ellerine sabitlenmiş bir halde otururken buldu.

"Uzun ve yorucu bir gündü senin için teğmen."

"Evet." Eve ellerini dizlerine koydu, silkinip kendisine geldi, sonra Roarke'a baktı. "Bunu başarıyla tamamlamak için özel bir şey düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Anladın işte, güzel bir gece geçirmeye ne dersin?"

"Sevgilim. Bunu hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yirmi Birinci Bölüm

"Arabayı ben kullanacağım."

Arabanın kapısına yaklaşıncı Roarke durakladı: "Bu benim arabam," dedi.

"Bu benim işim."

Sürücü kapısının yanında durarak birbirlerini bir süre incelediler. "Neden sen sürüyorsun ki?"

"Çünkü..." Biraz utanarak ellerine cebine soktu. "Gülme ama. "

"Tamam gülmemeye çalışırım. Söyle sen."

"Çünkü..." dedi tekrar. "Davadayken araba kullanırım.

Araba kullanırsam kendimi suçlu değil de memur gibi hissediyorum." "Anlıyorum. Evet, mantıklı. İyi, kullan öyleyse."

Roarke yolcu tarafına yönelirken Eve arabaya bindi. "Arkamdan gülüyor musun yoksa?"

"Evet, tabii ki," dedi ve bacaklarını gererek oturdu. "Şimdi, bunu gerçekten resmiyete dönüştürmek için benim bir üniformaya ihtiyacım var. Buraya kadar varım; fakat şu şaşılacak derecede çirkin olan polis ayakkabılarını giymeyi reddediyorum." "Çok şakacısın," diye söylendi ve arabayı geri vitesle alarak cırtlak bir sesle hızlı bir dönüş yaptı, garajdan çıktı.

"Daha da kötüsü bu aracın sireni yok. Ama üzerindeki hiçbir şey çalışmıyormuş gibi davranırsak belki o zaman kendini memur olarak hissedebilirsin."

"Devam et. Sadece devam et."

"Belki sizi ararım efendim. Çekici bir söz olabilir, ne dersin?" Eve ona baktığında Roarke da yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Tamam, tamam bu kadar yeter. Bu oyunu nasıl oynamak istersin?"

"Kliniğe gidip Louise'e bulmasını söylediğim bilgileri araştırmak ya da başka ilginç bir şeyi bulmak, sonra da çıkıp gitmek istiyorum. Tabii polis devriyesine yakalanmadan.

Kendimi elimde senin fenerin, uğraşırken hayal ediyorum da senin gibi iyi iş çıkarmam gerek."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

"Rica ederim, bayım."

Eve araçların egzozları arasından akıp giderek güneye yöneldi.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum. Delirmiş olmalıyım. Aklımı kaybettim herhalde. Baksana çizgileri nasıl da birer birer atlıyorum."

"Bir de şöyle düşün. Çizgiler hareket ediyor. Sen sadece onlara ayak uyduruyorsun."

"Bu şekilde ayak uydurmaya devam edersem yakında ben de emniyet kemeri de göremezsin. Önceden kurallara uygun hareket ederdim. Kurallara hâlâ inanıyorum; ama şu an tek yaptığım kuralları gözden geçirmek."

"Ya bu işi yaparsın ya da yatağına geri dönüp yatarsın, karar senin. "

"Yani, nasıl desem... Tercihler yaparız ve ben kendiminkini yaptım."

Eve, Kanal Caddesi Kliniği'nin kuzeyindeki dört katlı parkın ikinci katında bir yer buldu ve arabayı bir motorsiklet ile çürük ikinci el bir kamyonetin arasına sıkıştırdı. Biri bakacak olursa Roarke'un çift kişilik koltuğu kurbağaların içinde bir kuğu gibi öne çıkacaktı; fakat bu bölgede bu denli ilgi çekici bir arabayı kullanmak kanunlara aykırı değildi.

"Daha yakına park etmek istemiyorum. Bu şey hırsızlığa ve

arpmaya karşı güvenli değil mi?"

Roarke inerken: "Tabii ki. Güvenlik teçhizatı tam donanımlı," dedi. "Bir şey daha..." Elini cebine götürdü. "Debriyaj pedalınız efendim."

"Bununla ne halt ediyorsun sen?" Eve Roarke'un elinden silahı kaptı.

"Sana veriyordum."

"Bunu taşımaya ne sen, ne de ben yetkiliyiz." Roarke bu yanıtı karşılık sırtınca Eve derin bir nefes aldı. "Kapa eneni," dedi ve silahı arka cebine sıkıştırdı.

Caddeye doğru yürürken Roarke: "Eve vardığımızda beni azarlayabilirsin," dedi.

"Aklına seksi getirme."

"Neden? Tam yeri bence." evik hareketlerle parktan aşağı inerlerken Roarke, elini Eve'in omzuna gelişigüzel attı. Kapıdaki meraklılar ya Eve'in elik gibi delici ya da Roarke'un uyarıcı bakışlarından korkarak ortadan kayboldular.

"Orası bir çöplük," dedi Eve. "Ne bir palmiye ağacı, ne de bir kamera. Ama kilitler uygun, ilaçlar yüzünden kodla karşılaşmak zorundalar. Standart normlarda olacaklar; belki de kronometreli olurlar. Hırsızlık karşıtı alarmları. Cartright olayı burada yakaladı ve o çok iyi bir polis. Orada bir mühür olacak. Artık beni yönlendiren kimse yok."

"Daha iyisine sahipsin." Eve'in omzunu sıvazladı. "Bak, bana sahipsin."

"Evet. Öyle gibi görünüyor."

"Kilitlerden nasıl geçeceğini sana ğretebilirdim."

Bu konular Eve'i o kadar çekiyordu ki... Eski günlerdeki gibi Eve silahın ağırlığını, rozetini özlüyordu. "Ben, devriyeler ve öteki baş belaları için etrafı bir kolaçan edeyim. Yanlışlıkla alarmı çalıştırırsan yürüyüp çıkarız."

"Lütfen ama. Ben on yaşından beri hiç alarm alıştırmadım."

Eve binayı dolaşırken Roarke hakarete uğramış bir şekilde

kliniğin kapısına yöneldi.

Eve kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde iki kere dolaştı binayı. Bir olayın, diğerinin üzerine kurgulanmış olduğuna karar verdi. Akademi yıllarından kalma bir içleme, dalgınlık, ölümdaki entrika ve rozetinden mahrum bırakılmış bir polis, evli olduğu adam binaya gizlice ve soğukkanlı bir şekilde girmeye çalışırken Eve'in tek yaptığı etrafı gözetlemektir.

Tanrı aşkına nasıl geri dönecekti? Başlamasaydı nasıl geri dönebilirdi ki? Roarke'a durmasını söylemek için geri döndü.

Roarke ise mavi ve sakın gözleriyle onu izliyordu. Arkasındaki kapı açılmıştı.

"İçeri ya da dışarı teğmen?"

"Kahretsin." Roarke'un yanından geçerek içeri girdi.

Roarke kapıyı arkalarından kilitledi ve elindeki küçük feneri yaktı. "Ofis nerede?"

"Arka tarafta bir yerlerde. Bu kapı içerden çıkış için kullanılıyor

"Tut şunu." Işığı kilide tutmasını işaret ederek ışığı Eve'e uzattı. Çömelerek kilidi hızlıca gözden geçirdi. "Yıllardır bu kilitlerden görmemiştin. Arkadaşın Louise yarım milyonluk teklifiyle fazla iyimsermiş."

Roarke kaleme benzeyen bir şey aldı eline, kilidi çevirerek açtı, sonra karşısına çıkan uzun ince telin ucuna parmağıyla bir fiske attı.

Eve onu yaklaşık bir yıldır tanıyordu; bir insanın diğeriyle olabileceği kadar samimiydi onunla ve Roarke onu hâlâ şaşırtmayı başarıyordu. "Sen hırsızlık yapmak için kullandığın bu aletleri taşıyor mısın hep böyle?"

"Yani." Gözlerini küçülterek, teli yuvasına soktu. "Hiç fark etmemiştin, değil mi? İşte orada, az kaldı." Kilidin dişlerinin klik ettiğini duymak için kulağını kapıya dayadı. Kilitler açılırken sessiz bir çınlama oldu. "Önden sen gir teğmen."

"Çok kurnazsın biliyor musun?" Eve fenerin yaydığı ışıkla içeri

girdi. "Burada hiç pencere yok." "Oda lambalarını kullanabiliriz Elle çalışıyor." Işığı açtı ve ortama alışana kadar gözlerini kırptırdı.

Etrafı hızlıca gözden geçirdikten sonra süpürgecilerin her zamanki dağınıklıklarını arkalarında bırakarak işlerini yaptıklarını anladı. Cinayet soruşturma timinin bu alanı araştırmasının izleri hâlâ görülüyordu.

"Parmak izlerini çoktan almışlar; sıvıları, kanları, saçları ve iplikleri çoktan süpürmüşlerdi. Fazla yardımcı olmayacak.

Kim bilir kaç tane personel her gün bu odaya girip çıkıyordu. Tüm kanıtları toplamışlar ve götürmüşler; fakat gerekmedikçe hiçbir şeye dokunmak istemiyorum."

"İstediğin şey bilgisayarda."

"Evet ya da Louise önceden bulduysa diskette. Sen bilgisayarı aç. Ben de disketleri hazırlayayım."

Roarke kilit olayını hallettikten sonra oturduğunda Eve sayfalarını çevirerek rafta dosyalanmış disketleri gözden geçirdi.

Her birine bir hastanın ismi yapıştırılmıştı. Spindler'in ismi yoktu.

Eve kaşlarını çatarak, diğer sayfayı gözden geçirmeye başladı.

Bunlar hastalıkların, yaralanmaların, şartların kayıtları gibi görünüyordu. Tam bir tıbbi zırvalık diye düşündükten sonra durdu, okudukça gözleri küçülüyordu.

Etikette basitçe "Dallas Sendromu" yazıyordu.

"Onun zeki bir piç kurusu olduğunu biliyordum," diyerek disketi çekip aldı.

"Kahrolası. Aldım işte"

"Oyuna henüz son vermedim."

"Sadece şunu yürüt," diye başladı Eve ve sonra cebinden Roarke'un telefonunu çıkarmak için durdu.

"Teğmen, ben Peabady. Louise uyandı, seni sordu. Seni içeri alacağız; ama hızlı olmalıyız."

"Geliyorum."

"Doğuya bakan merdivenlerden çıkmaya başla. Alacağım seni. Bas üzerine."

"Kapat şunu. Hareket etmek zorundayız."

"Olmuş bil. Bu sefer ben kullanıyorum arabayı."

Eve dişlerini sıkıp arabaya sıkı sıkı tutunduğunda her şey beklenildiği gibi gerçekleşti, diye düşündü. Direksiyon arkasında dikkatsiz ve sakin olmasıyla tanınıyordu; ama Roarke ile karşılaştırıldığında onun arabayı sakin sürdüğü söylenemezdi. Roarke merkez garajdaki park yerine gitmek istediğinde Eve derin bir nefes almaktan başka bir şey yapmadı. Nefesini tutarak arabadan çıktı ve doğuya bakan merdivenlere yöneldi.

Bir köpek gibi sadık Peabody, kapıyı açmak için kuvvetle çekti. "Waverly birkaç dakika içinde yanında olacak. Bana üniformamı çıkarmam ve yönetimi üstlenmem için zaman ver. Feeney zaten içeride; ama senden başka kimseyle konuşmayacak."

"Ne tahmin ediyor?"

"Henüz bilmiyorum. Konuşmuyorlar." Roarke'a bakarak:

"Senin içeri girmene izin veremem," dedi.

"Bekleyeceğim."

Peabody: "Çabuk olacağım," diye söz verdi ve "Bekle beni," dedi.

Kendisini üstün göstermek için omuzları dik bir şekilde uzun adımlarla ilerledi. Eve, Louise'in kapısını görebilmek için sessizce koridorun sonuna gitti.

Eve, Peabody'nin bakışını, üniforma olmadığına da görevi üstlenebileceğini işaret etti. Hiç tereddüt etmeden kalktı ve yiyeceklerle kahve almaya gitti. Eve: "Geç kalmayacağım," diye söz verdi. Peabody'nin açtığı kapıdan hızla çıktı.

Oda umduğundan daha genişti, içeride loş bir ışık vardı.

Feeney dışarıdaki manzarayı kapatacak kadar geniş bir fiske vurdu pencereye.

Louise hastanedeki yatağında yatıyordu, başı, beyaz bir bandajla çenesinden sarılmıştı. Tarayıcılar ışıkla uyarılarak çalışan makinelere ve monitörlere yansıyordu.

Eve yatağa yaklaştıkça Louise kıpırdadı, bulanık ve morarmış gözlerini açtı.

"Yarım milyonu kazandığıma adım gibi eminim."

Eve parmaklarıyla yatağın başını tutarak: "Üzgünüm," dedi.

"Üzgünsün." Louise duyulur duyulmaz bir gülüşle sağ elini kaldırdı. Bileği temiz bir sabitleştiriciyle bağlanmıştı. "Öteki sefer *sen* başını kuvvetli bir şekilde vur da ben de *üzüleyim*." "Anlaştık."

"Bilgileri buldum. Bir diskete kaydettim. O ... "

"Bilgilere ulaştım." Çaresizdi. Eve eğilerek Louise'in yaralı olmayan elini tuttu. "Endişelenme," dedi.

"Ulaştın mı? O zaman niçin bana ihtiyacın var?"

"Garanti."

Louise nefes alarak gözlerini kapattı. "Bunun sana ne kadar yarar sağlayacağını bilmiyorum. Sanırım giderek anlaşılmaz oluyor. Korkunç. Tanrım, bana burada birinci derecede etkili ilaçlar veriyorlar, uçmak üzereyim."

"Sana kim zarar verdi, söyle bana. Onları gördün."

"Evet. Çok aptalca. Alay edilmişim. Güvende olması için disketi uzağa koydum, sonra bu meseleyle kendim ilgilenirim, diye düşündüm. Düşmanla kendi uzmanlık alanımda karşı karşıya geldim. Bundan sonrasını hatırlamıyorum, Dallas."

"Louise söyle bana, sana kim zarar verdi?" .

"Onu içeri çağırmıştım, azarladı beni: Sonra beni korumasız bıraktı. Bunu hiç düşünemezdim... Jan. Sadık bir hemşire. O kahpeyi git, getir bana, Dallas. Ayağa kalkana dek kışına bir tekme atamayacağım."

"Onu senin için getireceğim."

"Bütün piçleri getir," dedi ve uykuya daldı.

Eve, Feeney'e, hâlâ Louise'in elini tuttuğunun farkında olmadan

"Tutarlı konuştu," dedir "Beyin haşan olsaydı bu kadar tutarlı konuşamazdı."

"Gerçekten sağlam bir kafası olduğunu söyleyecektim ben de. Jan?" Not kâğıdını çıkardı. "Klinikteki hemşire? Onu getireceğim."

Eve güçsüzlüğüyle savaşıırken, elini çekip cebine soktu.

"Bana söyleyecek misin?"

Gözleri Louise'in üzerinde kesişti. "İlk isim."

"Güzel. Muhteşem. Yakalanmadan gitsem iyi olacak. Feeney?"

"Evet."

"Peabody iyi bir polis."

"Evet öyledir."

"Geri dönmezsem Cartright'a onu getirmesini rica et."

Boğazı düğümlenmişti, bu yüzden zor yutkunuyordu.

"Geri geleceksin Dallas."

Arkasını döndü, tekrar göz göze geldiler. "Dönmezsem Cartright'a onu getirmesini söyle. Peabody katili istiyor, dedektiflik yapmak istiyormuş. Cartright onu beraberinde getirebilir. Bunu benim için yap."

"Peki." Omuzları düştü. "Peki, tamam. Lanet olsun." Eve kapıdan çıkarken Feeney söylendi.

Roarke eve giderlerken Eve'in ihtiyacı olabileceğine inandığı sessizliği kendisine sağladı. Roarke şundan emindi ki Eve'in aklından Feeney ve Peabody ile birlikte J a n i n apartman kapısının yanında durdukları ve standart polis emir ve uyarılarını tartıştıkları geçiyordu. Ve zorunda olduğu için kapıyı tekmeliyordu.

Eve geldiklerinde Roarke: "Biraz uyusan iyi olur aslında; ama görüyorum ki çalışmak zorundasın."

"Öyle yapmak zorundayım." »

"Biliyorum." Acısı gözlerinde, yorgunluğu yüzünde saklıydı.

"Çalışmam gerek." Roarke onu kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

"İyiyim, merak etme." Ama bir dakikalığına Roarke'a sokuldu.

"Bu konu kapandıktan sonra başıma ne gelirse gelsin baş edebilirim. Bunu halledemezsek ne olursa olsun kabul etmek zorunda olduğum şeyleri bile kabul edemem."

"Halledeceksin," dedi Roarke saçını okşayarak. "Halledeceğiz."

"Tekrar somurtmaya başlarsam, bana hemen tokat at."

"Karıma vurmaktan çok hoşlanıyorum." El ele tutuşup yukarı çıkmaya başladılar. "En iyisi kayıt altına alınmamış aletleri kullanmak. Laboratuvarda gömülmüş kayıtları araştırmak için çalışan bir birim var. Rastlamış olabiliriz."

"Louise'in hazırladığı disket elimde. Feeney'e vermedim."

Roarke kapının şifresini çözene dek bekledi. "Disketi sormadı bile."

"Arkadaşlarını iyi seçmişsin. Of, ne kadar uğraştırıyor beni." Drake'deki laboratuvar tarayıcısından çıkan çıktıları incelerken yavaşça gülümseyerek konsola baktı. "Öyle görünüyor ki bir şeyler bulduk. Veri kategorisine konmamış; ayrıca kayıt altına da alınmamış ilginç ve uzun dosyalar. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Kendi günlüğünü kendisi yaptığı için bunu örtmeyi başarmış; ama şu an aklının başında olmadığına eminim."

Eve Roarke'a disketi uzatarak: "Bir taraftan bunu da çalıştırabilir misin?" dedi. Roarke disketi takıp ana kontrole oturunca Eve kaşlarını çatı. "Friend'in bilgisini gösterir misin?"

Sanırım kahve istiyorsun, değil mi?"

"Aslında, brendi tercihimdir. Teşekkür ederim."

Eve brendiyi getirmek için gitti. "Biliyorsun ki her şeyi züppe Summerset'e bırakmak yerine birkaç adam çağırıydm..."

"Tehlikeli bir şekilde somurtmaya doğru yaklaşıyorsun."

Eve ağzını kapattı, brendi koydu, kendisi için kahve hazırladı ve Roarke'a sırtını dönerek oturdu.

Eve çalışmaya ilk olarak Westley Friend cinayetinin bilgileriyle başladı. Ortada bir intihar notu yoktu. Yakın arkadaşlarına ve ailesine göre, ölümünden önceki günlerde depresyondaymış,

dikkat dağınıklığı ve huzursuzluktan şikâyet ediyormuş. Bunun, işin stresinden, ders gezilerinden, medyadan, Newlife ürünlerini onaylamak için yürüttüğü reklam programından kaynaklandığını düşünmüşlerdi.

Nordick Kliniği'ndeki ofisinde yanibaşında yerde basınçlı bir şırınga ile masasında ölü bulunmuştu.

Eve gözleri küçülerek: "Barbarlar!" dedi. Wo ile aynı yöntem.

Kendi kendisine: "Bu bir tesadüf değil," dedi. Örnekler vardı. Rutinler vardı.

Ölümü esnasında sınıflandırılmış bir projede görevli olan bir grup seçkin araştırmacı ve doktora başkanlık ediyordu, diye okudu Eve.

Cagney, Wo ve Vanderhaven isimlerinin listedeki grup üyelerinin başında bulunduğunu fark edince kendisini oldukça tatmin olmuş hissetti.

Olaylar, diye düşündü tekrar. Komplolar.

Gizli projen neydi Friend ve neden bu senin yaşamına mal oldu?

Eve: "Uzun hikâye," diye söylendi. "Çok uzun hikâye ve hepsi bu hikâyenin içinde."

Roarke'a geri döndü. "Kalabalık oldukları zaman katili ele geçirmek zor oluyor. Kaçı bu işin içinde, kaçını biliyor ya da kaçını görmezden geliyor? Hepsinin rütbesi de birbirine yakın."

Eve başını salladı. "İş doktorlarla da bitmiyor. Polisleri, politikacıları, yöneticileri, yatırımcıları da bulmamız gerek." "Kesinlikle haklısın. Eve, bunu kişisel olarak algılamak sonuç getirmeyecek."

"Başka yolu yok ki." Masasına yaslandı. "Louise'in disketini çalıştırıyorsun, değil mi?"

Louise'in sesi akıyordu. "Dallas, sana borcum var gibi görünüyor. Bütün bu olanlar hakkında..."

"Şunun sesini bsabilir miyiz?" Roarke brendiyi aldı ve klavyeyi

tek eliyle kullanmaya başladı. "Sesi kulak tırmalıyor."

Eve sesi kıstı. Eve *bu emir vermelere bir son vermek gerektiğine* karar verdi. Eve birdenbire onu geri getirebileceklerini; fakat o zaman da dedektifin ya da polisin onu tutuklayabileceğin! düşündü. Başını konsola eğip bağırmmamak için kendisini zor tuttu.

Derin bir nefes aldı, sonra bir daha. Ardından ekrana odaklandı.

Bütün bu olanlar hakkında pozitifolduğumu söyleyemem; yalnız bazı teorilerim var ve hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Takip eden kayıtlardan göreceksiniz ki klinikteki ana bağlantıdan Drake'e düzenli aramalar yapılmıştır. Bir şey danışmak için bölümle irtibata geçebiliriz aslında; ama hepsi de sık aralıklarla ana bağlantıdan gelen birçok arama yapılmış. Rotasyon doktorları bu ofis bağlantısını kullanabilir. Sadece hemşireler ve sekreterler bu ana bağlantıyı düzenli olarak kullanır. Chicago Nordick'e de aramalar yapılıyor. Bu olanaktan yararlanmış ve konuşmaları kayıt altına alınmış bir hasta olmasaydı, durum dışı bir iletişimde bulunmak için çok az nedenimiz olurdu. Muhtemelen, nadiren, bir uzmana ulaşmak için. Aynı prensip Londra ve Paris'teki merkezlerde de uygulanıyor. Orada sadece birkaç arama bulacaksınız.

. Kontrol ettim ve her defasında yapılan ararıalar organ bölümü hakkında. Aramalar yapıldığı zaman kimin görevde olduğunu tespit etmek için kayıtları da kontrol ettim. Çizelgesi bu zaman çerçevesine uyan sadece bir personel var. Bunu dosyaladıktan sonra kendisiyle kısa bir konuşma yapacağım. Beni tatmin edecek bir açıklamayla gelebileceğini düşünemiyorum; ama polisi aramadan önce ona bir şans vereceğim.

Bunu yaptığım zaman senin ismini bunun dışında tutmam gerektiğini zannediyorum. Primden ne haber? Bunu şantaj olarak adlandırmayacağız.

Ha ha.

Şu katil piçleri getir Dallas.

Louise.

Eve: "Sana sadece bilgiyi bulmanı söylemedim mi ben?"

Ne halt düşünüyordun, seni ukala?"

Saate baktı ve şimdi bile Feeney ve Peabody'nin J a n i görüşmeye ikna etmeye çalıştıklarını düşündü. Bu odada ve bu görevde olmak için hayatının on yılını gözünü kırpmadan (eda edebileceğini aklından geçirdi.

Yanındaki ses verdiğinde, suratını asmadan ana bağlantı kayıtlarını incelemeye başlaması gerektiğini hatırlattı kendisine.

"Dallas." Eve, Feeney'nin yüzünü görünce kaşlarını çatı.

" Yani görüşmeye aldiniz mı?"

"Hayır."

"Onu buldunuz mu?"

"Tam olarak öyle denmese de evet. Tam enselemek üzereydik.

Onu dairesinde birkaç dakika önce ölmüş olarak bulduk.

Her kim bunu yaptıysa iyi ve hızlı iş çıkarmış. Başa tek bir darbeye işi bitirmiş. Halbuki biz yarım saatten az bir zamanda oraya varmıştık."

"Kahretsin." Eve bir dakikalığına gözlerini kapattı, başka jeyler düşünmeye çalıştı. "Bu süre Louise'in bilinci yerine sidikten sonra uyanık kaldığı ve konuştuğu zamanla nereleyse aynıydı. Kendisini korumaya çalıştığını belli eden yabası, ona saldıranın kim olduğunu gördüğünün ve tanıyabieccğinin bir göstergesiydi."

"Birisi Jan'in konuşmasını istemedi." Feeney onayladı.

'Öyle görünüyor."

"O halde bu durum bizi Dfake'e geri götürür, Feeney. Wo lisanda. Şimdi o kısa listedeki doktorların bu süre içerisinde ıerede olduklarını bulmamız gerek. Jan'm binasından güvenlik disketlerini ve kayıtları almıştın sen."

"Peabody olaya el koydu."

"Bunu kendi başına yapmış olamazdı. O kadar aptal olanaz.

Altı iki, iki on, Kafkas, oldukça koyu tenli bir adam buicaksm, bence pek insana benzer hali yok; ama birileri harede geçmeli ve

plan yapmalıydı."

Feeney: "İnsana benzemeyen bir adam, evet," diyerek başını salladı. "McNab kendisini yok eden birimlerdeki verileri incelerken ilginç bir şeye rastladı. Askeri kullanımları inceleyen alt komiteye Senatör Waylan başkanlık etmişti."

"Diğer dönem başkanlığa aday olacağını düşünmüyorum."

Elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Drake'deki güvenlik güçleri için kayıtları incele. McNab'ı uyandır. İzin alabilirsem sistem kontrolü yapabilir. Program silinmiş olsa bile o zaman aralığını bulurdu. Ne zaman sen..."

Sesi soluğu kesilerek dikkatli bir ses tonuyla "Üzgünüm," dedi. "Sadece sesli düşünüyordum."

"Güzel düşünüyorsun, çocuk. Her zaman böyle ol. Devam et. "

"Yaptığım bazı araştırmalarda Westley Friend'in sonunun Dr. Wo'nun yöntemiyle aynı olduğunu ve ölümü esnasında bu işte parmağı olan diğer karakterlerle birlikte sınıflandırılmış bir projede görevli olduklarını bulduğumu söyleyecektim.

Sanki biraz fazla titizlenilmiş gibime geldi. Birisi bu dozun zorla uygulanmasını Morris'e önermiş olabilir."

"Olay yerinde bulunan onun kişisel kimlik numarasıydı."

"Evet, bu da bütün işteki tek hataydı. Bu da sizce garip değil mi?"

"Keçi kokusu alıyor musun, Dallas? Günah keçisi?"

"Evet, benim aldığım koku da bu. Ne kadar bildiğini bulmaya çalışın. Kişisel günlüklerine giriş yapabilseydim..."

"Sanırım McNab'i şimdi uyandırıp biraz oyalayacağım.

Sen burada bekle."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Konuşma bitince kahvesini alıp etrafı kolaçan etmeye gitti.

Bu olay Friend'e geri dönmeliydi, diye düşündü. Organ araştırmalarının bazıları tartışmalı. Bu da sermayenin sonu ve ağırlıklı olarak bu alanlarda çalışan kişilerin zaferi anlamına geliyordu.

"Bir grup doktor veya ilgili taraflar devam etmeye ve gizli bir şekilde araştırmayı tekrar başlatmaya kalkarlarsa ne olacak?" Roarke'a döndü, klavyeyle uğraştığını fark edince yüzünü ekşiterek: "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil. İstediklerine ulaştım şimdi. Buradan her şey çok normal görünüyor." Eve'i odaklanmış, huzursuz, gergin gördüğüne memnun olmuş bir şekilde baktı. Bu onun polisi diye düşündü. "Senin teorin ne peki?"

"Düzenbaz bir doktor değil," diye başladı. Şu küçük operasyona bak, ben bunu kendi başıma yapamam. Tartışmaya açık becerileriyle sen yanımdasm. Bana veri sağlamaları için Feeney, Peabody ve McNab bazı işlem ve kurallardan geçiyorlar.

Bir taraftarı elimde bir doktor adı var. Nadine'i bile araştırmayı yürütmek için kendi tarafıma çektim. Sistemin dışında çalışan bir polis için bununla tek başına uğraşmak fazlasıyla zor. Bağlantılara, ikmal personeline, asistanlara ve uzmanlara ihtiyaç var. Bu bir grup, Roarke. Adamın bir grubu var. Hemşiresi olduğunu biliyoruz. En iyi tahminim, ona hastalarının ambulans servisinden faydalanması veya kliniği kullanması ile ilgili bilgiler veriyordu. Uyku hapları, LCler, esrar satıcıları, kimyacılar. Döküntüler," diye son noktayı koydu. "Damarlar."

"Diyelim ki uygun donörü olan biriyle iletişime geçti," diyerek Roarke onayladı. "Her işin bir yolu yordamı vardır.

Ve bu iyi bir işe benziyor."

"Verileri direkt laboratuvara gönderdi. Dış merkezlerle bilgileri onaylamak için iletişime geçiyordu, büyük ihtimalle. Sanırım onu orta yönetici olarak adlandırabiliriz."

"Güzel bir adlandırma."

"Bahse girerim, çok iyi para biriktirdiği sonucuna ulaşacağız. Onlar iyi para veriyorlar. Laboratuvardaki adamlarının Young olması gerektiğini biliyoruz. Her işte bir salak olmalı, değil mi ama?"

"Yoksa bir kişi tek başına bu işleri yürütemez."

"Drake'in büyük adamı ve bizim salağımız organ bölümünde görevliydi genellikle. Dışarıdaki örnekleri nereye saklayacağını iyi bilirdi. Tıp lisansı davardı. Cerraha yardım etmek, örneği paketlemek ve onu laboratuvara geri götürmek için olası bir aday olabilirdi. Bu iki."

Eve, daha fazla kahve almak için makineye yöneldi. "Wo.

Politika ve yönetim. Güçten haz alan becerikli bir cerrah. Amerikan Tıp Derneğinin önceki başkanı. Oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Güçlü bağlantıları vardı. Ama açıkçası, aynı zamanda da gereksiz görülüyordu. Belki işin az çok farkındaydı, belki de endişeleniyordu, belki de soruşturmayı ortadan kaldırmak için onu feda etiler. Bu da Friend'in işine !yaradı," dedi. "Araştırmadaki bu hilekâr komployu keşfetmiş olsaydı, memnun olmayacaktı. Onun çıkarları, onun zaferi azalacaktı. Ders ücretleri, onuruna verilen büyük ziyafetler, abartılı reklam almış başını gitmiş."

"Sadece ne yaptıkları veya ne yapmayı umdukları işliyor."

"Evet. Onlar işin yürümesi için öldürmeye razılarsa niçin yarışa girmeyelim? Önceden yaptıkları organ bulmaktı. Louise benim için hazırladığı başlangıç raporunda bu olayın nasıl işlediğine dair biraz açıklama yapmıştı. Hasarlı veya kusurlu bir organdan doku alıp laboratuvarda yenisini yapıyorlarmış.

Doku doğru şekli alsın diye onları kalıplarda büyütürlermiş.

Bu da dokuyu reddetme problemini çözen faktörmüş. Sen hastanın kendi dokusunu kullanırsan, vücut da onu kabul edip benimsermiş. Ama bu zaman alan bir şeymiş. Bir gecede kendine yeni, mutlu bir kalp oluşturamıyormuşsun."

Konsola doğru yürüdü, köşeye dayandı ve kendi konuşurken Roarke'un çalışmasını izledi. "Dokuları kavanozda oluşturmak için dokuz ayları varmış. Kötü parçayı tekrar oluşturma veya tamir etme imkânları da varmış tabii."

"Sonra Friend çıkmış ortaya," diye devam etti Eve. "O anki mesele organı oluşturmak ve sigortalamakmış. Sanırım doksan yaş üzerindeki için, dokunun yaşı ve zamanlamasından dolayı

organı oluşturmak zormuş. Yeni bir mesane oluşturmak haftalarını alıyormuş ayrıca şekillendirme, tabakalandırma ve sıkıştırma işlemlerini de yapmak zorundalarmış.

Bir siparişi yetiştirmek için çok iş yapıp çok para harcıyorlarmış. Ama Friend vucudun kabul ettiği bu yapay maddeyle çıkmış karşılarına. Ucuz, dayanıklı ve isteğe göre şekilendirilebilir bir madde. Toplu üretime elverişli. Alkış, alkış, hepimiz sonsuza kadar yaşayalım."

Roarke bu söz üzerine gülmekten kendini alamadı. "İstemez misin sonsuza dek yaşamayı?"

"Bir yığın birbiriyle değiştirilebilir ayrı parçalarla değil.

Fakat her nasılsa, sokaklarda parmakla gösterilir hale gelmişti, kalabalıklar onu alkışlıyor, demet demet para ve övgüler kazanıyordu. Organ oluşturma ve yeniden yapılandırma araştırmasını yürüten gençler konunun dışına itiliyorlardı.

Ameliyata girebilecekleri zaman laboratuvarm birinde oluşturulmuş bir hafta içinde sidik şampiyonu gibi işeyebilecekleri yeni bir mesane yerine kim etrafta bebek beziyle dolaşmak ister ki?"

"Katılıyorum. Ve Roarke Endüstrileri'nin üretim kolu her yerde bu mesanelere teşekkür ediyorlar. Ama herkes bu yolla mutlu olduğuna göre, küçük bir grup deli bilim adamı çalışmaya devam ederek neyi kanıtlayacaklar?"

"Sen kendi işine bak," dedi Eve hemen. "Tıbben, muhtemelen Frankenstein gibi biraz mucize, yenileme olabilir.

İşte yarı l, karışık bir kalp. Fazla uzun atmayacaktır. Peki ya tamamen tamir edilip yeni hale gelirse? Yabancı bir maddeyle değil, doğduğun parçayla yaşıyorsun. Senatör Waylanın da dahil olduğu Muhafazakar Parti bile caddede dans edecektir.

Birçoğunun kalbi yapay, ama her birkaç yılda bir etrafta

tepinirler ve insanoğlunun yapay maddelerle hayatlarını sürdürmelerinin Tanrı'nın kurallarına nasıl aykırı olduğundan bahsederler."

"Sevgilim, o kadar güzel okuyorsun ki. Çok etkilendim."

"Hadi oradan." Tam gülme zamanıydı. "Bahse girerim, Nadine iletişime geçtiğinde, Waylan'm yapay hayat araçlarına karşı olduğunu söyleyecektir. "Tanrı sana onu vermediyse, o ahlak dışıdır," sözünü bilirsin."

"Newlife, sürekli doğal yaşam gruplarının protestolarıyla uğraşılıyor. Sanıyorum, senatörün bu tutumu desteklediği fikrine ulaşacağız."

"Evet, yeni doğal ve tıbbi mucizeleri vaad eden bir gruba müdahale edebilirse daha iyi olacağını söylemek gerekir.

Hızlı bir prosedür olması gerekir. Hasta için riskli olmamalı," diye devam etti Eve. "Yaptıkları eskisi gibi güvenilir ve başarılı olmasa, nakil kesinlikle başarı sağlayamazdı. İş," dedi tekrar. "Menfaat. Zafer. Oylar."

"Tekrar, katılıyorum. Şu ana kadar hayvan organlarıyla çalıştıklarını söyleyecektim. Belli belirli bir düzeyde başarıya bununla ulaşmışlardır."

"Daha sonra evrimsel ölçeğe geçtiler. Kendi açılarından onu düşük tutmaya çalıştılar. Cagney'in dediği gibi, pislik."

Roarke nazikçe "İçerideyim" deyince Eve göz kırptı.

"Neyin içinde? Neyin? Ne buldun? Bakayım."

Eve konsolun etrafında dolanırken, Roarke da bilgiyi ekrana yansıttı. Eve'i nazikçe kucağına çektiğinde, Eve karşı koymak için bile dikkatini toplayamamıştı.

"Ne kadar titiz bir iş," diye söylendi Eve. "İsimler, tarihler, işlemler, sonuçlar. Tanrı aşkına, Roarke, her şey burada!"

Jasper, 15 Ekim 2058, kalp örneği başarıyla alındı. Değerlendirme önceki teşhisle tutarlı. Organ çok hasarlı ve organ büyümesi söz konusu. Tahmini kalan ömür, bir yıl.

K-489 donör organı olarak kayda geçirildi.

Yenileme işlemi 16 Ekim'de başlatıldı.

Eve gerisini atladı, kendi davasındaki ilk kurbanı Snooks'a odaklandı.

Samuel M. Petrinsky, 12 Ocak 2059, kalp örneği başarıyla alındı.

Değerlendirme önceki teşhisle tutarlı. Organ çok hasarlı, atar damarlar kırılğan ve tıkanmış, kanser hücreleri ikinci seviyede. Örnek genişletildi, tahmini kalan ömür, üç ay.

S-351 sigortalı organ olarak kayıt edildi.

Yenileme işlemi 13 Ocak'ta başlatıldı.

Tıbbi jargon bilgisi detayına girdiği için gerisini atladı. Fakat son satır kolayca anlaşılıyordu.

işlem başarısız. Örnek hücre 15 Ocak'ta öldü ve elden çıkarıldı. "Hayatından üç ay çaldılar, sonra başarısız oldular ve kalbi attılar." «

"Sonuncusuna bak, Eve."

İsme — JilessaBrown — tarihe, alınan örneğe dikkat etti.

25 Ocak, ilk yenileme işlemi başarılı. İkinci aşama başladı. Örnek uyarıya ve iğneye yanıt veriyor. Sağlıklı hücrelerde gözle görülür bir yenilenme. 26 Ocak'ta üçüncü aşama başladı. Çıplak gözle bakıldığında dokunun pembeleştiği gözlemlendi. Örnek ilk iğneden otuz altı saat sonra tamamen yenilendi. Tüm taramalar ve değerlendirmeler sonucunda örneğin sağlıklı olduğu görüldü. Hiçbir lastahk belirtisi yok. Yaşlanma işlemleri başarıyla tersine çevirildi. Organ tamamen çalışır durumda.

Eve derin bir nefes alarak; "Peki. Alkış, alkış. Hadi kışkırlarını kızartalım şimdi," dedi.

Ben yaptım bunu. Beceri, sabır ve güçle, aklın ve açgözlü kalplerin mantıklı kullanımıyla başardım. Aslında sonsuz olan yaşam benim ulaşabileceğim yerde.

Geriye sadece süreci tekrarlamak, belgelemeye devam etmek kaldı.

Kalbim titriyor, fakat ellerim sabit. Onlar hep sabit. Onlara bakınca ne kadar mükemmel olduklarını görebiliyorum, ilahi ellerin işlediği sanat eserleri gibi güçlü, zarif. Ben atan kalpleri bu ellere teslim ettim, hayatı sürdürmek, ilerletmek, onarmak için onları incelikle insan vücuduna çevirdim.

Sonuç olarak artık ölümün üstesinden geldim.

O akıllı beyinlerden bazıları pişmanlık duyacak, sorular soracak

hedefe ulaşmak için atılan adımlardan şüphe duyacak.

Ben duymayacağım. Büyük adımlar çoğunlukla yüksek topukların altındaki masumları bile ezer.

Eğer yaşamlar kaybedilirse, onları şehit olarak kabul edeceğiz.

Ne daha fazlası, ne daha azı.

Bazı açgözlü kalpler de ikna olacak ve yakınacak, daha fazlasını talep edecek ve onu kazanma yolunu hesaplayacak. İstediklerini yapsınlar. Aralarındaki en açgözlüleri için bile yaptıklarımız yeterli olacak.

Ve bazıları da ne yaptığının anlamını, başarıma yollarını, işlemin yararını tartışacaklar. Sonuçta, onlara verebileceğim şeyi alabilmek için kendi yöntemlerinden bir bir vazgeçecekler.

Ne istenirse öderler.

Bir yıl içerisinde, ismim kralların ve başkanların dilinde dolanacak. Zafer, ün, zenginlik, güç. Hepsi benim parmaklarımın ucunda. Kaderin benden bir kez çaldığı şeyi ben on kez geri aldım.

Bu gezegendeki her ülkede, her şehirde ve insanoğlunun ölümü yenmek için yarıştığı her yerde benim adıma büyük sağlık merkezleri, tıp bilimi katedralleri inşa edilecek.

İnsanlık beni kutsayacak. Kurtuluşlarının azizi.

Tanrı öldü ve ben O'nun yerine geçtim.

Yirmi İkinci Bölüm

Bunu nasıl yapacağımız problemliydi. O, veriyi kopyalayabilir ve diğer bilgileri aldığı gibi Feeney'e gönderebilirdi.

Diğer gün eline geçerdi. Bu da yetki elde etmek, araştırmak ve el koymak, yüksek mertebedeki memurları görüşmeye sürüklemek için yeterli olacaktı.

Bu yol hiç tatminkâr değildi.

Drake Tıp Merkezi'ne kendi başına giderek laboratuara girebilir, örnekleri, veriyi kaydedip içlerini dökene kadar personeli ezebilirdi.

Bu bir çözüm değildi, ama çok tatmin edici olabilirdi.

Avuç içine kopyaladığı disketi çıkardı. "Feeney bunu eline geçirdiği zaman kırk sekiz saat içinde kapatacak. En az iki kıtada

sorumlu olan herkesi, bir araya getirmek uzun sürebilir. Ama duracak."

"Bu gece bitireceğiz bu işi." Ellerini Eve'in omuzlarına götürüp yorgunluğu ve gerginliği almak için masaj yaptı.

"Biliyorum, işin sonunda orada olmamak zor. Sen cevaplara ulaşamasaydın birkaç gün içinde bir sonuç alınamazdı diye düşünerek kendini rahatlatabilirsin. Sen mükemmel bir polissin Eve. "

"Öyleydim."

"Öylesin. Test sonuçları ve Mira'nın değerlendirmesi seni ait olduğun yere geri götürecektir. Çizginin diğer tarafına." Roarke eğilerek Eve'i öptü. "Seni özleyeceğim."

Bu Eve'in gülümsemesini sağladı. "Ben hangi çizgi üzerinde olursam olayım sen orayı hareketlendirmeyi basardın. Hadi bu bilgiye de ulaşalım. Daha sonra normal vatandaşlar gibi, bir iki gün içinde ekrandaki temizliği izleyeceğiz."

"Bu sefer montunu giy."

Merdivenleri inerlerken Eve Roarke'a "Montum çok iğrenç," diyerek bir hatırlatmada bulundu.

"Başka montun da var." Roarke dolabın kapısını açtı, etekleri uzun, bronz bir kaşmir çıkardı. "Hava ceket giyecek kadar sıcak değil," dedi. ,

Roarke'a bakarak kolunu işaret ediyordu. "Ne yani, bunları odanın bir yerlerinde üreten insanların mı var?"

"Bir bakıma. Eldivenler cebinde," diye hatırlattı ve kendi montunu giydi.

Eve itiraf etmek zorundaydı ki bu soğuk havada böylesine sıcak ve yumuşak bir şeye sarınmak hoştu. "Bu bilgiyi de öğrendiğimiz zaman, hemen eve gelelim, çıtır çıtır soyunalım ve birbirimizin her yerine sürtünelim."

"Bir plan kokusu alıyorum."

"Yarın işe geri dönüyorsun ve etrafta dolaşp durmayı bırakıyorsun." "Etrafta dolaşp durduğuma inanmıyorum. Senin Nora'n için Nick rolünü oynadığıma inanıyorum ve bu çok güzel."

"Nickkim?"

"Charles, sevgilim. Yirminci yüzyılın ilk zamanlarının klasik sinemasının eğlendirici değeri içinde seni eğitmekle zaman geçireceğiz."

"Böyle şeyler için nereden zaman buluyorsun anlamıyorum.

Normal bir insan gibi uyumadığın için olabilir. Sen milyarları

düzenlemekle ve küçük dünyaları satın almakla ki bu da bana benim hesabıma para yatırdığını hatırlatıyor işte böyle aptal bir fikri tartışmanın tam sırası. 0 parayı geri almanı istiyorum."

"Beş milyon ve fazlası veya Kanal Caddesi Kliniği'ne bağışladığın yarım milyon eksigi mi?"

"Beni aptal yerine koyma dostum. Seninle sorumlulukların için değil vücudun için evlendim."

"Eve, sevgilim, bu çok dokunaklı. Başından beri bunun kahve tiryakiliğimle bağlantılı olduğunu sanmıştım."

Eve, aşkın onu en olmaz zamanlarda yenebileceğini fark etti. "Bu sözlerin beni incitemez. Yarın, bunu kapatmak ve değiştirmek için elinden ne geliyorsa yap. Ve bir sonrakinde sen... Louise. Ah Tanrım. Drake'e sür! Hemen oraya sür!

Kahretsin, nasıl da gözümüzden kaçtı?"

Roarke gaza bastı, köşede frene bastı. "Onun peşinden gideceklerini mi düşünüyorsun?"

"Jani yakaladılar. Louise'in konuşmasına izin veremezler."

Gizliliği ve trafik sıkışıklığını umursamayarak, afaba bağlantısını kullandı ve Feeney'e bağlandı.

Eve Feeney'e Drake'e gitmesini söyledi. "Louise'e ulaş. Ben yoldayım Feeney, onu bulmaya çalışacaklar. Bunu yapmamalarına imkân yok. Bilgiler onda."

'Yola çıkacağız. Louise koruma altında, Dallas."

"Koruma altında olup olmaması fark etmez. Polis bir doktoru sorgulamaz. Ulaş ona, Feeney, o odaya kimsenin girmesine izin verilmemesini söyle."

"Anladım. On beş dakikamız var."

Roarke şehirde uçarak giderken "Biz iki dakika içerisinde jradayız," diyerek söz verdi. "Waverly?"

"Şu anki dernek başkanı, ameliyat bölümü başkanı, organ azmanı, kurul üyesi. Dünya üzerinde birçok üst seviyedeki nerkeze bağlı." Roarke garaja girerken Eve dengesini kaybetmemek için eliyle sıkıca tutundu. "Cagney, onun amcası,

ama > personel şefi, kurul başkanı, ülkedeki en saygın cerrahlarla biri. Hans Vanderhaven, uluslararası ilişkiler. Kim bilir, şu anda nerededir? Onlar olmasa da kimseye fark ettirmeden içeriye girebilecek olan başkaları da var. Bir hastayı yok edip sonra da izleri yok etmenin düzinelerce yolu olmalı."

Eve arabadan atlayıp asansöre doğru koşmaya başladı.

"Louise'in benimle konuştuğunu bilmiyorlar. Eğer biri onu sıkıştırmaya kalkarsa, bunu kendine saklayacak, belki de dilsiz numarası yapacak kadar zekidir. Ama Jan'ı öldürmeden önce ondan bilgi almış olabilirler. şu andan itibaren telefon görüşmeleriyle bilgiye ulaştığını biliyor, sorular soruyor, suçlamalar yapıyor olmalılar."

Asansörün hemen gelmesini isteyerek kapının üzerindeki rakamların yanmasını izledi.

"Koridor sessizleşinceye kadar, vardiya değişimine kadar beklerler büyük ihtimal."

"Geç kalmayacağız," diye kendi kendine söz verdi Eve ve kapı açılır açılmaz asansörden fırladı.

"Bayan!" Eve koşarken masanın etrafında koşuşturan hemşire belirdi. "Bayan! Masada giriş yapmanız gerekli. Oraya girmeye yetkiniz yok." Peşlerinden koşarken, alarma bastı ve güvenliği çağırdı.

Eve kilitli olan kapıyı bulup itince "Bu kapıdaki görevli nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Hemşire katı bir suratla kapının açılmasını engellemek için harekete geçti. "Burası aileye veya sadece yetkili personele ait bir alan."

"A şu kapıyı."

"Amayacağım. Güvenliği ağırdım. Bu odadaki hasta doktorun emriyle rahatsız edilmemeli. Burayı terk etmenizi istemek zorundayım."

"Git ve sor." Eve geri geri gelerek iki tekmeyle kapıyı kırdı. Koşarken silah belinden fırlamış gibi görünüyordu. "Ah Tanrım, kahretsin."

Yatak boştu.

Eve hemşirenin üzerine yürüyüp, yakasından yakalayınca hemşire tükürük saçtı.

"Louise nerede?"

"Ben... ben bilmiyorum. Burada olması gerekirdi. Yirmi dakika önce nöbet değişimine geldiğim zaman rahatsız edilmemesi gerektiği konusunda kayda geçilmişti."

"Eve. İşte kapıdaki polis burada."

Roarke bilinçsiz polisin nabzını ölçmek için yatağın öbür tarafına geçti. "Yaşıyor, fena halde uyutulduğunu söyleyebilirim." "Hangi doktor rahatsız edilmemesi gerektiğini kayda geçti?"

"Onu tedavi eden. Dr. Waverly."

"Şu polis için bir şeyler yap," diye hemşireye emretti. "Polisler on dakika içinde burada olacaklar. Senden bu binanın tüm çıkışlarının kapatılmasını emretmeni istiyorum."

"Buna yetkim yok."

"Yap şunu!" diye tekrarladı Eve. "En iyi tahmin, organ kanadı. Oraya vardığımızda ayrılmamız gerek. Eğer bunu yapmazsak, tüm kanadı saramayız."

"Onu bulacağız." Birlikte asansöre yöneldiler. Tabelayı manivela ile açtı ve bazı kontrolleri değiştirdi. "Şu anda en son hızla gidiyoruz. Sıkı tutun."

Eve küfretmek için nefes bile alamadı. Asansörün hızı onu köşeye sıkıştırmıştı, gözlerinden yaşlar geliyor ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Eve'in Roarke'a çarpmasına sebep olan kata geldiklerinde Roarke frene basmayı hatırladığı an Eve dua edecek bir dakika buldu.

"Biraz heyecan. Benim silahımı alsana."

"Teşekkürler Teğmen, ama benim kendi silahım var."

Yüzü sanki o an dokuz-milimetrelik kullanmaya odaklanmış gibi donuktu. Tüm tabancalar gibi on yıllar öncesinden yasaklanmış olan bir silah.

"Kahretsin," Eve'in söylemeye vakit bulduğu tek kelimeydi.

"Ben doğruya gideceğim, sen de batıya git."

"Bu silahı kullanma eğer..." diye başladı, fakat Roarke çıkıp gitmişti.

Eve pozisyonunu aldı, bir kapıya veya dönüşe geldiği zaman silahıyla tarayarak koridordan aşağı doğru harekete geçti.

Hızlı hareket etme isteğiyle savaşıyordu. Bir diğerine geçmeden önce her bölge dikkatlice aranmalıydı.

Kamera taramalarına göz attı. Ummadan amacıyla karşılaşırса bunun mucize olacağını biliyordu. Yaklaştıkça kilitli olması gereken kapılarla karşılaştığında doğru yolda olduğunu anlıyordu.

"Tamam, orospu çocuğu, teke tek mi istiyorsun? Ben de."

Bir dönüş daha yaptı, camlarla bezenmiş çift kapıyla karşılaştı.

Bir avuç içi tabakası, bir kornea tarayıcısı, zamanlanmış kilitler vardı. İleri adım attığında bilgisayar sesi harekete geçti.

Uyarı. Burası güvenli bir alan. Sadece beşinci seviye personele açık. Tehlikeli biyolojik materyaller içermektedir. Uyarı. Zehirlenme karşıtı kıyafet gereklidir. Yetkisiz giriş yasaktır.

Kapılar yavaşça açıldı.

"Sanırım şimdi yetkilendirildim."

"Azminiz hayranlık uyandırıcı Teğmen. Lütfen içeri gir."

Waverly laboratuvar kıyafetini çıkarmıştı. Sanki şık bir geceye gidecekmiş gibi ipek bir kravatla mükemmel kesimli koyu bir takım elbise giyinmişti. Altın kadüsesi ışıktaki parlıyordu. Büyüleyici bir şekilde gülümsedi ve Louise'in boğazındaki nabza basınçlı bir şırınga batırdı. Eve'in kalbi kaburgalarını delecekmiş gibi birden çarptı. Sonra Louise'in göğüslerinin nazikçe kalkışını ve düşüşünü gördü.

Hâlâ nefes alıyor, diye düşündü ve bu şekilde devam etmeye niyetlendi.

"Sonunda yakalandınız, doktor."

"Hiç sanmıyorum. Sadece birkaç gevşek ucun bağlanması ve kırılması gerekiyordu. Eğer bu çok hızlı, ölümcül ilacı burada genç arkadaşımıza uygulamamı istemiyorsan, silahını indirmeni öneririm Teğmen."

"Friend ve Wo'da kullandığın aynı malzeme mi?"

"Olduğu gibi, Hans, Tia'yı tedavi etti. Ama evet. Acısız ve etkili. İntiharı tercih edenlerin ilaç seçimi. Uç dakikadan kısa bir sürede ölümü gerçekleşecek. Şimdi, silahını indir."

"Onu öldürüyorsun, kendini savunamazsın."

"Onu öldürmeme izin vermeyeceksin," diyerek tekrar gülümsedi Waverly. "Yapamazsın. Terk edilmiş bir ölü için kendi hayatını riske atan bir kadın, bir masumun hayatı için gururunu çiğneyecek. Geçen birkaç hafta içinde seninle ilgili araştırmalar yaptım, Teğmen ya da *eski* Teğmen Dallas mı demeliyim?"

"Onu da mı öğrendin?" Eve silahını yanındaki tezgâha bırakınca artık güveneceği tek şey zekâsıydı. Bir de Roarke.

"Bir bütün olarak düşünürsek, işimizi kolaylaştırdın. Ya da Bowers kolaylaştırdı. Kapıları kapat ve kilitle," diye emretti,

Eve içeri hafifçe itilip kapının kilitlendiğini duydu. Yedek kapı açık bırakılmıştı.

"Seninle çalışıyor muydu?"

"Sadece dolaylı yönlerden. Silahından sola doğru uzaklaş, yavaşça. Çok güzel. Akıllısın ve bir süre burada rahatsız edilmeyeceğiz

Senin için boşlukları doldurduğum ve işbirliği yaptığım için mutluyum. Bu şartlar altında adil görünüyor."

Övünmek, geldi aklına. Waverly'nin övünmeye ihtiyacı vardı. Kibir, Tanrı kompleksi. "Henüz doldurmak için fazla boşluğum yok. Fakat Bowersin ipini nasıl çektiğiniz konusunda ilgiliyim."

"Kendisi olayın içine girdi. Veya sen yaptın. Senden kurtulmak için bir kuklaya dönüştü, çünkü tehditler işe yaramadı; ekonomik durumunu ve kayıtlarını göz önüne alınca rüşvet saçma geldi. Çok pahalı bir güvenlik polisine mal oldu."

"Ama sende daha fazlası var."

"Birkaç tane. Hatta biri şu an kocanla ilgileniyor." Eve'in gözlerindeki ışık onu memnun etmişti. "Ah, anladım, bu seni ilgilendiriyor. Gerçek aşka hiçbir zaman inanmamışım, ama ikiniz sevimli bir çiftsiniz. Çifttiniz."

Eve Roarke'un silahlı olduğunu düşünmeye çalıştı. Ve bu konuda iyiydi. "Roarke ilgilenilmesi kolay biri değildir."

"Benim fazla canımı sıkmıyor." Waverly silkindikçe yüzünden kibir akıyordu. "Şimdi, siz ikiniz sinir bozucuydunuz, ama şey, Bowers hakkında soru soruyordunuz, Gündeme oturuverdi. O da sistemden geçen ve üniforma ile sonuçlanan paranoid şiddet eğilimliydi. Başkaları da var, biliyorsun. "Oluyor."

"Her gün. Sen araştırması için görevlendirildin, neydi adı? "

"Petrinsky. Snooks."

"Evet, evet, doğru. Rosswell bu işe atanır diye bekleniyordu, ama raporda atlamalar oldu."

"O ne kadar zamandır senin için çalışıyor?"

"Sadece birkaç aydır. Eğer her şey plana göre uygulansaydı, bütün işler halledilmiş ve unutulmuş olurdu."

"Adli Tıp'ta kimler var?"

"Sadece eczacılıkla bağı olan orta seviye bir tezgâhtar." Yavaşça, kazanmışçasma gülümsedi. "Doğru zayıflıkta, doğru insanı bulmak kolay bir mesele."

"Snooks'u nedensiz öldürdün. Bu seçiminde başarılı olamadın."

"Bizim için bir hayalkırıklığı. Kalbi dayanamadı. Her ciddi araştırmada üstesinden gelinmesi gereken engeller olduğu gibi, ilerleme için başarısızlıklar da olmalıdır. Sen tamamen bir engelsin. Şu çok açıktı ki sen rahatsız bir şekilde yakına gelir, derin ve zor kazardın. Chicago'da bu problemimiz vardı, ama onunla kolayca baş ettik. Sen o kadar çabuk görevlendirilmediğin için başka araçlar gerekti. Rosswellie biraz işbirliği, Bowersin koltuklarını kabartma, yanlış bilgi aktarımı, sonra, tabii ki biz de ikiniz için başka bir cinayet sahnesi

ayarladık. Tahmin edildiği gibi fazla tepki gösterdi ve sen hayranlık uyandıracak şekilde kontrolü sağlarken bu bize yeterliydi."

'Yani sen prosedüre göre benim askıya alınacağımı ve soruşturmanın başlayacağını bilerek öldürttün onu."

"Senatör Waylanin başkana baskı yapması bize işi bitirmemiz için zaman kazandırdı, böylece bu küçük problemi çözdük. Başarıyı tamamlamamıza çok az kalmıştı."

"Organ yenileme."

"Kesinlikle." Eve'e baktıkça gözlerinin içi gülüyordu.

"Boşlukları doldurdun. Diğerlerine bunu yapacağını söylemiştim."

. "Evet, doldurdum. Friend yapay nakilleriyle senin tembel işi daireni bozdu, finansmanını vurdu." Eve ellerini cebine sokarak, biraz daha yaklaştı. "O zamanlar çok daha genç olmalıymışsın, belki bu işlere yeni başlıyordun. Friend seni kızdırmış olmalı."

"Evet, aynen öyle. Friend işlerimizi mahvettikten sonra, yaptığımız işte kendimize yetecek hale gelmek için araç, takım ve kaynakları toplamaya çalışırken yıllar geçti. O ve bazı iş arkadaşları yapay/madde ile canlı dokuyu birleştirme deneylerine başladıklarında ben şöhretin küstahlıklarına tamamen ulaşmamıştım. Ama Tia bana inanmıştı, tutkularıma inanmıştı. Beni her konuda sürekli bilgilendirirdi."

"Onu öldürmene yardım etti mi?"

"Hayır, o işi ben yardım almadan yaptım. Friend ilgilerimle, deneylerimle dalga geçiyordu. Onları dikkate almazdı.

Hayvan organlarının yenilenmesini araştırmak için "ortaya koyduğum - ne kadar açması bir durum - finansmanımı iptal etmek için etkisini kullanmaya kalktı. Onu ve o küçük projesini iptal ettim."

"Ama sonra olayı kapatmak zorunda kaldın," dedi Eve gözlerini onun gözlerine dikerek. "En sonunda insan organları taşımayı planlayarak izlerini örtbas ettin."

"Ve onları o kadar iyi örtbas ettim ki. Tıp alanındaki en iyi elleri ve beyinleri göreve aldım. Ve hepsi iyiyse sonuç da iyi olur. Adım atacağın yere dikkat etmelisin."

Arkasında elini tutarak tekerlekli sandalyenin önünde durdu. "Biliyorsun Young ellerinde. Senin üzerine salacaklar onu"

"İlk ölen o olur," diye kıkırdadı Waverly. "Adam bu projeyle takıntılı. Yıllardır tıp dergilerinde isminin parladığını görüyor. Benim bir Tanrı olduğuma inanıyor. Bana ihanet etmeden önce bileğindeki atardamarı kesecektir."

"Belki de. "vVo'dan böyle bir sadakat beklemiyordun galiba"

"Hayır. O her zaman bir riskti, her zaman projenin dışındaydı.

Becerikli bir doktor, fakat oldukça dengesiz bir kadın.

İnsan örneklerimizin izinsiz uygulandıklarını duyunca, çekinmeye başladı."

"İnsanları öldürmeni beklemiyordu."

"Onlara insan denemezdi."

"Ya diğerleri?"

"Bu alanda mı? Hans benim inandığım gibi inanıyor. Colin?

Projenin tüm sınırlarını bilmiyormuş gibi yapmak için at gözlüğü takıyordu. Daha fazlası var tabii ki. Bu büyüklüğü üstlenmek büyük bir takım seçmeyi gerektirir."

"Jan'm peşinden adam gönderdin mi?"

"Onu çoktan bulmuşsun." Kafasını hayranlıkla salladı ve saçları da parlak laboratuvar ışıklarının altında altın gibi parlıyordu. "Benimki daha çabuk oldu tabii ki. O gevşek uçlardan biriydi."

"Peki, Louise'in diğer bir gevşek uç olduğunu söylediğinde Cagney ne diyecek?"

"Bilmeyecek ki. Bir sağlık merkezinde bir vücuttan nasıl kurtulacağını biliyorsan çok basit. Krematoryum çok işimize yarıyor ve hiç kapanmıyor. Ona ne olduğu bir sır olarak kalacak."

Waverly Louise'in saçlarını okşadı. Eve sırf bunun için kanını tatmak istedi.

"Bu onu yıkacaktır," diye düşündü Waverly. "Bunun için üzgünüm. İki mükemmel beyni, iki mükemmel doktoru feda etmek zorunda kaldığım için üzgünüm; ama ilerlemek, büyük adımlarla ilerlemek büyük fedakârlıklar gerektirir."

"Mutlaka öğrenecek."

"Belli bir yere kadar tabii ki ve inkâr edecek İnkâr için elinden geleni yapacak. Ama kendini sorumlu tutacak. Bence ihmal ettiği için suçlu. Deneylerin ve araştırmaların bu ve diğer olaylarda resmi onay olmadan yürütüldüğünün kesinlikle farkında. Klübe bağlılığını belli etmek için kolayca başka bir yol bulmaya eğilimli. Bir doktor diğerine düşman olmaz."

"Ama sen olursun."

"Benim sadakatim projeyedir."

"Ne kazanmayı umuyorsun?"

"Bu dolduramadığın boşluk mu? Tanrım, bunu da yaptık."

Şimdi gözleri güçle ve zümrüt yeşili renginde parladı.

"Bir insan organını canlandırabiliriz. Bir gün içerisinde, ölen bir kalp iyileştirilebilir ve sağlığına geri döndürülebilir. Sadece sağlığına değil, ama gücüne, gençliğine, dinçliğine." Heyecandan sesi inip çıkıyordu. "Bazı durumlarda hasar görmelen önceki halinden daha iyi oluyor. Hepsi bu olabilir, fakat peniden canlandırılabilir, biraz daha fazla çalışmayla bunun)lası olduğuna inanıyorum."

"Ölüyü yaşama döndürmek?"

"Bilimin kurallarına göre düşünüyorsun. Bir zamanlar ıakıller de öyleydi, kornea nakli, kavanozlar içindeki tamir lef. Bu yapılabilir ve yapılacaktır, çok yakında. Keşfimizle halka açılmaya neredeyse hazırız. Basit bir cerrahi yöntemle hasarlı organa serum verildiğinde hücreler yenilenecek, bütün hastalıkları yok edecek. Hasta saatler içerisinde ayağa kalkabilecek, yürüyecek, kırk sekiz saat içinde de iyileşmiş olacak. Yapay bir kalıpla değil. Kendi kalbi veya ciğerleri veya

böbrekleriyle."

Gözleri parlayarak Eve'e doğru eğildi. "Ne kadar iddialı olduğumuzu anlamadın. Her organa tekrar tekrar uygulanabilir. Bundan sonra sıra kaslarda, kemiklerde, dokularda.

Bu başlangıçla, işi tamamlamak için kullanabileceğimizden daha fazla finansman kısacağız. İki yıl içinde, insanın kendi vücudunu kullanarak, bir insanı tekrar yapabileceğiz. Ortalama ömür ikiye katlanabilir ve katlanacak. Belki de daha fazla.

Sonuç olarak ölüm tarihe karışacak."

"Ölüm hiçbir zaman tarihe karışamaz Waverly. Senin gibi insanlar olduğu sürece. Yeniden yapmak için kimi seçeceksin?" diye sordu Eve. "Herkesin sonsuza dek yaşaması için yeterli kaynak, yeterli yer yok." Gülümsemesinin kurnazlığa dönüşünü izledi. "0 zaman iş paraya ve sonra da seçime düşecek." "Kimin daha fazla yaşlanmaya ihtiyacı var fahişelerin mi yoksa kaldırımlarda uyuyanların mı? Waylan cebimizde ve etkisini Washington'da artıracak. Politikacılar anında üzerine atlayacak. Gelecek nesiller üzerinden caddeleri temizlemek, bir tür doğal seçim - güçlü olan yaşasın - yapmak için bir yol bulduk."

"Senin tercihin."

"Neden olmasın ki? İnsan kalplerini ellerinde tutan, beyine ve mideye kayanlardan başka kim daha doğru karar verebilir ki? Kim daha iyi anlar?"

"Görev budur," dedi Eve sessizce. "Yaratmak, şekillendirmek ve seçmek."

"İtiraf et Dallas, onu alçaltan artıklar olmadan dünya daha iyi bir yer olurdu."

"Haklısın. Sadece artık tanımlarımız farklı."

Eve tekerlekli sandalyeyi zorlukla sağa çekti ve üzerinden atlayıverdi.

Roarke güvenli kapıya yaklaştı. Bütün dünyası tek bir kontrol paneli olmuştu. Çene kemiğinde bir çürük, omzunda da çentikli bir yarası vardı.

Güvenlik görevlisinin sol kolu ve başı yoktu, ama bu çok fazla zaman almıştı.

Beyninin odaklanması, görüntüsünün net olması, ellerini düzgün tutabilmesi için kendisini zorladı. Arkasında koridordan gelen ayak seslerini duyduğunda kesinlikle ürkmedi.

Ucuz polis ayakkabılarının sesini bir mil öteden tanıyabilirdi. "Tanrı aşkına Roarke, bu polis senin işin miydi?"

"Eve içeride." Feeney'e tekrar bakmak yerine diğer kestirme yolu aramaya devam etti. "Bu işi biliyorum. Bana yer ver, ışığının önüne geçme."

Bilgisayardan uyarı gelince Peabody boğazını temizledi.

"Eğer hata yaparsan..."

"Hata yapmıyorum."

Eve, Waverly'ye sıkı bir yumruk attı ve parmak eklemlerinin tenine dokunmasından hoşnutluk duydu. Onu yakalayınca ve her şeyi yere çarptığında, bir şey yırtıldı.

Waverly'ye kolay lokma değildi ama aynı zamanda umutsuz vakaydı. Eve'in başı tekerlekli sandalyenin tekerleğine çarptığında Eve kendi kanını tattı, kemiklerinin ezildiğini hissetti, başında yıldızların döndüğünü sandı.

Acısını kullanmadı, buna ihtiyacı yoktu. Kızgınlığını kullandı. Çarpmanın etkisiyle yarı kör olan Eve, dirseğini Waverly'nin gırtlığına çarparak bacaklarını iki yana ayırdı. Waverly hava almak için ağzını açtı. Ve Eve, Waverly'nin kendisine batırmak üzere olduğu şırıngayı elinden fırlattı.

Eve şırıngayı Waverly'nin boğazına dayayınca, Waverly nefesi kesilip, gözleri büyüyerek sessiz kaldı. "Korktun mu, seni piç kurusu? Uçurumun diğer tarafında olmak farklıymış, değil mi? Bir hata yaptığın an ölürsün. Ne demiştin? Uç dakika içinde miydi? Buraya oturacağım ve senin ölümünü izleyeceğim, senin ölen tüm insanları izlediğin gibi."

"Tapma! Boğuluyorum. Nefes alamıyorum."

"Seni bu perişanlıktan kurtarabilirim." Waverly gözlerini

döndürürken Eve de gülümsedi. "Fakat bu çok kolay olur. Sen sonsuza dek yaşamak istiyorsun, Waverly? Lanet olası bir kafeste sonsuza dek yaşayabilirsin."

Eve, Waverly'nin üstünden kalkarken derin bir nefes aldı.

"Sadece yapmak zorundayım," dedi ve küçük uçlu şırıngayı yüzüne fırlattı.

Kapılar açılınca Eve toparlanmaya çalışıyordu. "Harika."

Elinin tersiyle şişmiş olan ağzını sildi. "Takımın hepsi burada. Dikkatli bir şekilde şırıngayı aşağı doğru çekti. "Peabody, bunu mühürlemek isteyebilirsin, zehire karşı önlem almak için; ölümcüldür. Hey, Roarke, kanaman var."

Roarke, Eve'e yaklaştı, başparmağıyla nazikçe dudağını sildi. "Senin de."

"Sağlık merkezinde olmamız ne iyi, değil mi?"

Şimdi gülümsedi.

"Sana söylemiştim. Feeney, şu pisliği temizleyince benimle görüşebilirsin. Birinin Louise'e bakması gerek. Onu uyutmuş olmalı. Tüm olaylar sırasında derin bir uykudaydı. Rosswell'i de kaldırır mısın? Waverly üzerine yuvarlandı." "Memnuniyetle. Başka biri var mı?"

"Şurada yatan doktora göre, Cagney ve Vanderhaven'm şehirde olması gerek. Burada ve orada daha fazlası olacak." Waverly'nin bilinçsizce uzandığı yere dönüp baktı. "Onu bırakacak. Başka yolu yok." Silahını çıkarıp, arka cebine koydu. "Eve gidiyoruz."

"İyi iş, Dallas."

Bir süreliğine, gözleri tamamen umutsuzca baktı, sonra gülümsedi, silkelendi. "Neyse. Boş ver." Roarke'a sarılarak yürüdü.

"Peabody."

"Yüzbaşı?"

"Komutan Whitney'i yatağından kaldır."

"Efendim?"

"Ona Yüzbaşı Feeney'in o yönetici kışını en kısa sürede görmek istediğini söyle."

"Bunu biraz değiştirmem mümkün mü?"

"Hemen git ve onu getir." Daha sonra, Feeney Dallas'ın çıkardığı iyi işe bakmak için ilerledi.

Ana bağlantı alarm verdiğinde derin uykundaydı. Belki de hayatında ilk kez rahatça uzandığı ve onu umursamadığı içindi. Roarke omuzlarını sarsınca, Eve yorganı başının üzerine çekti.

"Uyuyoruz burada."

"Whitney aradı. Bir saat içinde seni ofisine bekliyor." "Kahretsin. Olamaz." Boyun eğerek, yorganı geri itti ve oturdu. "Test sonuçları ve değerlendirme henüz eline ulaşmış olamaz. Daha çok erken. Lanet olsun Roarke. Battım ben."

"Hadi gidelim ve öğrenelim."

Başını sallayıp zorla yataktan çıktı.

"Bu çağrının seninle bir ilgisi yok."

"Yalnız gitmiyorsun. Topla kendini, Eve."

Eve kendisini bitkin hissediyordu, omuzlarını geri çekerek Roarke'a baktı. O çoktan takım elbisesini giymişti, saçları tertemiz parlıyordu. Çene kemiğindeki çürük tedaviyle neredeyse yok olmuştu, fakat koyu rengi tehlikenin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

"Nasıl oldu da hemen hazırlandın?"

"Çünkü işin içinde seks yoksa günün yarısını yatakta geçirmek vakit kaybıdır. Sen bu konuda katılımcı olmadığın için, ben de bunumyerine güne kahveyle başladım. Oyalanmayı bırak ve duşa gir."

"Tamam, iyi, güzel." Banyoya yöneldi; böylece ayrı yerlerde endişelenebileceklerdi.

Eve kahvaltı istemedi. Roarke da ısrar etmedi. Fakat Roarke şehir merkezinden gittiğinden, Eve onun elinden tuttu.

Merkezde durana kadar Roarke da onun elini bırakmadı ve ona

döndü.

"Eve." Roarke yüzünü tuttu, Eve solgun olmasına rağmen titremediği için rahatladı. "Kim olduğunu unutma."

"Bunun için uğraşıyorum. İyi olacağım. Burada bekleyebilirsin."
"Söz konusu bile olamaz."

"Tamam." Rahatlatıcı bir nefes aldı. "Hadi halledelim şu işi. "

Sessizlik içinde yürüdüler. Polisler katlarda ve asansörde toplandıkça bakışlar onun üzerinde gidip geliyordu. Söylenecek bir şey yoktu ve söyleyecek yol da yoktu.

Adım attıkça midesi hopluyordu, komutanın dışardaki ofisine yaklaştıkça bacakları tiremeye direniyordu Kapı açıktı. Whitney masasının arkasında oturuyordu ve içeri girmesi için ona işaret etti. Bakışı Roarke'a kaydı.

"Otur Dallas."

"Ayakta kalmayı tercih ederim efendim."

Odada yalnız değildiler. Önceki gibi, Tibble pencerenin yanında duruyordu. Diğerleri sessizce oturuyordu; somurtkan suratıyla Feeney, sessizce duran Peabody ve şüpheli bakışlarla Roarke'u izleyen Webster. Whitney henüz konuşmaya başlamadan, Mira içeri girdi.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim. Bir hasta ile birlikteydim. Peabody'nin yanına oturup ellerini bağladı.

Whitney başını salladı, sonra masasının orta çekmecesini açtı. Eve'in rozetini, silahını çıkarıp masanın üzerine koydu. Gözlerini ayırmadan Eve'in eşyalarına baktı, sonra ifadesiz bir şekilde gözlerini kaçırdı.

"Teğmen Webster."

"Efendim." Ayağa kalktı, "İçişleri Bürosu, Teğmen Dallas'ın tavırlarından dolayı herhangi bir yaptırım veya kınama cezası alması için ya da soruşturmanın uzatılması için bir neden görmemektedir."

"Teşekkür ederim, Teğmen. Dedektif Baxter işin içinde,

Memur Ellen Bowersin katli üzerine olan inceleme raporu yazıldı

ve dosyalandı. Dava kapanmıştır ve Teğmen Dallas'ın bu olayla ilgisi olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştır. Dr.

Mira bu sizin değerlendirmenizi destekliyor."

"Evet. Test sonuçları ve değerlendirme teğmeni her konuda temize çıkarıyor ve makamına olan saygısını destekliyor.

Benim raporlarım konuyla ilgili dosyaya eklenmiştir."

"Çok ilgi çekici," dedi Whitney, Eve'e dönerek. Eve hiç hareket etmedi, göz kırpmadı. "New York Polisi Eve'e yapılan haksızlıktan dolayı özürlerini sunuyor. Kendi özrümü de buna ekliyorum. Prosedür gereklidir ama her zaman'adil değildir."

Tibble ileri adım attı. "Askıya alınması bitecek ve bu olay kayıtlardan silinecek. Meslekten uzak kalmak zorunda olduğun süre için hiçbir şekilde cezalandırılmayacaksın. Bölüm, hangi gerçeklerin yerinde ve gerekli olduğunu içeren belgeyi medyaya sunacak, Binbaşı?"

"Efendim." Whitney, Eve'in rozetini, silahını kaldırırken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Eve silahına ve rozetine baktığında o da duygulandı. "Teğmen Dallas, bunları kabul etmezseniz bölümümüz ve ben büyük bir kayıp yaşayacağız."

Eve ile göz göze geldiler, sonra da ona ait olan şeyleri aldı. Odanın karşısında, Peabody sesli bir şekilde burnunu çekiyordu.

"Teğmen." Whitney elini uzattı. Tokalaştıkları zaman yüzünde nadiren görülen bir gülümseme belirdi. "Görevdesin."

"Evet, efendim." Eve dönüp Roarke'a baktı. "Sivillikten kurtulmama izin verin yeter." Onu izleyerek, rozetini taktı ve donanımını tamamladı.

"Dışarıda bir dakika görüşebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Burnunu çeken Peabody'ye bir göz kırptı ve karısıyla dışarı çıktı. Gözden kayboldukları anda, Eve'e sarıldı, onu bol bol öptü.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Teğmen."

"Ah Tanrım." Zorla nefes alıyordu. "Şu anda buradan ağlamadan çıkmam gerek, biliyorsun."

"Evet." Eve'in gözünden akan yaşı sildi. "Biliyorum."

"Hadi git artık, ben daha fazla dayanamayacağım. Sonra bir ara gene uğra, ben de gelirim."

"Hadi işine dön." Çenesine dokundu. "Uzun zamandır boş dolaşıyorsun."

Eve gülümsedi, Roarke uzaklaşırken elinin tersiyle burnunu sildi.

"Hey, Roarke."

"Evet, Teğmen?"

Eve güldü, ona doğru koştu, kucağına atladı ve sert bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

"Kesinlikle." Asansör kapısı üzerine kapanmadan önce Eve'in o harap gülüşü gözüne çarptı.

"Teğmen Dallas, efendim." Eve döndüğünde, Peabody yüzünde budala bir sırıtma ile dikkatini çekti. "Bölmek istemedim, habercini geri vermekle yükümlendirildim." İleri adım attı, Eve'in eline tutuşturdu ve onu kucakladı. "Lanet olsun! "

"Peabody, ağırbaşlılığımızı korusak diyorum."

"Tamam. Sonra bu olayı kutlamak, sarhoş olmak ve aptallaşmak için dışarı çıkabilir miyiz?"

Giderken Eve düşünceli biçimde dudaklarını büzdü. "Bu akşam için planım var, "dedi Roarke'un son gülümsemesini düşünerek, "Fakat yarın bana uyar."

"Bu fikir sana pek cazip gelmedi galiba. Öyleyse dinle, Feeney bu davayı bir daha açılmamak üzere kapatmamız için elimizde bazı ayrıntıların olduğunu söylemem gerektiğini belirtti. Uluslararası bağlantılar, Washington açısı, Drake'dek tüm personelin kovulması."

"Biraz zaman alacak, ama hepsini temizleyeceğiz. Vanderhaven?"

"Hâlâ serbest. Waverly sağlık merkezinin dışarısında. Vanderhaven'in ipliğini pazara çıkaracağını umuyoruz. Feeney. görüşmeyi senin yapmak isteyeceğini düşündü."

"Doğru düşünmüş." Eve yön değiştirdi.

"Peabody, hadi gidip bazılarına dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim."

"Bunu söylemenizi çok seviyorum efendim."

SON